

ภูมิปัญญาพื้นบ้านในงานหัตถกรรมผ้าปะติ๊ด อำเภอหางซิ่น: การอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนาพื้นที่
ทางวัฒนธรรมหมู่บ้านเซี่ยนเจีย

XIN QIU

ดุษฎีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

ภูมิปัญญาพื้นบ้านในงานหัตถกรรมผ้าปะติ๊ด อำเภอหยางซิน: การอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนาพื้นที่
ทางวัฒนธรรมหมู่บ้านเซียนเจีย

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2567
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

LOCAL WISDOM OF YANGXIN COUNTY CLOTH PASTE CRAFT :
PROTECTION, INHERITANCE AND DEVELOPMENT OF CULTURAL SPACE IN XIANJIA
VILLAGE

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY
IN ART AND CULTURAL ADMINISTRATION
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
BURAPHA UNIVERSITY
2024
COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณิพนธ์ได้พิจารณาคุณิพนธ์
นิพนธ์ของ XIN QIU ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิพนธ์
บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิวงศา)

..... กรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทนา คชประเสริฐ)

.....

..... กรรมการ

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... กรรมการภายนอก

มหาวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย เศษวิเศษ)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาคุณิพนธ์บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารศิลปะและวัฒนธรรม ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิหวัธ แจ้งเอี่ยม)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

63810073: สาขาวิชา: การบริหารศิลปะและวัฒนธรรม; ปร.ด. (การบริหารศิลปะและวัฒนธรรม)
 คำสำคัญ: วัฒนธรรมผ้าปะติด, การคุ้มครองและการสืบทอดมรดก, ผ้าปะติดเขตหยางซิน, การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมชุมชน

XIN QIU : ภูมิปัญญาพื้นบ้านในงานหัตถกรรมผ้าปะติด อำเภอหยางซิน: การอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนาพื้นที่ทางวัฒนธรรมหมู่บ้านเซียนเจีย. (LOCAL WISDOM OF YANGXIN COUNTY CLOTH PASTE CRAFT : PROTECTION, INHERITANCE AND DEVELOPMENT OF CULTURAL SPACE IN XIANJIA VILLAGE) คณะกรรมการควบคุมดัชนีพินธ์: จันทนา คชประเสริฐ, ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร ปี พ.ศ. 2567.

ดัชนีพินธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมงานหัตถกรรม รูปแบบผ้าปะติดอำเภอหยางซิน 2) เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของหมู่บ้านเซียนเจียศึกษาแนวทางที่ผ่านมาในการคุ้มครองและการสืบทอดภูมิปัญญาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน 3) เพื่อนำเสนอแนวคิดการจัดการวัฒนธรรมผ้าปะติดโดยชุมชนมีส่วนร่วม

ดัชนีพินธ์ฉบับนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเชิงเอกสาร การศึกษาภาคสนาม การมีส่วนร่วมในกิจกรรมขับเคลื่อนวัฒนธรรมชุมชน และการวิจัยแบบสหวิทยาการ ผลการศึกษาข้อมูลภาคสนาม สะท้อนให้เห็นภูมิปัญญาชาวบ้านในงานหัตถกรรมผ้าปะติดที่สำคัญอย่างน้อย 4 มิติ คือ 1) มิติขององค์ความรู้ผ่านลวดลาย การตกแต่ง งานหัตถกรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านเซียนเจีย ซึ่งได้รับการบันทึกในรูปแบบทางดิจิทัล 2) มิติของความงามเชิงหัตถกรรม ผ่านขนบและวัฒนธรรม ซึ่งปรากฏอยู่ในงานผ้าปะติด สื่อให้เห็นในแต่ละช่วงสำคัญของชีวิต 3) มิติของความเคลื่อนไหว ผ่านการสนับสนุนจากภาครัฐ การสืบทอดคุ้มครองและการอนุรักษ์ร่วมกับคนในชุมชน 4) มิติของความรักที่แม่มีต่อลูก ซึ่งถูกส่งผ่านผลิตภัณฑ์งานหัตถกรรมผ้าปะติด ช่วยหล่อหลอมให้เกิดการผลิตซ้ำ ขนบวัฒนธรรม และวิถีชุมชนซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการสืบทอดงานหัตถกรรมท้องถิ่น

ผลการศึกษาวิจัยภูมิปัญญาพื้นบ้านผ้าปะติด ผู้วิจัยได้นำไปต่อยอด โดยนำเสนอเป็นกิจกรรมเชิงปฏิบัติการ รวบรวมความรู้คืนสู่ชุมชน ส่งผลให้เกิดพื้นที่กิจกรรมการมีส่วนร่วมสามฝ่ายระหว่างศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่น คณะกรรมการหมู่บ้านเซียนเจีย และสถาบันการศึกษา เผยแพร่ในรูปแบบออนไลน์และออฟไลน์ ซึ่งได้รับความร่วมมือกับทั้งสามฝ่าย กลายเป็นพื้นที่การจัดการวัฒนธรรมภูมิปัญญาแบบมีส่วนร่วมช่วยหนุนเสริม กระบวนการสืบทอด อนุรักษ์และพัฒนาพื้นที่งานหัตถกรรมผ้าปะติดในชุมชน

63810073: MAJOR: ART AND CULTURAL ADMINISTRATION; Ph.D. (ART AND CULTURAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: PATCHWORK CULTURE, PROTECTION AND INHERITANCE, YANGXIN DISTRICT PATCHWORK CLOTH, COMMUNITY CULTURAL SPACE MANAGEMENT

XIN QIU : LOCAL WISDOM OF YANGXIN COUNTY CLOTH PASTE CRAFT : PROTECTION,INHERITANCE AND DEVELOPMENT OF CULTURAL SPACE IN XIANJIA VILLAGE. ADVISORY COMMITTEE: JANTANA KHOCHPRASERT, Ph.D. CHUSAK SUVIMOLSTIEN, Ph.D. 2024.

The objectives of this dissertation are as follows: 1) to study the historical and cultural development of handicrafts and appliqué styles in Yangxin District; 2) to analyze the current situation of XianJia Village. In the process, past approaches to protecting and passing on the Yangxin County patchwork wisdom will be examined; 3) to present the concept of managing patchwork culture with community participation.

This dissertation adopts qualitative research methods and documentary research. Field studies that drive community culture and data from interdisciplinary research reflect the local wisdom in appliqué handicrafts in at least four important dimensions. Firstly, the dimension of knowledge through patterns and decorations in appliqué handicrafts of XianJia village has been recorded in digital format. Secondly, the dimension of handicraft beauty through customs and culture in patch work exhibits in each important stage of life. Thirdly, the dimension of coordination combining support from the government inheritance, protection and conservation with people in the community. The last dimension refers to the love that mothers have for their children which is transmitted through patchwork handicraft products. Such a dimension helps foster the reproduction of cultural traditions and community ways, which is an indispensable mechanism for inheriting local handicrafts.

Finally, the results of the study of folk wisdom of patched cloth obtained from research will be presented as a practical activity to gather knowledge back to

the community. This contributes to a trilateral engagement space among local cultural centres, Xianjia Village Committee and educational institutions. The results have been released via online and offline means. It has become an area for participatory wisdom of culture management. Thus it can be helpful to inherit, preserve and revive patchwork in Yangxin District.

กิตติกรรมประกาศ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกับติดจรวด เมื่อมองย้อนกลับไปในช่วง 4 ปีนี้ ล้วนเป็นความทรงจำที่งดงามของผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ ผศ.ดร.จันทนา คชประเสริฐ ศาสตราจารย์ ภรดี พันธุมภักดิ์ และ ดร. ชูศักดิ์ สุวิมล เสถียร ที่กรุณาให้ความรู้ ให้คำปรึกษา ตั้งแต่การเลือกหัวข้อ ปรับปรุง แนะนำแนวทาง การศึกษาภาคสนาม ตลอดจนจนถึงการแนะนำวิธีการเขียนดุษฎีนิพนธ์ในขั้นสุดท้าย

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน คุณ Hu Fang ผู้สืบทอดวัฒนธรรมระดับอำเภอ คุณ Yin Guanshan ผู้เชี่ยวชาญภูมิปัญญาด้านหัตถกรรม ผู้บุกเบิกทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ตระหนักในคุณค่าผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เลขาธิการศูนย์วัฒนธรรม Xu Min และผู้จัดการหมู่บ้าน Chen ของคณะกรรมการหมู่บ้านเขียนเจียอำเภอหยางซิน รวมถึงศิลปินพื้นบ้านในหมู่บ้านเขียนเจีย อาทิ Wang Zhongyu และ Fang Yulan พวกเขาได้ให้คำแนะนำ ให้การสนับสนุน และให้ความช่วยเหลือระหว่างการสำรวจภาคสนามเป็นอย่างดี และได้มอบข้อมูลลายลักษณ์โน้ตให้แก่อผู้วิจัย

ขอขอบคุณคณาจารย์ เพื่อนร่วมงาน และนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีหุเป่ย์ ประเทศจีน ตลอดจนคณาจารย์และนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย พวกเขาเหล่านั้นได้ให้การสนับสนุนด้านการวิจัยเชิงวิชาการของผู้วิจัย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ Zhao Yan จากโรงเรียนประถมศึกษาเหลาหู่เถียว เมืองหวงสือ ประเทศจีน โดยเฉพาะความกรุณาของท่านอาจารย์ Lu Sanmang ความเมตตาของ ชุมชน ตระกูล ฉิน หมู่บ้านเขียนเจีย ความไว้วางใจและการสนับสนุนของพวกเขาทำให้ผู้วิจัยมีความกล้าที่จะผสมผสานภูมิปัญญาผ้าปะติด วิถีของวัฒนธรรมท้องถิ่น เชื่อมต่อกับกระบวนการวิจัย ซึ่งช่วยเปิดพื้นที่ความเข้าใจและความร่วมมือในการจัดการวัฒนธรรมชุมชน

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัวสำหรับการให้กำเนิด เลี้ยงดู และสนับสนุนผู้วิจัย ทั้งยังช่วยเสริมสร้างพลังใจในยามที่ท้อแท้กลับมาให้แข็งแกร่ง คอยเป็นห่วงดูแลผู้วิจัยเสมอมา

เส้นทางนั้นยังอีกยาวไกลและยากลำบากแต่หากเดินหน้าต่ออย่างไม่หยุดยั้งก็จะถึงจุดหมายปลายทาง ในที่สุด ผู้วิจัยหวังว่าจะสามารถรักษาความกระตือรือร้นและก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคงต่อไป

แม้ว่าอดีตจะเต็มไปด้วยขวากหนาม แต่ผู้วิจัยต้องเชื่อว่าหนทางข้างหน้ายังสดใสเสมอ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ซ
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
คำถามการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	11
2.1 ภูมิหลังของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น.....	11
2.2 นโยบายที่เกี่ยวข้อง.....	13
2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	17
2.4 การวิจัยและการทบทวนผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น.....	23
2.5 สรุป.....	29
บทที่ 3 ภูมิปัญญาพื้นบ้านของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น.....	31

3.1	ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น	31
3.2	งานหัตถกรรมของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในอดีต	41
3.3	ประโยชน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น	60
3.4	ความรักของแม่และงานหัตถกรรมภูมิปัญญาของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น	64
3.5	สรุป	67
บทที่ 4	สถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์สืบทอดและพัฒนางานหัตถกรรมผ้าปะติด.....	69
4.1	วัฒนธรรม ผ้าปะติดของอำเภอหางซิ่น ในหมู่บ้านเขี่ยนเจ็ย.....	69
4.2	สถานการณ์ปัจจุบันผ้าปะติด ศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น(1985--2023)	100
4.3	พัฒนาการของพื้นที่ทางวัฒนธรรมในการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของผ้าปะติดของหางซิ่น	123
4.4	สรุป	127
บทที่ 5	การจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในหมู่บ้านเขี่ยนเจ็ย.....	130
5.1	การทบทวนแนวทางและแผน 3 ปี ของรัฐบาลท้องถิ่น สำหรับการอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนา	131
5.2	ความร่วมมือระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น หมู่บ้านเขี่ยนเจ็ย และสถาบันการศึกษา ในการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมชุมชน	133
5.3	การขับเคลื่อนปฏิบัติการส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรมผ้าปะติดแบบมีส่วนร่วม	145
5.4	ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญและเสียงสะท้อนจากชุมชน	168
5.5	สรุป	170
บทที่ 6	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	172
6.1	สรุปการวิจัย.....	172
6.2	การอภิปรายผลวิจัย	177
6.3	ข้อเสนอแนะการวิจัย	182
บรรณานุกรม.....		184
ภาคผนวก.....		194

ภาคผนวก ก	195
ภาคผนวก ข	201
ภาคผนวก ค	203
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	208

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1-1 กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์	8
ตารางที่ 2-1 สถิติจำนวนเอกสารที่ดึงมาจากฐานข้อมูลของ CNKI และเวลาในการเผยแพร่	24
ตารางที่ 3-1 ตารางวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอำเภอหยางซิน	34
ตารางที่ 3-2 ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในเครื่องใช้สำหรับเด็ก	41
ตารางที่ 3-3 ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในเครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน	45
ตารางที่ 3-4 ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน	47
ตารางที่ 3-5 ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในเครื่องใช้เครื่องใช้ในวัด	48
ตารางที่ 3-6 ขั้นตอน (XIN QIU, 2023)	54
ตารางที่ 4-1 ข้อมูลเกี่ยวกับศิลปินผ้าปะติดหยางซินพื้นบ้านในหมู่บ้านเซียนเจียอำเภอหยางซิน ที่เกิดระหว่างช่วงทศวรรษที่ 40 ถึง 70 (รวบรวมโดย XIN QIU,2023)	78
ตารางที่ 4-2 รายชื่อประเพณีพื้นบ้านหมู่บ้านเซียนเจียที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดของหยางซิน(รวบรวมโดย XIN QIU,2023)	81
ตารางที่ 4-3 ผลการสำรวจจำนวนผ้าปะติดหยางซินตั้งแต่ปี 1985 ถึง 1989(ตามบันทึกและสรุปปากเปล่าของพนักงานที่เกษียณอายุในศูนย์วัฒนธรรม)	105
ตารางที่ 4-4 การจัดตั้งหอจดหมายเหตุศิลปปินที่สำคัญในปี 2007(XIN QIU สรุปบันทึกตามบันทึกและการอธิบายด้วยวาจาของพนักงานที่เกษียณอายุในศูนย์วัฒนธรรม 2023)	112
ตารางที่ 4-5 รูปแบบสาธารณประโยชน์(จัดทำโดย XIN QIU,2023)	118
ตารางที่ 5-1 โครงร่างแผนการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในอีก 3 ปีข้างหน้า(จัดทำโดย XIN QIU,2023)	131
ตารางที่ 5-2 บันทึกภาพในสถานที่จัดงาน “ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่”	147
ตารางที่ 5-3 บันทึกกิจกรรมความร่วมมือ “ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การสืบทอด และการเข้าสู่ดิจิทัล”(ภาพโดย XIN QIU,2023)	152
ตารางที่ 5-4 บันทึกงานนิทรรศการ “เส้นทางความรักของแม่” ณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย(ภาพโดย XIN QIU,2023)	156
ตารางที่ 5-5 บันทึกกิจกรรมการศึกษา “ค้นหา” ในหมู่บ้านเซียนเจีย โรงเรียนประถมศึกษาเหล่าหู่โถว(ภาพโดย XIN QIU,2024)	163

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	5
ภาพที่ 2-1 แผนภูมิของจำนวนเอกสารที่ดึงมาจากฐานข้อมูลของ CNKI และเวลาในการเผยแพร่....	24
ภาพที่ 2-2 ตามระดับของวารสารที่ตีพิมพ์ของหัวข้อผ้าปะติดอำเภอหยางซินในฐานข้อมูล CNKI....	25
ภาพที่ 3-1 กล่องบุหรีที่ถูกทิ้ง กระจายเก่าในชีวิตประจำวันและ “หลู๋ปาล้องจิ้น” ที่เป็นวัสดุสำหรับการเก็บรักษาผ้าปะติด (QIUXIN,2023).....	52
ภาพที่ 3-2 กรรไกร เข็ม สนับนิ้วและคีมหนีบเข็ม (XIN QIU, 2023)	54
ภาพที่ 3-3 การปักลายรูป “ปลา” ที่สลักไว้บนหมวกเด็ก (XIN QIU, 2023).....	58
ภาพที่ 3-4 การเติมฝ้ายลงในหมวกเด็ก (XIN QIU, 2023).....	59
ภาพที่ 3-5 ก้อนเงินและเหรียญทองแดงบนหมวกเด็ก (XIN QIU, 2023)	59
ภาพที่ 3-6 ปู่เจี่ยวเปา(BuJiaoBao) (XIN QIU, 2023).....	65
ภาพที่ 3-7 ผ้ากันเปื้อนเด็กอ่อน (XIN QIU, 2023).....	67
ภาพที่ 4-1 แผนที่ภูมิประเทศของหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย ชุมประตู่ทางเข้าหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย(ภาพโดย XIN QIU,2023).....	70
ภาพที่ 4-2 แผ่นป้ายทองคำเชิดชูเกียรติและป้ายเกียรติยศ ณ ศาลบรรพชนตระกูลเฉิน	71
ภาพที่ 4-3 สุสานเฉินเซี่ยนเจี๋ยสถาปัตยกรรมแบบหมิง(Liu Xiuqiang, 2002)	72
ภาพที่ 4-4 สหกรณ์ซุนฮัว และศูนย์เพาะพันธุ์พืชลีหมิง (ภาพโดย XIN QIU,2023)	75
ภาพที่ 4-5 คุณยายหวังจิงยวี่วาดผ้าด้วยมือ คุณยายฟิงยวี่หาลานทำกระเป่า ผู้หญิงกำลังปักปักครอสติสที่ทางเข้าหมู่บ้าน(ภาพโดย XIN QIU,2023).....	77
ภาพที่ 4-6 การ “จัดเตียง” ในงานแต่งงาน	87
ภาพที่ 4-7 เตียงงานแต่งในบ้านของชาวหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย ตัวอย่างการปูเตียงในงานแต่งงาน	88
ภาพที่ 4-8 หมวกของเด็ก (ภาพโดย XIN QIU,2023).....	91
ภาพที่ 4-9 กระเป๋าผ้าปะติดลาย “มังกรและหงส์” (ถ่ายภาพโดย XIN QIU,2023).....	92
ภาพที่ 4-10 เบาะรองนั่งสวดมนต์ลายดอกบัวในโถงบรรพบุรุษของหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย	93
ภาพที่ 4-11 หนังสือภาพและตัวอย่างลวดลายและตัวอย่างชิ้นงานผ้าปะติดหยางซินซึ่งแม่สามีของเธอทำเอง (ภาพโดย XIN QIU,2023)	96
ภาพที่ 4-12 XIN QIU ถ่ายรูปกับคุณยายฟาง ยวี่หาลานที่บ้านของเธอ (ภาพโดย XIN QIU,2023)...	98
ภาพที่ 4-13 ผู้ใหญ่บ้าน หมอนผ้าปะติด (ภาพโดย XIN QIU,2023).....	99

ภาพที่ 4-14 ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน (ภาพโดย XIN QIU,2023)	101
ภาพที่ 4-15 ไทม์ไลน์ของการอนุรักษ์ สืบทอดและการพัฒนาผ้าปะติดหยางซินของศูนย์วัฒนธรรม หยางซิน (จัดทำโดย XIN QIU,2023)	102
ภาพที่ 4-16 บันทึกการรวบรวมผ้าปะติดของนายหยิ่น กวนซาน (ภาพโดย XIN QIU,2023).....	103
ภาพที่ 4-17 "วรรณกรรมจีน" (ภาพโดย XIN QIU,2023)	107
ภาพที่ 4-18 ทีมงาน 5 คนในศูนย์วัฒนธรรมได้ผลิตผลงาน 5 ชิ้น รวมถึง “กิเลนย่าแปดสมบัติ” และ ภาพหมู่ (ภาพโดย XIN QIU,2023)	107
ภาพที่ 4-19 สิ่งใดล่อแก้ว (ภาพโดย XIN QIU,2023).....	110
ภาพที่ 4-20 ห้องเวิร์คช็อปสร้างอาชีพแก่জনด้วยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผ้าปะติดหยางซิน	115
ภาพที่ 4-21 ผ้าปะติดแบบดั้งเดิมลายนักษัตรปีเสือ ผ้าปะติดแบบสมัยใหม่ซีรี่ส์ราศีนักษัตร	116
ภาพที่ 4-22 รูปแบบการดำเนินงานของ Hubei Hongyun Handcrafts Co., Ltd.	117
ภาพที่ 4-23 นักเรียนชั้นประถมศึกษาในอำเภอหยางซินได้ไปศึกษาผ้าปะติดที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน นักเรียนชั้นโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอหยางซินเข้าชมนิทรรศกาลผ้าปะติดหยางซิน(รวบรวมโดย XIN QIU,2023).....	119
ภาพที่ 4-24 การฝึกอบรมการทำผ้าปะติดในศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เดินทางไป สอนการทำผ้าปะติดยังชุมชน (รวบรวมโดย XIN QIU,2023).....	120
ภาพที่ 4-25 กลุ่มเจ้าหน้าที่ระดับสูงด้านวัฒนธรรม ระดับมณฑลได้เข้าเยี่ยมชมศูนย์ เจ้าหน้าที่ของ ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่เอนซือ	121
ภาพที่ 4-26 การแข่งขันสร้างสรรค์ผ้าปะติดของหยางซินที่บ้านในเทศกาลการท่องเที่ยวมณฑลหู เป่ย์ประจำปี 2023 (รวบรวมโดย XIN QIU,2023)	122
ภาพที่ 4-27 นิทรรศการเทศกาลวัฒนธรรมหลายหมยและการท่องเที่ยวซานตงในประเทศ	123
ภาพที่ 4-28 บัญชีสาธารณะวีแชตของ “ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน” “ผ้าปะติดของหยางซิน มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ” (รวบรวมโดย XIN QIU,2023).....	127
ภาพที่ 4-29 ไทม์ไลน์ของสถานะปัจจุบันของการอนุรักษ์ สืบทอดและการพัฒนาพื้นที่ทางวัฒนธรรม ผ้าปะติดหยางซิน(XIN QIU,2023)	128
ภาพที่ 5-1 แผนผังแนวคิดพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน.....	134
ภาพที่ 5-2 แผนที่แนวคิดเทคโนโลยีพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินจากออฟไลน์สู่ออนไลน์ (จัดทำโดย XIN QIU,2023).....	139
ภาพที่ 5-3 แผนภูมิกลยุทธ์การจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินออนไลน์และออฟไลน์	140

ภาพที่ 5-4 โพสต์เตอร์ภาพออนไลน์ของบัญชีทางการ WeChat และศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน(การออกแบบและแคปภาพหน้าจอโดย XIN QIU,2023).....	149
ภาพที่ 5-5 ผู้เขียนถ่ายรูปกับเลขาสวี อาจารย์หู ศิลปินไซ้และคนอื่น ๆ ในหมู่บ้าน บันทึกการสนทนาของผู้เขียนกับเลขาสวี(ถ่ายภาพและแคปหน้าจอโดย XIN QIU,2023).....	150
ภาพที่ 5-6 ภาพถ่ายผู้เขียนขณะรวบรวมผลงานผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่บ้านของศิลปินในหมู่บ้านเขียนเจี๋ย และภาพถ่ายรวมผลงานผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่รวบรวมจากหมู่บ้านเขียนเจี๋ยและศูนย์วัฒนธรรม(ภาพโดย XIN QIU,2023).....	155
ภาพที่ 5-7 โพสต์ FACEBOOK และ WeChat(ออกแบบและแคปหน้าจอโดย XIN QIU).....	160
ภาพที่ 5-8 การประชาสัมพันธ์ผ่านบัญชีทางการของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินหลังจบงาน(ออกแบบและแคปหน้าจอโดย XIN QIU)	160
ภาพที่ 5-9 โพสต์ WeChat และวิดีโอประชาสัมพันธ์หลังจบกิจกรรม(ออกแบบและแคปหน้าจอโดย XIN QIU,2024)	166
ภาพที่ 5-10 ผ่านทางบัญชีทางการของโรงเรียนประถมศึกษาเหลาหู่โถว(ออกแบบและแคปหน้าจอโดย XIN QIU,2024)	166
ภาพที่ 5-11 ประวัติการสนทนาของผู้เขียนกับอาจารย์ใหญ่เจ้าและเลขานุการสวี (แคปภาพหน้าจอโดย XIN QIU,2024)	167
ภาพที่ 5-12 รหัส QR คู่มือกิจกรรมการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินออนไลน์ ..	171
ภาพที่ 6-1 "พลังของแม่" (XIN QIU,2024)	179

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

อำเภอหางซิงอยู่ใต้สังกัดเมืองหวงสี่มณฑลหูเป่ย์ ตั้งอยู่ทางใต้ของแม่น้ำแยงซีตอนกลางที่เป็นชุมทางของมณฑลเจียงซีและมณฑลหูเป่ย์ จากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ทำให้การคมนาคมไม่สะดวกด้วยผลกระทบจากสภาพทางภูมิศาสตร์ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจของหางซิงในอดีตค่อนข้างตกต่ำและผู้อยู่อาศัยมีชีวิตที่ยากลำบาก ดังนั้นภายใต้สภาพชีวิตที่ขาดแคลนด้านทรัพยากรผู้หญิงในท้องถิ่นเพื่อประหยัดวัสดุและพัฒนากาการใช้งานใหม่จึงได้ตัด ปะต่อ เย็บ และปักผ้าที่เหลือจากการทำเสื้อผ้า ทำเป็นงานหัตถกรรมที่มีลักษณะคล้ายรูปแกะสลักนูนต่ำ นั่นก็คือ “ผ้าปะติดอำเภอหางซิง” ผ้าปะติดอำเภอหางซิงเป็นศิลปะผ้าปะติดชนิดหนึ่ง ศิลปะผ้าปะติดส่วนใหญ่มีต้นกำเนิดมาจากพื้นบ้านและเป็นงานหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์ของการดำรงชีวิตและยุคสมัย และยังเป็นการตกผลึกแห่งภูมิปัญญาของมนุษย์อีกด้วย

ผ้าปะติดอำเภอหางซิงถูกค้นพบโดย Yin Guanshan จิตรกรหางซิงของหูเป่ย์ ในปีค.ศ. 1985 และได้กระตุ้นให้เกิดกระแสทางการค้นคว้าการวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Lu Yongchao&Hu Yiqun,2016) มีนักคติชนวิทยาสันนิษฐานว่าผ้าปะติดหางซิงมีประวัติศาสตร์ไม่น้อยกว่า 2000 ปี กระบวนการผลิต การออกแบบลวดลาย และตัวอย่างการตัดผ้าของผ้าปะติดหางซิงล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะของท้องถิ่นซึ่งแฝงด้วยวัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ของอำเภอหางซิง และเป็นงานศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านชั้นเอกที่ใช้งานได้จริง ผ้าปะติดอำเภอหางซิงเป็นหนึ่งในวัฒนธรรมคู่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ และในปี ค.ศ.2008 ได้รับการคัดเลือกเข้ารายการ “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน” ต่อจากนั้น รัฐบาลท้องถิ่นเริ่มสำรวจ “การอนุรักษ์เชิงการผลิต” และก่อตั้ง “สถาบันการสอนงานหัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิง” ในปี ค.ศ.2011บริหารจัดการโดยศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหางซิงเพื่ออนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอ หางซิง และในเดือนมิถุนายนของปีเดียวกัน “ผ้าปะติด” ขึ้นทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าโดยการสร้างผลผลิตทางศิลปหัตถกรรมเป็นหลัก จากการสำรวจภาคสนามพบว่า ปัจจุบัน ทุกๆครัวเรือนในพื้นที่อำเภอหางซิงยากที่จะสืบหาร่องรอยของผ้าปะติดอำเภอหางซิง เนื่องด้วยรูปแบบศิลปะพื้นบ้านที่เกิดขึ้นเพราะความขาดแคลนทางทรัพยากรของผู้คนในขณะนั้นได้ถูกแทนที่ด้วยสินค้ารูปแบบเทคโนโลยีขั้นสูงในปัจจุบัน

จากมุมมองทางการตลาดในปัจจุบันพบว่า ถึงแม้พิพิธภัณฑวัตถุวัฒนธรรมอำเภอหางซิงจะมีการนำวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มาทำร่วมกับวิธีการทางพาณิชย์ แต่การพัฒนาทางการตลาดของผ้าปะติดอำเภอหางซิงก็ยังไม่ถือว่าไม่ราบรื่น จากการสำรวจในเดือนกันยายน ค.ศ. 2011 พบว่า ผ้าปะติด

อำเภอหยางซินได้เปิดหน้าร้านวางจำหน่ายแห่งแรกในเมืองอู่ฮั่น แต่ไม่เกินครึ่งปีถัดมาก็ปิดกิจการลง ในปี ค.ศ. 2011 ผ้าปะติดอำเภอหยางซินไม่ได้รับการจองในการซื้อขายในเทศกาลมรดกวัฒนธรรมจีนนานาชาติครั้งที่ 7 และงานนิทรรศการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งลุ่มแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ทั้ง 2 ครั้งจัดขึ้นในปี ค.ศ. 2015 และ ค.ศ. 2017 ตามลำดับ โดยยอดจำหน่ายมีเพียงแค่หลักหน่วยเท่านั้น (Yin Kexin&Tan Yuanmin,2020) และรวมถึงสินค้าลักษณะรูปแบบศิลปะผ้าตามท้องตลาดในปัจจุบันต่างมีลวดลายสีสันทันที่หลากหลายน และเป็นการใช้เครื่องจักรผลิตยกชุด ทำให้มีการจำกัดในการผลิต นี่ก็เป็นอีกสาเหตุที่อธิบายว่าเพราะเหตุใดจึงพบเห็นได้น้อยตามท้องตลาด ซึ่งอีกสาเหตุก็เนื่องด้วยมีช่องทางการประชาสัมพันธ์และจำหน่ายที่จำกัด ผ้าปะติดอำเภอหยางซินจึงยากต่อการสร้างผลกำไรทางเศรษฐกิจให้กับชาวบ้านได้ นอกจากนี้ยังทำให้เส้นทางรองการพัฒนาที่ยากขึ้นอีกด้วย

จากมุมมองของการเตรียมความพร้อมผู้มีความสามารถพิเศษจะเห็นได้ว่าการขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษในการสืบทอดเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ปัจจุบันมีผู้สืบทอดงานหัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินระดับประเทศมีผู้สูงอายุเพียงคนเดียว ประกอบกับที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของอำเภอหยางซินเป็นพื้นที่ค่อนข้างห่างไกล การพัฒนาทางเศรษฐกิจอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง อีกทั้งผลกำไรทางเศรษฐกิจของการผลิตผ้าปะติดอำเภอหยางซินค่อนข้างน้อย ดังนั้นคนวัยหนุ่มสาวมักออกไปทำงานต่างถิ่น ส่งผลให้อเภอหยางซินกลายเป็นพื้นที่สังคมผู้สูงอายุ คนหนุ่มสาวที่สมัครใจเรียนรู้ศิลปะผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้นวันยิ่งน้อยลง อีกทั้งผู้สูงอายุที่มีความสามารถในด้านนี้ต่างก็แก่ชราลงไปมากแล้ว ดังนั้นผ้าปะติดอำเภอหยางซินจึงเผชิญกับปัญหาด้านการสืบทอด ด้วยเหตุนี้ เมื่อดูจากการพัฒนาปัจจุบันและอนาคตแล้ว การขาดแคลนที่เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดคือการขาดแคลนผู้มีความชำนาญเฉพาะด้าน

จากมุมมองด้านการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จะเห็นได้ว่า พิพิธภัณฑสถานวัฒนธรรมอำเภอหยางซินได้เลือกให้มีการนำศิลปะผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้กลุ่มธุรกิจส่วนตัวบริหารจัดการในเชิงพาณิชย์ ณ ปัจจุบัน ผู้ที่บริหารจัดการในเชิงพาณิชย์ส่วนมากเป็นคนในพื้นที่ และได้มีการฝึกอบรมผู้คนเหล่านี้โดยทั่วไปเพื่อพร้อมเข้าทำงาน ถึงแม้ฝีมือจะอยู่ในระดับที่ดี แต่จากมุมมองของการออกแบบและสุนทรียภาพ ผ้าปะติดหยางซินกำลังเผชิญหน้ากับรูปแบบผลงานบางส่วนที่มีความจำเจ และรูปแบบที่แตกต่างจากสุนทรียภาพของสาธารณชน นอกจากนี้ยังขาดความคิดสร้างสรรค์อีกด้วย ซึ่งเป็นปัจจัยที่กระทบต่อการจัดการเชิงพาณิชย์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน โดยปัจจุบันมีความต้องการบุคคลที่มีความชำนาญโดยตรงมาออกแบบลวดลายในรูปแบบใหม่ที่ไปตามกระแสนิยมโดยที่ไม่ละทิ้งความเป็นเอกลักษณ์ทางศิลปะของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

นับตั้งแต่การประชุมใหญ่ระดับชาติของพรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่ 18 เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีน Xi Jinping (2016) ได้กล่าวถึง “ความเชื่อมั่นในตนเองทางวัฒนธรรม” บ่อยครั้งและ

ชี้ให้เห็นว่า ความเชื่อมั่นในตนเองทางวัฒนธรรมเป็นจิตวิญญาณของประเทศชาติ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมที่ยอดเยี่ยมของจีน เป็นแนวทางสำคัญในการเสริมสร้างความเชื่อมั่นทางวัฒนธรรมและสร้างประเทศที่มีอำนาจทางวัฒนธรรมผ่านการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และ “มาตรการชั่วคราวสำหรับการประกาศและประเมินผลงานตัวแทนของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ” ที่ดำเนินงานอยู่ ณ ปัจจุบันได้กำหนดพื้นที่ทางวัฒนธรรมให้เป็นหนึ่งในสองประเภทของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (General Office of the State Council, 2005) ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน (2021) ได้ประกาศ “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสริมสร้างการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ได้ชี้ให้เห็นว่า การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้เข้าสู่ยุคใหม่ การอนุรักษ์ สืบทอด และประยุกต์ใช้มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสืบเนื่องของบริบททางประวัติศาสตร์ การเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองทางวัฒนธรรม การส่งเสริมการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ร่วมกันระหว่างอารยธรรม และการสร้างอำนาจทางวัฒนธรรมของสังคมนิยม การแสดงบทบาทของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในการรับใช้การปกครองสังคมระดับรากหญ้า การรวมการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้ากับการสร้างชนบทที่สวยงาม การอนุรักษ์วัฒนธรรมการเกษตร และการสร้างเมืองซึ่งมีความสำคัญในเชิงบวกต่อการส่งเสริมการฟื้นฟูชนบท การพัฒนาเมือง และการหลุดพ้นจากความยากจน”

ดังนั้น จากพื้นฐานของนโยบายระดับประเทศ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสำรวจเชิงลึกที่ศูนย์วัฒนธรรมและหมู่บ้านในท้องถิ่นของอำเภอหยางซิน เพื่อทำความเข้าใจบริบทการสืบทอดและการพัฒนาของผ้าปะติดที่มีอยู่ วิเคราะห์อุปสรรคที่ต้องเผชิญ และนำเสนอแนวทางการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมของผ้าปะติดในอำเภอหยางซิน เพื่อส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของงานหัตถกรรมผ้าปะติดหยางซินแบบดั้งเดิมซึ่งเป็นภูมิปัญญาหัตถกรรม และช่วยฟื้นฟูและพัฒนาชนบทในท้องถิ่น

คำถามการวิจัย

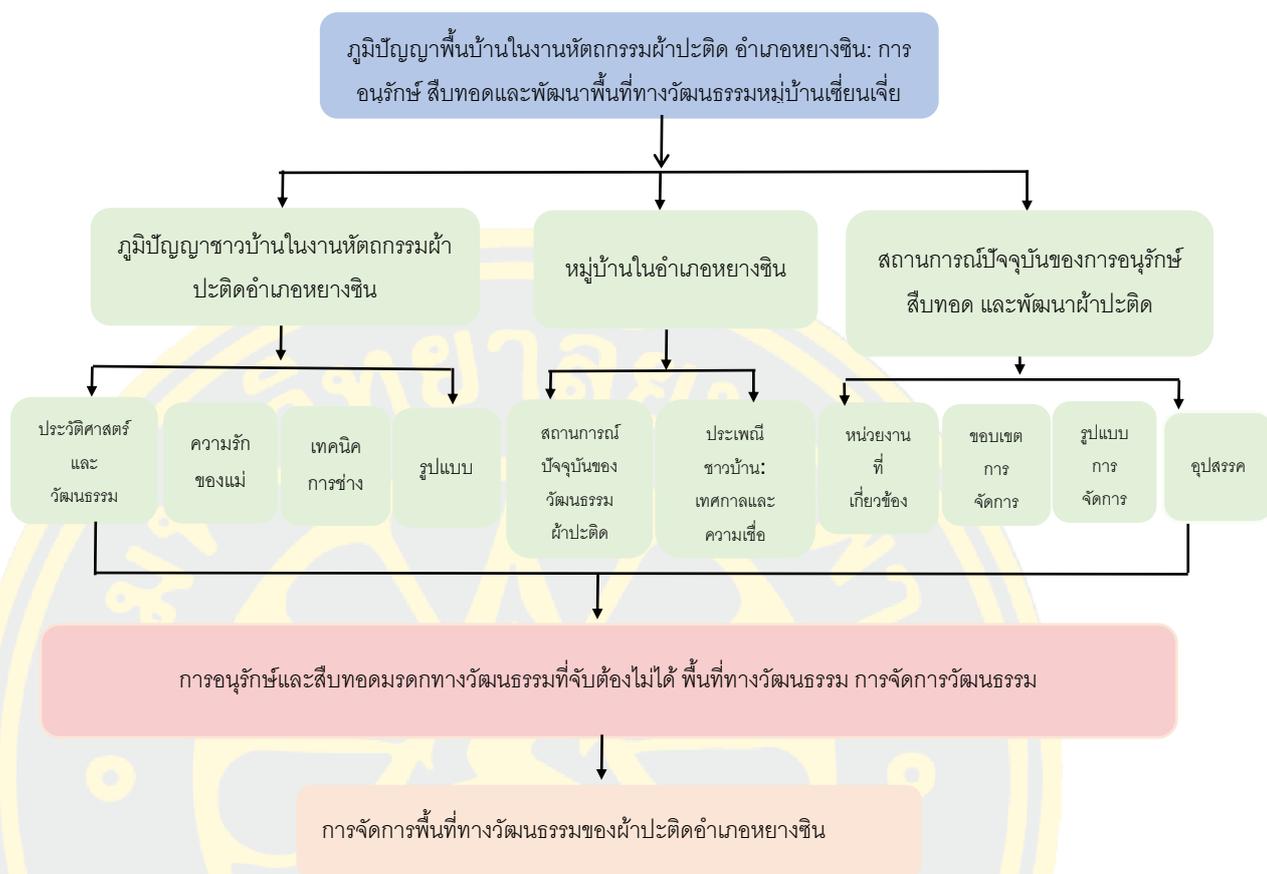
1. พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ทักษะการช่าง และรูปแบบของผ้าปะติด อำเภอหยางซิน มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
2. สถานการณ์ปัจจุบันของวัฒนธรรมผ้าปะติดและผู้คนในหมู่บ้านของอำเภอหยางซินเป็นอย่างไร และวิธีการจัดการและอุปสรรคในการอนุรักษ์ สืบทอด (ค.ศ.1985- ค.ศ.2023) เป็นอย่างไร
3. แนวทางการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาในการสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมของผ้าปะติดในอำเภอหยางซินเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม งานหัตถกรรม รูปแบบลวดลาย เทคนิคการผลิตผ้าปะติดอำเภอหยางจีน
2. เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของหมู่บ้านเขี่ยนเจ็ย ศึกษาแนวทางที่ผ่านมาในการคุ้มครองและการสืบทอดภูมิปัญญาผ้าปะติดอำเภอหยางจีน (ค.ศ.1985- ค.ศ.2023)
3. เพื่อนำเสนอแนวความคิดการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดโดยชุมชนมีส่วนร่วม ผ่านปฏิบัติการกรรมการสืบทอด อนุรักษ์ และพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางจีน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาภูมิปัญญาชาวบ้านในงานหัตถกรรมผ้าปะติด : การอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาพื้นที่ทางวัฒนธรรม อำเภอ หยางจีน รวมถึงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ความรักของแม่ งานฝีมือ เทคนิคการช่าง รูปแบบ และสถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์ การสืบทอด การพัฒนา และอุปสรรคของวัฒนธรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านในท้องถิ่นด้วย เพื่อปรับปรุง สืบค้นหา วิธีการอนุรักษ์และสืบทอดแบบมีชีวิตใหม่ สร้างวิธีการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมและแสวงหาแนวทางการสืบทอดและการพัฒนาที่ยั่งยืนของผ้าปะติดอำเภอหยางจีน โดยมีกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. องค์ความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของผ้าปะติดอำเภอยางซิ่น หมู่บ้านเซียมเจีย ที่ได้รับการบันทึกข้อมูลในรูปแบบดิจิทัล
2. แนวทางการจัดการทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิ่น หมู่บ้านเซียมเจียและบูรณาการทรัพยากรของผ้าปะติดในหมู่บ้าน
3. รูปแบบปฏิบัติการจัดการแบบมีส่วนร่วมพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดของหมู่บ้านเซียมเจีย อำเภอยางซิ่น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

1) วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น เทคนิคเชิงช่าง รูปแบบและคุณลักษณะของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

2) บทบาทของแม่ในชุมชนหางซิ่น สถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์การสืบทอดและการพัฒนา และอุปสรรคของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

3) การจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น: รูปแบบออนไลน์และออฟไลน์

4) ผู้สืบทอดงานหัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นและสมาชิกในครอบครัวของผู้สืบทอด ผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น บุคลากรที่เกี่ยวข้องของศูนย์วัฒนธรรม หัวหน้ากระทรวงวัฒนธรรมท้องถิ่น

2. ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ หมู่บ้านเขื่อนเจีย ตำบลซานซี อำเภอหางซิ่น และพื้นที่ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหางซิ่น

3. ขอบเขตด้านเวลา ปี ค.ศ. 1985 จนถึง ค.ศ.2023

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลัก โดยรวมถึง การวิจัยเอกสาร การสำรวจภาคสนาม และการวิจัยแบบพหุวิทยาการ

1. การวิจัยเชิงเอกสาร

บนฐานของผลการวิจัยที่มีอยู่ ค้นหาข้อมูลทางหนังสือ บทความวิจัย และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น การอนุรักษ์และสืบทอดมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พื้นที่ทางวัฒนธรรม และการจัดการวัฒนธรรมโดยผ่านเว็บไซต์ cnki.net เว็บไซต์งานวิจัยมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ห้องสมุด หอจดหมายเหตุ หนังสือที่ซื้อโดยบุคคล ฯลฯ เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงเชิงทฤษฎีสำหรับการวิจัยครั้งนี้

2. การสำรวจภาคสนาม

วัตถุประสงค์ของการสำรวจภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์การสืบทอดและการพัฒนา และอุปสรรคของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น โดยไปที่สถานที่จริงของวัตถุวิจัย เพื่อรับข้อมูลที่เกี่ยวข้องของวัตถุวิจัยด้วยวิธีการสังเกต การสื่อสาร การบันทึก และวิธีการอื่น ๆ โดยแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก คือ การสำรวจด้วยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์

1) การสำรวจด้วยแบบสอบถาม วัตถุประสงค์การวิจัยของงานวิจัยนี้คือผ้าปะติดอำเภอหยางซินซึ่งงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิม ในกระบวนการวิจัย จำเป็นต้องทำการวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับงานหัตถกรรมดั้งเดิมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เช่น กระทรวงวัฒนธรรมท้องถิ่น หมู่บ้านเซียนเจียอำเภอหยางซิน ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน โดยใช้วิธีการสำรวจภาคสนามเข้าถึงชีวิตทางสังคมของท้องถิ่น และสังเกตพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินโดยละเอียด ทำความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์การสืบทอดและการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

2) การสัมภาษณ์ การวิจัยครั้งนี้จำเป็นต้องดำเนินการโดยได้รับความยินยอมจากผู้ให้สัมภาษณ์โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ เช่น การบันทึกเสียง การถ่ายวิดีโอ และการถ่ายภาพ นอกจากนี้จำเป็นต้องคำนึงถึงระยะทางที่จำกัดและข้อกำหนดของผู้ให้สัมภาษณ์ด้วย และการสัมภาษณ์บุคคลบางคนจะดำเนินการทางโทรศัพท์หรือทางออนไลน์ ผู้ให้สัมภาษณ์ถูกแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม ได้แก่ ผู้นำหน่วยงานรัฐบาลและสถาบัน ผู้สืบทอด และผู้อยู่อาศัยที่มีสถานะเป็นแม่ในหมู่บ้านเซียนเจีย โดยมีดังนี้

ผู้นำหน่วยงานรัฐบาลและสถาบัน จำนวน 3 คน อายุระหว่าง 40 ถึง 60 ปี เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวนี้เป็นผู้รับผิดชอบและผู้จัดการในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกกับคนกลุ่มนี้สามารถเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มการพัฒนาในอนาคตของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และทำความเข้าใจนโยบายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ในขณะเดียวกันยังสามารถส่งเสริมการแลกเปลี่ยนและความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์และการสืบทอดของผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้ดียิ่งขึ้น

สำหรับกลุ่มผู้สืบทอด จำนวน 2 คน อายุระหว่าง 40 ถึง 72 ปี เนื่องจากกลุ่มผู้สืบทอดเป็นกลุ่มหลักที่ได้รับการสืบทอดผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ จาก การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้สืบทอด สามารถได้รับความรู้ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และเข้าใจสถานการณ์การสืบทอดและการเปลี่ยนแปลงของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ผู้อยู่อาศัยที่มีสถานะแม่ในหมู่บ้านเซียนเจียจำนวน 10 คน อายุระหว่าง 20 ถึง 70 ปี กลุ่มนี้ก็จะเป็นเป็นกลุ่มหนึ่งที่สำคัญที่ได้รับวัฒนธรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านในอำเภอหยางซิน ในฐานะความเป็นแม่ พวกเขาจึงมีบทบาทสำคัญในหมู่บ้าน โดยไม่เพียงแต่ถ่ายทอดทักษะการทำผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังรวมความเข้าใจเกี่ยวกับครอบครัว ความรักต่อคนในครอบครัว ความรัก และแง่มุมอื่น ๆ ของชีวิตเข้าในการออกแบบและผลิตผ้าปะติดอำเภอหยางซินอีกด้วย ค่านิยมและพฤติกรรมของกลุ่มนี้มีอิทธิพลลึกซึ้งต่อการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ดังนั้น การเลือกผู้ที่เป็นแม่เป็นกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์จึงเอื้อต่อความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับ

สาระสำคัญและลักษณะของวัฒนธรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านในอำเภอหยางซิน ทำให้วัฒนธรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านในอำเภอหยางซินได้รับการสืบทอดและการพัฒนา

การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1-1 กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์

ผู้ให้สัมภาษณ์						
กลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์	ลำดับ	ชื่อ-นามสกุล	อายุ	อาชีพ	สถานที่	รูปแบบการสัมภาษณ์
หัวหน้าส่วนองค์กรและหน่วยงานรัฐบาล	1	XLi Xilu	53	ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหยางซิน	สำนักวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหยางซิน	การสัมภาษณ์แบบเข้าเยี่ยม
	2	Ju Xuan	48	ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน	ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน	การสัมภาษณ์แบบเข้าเยี่ยม
	3	Hong Hanrui	55	ผู้จัดการของบจก.หูเป่ย์ หงยู่ย่นศิลปะหัตถกรรม	ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน	การสัมภาษณ์แบบเข้าเยี่ยม
ผู้สืบทอด	4	Hu Fang	45	ผู้สืบทอดระดับอำเภอ	ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน	การสัมภาษณ์แบบเข้าเยี่ยม
	5	Yin Guanshan	72	ผู้สืบทอดและผู้เชี่ยวชาญ	บ้านของเทศมณฑลอำเภอหยางซิน	การสัมภาษณ์แบบเข้าเยี่ยม
คนที่ต้องถิ่นในหมู่บ้านเขียนเจี๋ย	มีการวางแผนที่จะสัมภาษณ์ผู้อยู่อาศัยที่เป็นแม่ที่ 10 คน มีอายุระหว่าง 20 ถึง 70 ปี					

รายละเอียดของเนื้อหาของผู้ให้สัมภาษณ์ในงานวิจัยนี้ ดังนี้

1) ผู้นำสำนักวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหยางซินของกระทรวงวัฒนธรรมท้องถิ่นสามารถให้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ นโยบาย กฎระเบียบ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำความเข้าใจภูมิหลังทางวัฒนธรรมและการสนับสนุนทางนโยบายของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินจากมุมมองมหภาค

2) ภัณฑารักษ์ของศูนย์วัฒนธรรมและผู้จัดการของบริษัทงานหัตถกรรมหงยู่ย่นหูเป่ย์จำกัดสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติด สถานการณ์การอนุรักษ์รูปแบบการจัดการ สถาบันพันธมิตร และการวางแผนในอนาคต นอกจากนี้ยังสามารถทำความเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์และการสืบทอดของผ้าปะติดจากมุมมองเชิงพาณิชย์

3) ผู้สืบทอดและผู้เชี่ยวชาญสามารถให้ข้อมูลของผ้าปะติดด้านรูปแบบ ขั้นตอนการผลิต วิธีการสืบทอด และความแฝงทางวัฒนธรรม

4) ผู้อยู่อาศัยที่มีสถานะเป็นแม่ในหมู่บ้านเขียนเจ็ยสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมผ้าปะติดในหมู่บ้านได้ เนื่องจากสถานะพิเศษของการเป็นแม่ ทำให้กลุ่มผู้เป็นแม่มีความเข้าใจและประสบการณ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี และการเปลี่ยนแปลงของหมู่บ้าน ดังนั้น กลุ่มผู้เป็นแม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านในอำเภอหยางซิน อย่างแท้จริงและรอบด้าน และให้คำแนะนำและมาตรการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้สัมภาษณ์ข้างต้น รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน สภาพที่เป็นอยู่ของพื้นที่ทางวัฒนธรรม กระบวนการดำเนินการ และบทบาทของกลไกการอนุรักษ์ การสืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดของหมู่บ้านในอำเภอหยางซิน ฯลฯ เรียบเรียงและวิเคราะห์เพื่อให้แน่ใจว่าเนื้อหาของงานวิจัยมีความถูกต้องแม่นยำ

3. การวิจัยแบบสหวิทยาการ

การวิจัยเกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ต้องใช้วิธีการและมุมมองการวิจัยแบบสหวิทยาการและการสังเคราะห์ในภาพรวมของงานวิจัย โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และพื้นฐานทางทฤษฎีของสุนทรียศาสตร์ ศิลปะศาสตร์ มานุษยวิทยาศิลปะ คติชนวิทยา สังคมวิทยา ลัทธิโครงสร้างนิยมและสาขาวิชาอื่น ๆ เพื่อสรุปและวิเคราะห์สภาพที่เป็นอยู่ของการอนุรักษ์และการสืบทอดของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เป็นงานหัตถกรรมดั้งเดิมที่มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นในมณฑลหูเป่ย์ เป็นผ้าปะติดที่ใช้งานได้จริงซึ่งเกิดจากการสังสมประสบการณ์ชีวิตของคนในท้องถิ่น โดยการรวบรวมผ้าจากเสื้อผ้าที่ชำรุด ผ่านกรรมวิธีการตัด การปะติด เย็บ และปัก ให้เกิดเป็นเสื้อผ้าสำหรับเด็กหรือของใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งปัจจุบันมักจะปรากฏอยู่ในรูปแบบงานหัตถกรรม

หัตถกรรมแบบดั้งเดิม หัตถกรรมแบบดั้งเดิมในงานวิจัยนี้ หมายถึง งานฝีมือของการทำผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ซึ่งรวมถึงเครื่องมือ วัสดุ และเทคนิคกระบวนการที่จำเป็นในการทำผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ซึ่งเป็นผลของยุคประวัติศาสตร์ มีคุณค่าด้านการใช้งานและคุณค่าทางสุนทรียะทางศิลปะ

ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่นในงานวิจัยนี้ หมายถึง หัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินแบบดั้งเดิม เป็นทักษะที่คนในท้องถิ่นสร้างขึ้นโดยใช้ประสบการณ์ชีวิตและเทคนิคของตนเอง

ในการแก้ปัญหาที่พบในชีวิต เป็นความสามารถในการนำผ้ากลับมาใช้งานใหม่ภายใต้สภาพแวดล้อมของการขาดแคลนวัสดุ ซึ่งเป็นการตกผลึกแห่งภูมิปัญญาของคนในท้องถิ่น

มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในงานวิจัยนี้คือผ้าปะติดอำเภอหยางจีน ซึ่งรวมอยู่ในรายการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติชุดที่สองในปีค.ศ. 2008 ถูกจัดอยู่ในประเภท “หัตถกรรมดั้งเดิม” ในห้าประเภทมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน การจัดแสดง และ ปัจจุบันจัดแสดงและประชาสัมพันธ์ในศูนย์วัฒนธรรมหยางจีนเป็นหลัก

พื้นที่ทางวัฒนธรรม พื้นที่ทางวัฒนธรรมในงานวิจัยนี้ หมายถึง "สถานที่สำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรม" ของผ้าปะติดอำเภอหยางจีน โดยสถานที่ในที่นี่ไม่ได้จำกัดอยู่ในรูปแบบ “พื้นที่” จริง แต่ยังสามารถแสดงเป็นพื้นที่เสมือนออนไลน์สำหรับวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางจีน ซึ่งช่วยทำให้ผ้าปะติดอำเภอหยางจีนสามารถสืบทอดและพัฒนาผ่านช่องทางออนไลน์ได้

การอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนา "การอนุรักษ์สืบทอดและพัฒนา" ในงานวิจัยนี้คือการอนุรักษ์งานฝีมือแบบดั้งเดิมของอำเภอหยางจีน จากมุมมองของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ สร้างแนวทางการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของหัตถกรรมผ้าปะติดแบบดั้งเดิมของอำเภอหยางจีน อนุรักษ์หัตถกรรมผ้าปะติดอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสืบทอดและพัฒนาอย่างยั่งยืน

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

หัตถกรรมแบบดั้งเดิมเป็นส่วนสำคัญของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม เป้าหมายการศึกษาของงานวิจัยนี้คือผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ซึ่งเป็นหัตถกรรมแบบดั้งเดิมที่สร้างขึ้นโดยประชาชนหู่เป่ย์ในกิจกรรมการปฏิบัติทางประวัติศาสตร์และสังคมที่ยาวนาน ไม่เพียงแต่มีความหลากหลายในรูปแบบ แต่ยังมีคุณค่าที่สะท้อนให้เห็นถึงสุนทรียภาพและค่านิยมดั้งเดิมในพื้นที่อำเภอหยางซินของมณฑลหู่เป่ย์ งานวิจัยนี้รวบรวมสถานการณ์ปัจจุบันของนโยบาย ทฤษฎีและเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง บนพื้นฐานขององค์ประกอบของภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ร่วมกับการสำรวจในท้องถิ่น เพื่อกำหนดทิศทางการวิจัยของงานวิจัยนี้ให้ชัดเจน

- 2.1 ภูมิหลังของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน
- 2.2 นโยบายที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
- 2.4 การวิจัยและการทบทวนผ้าปะติดอำเภอหยางซิน
- 2.5 สรุป

2.1 ภูมิหลังของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

1. ประวัติย่อของอำเภอหยางซิน

อำเภอหยางซิน เป็นอำเภอที่เก่าแก่ที่สุดทางตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลหู่เป่ย์ ในสมัยราชวงศ์ถังเป็นอาณาจักรของจิ้งหยาง ในสมัยราชวงศ์หยู เซี่ย และซางอยู่ภายใต้จิตใจ ราชวงศ์โจวตะวันตกอยู่ภายใต้การปกครองของเอ้อหวัง ในสมัยชุนชิวกลับสู่การปกครองของฉู่ และฉินเป็นของหนานจวิน (Compilation Committee of Local Chronicles of Yangxin County, 1993) ในปี 201 ก่อนคริสตกาล (ปีที่หกของจักรพรรดิเกาจู่แห่งราชวงศ์ฉิน) หนานจวินถูกแบ่งออกเป็นอำเภอเซี่ยจื่อ ซึ่งอยู่ภายใต้อำเภอเจียงเซี่ย ราชวงศ์ฉิน (201 ปีก่อนคริสตกาล) ยุคสามก๊ก (221-230 ปีก่อนคริสตกาล) ราชวงศ์จิ้น (304-412 ปีก่อนคริสตกาล) ราชวงศ์เหลียง (526 ปีก่อนคริสตกาล) ราชวงศ์ฉิน (560 ปีก่อนคริสตกาล) ราชวงศ์สุย (589-607 ปีก่อนคริสตกาล) ราชวงศ์ถัง (785-905 ปีก่อนคริสตกาล) โดยตั้งชื่อตามลำดับทางประวัติศาสตร์ว่า เซี่ยจื่อ รุ่งกวง หยางซิน เฟิงซิน อันซาง หย่งซิง และฟู่ชาน ปัจจุบันเป็นเมืองระดับอำเภอหวงสือ มณฑลหู่เป่ย์ ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมณฑลหู่เป่ย์ และฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีตอนกลาง ภูมิอากาศบริเวณนี้เหมาะแก่การดำรงชีวิต มีแม่น้ำหลาย

สาย ดินอุดมสมบูรณ์ ซึ่งมีประโยชน์อย่างมากต่อการผลิตและการพัฒนาด้านการเกษตร ทำให้เป็นพื้นที่หลักในการผลิตเสปียงและผ้าฝ้าย มีสภาพแวดล้อมทางนิเวศวิทยาที่ดีและมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับการอยู่อาศัย สภาพภูมิศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์และสภาพแวดล้อมทางภูมิอากาศได้วางรากฐานทางวัตถุที่มั่นคงสำหรับการก่อตัวของวัฒนธรรมพื้นบ้าน และสร้างความเจริญรุ่งเรืองของศิลปะพื้นบ้านในท้องถิ่น ผ้าปะติดอำเภอหยางซินเป็นตัวแทนของศิลปะพื้นบ้านในพื้นที่นี้

2. ต้นกำเนิดของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

นิทานพื้นบ้านในหยางซิน: ในอดีต ชาวบ้านในชนบทยากจนมาก เสื้อผ้าเก่าในบ้านก็ไม่กล้าทิ้ง แม้แต่รองเท้ายังถูกปะติดจากเศษเล็กเศษน้อย ตั้งแต่การนำมาเย็บติดกันแบบไม่ตั้งใจไปจนถึงการแสวงหาความงาม ค่อย ๆ เกิดเป็นผ้าปะติดที่สามารถใช้งานได้จริงและสวยงาม ในช่วงเวลานั้น วิธีการสืบทอดผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้นส่วนมากได้รับการส่งต่อผ่านวิธีมุขปาฐะของผู้หญิงในชนบท ดังนั้นจึงไม่สามารถตรวจสอบเวลาเกิดได้ ซึ่งเป็นข้อโต้แย้งที่ยิ่งใหญ่ในวงการวิชาการขณะนี้ ตามที่นาย Yin GuanShan อดีตภักดิ์ซาร์กซ์ของศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน ได้สัมภาษณ์หญิงชราวัย 80 ปีเมื่อเขาเดินทางไปเยี่ยมชมในปีค.ศ. 1985 เขาได้สรุปว่า “ผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีประวัติศาสตร์อย่างน้อยสองร้อยปี แต่หากวิเคราะห์และอนุมานจากลวดลายมงคลที่ปรากฏบนผ้าปะติดนั้น น่าจะมีต้นกำเนิดสมัยราชวงศ์ซิง หากมองในมุมมองของวัฒนธรรมผู้ก็สามารถอนุมานได้ว่า นี่เป็นศิลปะพื้นบ้านที่เก่าแก่กว่านั้น” ต่อมาด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมทอผ้าและการย้อมสี ผ้าหลากสีได้เข้ามาในชีวิตประจำวันของผู้คน และผู้หญิงที่มีทักษะเหล่านั้นได้เย็บผ้าหลากสีนี้เข้าด้วยกัน เพื่อสร้างลวดลายที่มีสีสันสวยงาม และขอบเขตการใช้งานที่กว้างขึ้นเรื่อย ๆ ผ้าปะติดอำเภอหยางซินค่อย ๆ ก่อตัวเป็นงานฝีมือพื้นบ้านแบบดั้งเดิมในประวัติศาสตร์

3. การลดลงของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ในสังคมชนบทแบบดั้งเดิมของจีน การพัฒนาเศรษฐกิจในชนบทส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาการเกษตร และผลิตภัณฑ์หัตถกรรมมักเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในการผลิตและการดำรงชีวิตของชาวบ้านในชนบทในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ.1985 ด้วยประเทศจีนได้เข้าสู่ระยะเริ่มต้นของการปฏิรูปและการเปิดประเทศ อุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาอย่างรวดเร็วและสังคมมีความทันสมัยมากขึ้น อำเภอหยางซินซึ่งเป็นเขตชนบททั่วไปในประเทศจีน วิธีการผลิตงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมนั้นยากที่จะแข่งขันกับวิธีการผลิตที่ใช้เครื่องจักรและระบบอัตโนมัติ และค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยความทันสมัย ในขณะที่เดียวกันความต้องการทางวัตถุของผู้คนก็เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและผ้าปะติดอำเภอหยางซินจึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางวัตถุของผู้คนได้อีกต่อไป

ปีค.ศ. 2008 เป็นปีที่สำคัญสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจีน ด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเศรษฐกิจจีน ช่องว่างระหว่างเขตเมืองและชนบทที่แคบลงอย่างต่อเนื่อง ด้วย

ความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องของความเป็นเมืองและความทันสมัย ทักษะการผลิตของงานหัตถกรรมดั้งเดิมในชนบทบางส่วนค่อย ๆ สูญหายหรือลดตัวลง และจำนวนผู้สืบทอดก็ลดน้อยลง “อารยธรรมเมือง” ที่เกิดจากการขยายตัวของเมืองทำให้สังคมในท้องถิ่นเปลี่ยนไปและผลักดันหมู่บ้านไปสู่ความทันสมัย การนำเข้าสู่ตลาด และการพัฒนาระดับสูง และวัฒนธรรมของหมู่บ้านได้ถูกทำลายลงในระดับหนึ่ง จากมุมมองทางประวัติศาสตร์ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผ้าปะติดอำเภอยางซิงคงอยู่ได้นั้นก็คือวัฒนธรรมดั้งเดิมของหมู่บ้าน ซึ่งมีรากฐานมาจากหมู่บ้านและมาจากชีวิตประจำวันของผู้คน ในฐานะที่ตกทอดมาจากวัฒนธรรมพื้นบ้าน ย่อมได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมที่รุนแรงแบบนี้เช่นกัน

ขณะเดียวกัน รัฐบาลท้องถิ่นอำเภอยางซิงก็ได้ตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้เช่นเดียวกัน ดังนั้น บนฐานของกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ออกโดยรัฐบาลจีน รัฐบาลท้องถิ่นอำเภอยางซิงจึงตอบสนองต่อนโยบายระดับชาติอย่างแข็งขันและดำเนินการช่วยเหลือและอนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอยางซิงจำนวนมากในปีค.ศ. 2008 และได้รวมผ้าปะติดอำเภอยางซิงเข้าในรายการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศจีน ต่อมา ในปีค.ศ. 2011 ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอยางซิงได้รับการแต่งตั้งให้จัดตั้ง “สถาบันฝักอบรมวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิง” เพื่อดำเนินการอนุรักษ์และช่วยเหลือผ้าปะติดอำเภอยางซิง มาตรการเหล่านี้ได้อนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอยางซิงซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากการสืบทอดและการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอยางซิง ในปัจจุบันยังคงเผชิญกับความยากลำบากและอุปสรรคมากมาย ยังมีหนทางอีกยาวไกลสำหรับการอนุรักษ์และสืบทอดในอนาคต

2.2 นโยบายที่เกี่ยวข้อง

1. นโยบายและข้อบังคับเกี่ยวกับการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศจีน

ในปีค.ศ. 2003 “อนุสัญญาว่าด้วยการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” องค์การยูเนสโกได้กำหนดความหมายแฝงของการอนุรักษ์ กล่าวคือ “มาตรการต่าง ๆ เพื่อรับประกันความมีชีวิตชีวาของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ รวมถึงการกำหนด การจัดทำเอกสาร การวิจัย การเก็บรักษา การอนุรักษ์ การเผยแพร่ การโฆษณา การถ่ายทอด (โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านการศึกษา ทั้งในระบบและนอกระบบ) และการฟื้นฟูในทุกแง่มุมของมรดกดังกล่าว (UNESCO,2003)

ในประเทศจีน การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้กลายเป็นภารกิจสำคัญอย่างเป็นทางการของรัฐบาลในระดับชาติ ระดับมณฑลและระดับเมือง ในค.ศ. 2005 เพื่อดำเนินการตามเจตนารมณ์ของสภาแห่งชาติครั้งที่ 16 ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในการสนับสนุนการอนุรักษ์มรดก

ทางวัฒนธรรมที่สำคัญและศิลปะพื้นบ้านที่โดดเด่น และเพื่อปฏิบัติตามภารกิจของประเทศจีนในการเข้าร่วม “อนุสัญญาว่าด้วยการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ขององค์การยูเนสโก โดยให้ความเห็นชอบของสภาแห่งรัฐ เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้เสนอแนวทางการทำงาน 16 ตัวอักษรคือ “保护为主、抢救第一、合理利用、传承发展” (Office of the State Council, 2005) ซึ่งมีหมายความว่า การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากสถาบันต่าง ๆ หากมรดกนั้นใกล้สูญหายเน้นมาตรการการช่วยเหลือเป็นอันดับแรก บนพื้นฐานของการบำรุงรักษาและการกำกับดูแล ควรมีการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้มีบทบาทอย่างเต็มที่และรับประกันการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้รับการสืบทอดและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2011 การประชุมคณะกรรมการประจำสภาประชาชนแห่งชาติชุดที่ 11 แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนครั้งที่ 19 ได้ผ่านกฎหมาย “กฎหมายมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน” ภายในกฎหมายนี้กำหนดว่ามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมายถึง การแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมที่ถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นโดยคนทุกกลุ่มชาติพันธุ์ และถือเป็นส่วนสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขา เช่นเดียวกับวัตถุและสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม รวมถึง (1) วรรณกรรมมุขปาฐะและภาษาดั้งเดิมเป็นสื่อ (2) วิจิตรศิลป์แบบดั้งเดิม การเขียนพู่กันจีน ดนตรี นาฏศิลป์ ละคร พื้นบ้านและการเล่นกล (3) ทักษะแบบดั้งเดิม ยารักษาโรคและปฏิทิน (4) มารยาทแบบดั้งเดิม เทศกาลและประเพณีพื้นบ้าน (5) กีฬาและการละเล่นแบบดั้งเดิม (6) มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อื่น ๆ

Order of the President of the People's Republic of China (2011) ได้กำหนดขอบเขตของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และหลักการอนุรักษ์ของ “ความเป็นจริง ความสมบูรณ์ และการสืบทอด”

ปีค.ศ. 2017 เพื่อดำเนินการประชุมเต็มคณะครั้งที่ 5 ของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ชุดที่ 18 “การสร้างระบบการสืบทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมอันยอดเยี่ยมของประเทศจีน เสริมสร้างการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมและการฟื้นฟูงานฝีมือแบบดั้งเดิม” และ “แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของสาธารณรัฐประชาชนจีน ฉบับที่ 13” ได้กำหนดและดำเนินการ “แผนการฟื้นฟูงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมของประเทศจีน” ซึ่งแจ้งภารกิจ 5 ประการคือ การจัดทำรายการระดับชาติสำหรับการฟื้นฟูงานฝีมือแบบดั้งเดิม ขยายทีมผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ นำงานฝีมือแบบดั้งเดิมมาเป็นจุดสำคัญของการดำเนินโครงการฝึกอบรมสำหรับผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศจีน เสริมสร้างการสร้างศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับงานฝีมือแบบดั้งเดิมและการวิจัยเชิงทฤษฎีและทางเทคนิค ปรับปรุงการออกแบบ ระดับการผลิตและคุณภาพโดยรวมของผลิตภัณฑ์งานฝีมือแบบดั้งเดิม (Office of the State Council, 2017)

ค.ศ. 2021 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เสนอให้ดำเนินการตามแนวทาง “เน้นการอนุรักษ์เป็นหลัก การช่วยเหลือเป็นอันดับแรก ใช้ประโยชน์อย่างสมเหตุสมผล การสืบทอดและการพัฒนา” และปรับปรุงระบบการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้แก่ การสำรวจทรัพยากรมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ สร้างระบบรายชื่อ ดำเนินโครงการบันทึกมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงไปสู่ดิจิทัล การแบ่งประเภททางวิทยาศาสตร์และการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพสูงของงานฝีมือแบบดั้งเดิม การสร้างระบบการเผยแพร่และความนิยมที่หลากหลายรวมถึง การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกด้านประสบการณ์ เช่น ศูนย์วัฒนธรรม หอสมุด พิพิธภัณฑ์ ที่เป็นสถานที่ปมเพาะแบรนด์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และขยายการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต สร้างระบบนวัตกรรมเชิงบูรณาการที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ชุมชนมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในหมู่บ้าน การพัฒนาผลิตภัณฑ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้กับการท่องเที่ยว การผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้กับอุตสาหกรรม ในด้านการจัดการจำเป็นต้องเพิ่มทีมงานที่มีความเชี่ยวชาญมากยิ่งขึ้นรวมถึงการสร้างผู้สืบทอด การสร้างบทบาทของสถาบัน ความสามารถและคุณภาพของทีม การสร้างคลังสมองของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (State General Office of the CPC Central Committee, 2021)

นโยบายและข้อบังคับข้างต้น แสดงให้เห็นได้ว่าประเทศจีนได้ปฏิบัติเกี่ยวกับแนวคิดการอนุรักษ์ ระบบกฎหมาย วิธีการ และรูปแบบการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มานานกว่าสิบปี ตั้งแต่เริ่มเข้าร่วมองค์การอนุสัญญาระหว่างประเทศจนถึงการปฏิบัติตามพันธกรณีของอนุสัญญาจนถึงตัวประเทศจีนเสนอแนวทางปฏิบัติ 16 ตัวอักษร กำหนด “กฎหมายของสาธารณรัฐประชาชนจีนเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ดำเนินการตาม “แผนการฟื้นฟูงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมของประเทศไทย” ไปจนถึงข้อเสนอที่เจาะจงมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนา เป็นระบบการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มีลักษณะเฉพาะของประเทศไทย จะเห็นได้ว่านโยบายและระเบียบการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศไทยไม่ได้เป็นเพียงแค่โครงการทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นการเคลื่อนไหวทางสังคมตามพื้นฐานของประเทศไทยอีกด้วย นำเสนอความหลากหลายของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ กลายเป็นทิศทางในการพัฒนาและสร้างประเทศสมัยใหม่ ดังนั้น เป้าหมายของการศึกษานี้ ฝ่าปะติดอำเภอหยางซินจึงต้องอิงตามนโยบายและข้อบังคับในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศไทย รวมเข้ากับแนวปฏิบัติในท้องถิ่น ดำเนินการวิเคราะห์และศึกษา ค้นหาเส้นทางการพัฒนาที่เหมาะสม

2. ยุทธศาสตร์นโยบายการฟื้นฟูชนบท

ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2017 รายงานของสภาแห่งชาติครั้งที่ 19 ของพรรคคอมมิวนิสต์ได้เสนอยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบทเป็นครั้งแรก โดยได้ร่างพิมพ์เขียวสำหรับการพัฒนาชนบทในประเทศจีน เพื่อดำเนินการตามยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบท เอกสารส่วนกลางฉบับที่ 1 ได้รับการเผยแพร่ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2018 นั่นคือ “ความคิดเห็นของคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและสภาแห่งรัฐเกี่ยวกับการดำเนินการยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบท” กล่าวว่า ยึดมั่นในลำดับความสำคัญของการพัฒนาเกษตรและพื้นที่ชนบทเป็นอันดับแรก ปฏิบัติตามข้อกำหนดทั่วไปของความเจริญทางอุตสาหกรรม ระบบนิเวศที่เหมาะสมกับการอยู่อาศัย อารยธรรมในชนบท การปกครองที่มีประสิทธิภาพ และชีวิตที่มั่งคั่ง ปฏิบัติตามแนวทางการฟื้นฟูชนบทแบบสังคมนิยมที่มีลักษณะเฉพาะของจีน (Central Committee of the Communist Party of China, 2018) หลังจากนั้น รัฐบาลท้องถิ่นทุกระดับ (ยกเว้นรัฐบาลตำบล) ได้ออกแผนที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องเพื่อตอบสนองต่อเสียงเรียกร้องของรัฐ ในปีค.ศ. 2021 เอกสารส่วนกลางฉบับที่ 1 ได้เสนอการส่งเสริมการฟื้นฟูชนบทอย่างรอบด้านอีกครั้งหนึ่ง ในปีเดียวกัน คณะกรรมการรัฐธรรมนูญของสภาประชาชนแห่งชาติได้ร่าง “กฎหมายส่งเสริมการฟื้นฟูชนบทของสาธารณรัฐประชาชนจีน” ซึ่งมีผลบังคับใช้อย่างสมบูรณ์ในวันที่ 1 มิถุนายนในปีนั้น ภายในนั้นมีกรกล่าวถึงองค์ประกอบทางวัฒนธรรมในหลายประการเช่น มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ลึกซึ้งของพื้นที่ชนบท (Central Committee of the Communist Party of China, 2021) ในค.ศ. 2022 เพื่อดำเนินการตามยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบทอย่างเต็มที่ และปฏิบัติตาม “ความคิดเห็นของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนและสภาแห่งรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมงานหลักของการฟื้นฟูชนบทค.ศ. 2022” เพื่อเริ่มดำเนินการด้านวัฒนธรรมแผนการฟื้นฟูชนบทเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของอุตสาหกรรม ซึ่งภายในนั้นมีทิศทางของการฟื้นฟูชนบทด้วยงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิม (Central Committee of the Communist Party of China, 2022)

คำอธิบายนโยบายข้างต้น: ในฐานะยุทธศาสตร์ชาติ การส่งเสริมการฟื้นฟูชนบทเป็นโครงการที่เป็นระบบ เมื่อเวลาผ่านไป เป้าหมายของการฟื้นฟูที่สำคัญของการพัฒนาประเทศได้เปลี่ยนจากการเกษตรเป็นวัฒนธรรม การฟื้นฟูวัฒนธรรมเป็นส่วนที่สำคัญมาก และเป็นโครงการหล่อหลอมจิตวิญญาณเพื่อการฟื้นฟูชนบท งานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเป็นสื่อของวัฒนธรรมชนบท ดินที่เติบโตคือชนบท และยังเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมท้องถิ่น คุณค่าทางสังคมและจิตวิญญาณที่เป็นเอกลักษณ์จะเป็นเนื้อหาหลักของการพัฒนาเศรษฐกิจในชนบท ด้วยเหตุนี้ ภายใต้การดำเนินยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบทอย่างจริงจังของประเทศ นำมาซึ่งจุดเปลี่ยนสำหรับงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน การพัฒนางานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ไม่เพียงแต่เพิ่มรายได้ของชาวบ้านเท่านั้น แต่ยังเป็นทิศทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ของชนบท และสร้างชีวิตที่มีอารยธรรมในชนบท

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีพื้นที่ทางวัฒนธรรม

“พื้นที่ทางวัฒนธรรม” ถูกนำเสนอครั้งแรกโดยนักวิชาการชาวฝรั่งเศส Henri Lefebvre (1974) ในหนังสือของเขาที่ชื่อว่า “การเกิดขึ้นของพื้นที่” โดยให้เหตุผลว่า “พื้นที่ไม่ใช่แนวคิดทางภูมิศาสตร์และวัตถุอีกต่อไป แต่เป็นแนวคิดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์สังคม ผ่านกิจกรรมภาคปฏิบัติของมนุษย์อย่างมีจิตสำนึก การใช้คำว่า “พื้นที่ทางวัฒนธรรม” ที่เร็วที่สุดในเอกสารระหว่างประเทศที่สำคัญคือ ค.ศ. 1998 เมื่อยูเนสโกจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์ “พื้นที่ทางวัฒนธรรมหรือการแสดงออกทางวัฒนธรรม” ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และมรดกปาฐะของมนุษยชาติ หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 2001 องค์กรได้ผ่าน “ระเบียบว่าด้วยการประกาศผลงานตัวแทนของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และมรดกปาฐะของมนุษยชาติ”: “พื้นที่ทางวัฒนธรรมสามารถกำหนดเป็นพื้นที่รวมกิจกรรมพื้นบ้านและวัฒนธรรมดั้งเดิม แต่ยังสามารถระบุเป็นช่วงเวลาเฉพาะได้ด้วยช่วงเวลาหรือเหตุการณ์ เหตุผลที่พื้นที่มีเวลาและสสารนี้ดำรงอยู่ได้ เนื่องจากเป็นสถานที่ดั้งเดิมในการแสดงออกของปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม” (Wu BingAn, 2007) และในเดือนพฤษภาคมปีเดียวกัน องค์กรได้ประกาศห้ารายการในรายชื่อตัวแทนแรกของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และมรดกปาฐะของมนุษยชาติถูกระบุว่าเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรม ใน ค.ศ. 2005 สำนักงานทั่วไปของสภาแห่งรัฐของประเทศจีนได้ประกาศใช้ “มาตรการชั่วคราวสำหรับการยื่นขอและการประเมินผลงานตัวแทนมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ” ระบุว่า “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หมายถึง การแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมที่ถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นโดยคนทุกกลุ่มชาติพันธุ์ และมีความเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิดกับความเป็นเจ้าของผู้คนเช่น กิจกรรมพื้นบ้าน ศิลปะการแสดง ความรู้และทักษะดั้งเดิม รวมถึงเครื่องมือ วัตถุ สินค้าหัตถกรรม และพื้นที่ทางวัฒนธรรม” และพื้นที่วัฒนธรรมถูกกำหนดให้เป็น “สถานที่จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมเป็นประจำหรือที่ซึ่งการแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมมีความเข้มข้นในเชิงพื้นที่และเวลา” (Office of the State Council, 2005)

จากนี้ไป นักวิชาการชาวจีนได้ตีความหมายแฝงของ “พื้นที่ทางวัฒนธรรม” จากมุมมองต่าง ๆ Wu BingAn (2007) เชื่อว่า “กิจกรรมชาติพันธุ์และวัฒนธรรมพื้นบ้านขนาดใหญ่ทั้งหมดที่จัดขึ้นในเวลาที่กำหนดและสถานที่คงที่ตามแบบแผนและประเพณีโบราณของการประชุมพื้นบ้านถือเป็นรูปแบบพื้นที่ทางวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และกระจายตัวอยู่ทั่วทั้งประเทศจีนในในงานเทศกาลประเพณีเช่น งานวัด งานร้องเพลงลูกทุ่งฮวาเอ้อ เทศกาลร้องเพลงของชนชาติ

จ้วง ตลาดกานอ้าวของชนชาติถั่ง และตลาดสด (บาซาร์) เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์ของ กลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ” Xiang YunJu (2018) เชื่อว่า “พื้นที่ทางวัฒนธรรม” เป็นตัวแทนของมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่สำคัญหรือประเภทหลัก นักวิชาการบางท่านถือว่า “พื้นที่วัฒนธรรม” เป็น สถานที่ที่มีมรดกทางวัฒนธรรมดำรงอยู่ พัฒนาและสืบทอด กล่าวคือ “พื้นที่วัฒนธรรม” ถือเป็นระบบ นิเวศทางวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ Zhang Bo (2007) เชื่อว่าพื้นที่ทาง วัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นไม่เพียงแต่มีชีวิตชีวา ความดั้งเดิม และความ สมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงประเด็นเชิงพื้นที่ของการอยู่รอด พัฒนาและสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งไม่ได้หมายถึงเพียงแค่การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่านั้น แต่ยัง รวมถึงการปกป้องพื้นที่ทางวัฒนธรรมให้ดำรงอยู่และสืบทอด เพื่ออธิบายลักษณะและสถานที่สำคัญ ของพื้นที่ทางวัฒนธรรมได้อย่างครอบคลุม Zheng ChunXia และ Zhou ChuangChun (2012) ชี้ให้เห็นเพิ่มเติมว่า ควรขยายความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่วัฒนธรรมไปสู่ “พื้นที่กว้าง” นั่นคือ สภาพแวดล้อมที่มีชีวิตของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในแง่ของการเมือง เศรษฐกิจและ วัฒนธรรม นอกจากนี้ มุมมองของพื้นที่ทางวัฒนธรรม นักวิชาการบางท่านได้กล่าวถึง การอนุรักษ์ และการฟื้นฟูรูปแบบทางวัฒนธรรมและพื้นที่ต่าง ๆ เช่น งานหัตถกรรมดั้งเดิม หมู่บ้านในชนบท และ เทคโนโลยีดิจิทัล Lu Lu และ Zhu ZhiPing (2018) อิงตามภูมิหลังของกลยุทธ์การฟื้นฟูชนบท เสนอ ว่า พื้นที่ทางวัฒนธรรมในชนบทจำเป็นต้องตอบสนองความท้าทายของยุคสื่อใหม่อย่างเร่งด่วน และ ตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมระหว่างเมืองกับชนบท ท้องถิ่น กับทั่วโลก ชนบทสามารถค้นพบสุนทรียศาสตร์ของพื้นที่ที่เป็นเอกลักษณ์และดำเนินการเปลี่ยนแปลง ตนเองให้สมบูรณ์ในกระบวนการสืบทอดและสร้างใหม่ Bao Xin (2021) เชื่อว่าพื้นที่ของชนกลุ่มน้อย ได้ปิดผนึกถิ่นแห่งวัฒนธรรมจีนไว้ และยังเสนอว่าพื้นที่สาธารณะทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ที่สำคัญ และกระจัดกระจายเป็นเรื่องยากที่จะจัดการกับผลกระทบและการแก้ปัญหาของความเป็นจริง วิธีการ ของเทคโนโลยีสารสนเทศสร้างความเป็นไปได้ในการสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมเสมือนจริงที่มีความ ทรงจำทางวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ในชนบท Wang MengYu และ Li Xu (2020) เริ่มต้นด้วยการ สร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมดิจิทัล ผ่านการสร้าง “สิ่งของ” “คน” และ “พื้นที่ทางวัฒนธรรม” ของผ้า ทอจ้วงแบบดิจิทัลขึ้นมาใหม่ เพื่อเป็นพื้นที่ทางทฤษฎีและการอ้างอิงสำหรับการสืบทอดดิจิทัลและการ อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ Wang Meng และ Huang BenLiang (2021) เสนอว่า สำหรับประเภทของ “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ที่ยากต่อการค้นพบ เทคโนโลยีดิจิทัล สามารถใช้เพื่อสร้างพื้นที่ประสบการณ์ของ “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ในช่วงเวลาและ พื้นที่ต่าง ๆ เพื่อสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมของ “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ขึ้นมาใหม่

จากการอภิปรายในประเด็นเหล่านี้พบว่า “พื้นที่ทางวัฒนธรรม” ไม่ใช่ประเภทหนึ่งของ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อีกต่อไป และไม่ได้เป็นเพียงแค่การผสมผสานระหว่าง

“วัฒนธรรม” และ “พื้นที่” อีกต่อไปเช่นเดียวกัน แต่เป็นเหมือนมุมมองของการวิจัยมากกว่า ซึ่งได้กลายเป็นพื้นที่ทางทฤษฎีและการอ้างอิงสำหรับวิเคราะห์สถานะที่เป็นอยู่ การปกป้องและการสร้างใหม่ของวัฒนธรรม นอกจากนี้ ด้วยการกำเนิดของยุคอินเทอร์เน็ต รูปแบบของพื้นที่ทางวัฒนธรรมมีความหลากหลายและซับซ้อนมากขึ้นเรื่อย ๆ การสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ได้กลายเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการปกป้องและการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ที่สามารถนำมาใช้เพื่อชดเชยทางกายภาพและการขาดแคลนพื้นที่ทางวัฒนธรรม ดังนั้นการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพื้นที่ทางวัฒนธรรมในงานวิจัยนี้จึงเป็นการพิจารณาอย่างครอบคลุมถึงรูปแบบทางวัฒนธรรมเชิงพื้นที่ที่มีอยู่ในผ้าปะติดอำเภอยางชุมน้อยว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงและสถานะที่เป็นอยู่ของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางชุมน้อย ไม่เพียงแต่พิจารณาถึงพื้นที่ทางวัฒนธรรม “ทางกายภาพ” แบบออฟไลน์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงพื้นที่ทางวัฒนธรรม “เสมือนจริง” แบบออนไลน์อีกด้วย อภิปรายเกี่ยวกับวิธีการปกป้อง สืบทอดและพัฒนาผ้าปะติดอำเภอยางชุมน้อยให้ดียิ่งขึ้น

2. ทฤษฎีการจัดการวัฒนธรรม

ทฤษฎีการจัดการวัฒนธรรมเกิดขึ้นครั้งแรกในสังคมตะวันตก และค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในกระบวนการปกป้องและการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมในสังคมตะวันตก นักวิชาการที่มีอยู่ใช้ทฤษฎีการจัดการวัฒนธรรมจากสองมิติเป็นหลัก มิติแรกคือ การเริ่มต้นจากมุมมองของการจัดการ และนำไปใช้ในกิจกรรมการจัดการองค์กร เช่น การจัดการองค์กรและสนับสนุนให้คนในองค์กรเป็น “คนทางวัฒนธรรม” และดำเนินการจัดการจากองค์ประกอบทางวัฒนธรรม มิติที่สองคือ เริ่มต้นจากมุมมองของมรดกทางวัฒนธรรม ใช้มรดกทางวัฒนธรรมเป็นวัตถุในการจัดการ สรรวจวิธีการจัดการมรดกทางวัฒนธรรมให้ดียิ่งขึ้น ผ้าปะติดอำเภอยางชุมน้อยในงานวิจัยนี้เป็นของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ดังนั้นจึงดำเนินการจัดการจากมิติที่สอง

ปัจจุบัน รูปแบบการจัดการวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศจีนนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะพิเศษทางคุณค่าและลักษณะพิเศษของความเป็นเจ้าของของมรดกทางวัฒนธรรม และต้องปรับให้เข้ากับเงื่อนไขเฉพาะของชาติและนโยบายที่เกี่ยวข้องของประเทศจีน ลักษณะพิเศษทางคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นได้แก่

ประการแรก คือ รวมถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมและหน้าที่ทางเศรษฐกิจที่ได้รับจากมรดกนั้น ซึ่งคุณค่าทางวัฒนธรรมมีตำแหน่งที่โดดเด่น

ประการที่สอง คือ ลักษณะพิเศษของความเป็นเจ้าของ ต้องมาจากชีวิตจริง และการแสดงจริง มันเป็นแหล่งที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแก่นสำคัญและความหมายแฝงของมัน กำหนดความแตกต่างในรูปแบบของการปกป้อง ดำเนินงานและการจัดการ

ประการที่สาม คือ ลักษณะพิเศษของการสร้างขึ้นใหม่ไม่ได้ หมายความว่า เมื่อสูญหายไป ตามแม่น้ำทางประวัติศาสตร์ ข้อมูลทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ก็จะสูญหายไปและไม่สามารถถูกแทนที่ได้ มีความพิเศษและเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งลักษณะพิเศษเหล่านี้เป็นตัวกำหนดรูปแบบการจัดการมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของ “เน้นการอนุรักษ์เป็นหลัก ใช้ประโยชน์อย่างสมเหตุสมผล” ลักษณะ พิเศษของการเป็นเจ้าของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ประการแรกคือ การเผยแพร่ ซึ่งหมายถึง ลักษณะของ “สินค้าสาธารณะ” ซึ่งเป็นตัวกำหนดว่าการอนุรักษ์และการจัดการจะต้องได้รับการ ช่วยเหลือจากสิทธิสาธารณะเช่น รัฐบาลหรือการอนุญาตอื่น ๆ จากฝ่ายการจัดการ เพราะมีเพียงแค่ รัฐบาลเท่านั้นที่ถือสิทธิสาธารณะในทรัพยากรและเป็นตัวแทนผลประโยชน์สาธารณะ ประการต่อมา คือ มีลักษณะของความยั่งยืน เพื่อให้แน่ใจว่ามนุษย์สามารถมีความสุขได้อย่างเท่าเทียมกันในอนาคต

สิ่งที่งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาคือ การจัดการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของผ้า ปะติดอำเภอยางซิง ด้วยลักษณะพิเศษของสองประการข้างต้นจึงจำเป็นต้องแยกการจัดการทาง วัฒนธรรมออกจากทรัพยากรทางเศรษฐกิจทั่วไปอื่น ๆ การออกแบบและการจัดตั้งรูปแบบการจัดการ วัฒนธรรมควรเป็นไปตามหน่วยงานบริหารจัดการระดับชาติที่เกี่ยวข้อง รวมถึงนโยบายและระเบียบ ข้อบังคับตามลักษณะพิเศษทางคุณค่าและลักษณะพิเศษของความเป็นเจ้าของ ดำเนินการปกป้อง สืบทอดและพัฒนาเพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ

3. ทฤษฎีการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ทฤษฎีการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มีภูมิหลังที่ลึกซึ้งใน ระดับนานาชาติ ได้รับการเสนอโดยองค์การยูเนสโกในค.ศ. 2003 ผ่าน “อนุสัญญาว่าด้วยการอนุรักษ์ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่า มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แบ่ง ออกเป็นห้าประเภท ตั้งแต่นั้นมา แนวคิดของ “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ค่อย ๆ ได้รับการ ยอมรับจากผู้คน จนถึงขณะนี้ การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้เริ่มต้นขึ้นจากทั่วโลก

ประเทศจีนเข้าร่วม “อนุสัญญา” ในค.ศ. 2005 ได้ชี้แจงหลักการของความอนุรักษ์ “ความ จริง ความสมบูรณ์ และการสืบทอด” เสนอว่าการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และ เคารพความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและรูปแบบทางวัฒนธรรมของตนเอง และมีเพียงแค่การให้ ความสำคัญกับความมีชีวิตชีวาเข้ากับชีวิตประจำวันสมัยใหม่เท่านั้น จึงจะสามารถสืบทอดต่อไปได้ เส้นทางสู่การอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศจีน ไม่ได้เป็นเพียงแค่ การสำรวจและสืบทอดทรัพยากรดั้งเดิมของประเทศจีนเท่านั้น แต่ยังเป็นการสำรวจการสร้างทฤษฎี ของการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ในช่วงเวลา 20 ปีที่ผ่านมา ทฤษฎีการ อนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และการสืบทอดที่มีเอกลักษณ์ของจีนจึงได้ก่อตัวขึ้น ใน กระบวนการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หลักการคือทิศทางและคำแนะนำ การปฏิบัติ ตามหลักการที่ถูกต้องเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการพัฒนาการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอย่างมี

ประสิทธิภาพ นักวิจัยชาวจีนเสนอหลักการสองประการคือ “ความจริง” และ “ความสมบูรณ์” โดยนักวิชาการ Liu Kuili (2010) ชี้ให้เห็นว่า “ความจริง” คือความต้องการในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริงและดั้งเดิม ไม่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงและนวัตกรรมทางวัฒนธรรม “ความสมบูรณ์” คือการอนุรักษ์วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และสภาพแวดล้อมที่วัฒนธรรมก่อตัวขึ้น ตลอดจนความเชื่อมโยงกับชีวิตจริงของผู้คน เพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายต่อรากฐานทางวัฒนธรรมและให้วัฒนธรรมดำรงอยู่ในรูปแบบที่กระจัดกระจาย ซึ่งสามารถรับประกันได้ว่ามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้สามารถสืบทอดต่อไปได้อย่างคงริการูปลักษณ์และคุณค่าทางวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ได้

จุดประสงค์ของการอนุรักษ์มรดก และจุดประสงค์ของมรดกคือ การพัฒนาอย่างยั่งยืน ลักษณะพิเศษของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้คือการสืบทอด ในทางทฤษฎี ผู้สืบทอดและวิธีการสืบทอดเป็นสององค์ประกอบหลัก เนื่องจากมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นพิเศษประเภทหนึ่ง ดังนั้น ผู้สืบทอดจึงกลายเป็นประเด็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของงานหัตถกรรมดั้งเดิมนั้นแยกออกจาก “มนุษย์” ที่เป็นสื่อหลักได้ และ “แหล่งที่มา” ของทักษะจะสูญหายไปหากไม่มี “มนุษย์” Qi QingFu (2006) ได้นิยามแนวคิดของ “ผู้สืบทอด” ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกและเป็นตัวแทนในการศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เขาชี้ให้เห็นว่า “ผู้สืบทอด” เป็นองค์ประกอบหลักของการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และเป็นผู้ที่สามารถสืบทอดกิจการและได้รับการยกย่องจากสาธารณชนว่าเป็นผู้ทรงอิทธิพลสำคัญเนื่องจากความรู้และทักษะที่สำคัญในด้านใดด้านหนึ่ง จากนั้นจำเป็นต้องระบุผู้รับมรดกโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้รับความอนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพสำหรับผู้สืบทอด วิธีการสืบทอดมีสองประเภทหลักคือ การสืบทอดตามธรรมชาติและการสืบทอดทางสังคม วิธีแรกคือวิธีการ “สอนแบบปากเปล่า” ของผู้สืบทอดเป็นหลัก วิธีการที่สองคือ วิธีการ “ศึกษา” เป็นหลัก ซึ่งสองวิธีนี้ไม่สามารถแยกออกจาก “สถานที่” ซึ่งเรียกได้ว่าเป็น “พื้นที่ทางวัฒนธรรม” ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้ ตามทฤษฎีการอนุรักษ์กับการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ วัตถุประสงค์ของการวิจัยของบทความนี้คือ ฝ่าปะติดอำเภอหยางซิน จำเป็นต้องพิจารณาถึง “ความจริง” “ความสมบูรณ์” “ผู้สืบทอด” และ “วิธีการสืบทอด” นอกจากนี้ ในกระบวนการทางประวัติศาสตร์ของการอนุรักษ์และการสืบทอด ต้องพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงที่ต่างกันในช่วงเวลาต่าง ๆ เช่น ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงของช่วงเวลา การเปลี่ยนแปลงตัวหลักของการสืบทอด และการเปลี่ยนแปลงสถานที่ของการสืบทอด เพื่อสำรวจวิธีการและแนวทางของปกป้องและอนุรักษ์ฝ่าปะติดอำเภอหยางซิน

4. ทฤษฎีการพัฒนาย่างยั่งยืน

นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 แนวคิดการพัฒนาทั่วโลกได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่หลายประการตั้งแต่ “ทฤษฎีการเติบโต” ถึง “ทฤษฎีการพัฒนา” ไปจนถึง “ทฤษฎีการพัฒนาย่างยั่งยืน” แนวคิดของการพัฒนาย่างยั่งยืนมาจากระบบนิเวศ แรกสุดผู้คนนิยมการพัฒนาย่างยั่งยืนจากมุมมองของความยั่งยืนทางนิเวศวิทยา เน้นที่การบำรุงรักษาและเสริมสร้างความสามารถในการผลิตและยืดอายุของระบบนิเวศ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้คนเข้าใจความหมายแฝงของทฤษฎีการพัฒนาย่างยั่งยืนจากมุมมองของลักษณะทางสังคม ลักษณะทางเศรษฐกิจ และลักษณะทางเทคโนโลยี คำจำกัดความที่ได้รับการยอมรับกันทั่วโลก เสนอโดยรายงาน “อนาคตร่วมกันของเรา” ของการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ณ นครริโอ เดอ จาเนโรในค.ศ. 1992 ว่า “การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของปัจจุบันโดยไม่ลดทอนความสามารถของคนรุ่นต่อไปในการตอบสนองความต้องการของเขา” (Hong YinXing, 2002)

เป้าหมายของการพัฒนาย่างยั่งยืนในงานวิจัยนี้คือ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งเป็นต้องใส่ไว้ในระบบนิเวศทางวัฒนธรรมสำหรับการวิจัยโดยรวม นิเวศวิทยาทางวัฒนธรรมมีต้นกำเนิดจากนิเวศวิทยาทางวัฒนธรรม เป็นสหวิทยาที่เกิดขึ้นใหม่ที่ใช้วิธีการทางนิเวศวิทยาเพื่อศึกษาวัฒนธรรมของมนุษย์ ซึ่งประกอบไปด้วยสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ระบบเศรษฐกิจ ระบบสังคม และค่านิยม สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการพัฒนามนุษย์ และยังเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลกระทบต่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ทฤษฎีทางธรรมชาติที่แตกต่างกันก่อให้เกิดวัฒนธรรมที่แตกต่างกันและการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่ส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อวัฒนธรรมด้วย วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นผลิตผลของการพัฒนาอารยธรรมของมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงมักจะนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม มรดกทางวัฒนธรรมบางประการมีพื้นฐานมาจากชีวิตเกษตรกรค่อย ๆ สูญหายไปภายใต้การพัฒนาของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ขณะเดียวกันก็ได้ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ ระบบสังคม และค่านิยมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

จะเห็นได้ว่า จากสิ่งนี้วัตถุประสงค์การวิจัยของงานวิจัยนี้คือ งานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของผ้าปะติดอำเภอยางซิ่น นำสิ่งนี้มาไว้ในระบบนิเวศวัฒนธรรมสำหรับการวิจัย ประการแรก ต้องพิจารณาผลกระทบของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติต่อสภาพแวดล้อมในการผลิต วัสดุ งานหัตถกรรมและรูปแบบ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติจะส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมในการผลิตและการได้มาซึ่งวัตถุดิบดั้งเดิม ประการต่อมา จำเป็นต้องพิจารณาว่า การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะนำมาซึ่งการเลือกใช้วัสดุและเครื่องมือในการผลิตที่ทันสมัยมากขึ้น ที่ส่งผลกระทบต่อรูปแบบสำเร็จรูปของผ้าปะติด ประการสุดท้าย ผลกระทบของระบบเศรษฐกิจท้องถิ่น ระบบสังคม และค่านิยมต่อมารยาท จารีตประเพณี วิธีการสืบทอด รูปแบบ

เทคนิคการผลิต และความเคยชินในการใช้งานของผ้าปะติด หมายถึง การศึกษาจากมุมมองโดยรวมของชีวิต เทียบเท่ากับนิเวศวิทยาทางวัฒนธรรม และบรรลุปเป้าหมายในการสืบทอดของชีวิต เมื่อนำปัจจัยข้างต้นมารวมเข้าด้วยกัน จะสามารถสร้างรูปแบบการพัฒนาอย่างยั่งยืนของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในอนาคต

5. ทฤษฎีสัญชาตญาณ

ทฤษฎีสัญชาตญาณ (instinct theory, 2022) (ทฤษฎีทางสรีรวิทยาของการเคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณ) เป็นแนวคิดโดยรวมในการวิจัยพฤติกรรมเปรียบเทียบที่เป็นแบบอย่าง ด้วยทฤษฎีนี้ ผู้คนสามารถใช้มุมมองที่เป็นหนึ่งเดียวเพื่อสังเกตพฤติกรรมที่สังเกตได้หรือที่เรียกว่าพฤติกรรมโดยกำเนิดของสัตว์ ใน “ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับนักจิตวิทยาสังคม” ของนักจิตวิทยา William McDougall (2010, P12) ได้อธิบายสัญชาตญาณของมนุษย์ว่า “พวกเขา มักใช้เพื่อกล่าวถึงทิศทางพิเศษโดยกำเนิดในด้านจิตวิทยา ซึ่งทิศทางเหล่านี้เกิดขึ้นร่วมกับสมาชิกทุกสายพันธุ์ วิวัฒนาการมาจากการปรับตัวของสายพันธุ์เข้ากับสิ่งแวดล้อม และเป็นองค์ประกอบโดยกำเนิดของโครงสร้างทางจิตวิทยาที่ไม่สามารถกำจัด หรือเรียนรู้จากชีวิตประจำวันของบุคคลได้” นอกจากนี้เขายังชี้ให้เห็นว่าสัญชาตญาณยังรวมถึงสัญชาตญาณของความเป็นแม่อีกด้วย เขาเชื่อว่า “สัญชาตญาณของความเป็นแม่กระตุ้นให้แม่ปกป้องและรักลูกของเธอ นี่เป็นเอกลักษณ์ที่มีร่วมกันของสัตว์ชั้นสูงเกือบทุกสายพันธุ์” จะเห็นได้ว่า แม้ว่าในหนังสือของ William McDougall จะไม่ได้ใช้คำว่า “ความรักของแม่” โดยตรง แต่การปกป้อง ดูแล และความอ่อนโยนของแม่ที่มีต่อลูกนั้นสามารถสืบทอดไปได้ถึงสัญชาตญาณของความเป็นแม่ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรักที่มีต่อลูกในสัญชาตญาณของความเป็นแม่

วัตถุประสงค์การวิจัยในงานวิจัยนี้คือ ผ้าปะติดหยางซินซึ่งเป็นงานหัตถกรรมดั้งเดิมที่ผลิตโดยผู้หญิงในอำเภอหยางซิน ซึ่งผู้ผลิตเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นช่างฝีมือเท่านั้น แต่ยังเป็นแม่อีกด้วย จากการวิเคราะห์สัญชาตญาณของความเป็นแม่ผ่านทฤษฎีสัญชาตญาณแล้ว ทำให้เราเข้าใจธรรมชาติเชิงนามธรรมของความรักของแม่จากผลงานที่เป็นรูปธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และยังเผยให้เห็นว่าพวกเขาแสดงความรักและความห่วงใยที่มีต่อลูกอย่างไรในผลงานผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

2.4 การวิจัยและการทบทวนผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินอยู่ในประเทศจีนมากกว่าสามสิบปีโดยนับตั้งแต่ถูกค้นพบใน ค.ศ. 1985 เนื่องจากเวลาปรากฏให้สาธารณชนได้รับรู้ยังไม่มากนัก จึงไม่พบการวิจัยเกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอหยางซินในต่างประเทศ ส่วนมากจึงเป็นการวิจัยภายในประเทศ โดยเริ่มต้นจากปี ค.ศ. 2000 จนถึงปัจจุบัน ตามสถิติของบทความวิชาการและวิทยานิพนธ์โดยเว็บไซต์จื่อหวาง (CNKI) โดยสืบค้นคำว่า “ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” พบงานวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 81 ชิ้น (เวลาสืบค้น: 12 มกราคม

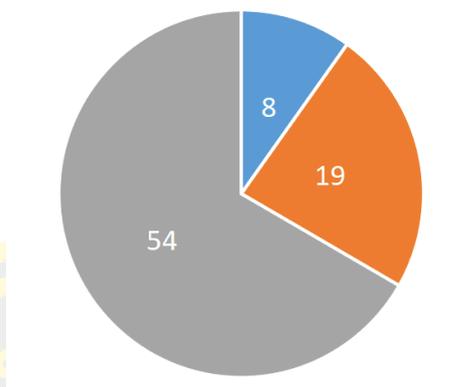
ค.ศ. 2023) ตามระดับของวารสารที่ดีพิมพ์ (ภาพที่ 2-3) มีบทความวิชาการในวารสารหลัก 8 เรื่อง วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท 19 เรื่อง และบทความทั่วไป 54 เรื่อง จำนวนการเผยแพร่ (ภาพที่ 2-1 และภาพที่ 2-2) ตั้งแต่ค.ศ. 2010 ถึงค.ศ. 2022 การวิจัยโดยรวมเกี่ยวกับผลการวิจัยทางวิชาการของผ้าปะติดอำเภอยางซิมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี เมื่อต้องเผชิญกับบทความวิชาการที่ถูกนำมา ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และแบ่งประเภทตามเนื้อหาของชื่อเรื่อง ในมุมมองของทิศทางการวิจัยหัวข้อนี้สามารถแบ่งออกเป็น 4 ส่วนได้แก่ การวิจัยทางศิลปะ การวิจัยการประยุกต์ใช้ในการออกแบบ การวิจัยด้านการอนุรักษ์ การวิจัยด้านการสืบทอดและการพัฒนา ในบรรดาเอกสารเหล่านั้น เอกสารบางส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้จะถูกแยกออก และสกัดคุณค่าทางการวิจัยจากเอกสารที่เกี่ยวข้องที่ได้คัดเลือกมา เนื้อหาด้านล่างนี้เป็น การสรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดอำเภอยางซิมที่ทบทวนโดยผู้วิจัย

ตารางที่ 2-1 สถิติจำนวนเอกสารที่ดึงมาจากฐานข้อมูลของ CNKI และเวลาในการเผยแพร่

ปี	2010	2011	2012	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
จำนวน	1	1	3	8	8	12	3	3	9	8	18	7

ภาพที่ 2-1 แผนภูมิของจำนวนเอกสารที่ดึงมาจากฐานข้อมูลของ CNKI และเวลาในการเผยแพร่ (XIN QIU, 2023)

■ วารสารหลัก ■ วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท ■ บทความทั่วไป

ภาพที่ 2-2 ตามระดับของวารสารที่ตีพิมพ์ของหัวข้อผ้าปะติดอำเภอหยางซินในฐานข้อมูล CNKI (XIN QIU, 2023)

1. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการวิเคราะห์ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน มีสองทิศทางหลักคือ สีของลวดลายและลักษณะพิเศษทางสุนทรียศาสตร์

1) Wang FuRong (2015) ใน “การวิจัยสุนทรียภาพของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน มณฑลหูเป่ย์” ได้วิเคราะห์สุนทรียภาพของลวดลาย ตามเนื้อหาลวดลายจำนวนมากในผ้าปะติดอำเภอหยางซิน จากการวิจัยพบว่า รูปทรงที่อิสระและโรมานติก สีสดใสสวยงาม และความหมายเชิงสัญลักษณ์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ทำให้ผ้าปะติดนี้มีคุณค่าทางศิลปะและคุณค่าทางวัฒนธรรมสูงมาก

2) ใน “การอภิปรายเกี่ยวกับลักษณะเด่นของลวดลายผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ของ Shi XiaoBo และ Hu ShuJuan (2016) เสนอว่า ผ้าปะติดอำเภอหยางซินประกอบไปด้วยสี่เอกลักษณ์คือ ความเป็นชิ้น ความสองมิติ ความเกินจริงและความเรียบง่าย เชื่อว่าเอกลักษณ์เหล่านี้รวมกันเป็นเอกลักษณ์ทางศิลปะที่บริสุทธิ์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการบางท่านที่วิเคราะห์ทิศทาง “เล็ก” ของรูปแบบหรือเอกลักษณ์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ทำให้ผลการวิจัยมีรายละเอียดเชิงลึกมากขึ้น

3) ใน “รูปแบบการแสดงออกทางศิลปะของลวดลายหงส์บนผ้าปะติดอำเภอหยางซิน มณฑลหูเป่ย์” ของ Liu ChongRong และ Ye HongGuang (2015) ได้ศึกษาลวดลายหงส์ในผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เชื่อว่านี่เป็นการสะท้อนความคิดและความเชื่อของบรรพบุรุษชาวฉู่ทั้งทางตรงและทางอ้อม

4) ใน “เสน่ห์โบราณของวัฒนธรรมฉู่บนผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ของ Wu JianXin (2010) เสนอว่า ผ้าปะติดอำเภอหยางซินสืบทอดวัฒนธรรมฉู่ที่แข็งแกร่งและสดใส สะท้อนให้เห็นลักษณะพิเศษทางสุนทรียภาพของศิลปะรูปแบบของรัฐฉู่

5) ใน “ความหมายของรูปทรงของผ้าปะติดอำเภอหยางซินและแหล่งกำเนิดสุนทรียภาพของศิลปะ รัฐฉู่” ของ Yao Jing (2016) ผู้เขียนเปรียบเทียบศิลปะสามรูปแบบได้แก่ วัฒนธรรมสัมฤทธิ์ การปักผ้าไหม และการวาดภาพสีบนเครื่องเงินกับระบบรูปทรงของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เชื่อว่าผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีความหมายทางสุนทรียภาพของศิลปะ รัฐฉู่ สองคือ นักวิชาการบางท่านกล่าวถึง สุนทรียภาพที่บริสุทธิ์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

6) ใน “ลักษณะพิเศษของศิลปะพื้นบ้านของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ของ Xiong WenFei และ Zhang Han (2019) เชื่อว่า ความหมายอันเป็นมงคลของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่บูชาเทพเจ้าและแม่มด มีรูปทรงและสีสันที่โรแมนติก ผสมผสานทุกอย่างในองค์ประกอบภาพ และขยายความสุข แสดงถึงความงามที่ดูร้ายและบริสุทธิ์

7) ใน “การสำรวจเอกลักษณ์ทางสุนทรียภาพของผ้าปะติดอำเภอหยางซินภายใต้มุมมองวัฒนธรรมของภูมิภาค” ของ Wang Fei และ Zhang HaiHong (2020) กล่าวถึงผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีความงามของรูปร่างที่บริสุทธิ์ และมีความแตกต่างกับความงามที่โดดเด่นของศิลปะพื้นบ้าน

8) Zhu LinFei และ Li XiangBin (2015) ชี้ให้เห็นว่าแก่นสำคัญของการแพร่กระจายผ้าปะติดอำเภอหยางซินคือ พวกเขาอยู่ในยุคของอารยธรรมเกษตรกรรมมาเป็นเวลานาน ซึ่งนำไปสู่การผลิตผ้าปะติดอำเภอหยางซินและยังนำไปสู่ความงามเชิงศิลปะและความงามเชิงปฏิบัติ

เนื้อหาดังกล่าวข้างต้นมีส่วนช่วยอย่างมากในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านประเภท สี ความหมาย และลักษณะของลวดลายบนผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ตลอดจนการรวบรวมข้อมูลทางสุนทรียภาพทางศิลปะและวัสดุที่ใช้งานได้จริง เช่น "การบูชา ความโรแมนติก และ ความเป็นสิริมงคล" ในวัฒนธรรมฉู่อันเป็นสัญลักษณ์

2. การวิจัยเกี่ยวกับการออกแบบและการประยุกต์ใช้ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์ใช้การออกแบบผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้น นักวิชาการส่วนใหญ่ได้อธิบายรายละเอียดจากมุมมองปฏิบัติจริง ซึ่งรวมถึง 5 ทิศทางได้แก่ เครื่องแต่งกาย การสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม บรรจุภัณฑ์ แอนิเมชัน และการสอน ดังนี้

1) วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่อง “การประยุกต์ใช้การออกแบบลวดลายผ้าปะติดอำเภอหยางซินในเครื่องแต่งกายสำหรับครอบครัว” ของ Chang YiLin (2021) ประยุกต์ใช้ลวดลายดั้งเดิมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับครอบครัว

2) วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทเรื่อง “การประยุกต์ใช้ผ้าปะติดอำเภอยางซินในการออกแบบเครื่องแต่งกายผู้หญิงร่วมสมัย” ของ Cao Qiong (2017) ใช้องค์ประกอบของผ้าปะติดอำเภอยางซินในการออกแบบเครื่องแต่งกายผู้หญิงผ่านการจัดการเรขาคณิต

3) ใน “ลักษณะพิเศษทางสุนทรียภาพและการประยุกต์ใช้ในรูปแบบผ้าปะติดอำเภอยางซินสมัยใหม่” ของ Zhang HuiJuan Wang ChaoHui Wang YuYing และLe Qian (2022) ได้เริ่มต้นจากลวดลายของผ้าปะติดอำเภอยางซิน วิเคราะห์ลักษณะพิเศษทางสุนทรียภาพรวมเข้ากับสื่อสมัยใหม่ในการออกแบบและประยุกต์ใช้วัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์

4) Tang RuoJi (2021) ได้ใช้ลวดลายและสีของผ้าปะติดอำเภอยางซินเป็นหนึ่งในองค์ประกอบอ้างอิงหลักสำหรับการออกแบบบรรจุภัณฑ์ จากนั้นดำเนินการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมจากสามด้านได้แก่ เอกลักษณ์ของแบรนด์ ภาพลักษณ์ และบรรจุภัณฑ์โดยรวม และออกแบบบรรจุภัณฑ์ใหม่สำหรับผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ของผ้าปะติดอำเภอยางซิน

5) Liu Shan (2014) เชื่อว่าการใช้องค์ประกอบของภาพในผ้าปะติดอำเภอยางซินเช่น องค์ประกอบ รูปร่างสัตว์และพืชพรรณ สีในการออกแบบแอนิเมชันเป็นวิธีการสำคัญในการพัฒนาตลาดวัฒนธรรมแอนิเมชัน

6) Li YuXin (2020) และ Meng LiLi (2017) กล่าวถึงการนำเอกลักษณ์ในท้องถิ่นและเอกลักษณ์ทางสุนทรียภาพของผ้าปะติดอำเภอยางซินมาใช้ในห้องเรียนศิลปะระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสำหรับการพัฒนาตลอดหลักสูตรในโรงเรียนและการออกแบบกรณีศึกษา

เนื้อหาข้างต้นกล่าวถึงวิธีการออกแบบลวดลายของผ้าปะติดอำเภอยางซินใหม่ และนำไปใช้กับด้านต่าง ๆ เช่น การออกแบบงานศิลปะ การผสมผสานวัฒนธรรมดั้งเดิมเข้ากับการออกแบบสมัยใหม่ และตระหนักถึงการพัฒนาวัฒนธรรมของการออกแบบผ้าปะติดอำเภอยางซินใหม่ ซึ่งไม่เพียงแต่สามารถอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังแสดงคุณค่าทางสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์ในการออกแบบสมัยใหม่ และในขณะเดียวกันก็ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นข้อมูลอ้างอิงสำคัญสำหรับการศึกษาค้นคว้าและโอกาสการใช้งานของผ้าปะติดอำเภอยางซินในการวิจัยครั้งนี้

3. การวิจัยเกี่ยวกับการอนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอยางซิน

การวิจัยเกี่ยวกับการอนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอยางซิน ดำเนินไปในสามทิศทางคือ สื่อใหม่ อินเทอร์เน็ตและการศึกษา ยกตัวอย่างเช่น

1) ใน “การอนุรักษ์และการวิจัยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของผ้าปะติดอำเภอยางซิน” ของ Lou MengMeng และ Ming Yue (2017) ว่าการอนุรักษ์และการวิจัยผ้าปะติดอำเภอยางซินควรรวมเข้ากับเวลา รัฐบาลควรเสริมสร้างคำแนะนำ และการใช้สื่อใหม่เพื่อส่งเสริมและบูรณาการเข้ากับชีวิตของผู้คน

2) ใน “การปรับปรุงกลไกการอนุรักษ์และพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ภายใต้ภูมิหลังของข้อมูลมหัศจรรย์” ของ Zhang Juan (2020) เสนอว่า ควรรวมกลไกการป้องกันและพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเข้ากับอินเทอร์เน็ตเพื่อสร้างช่องทางการสื่อสารแบบสามมิติ คิดค้นและพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ สร้างแบรนด์ระดับภูมิภาคเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ

3) ใน “การวิจัยการนำทรัพยากรศิลปะพื้นบ้านผ้าปะติดอำเภอหยางซิน มณฑลหูเป่ย์ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในการศึกษาศิลปะในการศึกษาระดับสูง” ของ Yao Jing (2014) เสนอให้นำทรัพยากรศิลปะพื้นบ้านผ้าปะติดอำเภอหยางซินมาใช้ในการศึกษาศิลปะในการศึกษาระดับสูงเพื่อดำเนินการอนุรักษ์

เนื้อหาข้างต้นส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่าการอนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอหยางซินจำเป็นต้องรวมกับการพัฒนาของยุคสมัย รัฐบาลควรให้คำแนะนำและการสนับสนุน โดยผ่านสื่อใหม่ อินเทอร์เน็ต ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ การบูรณาการ ของวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวและการศึกษา ฯลฯ เพื่อการอนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ซึ่งเป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการศึกษาวิธีการอนุรักษ์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในการวิจัยครั้งนี้

4. การวิจัยเกี่ยวกับการสืบทอดและพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

การวิจัยที่มีอยู่เกี่ยวกับการสืบทอดและพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้นดำเนินการจากมุมมองของการออกแบบ การตลาดและอินเทอร์เน็ตเป็นหลัก ดังนี้

1) “มรดกและนวัตกรรมของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ของ Yin HaiXia (2013) กล่าวถึงวิธีการสืบทอด การใช้อย่างสมเหตุสมผล และการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และเสนอแนวคิดการออกแบบที่ทันสมัยและสุนทรีย์ภาพจำเป็นต้องรวมเข้ากับผ้าปะติดอำเภอหยางซินเพื่อสืบทอดและฟื้นฟูในสังคมสมัยใหม่

2) “การสืบทอดและการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ของ Shi XiaoBo และ Hu ShuJuan (2016) เสนอว่าการสืบทอดและการพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซินควรรักษาเอกลักษณ์ทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ไว้ และไม่เบี่ยงเบนไปจากประเพณีสำหรับการพัฒนาของตลาด

3) “อิทธิพลและมาตรการตอบโต้ของ “อินเทอร์เน็ต+” ต่อการอนุรักษ์และการสืบทอดของผ้าปะติดอำเภอหยางซินภายใต้เบื้องหลังการฟื้นฟูงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิม” ของ Shi XiaoBo และ Hu ShuJuan (2021) ในบทความนี้กล่าวถึงการใช้อินเทอร์เน็ต+ เพื่อเผยแพร่ผ้าปะติดอำเภอหยางซินอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์และการสืบทอด

เนื้อหาข้างต้นส่วนใหญ่กล่าวถึงการสืบทอดและการพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และได้เสนอว่าการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่มุ่งเน้นตลาดควรรักษาลักษณะ “ของแท้” ไว้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อใหม่เป็นเครื่องมือและช่องทางสำคัญในการเผยแพร่ผ้า

ปะติดอำเภอยางจีน ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการศึกษาการสืบทอดและการพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอยางจีนในการวิจัยครั้งนี้

2.5 สรุป

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นแสดงให้เห็นว่างานวิจัยเกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอยางจีนมีจำนวนมาก ส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่การศึกษาสุนทรียภาพทางศิลปะของสี ลวดลาย การประยุกต์ใช้ และการออกแบบ การวิจัยเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับการรวมกับการเรียนการสอนและอินเทอร์เน็ตในการอนุรักษ์ การสืบทอดและการพัฒนา ผลการวิจัยเหล่านี้เป็นพื้นฐานและแรงบันดาลใจสำหรับการวิจัยครั้งนี้ โดยเฉพาะมีประเด็นต่อไปนี้

ประเด็นแรก งานวิจัยที่มีอยู่ได้สำรวจศิลปะของผ้าปะติดอำเภอยางจีนอย่างเชิงลึก แต่ยังมีช่องว่างอีกมากสำหรับการวิจัยซึ่งสามารถที่จะเจาะลึกลงไปถึงความหมายแฝงทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม ความหมายแฝงทางอารมณ์ เทคนิคการช่าง และองค์ประกอบอื่น ๆ ของผ้าปะติดอำเภอยางจีน เปิดเผยความหมายเบื้องลึกที่แฝงไว้อยู่เบื้องหลัง และแสดงให้เห็นถึงคุณค่าและเสน่ห์ของผ้าปะติดอำเภอยางจีนซึ่งเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านได้ดียิ่งขึ้น

ประเด็นที่สอง แม้ว่างานวิจัยที่มีอยู่ได้ชี้ให้เห็นถึงยืนแห่งวัฒนธรรมอยู่ในผ้าปะติดอำเภอยางจีน ซึ่งเป็นพื้นฐานบางประการสำหรับการสำรวจอิทธิพลของวัฒนธรรมผู้บนผ้าปะติดอำเภอยางจีนจากมุมมองของยืนทางพันธุกรรม อย่างไรก็ตามสามารถสำรวจเพิ่มเติมจากมุมมองของแหล่งที่มาของวัฒนธรรมผู้และศิลปะของผู้ และค้นหาพัฒนาการทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางจีน

ประเด็นที่สาม งานวิจัยที่มีอยู่ได้นำเสนอข้อเสนอแนะทางทฤษฎีบางประการสำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอยางจีน โดยมีคำสำคัญ ได้แก่ "รัฐบาล ตลาด การออกแบบ การศึกษา สื่อใหม่ อินเทอร์เน็ต" และอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่มีอยู่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับคำสำคัญ "พื้นที่ทางวัฒนธรรม" และไม่ได้ให้คำแนะนำที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้น จึงสามารถสำรวจความสำคัญของพื้นที่ทางวัฒนธรรมสำหรับการสืบทอดและพัฒนาผ้าปะติดอำเภอยางจีนในการวิจัยเพิ่มเติม และนำเสนอทำข้อเสนอที่เฉพาะเจาะจง

ดังนั้น งานวิจัยนี้ได้รวบรวมประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางจีน บนพื้นฐานของการวิจัยที่เกี่ยวข้องของคนรุ่นก่อน นักวิจัยได้เยี่ยมชมศูนย์วัฒนธรรมอำเภอยางจีน และไปสำรวจภาคสนามที่หมู่บ้าน อาศัยนโยบายระดับชาติที่เกี่ยวข้อง โดยใช้ทฤษฎีพื้นที่ทางวัฒนธรรม ทฤษฎีการจัดการวัฒนธรรม ทฤษฎีการอนุรักษ์และการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืน สร้างแนวคิดการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอ้าเภอหยางซิน
เพื่อให้ศิษทางทางเลือกสำหรับการอนุรักษ์ การพัฒนาและการสืบทอดผ้าปะติดอ้าเภอหยางซิน

บทที่ 3

ภูมิปัญญาพื้นบ้านของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสารและวิธีการสำรวจภาคสนามเพื่อศึกษาภูมิปัญญาพื้นบ้านของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น โดยเริ่มต้นจากภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม รวมถึงวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมสัญลักษณ์ท้องถิ่นของอำเภอหางซิ่น ขณะเดียวกัน ปรากฏการณ์ภูมิปัญญาพื้นบ้านของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น ล้วนไม่สามารถแยกออกจากต้นกำเนิดของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น ความรักของมารดาและงานหัตถกรรมได้ ดังนั้นจึงใช้โอกาสนี้ เพื่อสำรวจกระบวนการก่อตัวและการทำงานของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น เป็นการเริ่มต้นของการวิจัยเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนา

- 3.1 ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น
- 3.2 งานหัตถกรรมของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในอดีต
- 3.3 ประโยชน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น
- 3.4 ความรักของมารดาและงานหัตถกรรมภูมิปัญญาของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น
- 3.5 สรุป

3.1 ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

1. วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอำเภอหางซิ่น

อำเภอหางซิ่นมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรือง อำเภอนี้ก่อตั้งขึ้นในสมัยราชวงศ์ซันตะวันตก ในสมัยโบราณถูกเรียกว่าเมืองจ้อเฉิง มีประวัติยาวนานกว่า 2,200 ปี ปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของมณฑลหูเป่ย์ และยังเป็นหัวใจของ “ รัฐฉู่ ” ในสมัยโบราณอีกด้วย และอำเภอหางซิ่นตั้งอยู่ที่ “ ตอนบนของแม่น้ำแยงซีในเขตของรัฐหูและตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในเขตของรัฐฉู่ ” อยู่ในเขตแม่น้ำแห่งวัฒนธรรมฉู่ (Yan QiLin,2003)

1) ใน 201 ปีก่อนคริสตกาล (ฮั่นโกโจฮ่งเต่ปีที่ 6) ฮ่งเต่หลิวปางผู้ก่อตั้งราชวงศ์ฮั่นตะวันตกเริ่มก่อตั้งอำเภอเซี่ยจื่อ (25 กม. ทางตะวันออกเฉียงใต้ของอำเภอเมืองหางซิ่นปัจจุบัน) อำเภอเซี่ยจื่ออยู่ใกล้จุดเข้าแม่น้ำของน้ำผู้ส่วย ได้ชื่อว่าเป็น ประตูทางตะวันออกสู่หางซิ่น ฮั่นโกโจฮ่งเต่หลิวปางล้มล้างราชวงศ์ฉินใน 206 ปีก่อนคริสตกาล ขณะสงครามระหว่างฉู่และฮั่น และรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเดียว

2) ใน 208 ปีก่อนคริสตกาล (รัชศกเจี้ยนอันปีที่ 13 ราชวงศ์ฮั่นตะวันออก) กลับมาใช้ชื่ออำเภอเซี่ยจื่ออีกครั้งหนึ่ง ในปี ค.ศ. 214 เปลี่ยนเป็นอยู่ใต้มณฑลซีหลิง ในตอนต้นของสามก๊ก อำเภอเซี่ยจื่อ อยู่ภายใต้การปกครองของซุนกวน

3) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 221 (รัชศกหวงฉูปีที่ 2 ราชวงศ์เว่ย) ในช่วงสามก๊ก (ก๊กเว่ย ก๊กชู ก๊กหวู) ซุนกวนเปลี่ยนชื่ออำเภอเซี่ยจื่อเป็นอำเภอหยางซิน อำเภอเซี่ยจื่อและอำเภอหยางซิน ล้วนอยู่ใต้มณฑลอุ่ซาง ต่อมาตั้งอำเภอเฟิงซินจากอำเภอหยางซิน (ตั้งอยู่ที่จุดบรรจบกันของแม่น้ำเยียนเซี่ยและน้ำผู้ส่วยในแม่น้ำผู้เหอตอนบน เมืองโบราณเสี้ยนซี เป็นอำเภอเมืองในสมัยแคว้นหวู่แห่งสามก๊กถึงราชวงศ์สุย)

4) ในค.ศ. 280 (รัชศกไท่คังปีที่ 1 ราชวงศ์จิ้นตะวันตก) ราชวงศ์จิ้นตะวันตกล้มล้างแคว้นตงหวู และรวมประเทศจีนเป็นหนึ่งเดียว จนถึงตอนนี้ ยุคสามก๊กสิ้นสุดลงและเข้าสู่สมัยราชวงศ์จิ้น ในปี 304 (รัชศกยงชิ่งปีที่ 1 ราชวงศ์จิ้นตะวันตก) เปลี่ยนชื่ออำเภอหยางซินเป็นอำเภอเกาหลิง ตามที่คณะกรรมการรวบรวมบันทึกประวัติศาสตร์อำเภอหยางซินมณฑลหูเป่ย์เขียนใน “ประวัติศาสตร์อำเภอหยางซิน” ว่า “เกาหลิงใจตั้งอยู่ในเมืองจื่อสวี่ (เกาหลิงใจตั้งอยู่ที่ ‘ซอยเป่าเจิ้งแขวงเฉียนชิว’)”

5) ในค.ศ. 412 (รัชศกอี้ซีปีที่ 8 ราชวงศ์จิ้นตะวันออก) รวมอำเภอเซี่ยจื่อเข้าไปในอำเภอหยางซิน อำเภอหยางซินและอำเภอเกาหลิงอยู่ใต้มณฑลอุ่ซาง

6) ในค.ศ. 464 (รัชศกต้าหมิงปีที่ 8 ราชวงศ์หลิวซ่ง) รวมอำเภอเกาหลิงเข้าไปในอำเภอหยางซิน

7) ในค.ศ. 480 (รัชศกเจี้ยนหยวนปีที่ 2 ราชวงศ์หนานฉี) อำเภอหยางซินอยู่ใต้เอ้อโจวมณฑลอุ่ซาง

8) ในค.ศ. 526 (รัชศกผู่ทงปีที่ 7 ราชวงศ์เหลียง) ตั้งอำเภออันซางจากอำเภอหยางซิน (ใน “จดหมายเหตุภูมิศาสตร์หูเป่ย์” เขียนว่า “ราชวงศ์เหลียงตั้งอำเภออันซางใหม่แยกจากอำเภอหยางซิน”) อำเภอหยางซินและอำเภออันซางอยู่ใต้มณฑลอุ่ซางเหมือนกัน

9) จากค.ศ. 560 (รัชศกเทียนเจียปีที่ 1 ราชวงศ์เฉิน) ถึงค.ศ. 589 (รัชศกจินกัวนปีที่ 1 ราชวงศ์ถัง) เป็นสมัยราชวงศ์หนานเป่ย์เฉา สิ้นสุดลงเมื่อราชวงศ์ซุ่ยล้มล้างราชวงศ์เฉิน ในช่วงนี้ อำเภอหยางซินเปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอหยงชิ่งอยู่ใต้มณฑลอุ่ซาง อำเภอผู้ชวณอยู่ใต้เอ้อโจว ใน “จดหมายเหตุภูมิศาสตร์หูเป่ย์” เขียนว่า อำเภอหยงชิ่งห่างจากทางตะวันออกของชิ่งกั๋วโจวสองร้อยห้าสิบก้าว เป็นอำเภอหยงชิ่งในสมัยราชวงศ์ถัง

10) จากค.ศ. 591 (รัชศกคายหวงปีที่ 11 ราชวงศ์สุย) ถึงค.ศ. 607 (รัชศกต้าเยี่ยปีที่ 3 ราชวงศ์สุย) ในช่วงราชวงศ์สุย ยกเลิกอำเภอหยงชิ่งและรวมเข้าอำเภอผู้ชวณ ต่อมาอำเภอผู้ชวณเปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอหยงชิ่ง อำเภอหยงชิ่งอยู่ใต้มณฑลเจียงเซี่ย

11) จากค.ศ. 627 (รัชศกเงินกั้วนปีที่ 1 ราชวงศ์ถัง) ถึงค.ศ. 903 (รัชศกเทียนฟูปีที่ 3 ราชวงศ์ถัง หยางซิงมีแคว้นหวูปีที่ 3) ในช่วงราชวงศ์ถัง อำเภอยางซิงอยู่ใต้เจียงหนานเต้าอ้อโจว จิงโจว หนานถัง อยู่ภายใต้การปกครองของเจ้าแคว้นหวูหยางซิงมี (“อยู่ใต้หวู่ซิงจวิน”) หลังจากพระราชกษัตริย์หลี่มู่แห่งแคว้นหวู อำเภอยางซิงกลายเป็นดินแดนของราชวงศ์หนานถัง

12) จากค.ศ. 964 (รัชศกเฉียนเต๋อปีที่ 2 ราชวงศ์ซ่ง) ถึงค.ศ. 1103 (รัชศกฉงหนิงปีที่ 1 ราชวงศ์ซ่ง) ในช่วงราชวงศ์ซ่ง ตั้งหยางซิงจวินจากอำเภอยางซิง ราชวงศ์ซ่งหลี่มู่แห่งราชวงศ์หนานถัง ในปี ค.ศ. 978 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นซิงกั้วจวิน อยู่ใต้เจียงหนานซีเต้า นำอำเภอยางซิง อำเภอยางชานและอำเภอต้าเยี่ยทั้งสามอำเภอ ในปี 1103 อยู่ใต้เจียงซีลู่

13) จากค.ศ. 1277 ถึงค.ศ. 1664 ผ่านยุคสมัยราชวงศ์หยวน หมิงและชิง อยู่ใต้อำเภอยางซิง อำเภอยางชาน อำเภอต้าเยี่ย ซิงกั้วโจว

14) จากค.ศ. 1912 (ปีที่ 1 สาธารณรัฐจีน) ถึงค.ศ. 1949 (ปีที่ 38 สาธารณรัฐจีน) ผ่านสมัยสงครามต่อต้านญี่ปุ่นจนถึงการก่อตั้งจีนใหม่ ฐานการปฏิบัติตะวันออกเฉียงใต้ของหูเป่ยก่อตั้งขึ้นในที่นี้ ซึ่งเป็นฐานการปฏิบัติเก่า เสียสละให้งานปฏิวัติอย่างมาก ยกเลิกโจวตั้งเป็นอำเภอยางซิง

15) จากปี 1952 (สาธารณรัฐประชาชนจีน) จนถึงปัจจุบันอยู่ใต้มณฑลหูเป่ย อำเภอหยางซิงเคยอยู่ใต้ภาคหวงกั้ว ภาคต้าเยี่ย และในที่สุดก็อยู่ใต้ภาคหวงสี่

จากการเปลี่ยนแปลงข้างต้นสามารถเห็นได้ว่า ตั้งแต่การตั้งอำเภอยางซิงในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ผ่านไป 22 ศตวรรษแล้ว ในดินแดนแห่งอารยธรรมโบราณแห่งนี้ การเปลี่ยนแปลงของราชวงศ์จะนำมาซึ่งความวุ่นวายและการสะสมทางวัฒนธรรมที่นับไม่ถ้วน แคว้นฉินหลี่มู่ รัฐฉู่และรวมหกแคว้นเป็นหนึ่งใน(Miao Quansun, Tang) หลิวปางหลี่มู่แห่งราชวงศ์ฉินและเริ่มตั้งเป็นอำเภอต่อมาผ่านสมัยราชวงศ์ฮั่นและราชวงศ์ถัง ซึ่งเป็นสมัยสร้างรากฐานของอารยธรรมจีน และสมัยราชวงศ์ซ่งและราชวงศ์หยวน ซึ่งเป็นสมัยการรวมชนเผ่าเร่ร่อนทางเหนือกับอารยธรรมจางหยวนเป็นเนื้อเดียวกัน และสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง ซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นของระบบทุนนิยม และสมัยการปฏิวัติทางการเมืองของชนชั้นนายทุนแห่งชาติในสาธารณรัฐจีน มรดกทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งเป็นรากฐานสำหรับการเกิดขึ้นและการพัฒนาของผ้าปะติดยางซิง

ตารางที่ 3-1 ตารางวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของอำเภอหางซิง

ราชวงศ์	ค.ศ.	ภายใต้การปกครอง	ชื่อมณฑล
ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก	201 ปี ก่อนคริสตกาล	อำเภอเซียงจื่อ	มณฑลเจียงเซี่ย
รัชศกเจี้ยนอันปีที่ 13 ราชวงศ์ฮั่น ตะวันออก	ค.ศ. 208	อำเภอเซียงจื่อ	
รัชศกหวงฉูปีที่ 2 ราชวงศ์เว่ย	ค.ศ. 221	อำเภอหางซิง อำเภอเฟิ่งซิง	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกไท่คังปีที่ 1 ราชวงศ์จิ้น ตะวันตก	ค.ศ. 280	อำเภอเกาหลิง	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกยงชิ่งปีที่ 1 ราชวงศ์จิ้น ตะวันตก	ค.ศ. 304	อำเภอเกาหลิง	มณฑลชวินหยาง
รัชศกอ๋อซีปีที่ 8 ราชวงศ์จิ้น ตะวันออก	ค.ศ. 412	อำเภอหางซิง	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกต้าหมิงปีที่ 8 ราชวงศ์หลิวซ่ง	ค.ศ. 464	อำเภอหางซิง	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกเจี้ยนหยวนปีที่ 2 ราชวงศ์ หนานฉี	ค.ศ. 480	อำเภอหางซิง	เอ้อร์โจว มณฑลอู๋ซาง
รัชศกผู่ทงปีที่ 7 ราชวงศ์เหลียง	ค.ศ. 526	อำเภออันซำ	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกเทียนเจียปีที่ 1 ราชวงศ์เฉิน	ค.ศ. 560	อำเภอหยงชิ่ง	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกค้ายหวงปีที่ 9 ราชวงศ์สุย	ค.ศ. 589	อำเภอฝู่ชวน	เอ้อร์โจว
รัชศกค้ายหวงปีที่ 11 ราชวงศ์สุย	ค.ศ. 591	อำเภอหยงชิ่ง	เอ้อร์โจว
รัชศกต้าเยี่ยปีที่ 3 ราชวงศ์สุย	ค.ศ. 607	อำเภอหยงชิ่ง	มณฑลเจียงเซี่ย
รัชศกเจินกั๋วปีที่ 1 ราชวงศ์ถัง	ค.ศ. 627	อำเภอหยงชิ่ง	เจียงหนานเต้า อ้อโจว
รัชศกจิ้งยวี่ปีที่ 2 ราชวงศ์ถัง	ค.ศ. 711	อำเภอหยงชิ่ง	จิงโจว
รัชศกค้ายหยวนปีที่ 21 ราชวงศ์ถัง	ค.ศ. 733	อำเภอหยงชิ่ง	เอ้อร์โจว
รัชศกเทียนฝู่ปีที่ 3 ราชวงศ์ถัง	ค.ศ. 903	อำเภอหยงชิ่ง	หนานถ้ง
รัชศกเฉียนเต๋อปีที่ 2 ราชวงศ์ซ่ง	ค.ศ. 964	อำเภอทงซาน	หนานถ้ง
รัชศกเฉียนเต๋อปีที่ 3 ราชวงศ์ซ่ง	ค.ศ. 965	อำเภอต้าเยี่ย	หนานถ้ง

ราชวงศ์	ค.ศ.	ภายใต้การปกครอง	ชื่อมณฑล
รัชศกคายนเป่าปีที่ 8 ราชวงศ์ซ่ง	ค.ศ. 975	อำเภอต้าเยี่ย	เจียงหนานเต้า เอ้อโจว
รัชศกไท่ผิงซิงกั๋วปีที่ 2 ราชวงศ์ซ่ง	ค.ศ. 977	อำเภอหยงซิง	เจียงหนานเต้า เอ้อโจว
รัชศกไท่ผิงซิงกั๋วปีที่ 2 ราชวงศ์ซ่ง	ค.ศ. 978	อำเภอหยงซิง	เจียงหนานซีเต้า
รัชศกฉงหนิงปีที่ 1 ราชวงศ์ซ่ง	ค.ศ. 1103	อำเภอหยงซิง	เจียงซีลู่
รัชศกจื่อเจิ้งปีที่ 24 ราชวงศ์หยวน	ค.ศ. 1277 - ค.ศ.1364	อำเภอหยงซิง อำเภอทงซาน อำเภอต้าเยี่ย	มณฑลเจียงซี มณฑล เจียงหวยฉีหวงเต้า เจียงซีเต้า เจียงหนาน หูเป่ย์เต้า มณฑลหู กว่าง
เดือนสี่ รัชศกหงวูปีที่ 9 ราชวงศ์หมิง	ค.ศ. 1376	ซิงกั๋วโจว	มณฑลอู๋ซาง
รัชศกคังซีปีที่ 3 ราชวงศ์ชิง	ค.ศ. 1664	ซิงกั๋วโจว	มณฑลอู๋ซาง
ปีที่ 1 สาธารณรัฐจีน	ค.ศ. 1912	อำเภอซิงกั๋ว	มณฑลหูเป่ย์ เจียงฮั่น เต้า
ปีที่ 3 สาธารณรัฐจีน	ค.ศ. 1914	อำเภอหยางซิน	มณฑลหูเป่ย์ เจียงฮั่น เต้า
ปีที่ 16 สาธารณรัฐจีน	ค.ศ. 1927	อำเภอหยางซิน	มณฑลหูเป่ย์
ปีที่ 38 สาธารณรัฐจีน	ค.ศ. 1949	อำเภอหยางซิน	มณฑลหูเป่ย์ เขตการ ปกครองพิเศษต้าเยี่ย
สาธารณรัฐประชาชนจีน	ค.ศ. 1952	อำเภอหยางซิน	มณฑลหูเป่ย์ เขตการ ปกครองพิเศษหวงกั๋ง
สาธารณรัฐประชาชนจีน	ค.ศ. 1965	อำเภอหยางซิน	มณฑลหูเป่ย์ ภาค เซี่ยหนิง
สาธารณรัฐประชาชนจีน	ค.ศ. 1997 - จนถึงปัจจุบัน	อำเภอหยางซิน	มณฑลหูเป่ย์ เมือง หวงสือ

2. สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ของอำเภอหางซิ่น

ในสมัยโบราณอำเภอหางซิ่นตั้งอยู่ที่ส่วนหัวของแคว้นหวู่และตอนท้ายของ รัฐฉู่ และเป็น ที่รู้จักกันในนาม “ประตูสู่จิงฉู่” (ศูนย์การวิจัยการพัฒนาอำเภอของจีน ไม่ทราบเวลา) มีที่ตั้งทาง ภูมิศาสตร์ที่ดี แม่น้ำฝู่ฝู่ไหลผ่านอำเภอหางซิ่นจากตะวันตกสู่ตะวันออก ทะเลสาบต่าง ๆ เชื่อมต่อ กับแม่น้ำฉางเจียง ในประวัติศาสตร์ เคยเป็นสถานที่ที่ภาคจิงฉู่สู้กับภาคเจียงตงเพื่อแย่งชิงอำนาจทาง ทหาร เป็นตำแหน่งเชิงกลยุทธ์ที่มีความสำคัญมาก ชาวฉู่ที่เดิมอาศัยอยู่ในจวงหยวนขยายอิทธิพลไปสู่ ภูมิภาคนี้ และเกิดสงครามบ่อยครั้ง ภูมิภาคนี้ถูกรวมเข้าไปในแคว้นหวู่ จากนั้นในกระบวนการพัฒนา ทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน ผู้คนจำนวนมากอพยพไปมา ขนบธรรมเนียมพื้นบ้านของภูมิภาคต่าง ๆ ผสมผสานกัน และในที่สุดวัฒนธรรมฉู่ได้ก่อตัวขึ้นในที่นี้ วัฒนธรรมฉู่ได้สร้างรอยประทับที่ลึกซึ้งให้กับ ปะติดอำเภอหางซิ่น

ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ปัจจุบันของอำเภอหางซิ่นตั้งอยู่บนฝั่งใต้ของแม่น้ำฉางเจียง ตอนกลาง ทางเหนือของเทือกเขาหมู่ฝู่ และทางตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลหูเป่ย์ ลองจิจูด $114^{\circ}43' \sim 115^{\circ}30'$ ตะวันออก ละติจูด $29^{\circ}30' \sim 30^{\circ}09'$ เหนือ อำเภอทั้งหมดมีพื้นที่รวม 2,780 ตาราง กิโลเมตร ตอนกลางของอำเภอและพื้นที่ริมน้ำมีภูมิประเทศที่ราบเรียบ ที่ดินอุดมสมบูรณ์ และมีสภาพ อากาศที่น่ายินรมย์ สีสถุการณ์ต่างกันอย่างชัดเจน ภูมิอากาศอบอุ่นและชุ่มชื้น เป็นภูมิอากาศแบบมรสุม กึ่งเขตร้อน ล้อมรอบด้วยภูเขาสามด้านและแม่น้ำอีกด้านหนึ่ง มีเนินเขาที่สลับซับซ้อน ลักษณะ ภูมิประเทศไม่ราบเรียบ ทางตะวันออกเฉียงเหนือข้ามแม่น้ำจะเห็นฉีซุน วูเสว ทางตะวันออกเฉียงใต้ ติดกับรัฐฉางมณฑลเจียงซี ทางตะวันตกเฉียงใต้ติดกับถงชานและวูหนิงมณฑลเจียงซี และทาง ตะวันตกเฉียงเหนือติดกับเสียนหนิงและต้าเยี่ย ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์มีทั้งข้อดีและข้อเสีย เนื่องจาก ภูมิประเทศที่ซับซ้อน และการจราจรติดขัดในสังคมเก่า ผู้หญิงสูงอายุในท้องถิ่นจำนวนมากจึงไม่เคย ออกจากอำเภอหรือแขวง ติดอยู่กับหมู่บ้านเล็ก ๆ ทำงานตอนพระอาทิตย์ขึ้นและพักผ่อนตอนพระ อาทิตย์ตก ชมเมฆและไก่อ่ป่าร้องในทุ่งหญ้า ฟังเสียงฝนกระหน่ำใบข้าวและดมกลิ่นหอมจากสระบัว รอคอยการปรากฏตัวของเซียนวิเศษและกิเลน สิ่งสวยงามทั้งหมดกลายเป็นภาพที่มีชีวิตชีวา ตกไปใน งานศิลปะและให้กำเนิดผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

3. สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของอำเภอหางซิ่น

เศรษฐกิจของอำเภอหางซิ่นพัฒนาค่อนข้างเร็ว ตั้งแต่สมัยโบราณ การเกษตรเป็น องค์กรประกอบหลักของการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจ และเป็นพื้นที่เกษตรกรรมที่ครอบคลุมมา โดยตลอดสำหรับธัญพืช ป่าน ฝ้าย น้ำมันและพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ สินค้าส่งออกได้แก่ ฝ้ายป่าน ฝ้าย ชา ถ่านหิน ฝ้าย กระดาษดิน ไม้ ไม้ไผ่ เป็นต้น สินค้านำเข้าได้แก่ เกลือ น้ำตาล พิน ฝ้ายไหม เครื่องเคลือบ เสบียง และผ้า หลังจากค.ศ. 1912 อุตสาหกรรมหัตถกรรมและอุตสาหกรรมเหมืองแร่ค่อย ๆ ถู กำเนิดขึ้น มีเหมืองทั้งหมด 24 เหมือง รวมทั้งเหมืองทองแดง เหมืองตะกั่ว และเหมืองถ่านหิน การ

ผลิตหัตถกรรมผ้าทอในชนบทต่อปีอยู่ที่ 1.47 ล้านชิ้น หลังจากค.ศ. 1948 เนื่องจากความวุ่นวายทางสังคม การคอร์รัปชันทางการเมือง ความเสื่อมลงของชนบท ระดับการผลิตที่ต่ำ และความสามารถในการต้านทานภัยพิบัติที่อ่อนแอ นอกจากนี้ มหาอำนาจยึดครองทรัพยากรแร่ของอำเภอหยางซิน และปล้นชิง ทำให้เศรษฐกิจของอำเภอหยางซินประสบกับความเสียหายอย่างหนัก

ด้วยการสถาปนาสาธารณรัฐจีนใหม่ในค.ศ. 1949 อำเภอหยางซิน ได้เข้าสู่เส้นทางการพัฒนาและการฟื้นฟู แม้ว่าจะมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่ติดเยื้องและทรัพยากรทางการเกษตรและแร่ธาตุอุดมสมบูรณ์ แต่เนื่องจากการพัฒนาทรัพยากรที่ช้า การศึกษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจึงยังห่างไกลจากการตอบสนองความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจ การขาดบุคลากรด้านเทคนิคและการจัดการ การขาดแคลนเงินทุน การวางแผนโครงสร้างอุตสาหกรรมที่ไม่สมเหตุสมผล และปัจจัยที่ไม่เอื้ออำนวยเช่น น้ำท่วมและภัยแล้ง ได้นำไปสู่การพัฒนาที่ค่อนข้างยากจนและล่าช้าของอำเภอหยางซิน และได้รับการจัดตั้งให้เป็นพื้นที่ยากจนระดับประเทศ (Li Youwen, Jin Liang, & Wang Shimei, 2560) เนื่องจากการขาดชีวิตทางวัตถุ ดังนั้นผู้หญิงจำนวนมากในท้องถิ่นจึงเก็บเศษผ้าที่เหลือจากการทำเสื้อผ้าและเสื้อผ้าเก่า นำมาใช้ใหม่ และใช้ทักษะที่ถนัดทำเสื้อผ้าเด็กหรือของใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงมีการผลิตงานหัตถกรรมเช่น “ผ้าปะติด” ในหมู่ผู้คนและได้สืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้ ในเดือนเมษายน ค.ศ. 2019 รัฐบาลมณฑลหูเป่ย์ได้อนุมัติให้อำเภอหยางซินออกจากอำเภอที่ยากจนในระดับประเทศ และบรรลุการบรรเทาความยากจน

4. วัฒนธรรมสัญลักษณ์ท้องถิ่นและผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

วัฒนธรรมผู้เป็นวัฒนธรรมที่โดดเด่นของอำเภอหยางซิน ก่อนที่หลิวปังจะทำลายราชวงศ์ฉิน และหยางซินเคยเป็นดินแดนของ รัฐฉู่ ในบรรดาแคว้นในยุคก่อนราชวงศ์ฉิน รัฐฉู่เคยเป็นหนึ่งในห้าแคว้นที่ยิ่งใหญ่ในยุคชุนชิว และเป็นเจ็ดแคว้นแรกในยุคจ้านกั๋ว และมากกว่าหกสิบแคว้นถูกทำลายลงอย่างต่อเนื่อง เมื่อถึงจุดสูงสุด เคยปกครองหูเป่ย์และหูหนานในปัจจุบัน และบางส่วนของส่วนใหญ่ของเหอหนาน ซานซี เสฉวน เจียงซี อันฮุย เจียงซู เจ้อเจียงและซานตง และมีอิทธิพลอยู่ไกลเกินกว่า กว่างตง กว่างซี หยุ่นหนาน และก๊วยโจว เป็นแคว้นที่มีอำนาจมากที่สุดในราชวงศ์โจวตะวันออก แท้จริงแล้วเคยครอบครอง “โลก” ครึ่งหนึ่ง ในฐานะที่เป็นแคว้นที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ว่า “พื้นที่กว้างกว่าห้าพันลี้ มีเกราะหนึ่งล้าน รถมรบหนึ่งพัน ม้าหนึ่งหมื่น มีเสบียงอาหารสิบปี” แม้ว่าจะมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน แต่ก็มิได้กำเนิดบางอย่างของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

1) บรรพบุรุษของรัฐฉู่

ตาม “พงศาวดารฉู่·บันทึกตระกูลฉู่” (SiMa Qian, ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก) ได้อธิบายต้นกำเนิดของตระกูลไว้ว่า “บรรพบุรุษของ รัฐฉู่มาจากจวนซู จักรพรรดิเกาหยาง เกาหยางเป็นลูกชายของซางอี้ หลานชายของหวงตี้” เกาหยางให้กำเนิดจวนจาง และจวนจางให้กำเนิดจิ่งหลี่ จิ่งหลี่คือผู้จุดไฟ (Zup QiuMing, ปีที่ 29 ในจักรพรรดิเจ้าวกง) แห่งราชวงศ์ของจักรพรรดิเกาซิน ซึ่งเขาเป็นผู้มี

ความสามารถ และสามารถส่องแสงแก่โลกได้ จักรพรรดิฉู่จึงได้รับขนานนามว่า จู้หรง อย่างไรก็ตาม ตระกูลของกังกงก่อกบฏ และจักรพรรดิฉู่สังหารจิ้งหลี่ และขอให้น้องชายของจิ้งหลี่เป็นผู้จุดไฟ และเรียกว่า จู้หรง ลูกหลานของจู้หรงมีแปดนามสกุล ภายในนั้นมีนามสกุลหมี่ ชื่อจี้ไหลียน แต่ลูกหลานของเขามีสถานะต่ำ และกระจายตัวไปทั่ว บางส่วนเป็น “คนเถื่อน” (Wang Jie, & Wang Bo, 2012) สยงอีเป็นหนึ่งในลูกหลานสมัยจักรพรรดิโจวเฉิงหวัง ที่ได้รับการขนานนามว่า “คนป่าเถื่อนฉู่” เนื่องจากมีความเชี่ยวชาญด้านวรรณคดีและการต่อสู้ ได้มอบพุงนาให้แก่ชายคนนั้น นามสกุลหมี่อาศัยอยู่ในตานหยาง

2) ความเชื่อของรัฐฉู่

จู้หรงเป็นบรรพบุรุษของรัฐฉู่ เป็น “ผู้จุดไฟ” ที่มีหน้าที่ในการก่อไฟ ปล่อยไฟ รับไฟ เปลี่ยนไฟและรักษาไฟ ได้รับความเคารพในฐานะ “เทพเจ้าแห่งไฟ” ขณะเดียวกัน “ผู้จุดไฟ” ยังเป็นขุนนางท้องถิ่น ที่มีหน้าที่สังเกตปรากฏการณ์ของท้องฟ้า ศึกษาปฏิทินดาวเคราะห์ จัดระเบียบการเพาะปลูก โดยไม่ทำเกษตรนอกฤดูกาล ฉายแสงสว่างสู่โลก และยังเป็นร่างอวตารของเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ มีสีส้มในตำนาน และมีความหมายของการอธิษฐานต่อเทพเจ้า ซึ่งเป็นหน้าที่ของนักบวช ในคัมภีร์ “เสี่ยวหย่า-ฉู่ฉือ” (Liu Dong Ni, 2021) กล่าวถึง “祝祭于祈” “工祝致告” หมายถึง การอธิษฐานต่อเทพเจ้า ใน “ซัวเหวิน” (Li Fang, สมัยราชวงศ์ซ่ง) “祝, 祭主之赞词者” ความหมายคือ ตัวตนของจู้หรงเป็นหมอผี ตำแหน่งของจู้หรงได้รับการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ซึ่งเป็นวิสัยทัศน์และจินตนาการที่กว้างขวางของชนชาตินี้

ชาวฉู่บูชาคนทรงเจ้า ใน “เหลี่ยจื่อ-ซัวฝู” (Lie Yu Kou, ก่อนยุคจ้านกั๋ว) กล่าวว่า: “楚人鬼, 而越人祀” ซึ่งมีความหมายว่าชาวฉู่เชื่อในผี และถูกชาวเยว่เยาะเย้ย “ฮันชู-พงศาวดารภูมิศาสตร์” (Ban Gu, ราชวงศ์ฮั่น) บันทึกไว้ว่า “楚地...信巫鬼, 重淫祀” มีความหมายว่า “พื้นที่ของรัฐฉู่ เชื่อในผี และเทพเจ้า เน้นการบูชาผี” ใน “ฉู่ฉือจางจู้” (Wang Mian, ฮั่นตะวันออก) เขียนไว้ว่า “昔楚南郢之邑, 沅、湘之间, 其俗信鬼而好祀, 其祀必使巫现作乐, 歌舞以娱神。” มีความหมายว่า ในอดีตเมืองหยิ่นทางตอนใต้ของรัฐฉู่ ที่อยู่ระหว่าง หยวนและเซียง พวกเขาเชื่อในเรื่องโซกลาง เรื่องผีและเทพเจ้า และชอบบูชาผี และการบูชาผีของพวกเขาต้องให้หมอผีมาร้องเพลงและเต้นรำเพื่อให้เทพเจ้ามีความสุข ในบทกวี “ซ่ายเสิน” ของ Tang Yuan Zhen (Shi Shu Lu, 2017) เขียนไว้ว่า “楚俗不事事, 巫风事妖神。事妖结妖社, 不问疏与亲。” มีความหมายคือ ประเพณีของชาวฉู่ไม่สนใจเรื่องโลก หมอผีร้องเพลงและเต้นรำเพื่อบูชาผีเทพเจ้า และเหล่าเทพเจ้าสามารถสื่อสารกันด้วยการบูชาผี โดยไม่ถามว่ามีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ นี่เป็นการเพิ่มความลึกลับและแปลกประหลาดให้แก่ชาวฉู่

ภายในใจของชาวฉู่โบราณ ภาพของจู้หรงบรรพบุรุษของชาวฉู่ไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับไฟ และแสงสว่างเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสัตว์อื่น ๆ อีกด้วย เช่น “มังกร หงส์ ปลา งู แกะ และมะฮอกกานี” ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ของชาวฉู่ที่มอบความปรารถนาดีและความคาดหวังต่ออนาคตของชาวฉู่

“กั้วหยู่·เต็งหยู่” กล่าวว่า “การส่องสว่างไปทั่วโลก” “บันทึกประวัติศาสตร์สี่จี·ตระกูลฉู่” (Zhu JunMing,1986) กล่าวว่าสามารถ “หลอมโลกได้ด้วยแสง” จึงเห็นได้ว่า ชาวฉู่ถือว่าดวงอาทิตย์เป็น โทเทมของพวกเขา “คัมภีร์ซานไห่จิง·ตำหวงซีจิง” (Bai ChuanJing,1980) กล่าวว่า “有鱼偏枯，名曰鱼妇。颡项死即复苏。风道北来，天乃大水泉，蛇乃化为鱼，是为鱼妇。” (มีปลาที่เหี่ยวเฉา ถูกเรียกว่าแม่ปลาจนซู เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย มีลมมาจากทางเหนือ ท้องฟ้าเป็นน้ำพุ ภูเขาเป็นปลา และเป็นแม่ปลา ที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย) นี่เป็นภาพของจวนซู เป็นเทพในน้ำท่วมที่มีหน้าเป็นคนร่างกายเป็นปลา ในแนวคิดของ “การฟื้นคืนจากความตาย” สื่อถึงความกลัวน้ำท่วมของผู้คน มันจึงแสดงถึงความปรารถนาในการเอาชนะน้ำท่วมและความปรารถนาที่จะได้ผลผลิตที่ดี ขณะเดียวกันยังเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาลเช่น น้ำขึ้นน้ำลง การเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยว จากมุมมองนี้ ชาวฉู่ยังใช้โทเทมปลาเป็นสัญลักษณ์ของพวกเขา ใน “จ้าวจ้วน·จ้าวกงสี่เอ้อ” (Ma ShiZhi,1987) บันทึกไว้ว่า “辟在荆山，筦路蓝缕，以处草莽，跋涉山林，以事天子，唯是桃弧、棘矢以共御王事。” มีความหมายว่า “เมื่อนานมาแล้ว จักรพรรดิสยงอ้อ อดีตจักรพรรดิของเราอาศัยอยู่ในพื้นที่จิงซานที่ห่างไกล อาศัยอยู่ในทุ่งหญ้า รับผิดชอบด้วยฝืน มีเพียงแค่คันธนูที่ทำไม้มะฮอกกานีเท่านั้น และใช้ไม้ต้นพุทรามาใช้เป็นลูกธนูใช้ในราชสำนัก” ส่วนโค้งสี่พีซที่กล่าวถึงนี้เป็นคันธนูที่ทำจากมะฮอกกานี “ไม้ต้นพีซ” เป็นต้นไม้ที่ไซซิปโล่ฤดูฝปีศาจในสมัยโบราณ มีความหมายเป็นเครื่องรางในการขับไล่ภูติผีปีศาจ แสดงให้เห็นถึง ไม้ต้นพีซก็เป็นโทเทมที่ชาวฉู่บูชาเช่นกัน “บันทึกประวัติศาสตร์สี่จี·ตระกูลฉู่” (Jiang LiangFu,1979) กล่าวว่า “โทเทมของหมีคือแกะ” “ซัวเหวินเจียจื่อ” (Xu Shen,ราชวงศ์ฮั่น) กล่าวว่า “หมีคือเสียงของแกะ มันมาจากเสียงของแกะ” ในสมัยโบราณ ความสัมพันธ์ระหว่างแกะกับชีวิตมนุษย์นั้นมีความใกล้ชิดกันมาก จนเผ่าทำปศุสัตว์นั้นเลี้ยงแกะเป็นหลัก เนื้อแกะก็เป็นอาหารหลัก และหนังแกะยังเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตเครื่องแต่งกาย และบางตระกูลก็เลี้ยงลูกด้วยนมแพะ เมื่อเวลาผ่านไป ผู้คนก็ถือว่าแกะเป็นผู้พิทักษ์ของตระกูล บรรพบุรุษของหลี่เจี้ยนเป็นคนเถื่อนที่มี “นามสกุลหมี” ดังนั้น “บันทึกทางประวัติศาสตร์ นามสกุลหมีใน รัฐฉู่ ใช้แกะเป็นภาพโทเทม” “คัมภีร์ซานไห่จิง·ไห่วายหนานจิง” (ไม่ทราบผู้แต่ง,ยุคชุนชิว) กล่าวว่า “ทางทิศใต้มีจู่หรง มีร่างเป็นสัตว์ร้ายหน้าเป็นมนุษย์ ซี่มังกสองตัว” “หยวนโหยว” (Qu Yuan,ยุคชุนชิว) กล่าวว่า “เทพเจ้าแห่งไฟจู่หรงให้ฉันกลับไป และบอกให้นกหลวนต้อนรับนางสนม” นกหลวนคือหงส์ เทพเจ้าในตำนานโบราณ มักจะเป็นร่างอวตารของสัตว์ จู่หรงซี่มังกและหงส์ ร่างอวตารของเขาคือมังกและหงส์ ลวดลายในผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เป็นความเชื่อของชาวฉู่ แสดงให้เห็นว่าการบูชาเทพเจ้านั้นฝังรากลึกอยู่ในจิตใจของชาวอำเภอหยางซิน เราจึงสามารถย้อนเอกลักษณ์ด้านความเชื่อและการบูชาเทพเจ้าของบรรพบุรุษชาวฉู่ และยังสามารถเข้าใจการแสวงหาชีวิตและจิตวิญญาณของชาวฉู่ และยังเห็นร่องรอยของวัฒนธรรมฉู่ได้ผ่านผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

3) สำหรับศิลปะของ รัฐฉู่ นั้น เนื่องจากในกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ฉู่มีความครอบคลุม จึงได้นำไปสู่การหลอมรวมของความหลากหลายทางวัฒนธรรมในศิลปะของรัฐฉู่ และทำให้ศิลปะของรัฐฉู่มีประเภทและรูปแบบที่หลากหลายในเนื้อหา

ในแง่ของประเภทของศิลปะฉู่ นั้นรวมถึงเครื่องสำริด เครื่องหยก เครื่องเคลือบ เครื่องปั้นดินเผา เครื่องหิน สิ่งทอ งานแกะสลักและประเภทอื่น ๆ อีกมากมาย ในบรรดางานศิลปะ เครื่องสำริด เครื่องหยก และเครื่องเคลือบเป็นงานศิลปะที่ค่อนข้างมีความสำคัญ ซึ่งมักใช้เป็นเครื่องบูชา ของตกแต่ง และของขวัญ นอกจากนี้ การเขียนพู่กันและภาพวาดของรัฐฉู่ก็มีความโดดเด่นในระดับหนึ่ง และมักจะปรากฏบนเครื่องใช้ ในขณะที่เดียวกัน งานศิลปะของรัฐฉู่ก็มีลักษณะเฉพาะบางอย่าง เช่น ภาพวาดหินของสุสานฉู่ และแผงภาพวาดฉู่ (Yang Quanxi, 2000, P146-215)

ความหลากหลายของรูปแบบศิลปะของรัฐฉู่ ครอบคลุมถึงรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย ในประเภทศิลปะ ในหมวดศิลปะของรัฐฉู่ มักจะปรากฏเรื่องในตำนานและเรื่องราวของเทพเจ้าและวิญญาณ ซึ่งสะท้อนถึงความเชื่อเรื่องกาลาอาคมและวัฒนธรรมทางศาสนาในสมัยนั้น นอกจากนี้ ศิลปะของรัฐฉู่ยังครอบคลุมแง่มุมต่าง ๆ เช่น ประวัติศาสตร์ สงคราม ชีวิตทางสังคม ทิวทัศน์ธรรมชาติ และอื่น ๆ ตัวอย่างเช่น ภาพลักษณ์ของสัตว์ พืช และบุคคลมักจะปรากฏในงานศิลปะ เช่น เครื่องสำริด เครื่องหยก และเครื่องเคลือบของรัฐฉู่ และยังมีงานศิลปะจำนวนมากที่แสดงฉากสงคราม การผลิต และการดำรงชีวิต และพิธีกรรมเป็นต้น ประวัติศาสตร์และชีวิตทางสังคมในเวลานั้นยังแสดงออกในผลงานศิลปะที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น ภาพวาดหินของสุสานฉู่ และแผงภาพวาดฉู่

ผ้าปะติดอำเภอยางซินมีความเกี่ยวข้องกับศิลปะของรัฐฉู่ตัวอย่างเช่น สัตว์เทพ เช่น มังกร หงส์แดง สิงโต นกและสัตว์อสูร บุคคล ทิวทัศน์ธรรมชาติ และเครื่องบูชาที่ปรากฏในงานศิลปะของ ฉู่ ฯลฯ ก็สามารถเห็นได้ในผลงานผ้าปะติดอำเภอยางซิน นอกจากนี้ บรรพบุรุษของชาวฉู่ Zhu Rong มีหน้าที่ควบคุม “ไฟ” ซึ่งเป็นตัวแทนของ “ดวงอาทิตย์” ดังนั้น สีแดงจึงเป็นที่นิยมในศิลปะฉู่ แสดงให้เห็นว่าชาวฉู่มีความเชื่อในการบูชาดวงอาทิตย์และเพื่อเป็นการระลึกถึง Zhu Rong การใช้สีดำแสดงถึงความงามอันเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมความเชื่อของชาวฉู่ ดังนั้นสีทั้งสองนี้จึงมักใช้ในผ้าปะติดอำเภอยางซินซึ่งแสดงถึงบรรยากาศที่ลึกลับและโรแมนติก

จุดประสงค์ของการสร้างสรรค์งานศิลปะใน รัฐฉู่คือ การปฏิบัติจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในชีวิต สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคร่าว ๆ (Wang Zulong, 2008, p24) คือ ประเภทที่หนึ่ง การสร้างสรรค์ทางจิตวิญญาณและการปฏิบัติ ส่วนมากใช้เพื่อตอบสนองความต้องการทางจิตวิญญาณของชาวฉู่ รูปทรงและการตกแต่งต่าง ๆ ล้วนใช้ในการบวงสรวง เวทมนตร์คาถา และพิธีศพ เพื่อขับไล่ผี ส่งวิญญาณขึ้นสวรรค์ หรืออธิษฐานให้พ้นภัย ขอให้โชคดี ซึ่งแสดงออกและตอบสนองอุดมคติและความปรารถนาของชาวฉู่ ประเภทที่สองคือ การสร้างสรรค์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการใช้งานวัตถุ ส่วนมากใช้เพื่อตอบสนองความต้องการของชีวิตในด้านวัตถุของชาวฉู่ งาน แก้ว ใต้อี้ ใต้อี้ ที่นั่ง ม้านั่ง ถ้วย

กล่อง หีบ ตุ่มหู งานปัก และสิ่งทอล้วนเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน แต่นอกเหนือจากอุปกรณ์ที่ใช้ งานได้จริงแล้ว ชาวอุ้งยังใช้นก แมลง มังกรและหงส์ที่พวกเขาบูชาเพื่อแสดงความหมายแฝงทาง จิตวิญญาณของประเภทที่หนึ่ง คุณสมบัติของการใช้งานได้จริงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผ้าปะติดอำเภอ หยางจีนปรากฏขึ้น จุดประสงค์ดั้งเดิมคือการทำเสื้อผ้าสำหรับลูกของตนเอง สิ่งนี้จึงเป็นผลผลิตจาก ความรักของแม่ อย่างไรก็ตาม ผ้าปะติดอำเภอหยางจีนไม่เพียงแต่เป็นงานศิลปะหัตถกรรมแบบดั้งเดิม เท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อสำคัญที่แสดงถึงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ของรัฐผู้ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการส่งเสริมและสืบทอดวัฒนธรรมผู้

3.2 งานหัตถกรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางจีนในอดีต

การก่อตัวของงานหัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหยางจีนมาจากพื้นบ้าน ซึ่งเป็นศิลปะพื้นบ้าน และเป็นผลิตภัณฑ์ของการรวมชีวิตของผู้คนและผ้าปะติด ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และเรียบเรียงห้าแง่มุม ได้แก่ ประเภทของหัวข้อ ประเภทของลวดลายการตกแต่ง วัสดุสี ลักษณะพิเศษของการออกแบบและ เทคนิคการผลิต ซึ่งเป็นการติดตามร่องรอยของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางจีน

1. ประเภทของหัวข้อ

ประเภทของหัวข้อของผ้าปะติดอำเภอหยางจีนส่วนใหญ่เป็นสินค้าพื้นบ้าน จากการ รวบรวมวัสดุที่เกี่ยวข้องและวิเคราะห์ผลการวิจัย สามารถแบ่งออกเป็นสี่ประเภทได้แก่ เครื่องใช้ สำหรับเด็ก เครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน ของใช้ในชีวิตประจำวันและเครื่องใช้ในวัด ซึ่งแต่ละประเภท สามารถแบ่งออกเป็นหลายประเภท ซึ่งประเภทเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความต้องการ ในการดำรงชีวิตของผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่น

1) ผ้าปะติดอำเภอหยางจีนในเครื่องใช้สำหรับเด็ก เครื่องใช้สำหรับเด็กมีมากที่สุด เนื่องจากต้นกำเนิดของผ้าปะติดนั้นเกิดขึ้นจากรักของแม่ ซึ่งแสดงในตารางด้านล่าง

ตารางที่ 3-2 ผ้าปะติดอำเภอหยางจีนในเครื่องใช้สำหรับเด็ก

เครื่องใช้สำหรับเด็ก				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
กระโปรงเด็ก	กระโปรงเด็กเรียกอีกอย่าง หนึ่งว่า ผ้ากันเปื้อน ส่วนมากใช้เพื่อป้องกันทารก จากลม ทำให้ร่างกายอบอุ่น มีผ้ากันเปื้อนเพิ่มขึ้นในสมัย ชุนชิว และผ้ากันเปื้อนผ้า			ลวดลายประกอบด้วย ลวดลายมงคล อาทิ เจ้าแม่ กวนอิม ลูกเต๋าสามลูก ซึ่งมี ความหมายว่า "สามหยวน ต่อกัน" (อันดับหนึ่งในการ สอบระดับ 3 ในระบบศักติ

เครื่องใช้สำหรับเด็ก				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
	ฝ้ายในฤดูหนาว มีหูคล้องที่ขอบบนทั้ง 2 ข้าง และผูกด้านหลัง มักจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า เหมือนกระโปรงเด็กผ้าปะติดแขนผืน			นาของประเทศจีน) ปลาทอง ดอกไม้ ฯลฯ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นแม่ที่มีความคาดหวังต่ออนาคตของชีวิตลูก
หมวกเด็ก	หมวกเด็กแบ่งออกเป็นหมวกเย็บสำหรับฤดูร้อน หมวกใบไม้ร่วงสำหรับฤดูใบไม้ร่วง หมวกรูปหัวสุนัขสำหรับฤดูหนาว หมวกกลมสำหรับวันที่ฝนตกและหิมะตก รูปแบบของหมวกเย็บคือกว้างและเป็นรูปวงแหวน ใช้วัสดุน้อย หมวกใบไม้ร่วงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าหมวกหูที่ซ้อนหรือคลุมด้วยผ้าฝ้ายบาง ๆ หมวกหัวสุนัขจะลึกกว่าหมวกใบไม้ร่วงและสามารถปิดด้านหลังของศีรษะได้ หมวกกลมใช้เพื่อป้องกันลม ฝน หิมะ ปิดตั้งแต่หน้าผากถึงคอและไหล่			มีลวดลายผีเสื้อ ดอกบัว และพุทธรูป ซึ่งมีความหมายว่า “ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคำอวยพรที่แม่มีต่อลูก
ผ้าคาดท้องเด็ก	ชุดชั้นในสำหรับป้องกันหน้าท้องและให้ความอบอุ่นตามรูปทรงของรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน มุมตัดด้านบนอยู่ที่หู และส่วนล่างจะผูกไว้ที่เอวด้านหลัง เนื้อหาของผ้าปะติดมีภาพเข็มทิศแปดเหลี่ยม (ปากว่า) แสดงถึง			มีลวดลายผีเสื้อและดอกบัว ซึ่งเป็นลวดลาย “เสื้อกระโจนจับดอกบัว” หมายถึง การป้องกันสิ่งชั่วร้าย หมายความว่า ผู้เป็นแม่ไม่ยากให้ลูกตื่นตกใจขณะหลับ

เครื่องใช้สำหรับเด็ก				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
	การปิดเป่าวิญญาณชั่วร้าย และป้องกันเด็กจากผีร้าย			
ผ้ากันเปื้อนเด็ก อ่อน	ผ้ากันเปื้อนเด็กอ่อนแบ่ง ออกเป็นผ้าคลุมชิ้นเดียว สำหรับเด็กอายุสามขวบถึง ก่อนวัยเรียน ผ้าคลุมรูป ดอกไม้ไม่มีรูปดอกไม้สีกลีบ มี ความรู้สึกของการตกแต่ง ผ้ากันเปื้อนเด็กอ่อนแบบผ้า คลุมไหล่เหมาะสำหรับเด็ก อายุ 2-3 ขวบ ส่วนหน้าอก เป็นช่อง ด้านหลังตกแต่ง ด้วยดอกไม้และผลไม้ กระดิ่งเงิน และพู่สีเป็นผ้า คลุมไหล่ เป็นการตกแต่ง ผ้ากันเปื้อนเด็กอ่อนแบบ คาดหลัง เหมาะสำหรับเด็ก อายุ 3-5 ขวบ สวมด้วยมือ ทั้งสองข้างและคาดไว้ ด้านหลัง ผ้ากันเปื้อนเด็ก อ่อนแบบหน้าอก เป็นที่รู้จัก กันในนามของเสื้อกั๊กที่มี หน้าอกแบบไม่เปิดด้านหน้า ด้านหลังมีแถบด้านหลัง เช่นเดียวกับเสื้อแบบสั้นที่ ทันสมัย			ลวดลายเสื้อมีความหมายว่า ปิดเป่าสิ่งชั่วร้าย ปกป้อง คุ้มครอง ซึ่งสื่อถึงความรัก และความห่วงใยของแม่ที่มี ต่อลูก
ผ้าคลุมไหล่เด็ก	ผ้าคลุมไหล่เด็กแบ่งออกเป็น แบบแถวเดียวและผ้าคลุม ไหล่แยก ส่วนมากจะสวมใส่ โดยเด็กผู้หญิง ไว้เพื่อ ประดับ เน้นความสวยงาม สวมด้วยแขน			ลวดลายประกอบด้วยพระ หัตถ์ของศาสนาและลูกพีช จำนวน 8 คู่ เป็นสัญลักษณ์ ของพรและความเป็นสิริ มงคล และสื่อถึง “พร 8 ประการ”ของมารดาแก่ลูก

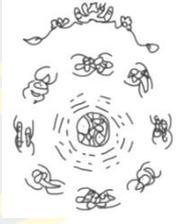
เครื่องใช้สำหรับเด็ก				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
	เครื่องประดับเช่นพู่สีและกระดิ่งเงิน			
เสื้อก๊ักเด็ก	เสื้อก๊ักเด็กแบ่งออกเป็นแบบผ้ากันเปื้อนและเสื้อก๊ักเสื้อก๊ักมีกระเป๋ามาไม่เปิดด้านหน้าและมีกระเป๋าด้านหลังเป็นแบบผูกเชือกเสื้อก๊ักเรียกอีกอย่างว่าเสื้อก๊ัก สวมใส่โดยเด็กก่อนวัยเรียน มีทั้งแบบมีกระเป๋ามาและไม่มีการเป๋ามา			ลวดลายประกอบด้วยปลาการ์ปและดอกบัว ซึ่งเรียกว่า "ปลาการ์ปติดดอกบัว" แปลว่า "ความอุดมสมบูรณ์ทุกปี" เป็นสัญลักษณ์ของความหวังของแม่ในการมีชีวิตที่รุ่งเรืองและให้พรแก่ลูกๆ
แจ๊คเก็ตเด็ก	แจ๊คเก็ตเด็กหุ้มด้วยผ้าฝ้ายบาง ๆ เสื้อแบบเปิดหน้า มีกระเป๋ามาบนและล่าง 1 ช่อง (หรือกระเป๋าล่าง 2 ช่อง) และสวมใส่โดยเด็กนักเรียน โดยทั่วไปแล้วผ้าปะติดในพื้นที่เล็ก ๆ บนอกด้านหน้าและกระเป๋ามา		เสื้อก๊ักแบบถ่วงหมา (มีแขนเสริม)	
รองเท้าเด็ก	พวกเขาสวมใส่โดยเด็กก่อนวัยเรียนและรูปแบบของพวกเขาคือ รองเท้าผ้าผูกเชือกหัวกลมแบบดั้งเดิมมักจะตกแต่งด้วยผ้าปะติดรูปเสื้อหรือรูปปลาที่ปลายเท้าหรือทั้งตัวรองเท้า			ลวดลายหลักคือสิ่งโตซึ่งหมายถึงการปิดเป๋ามาวิญญาณชั่วร้ายและ "สิ่งโตน่ากลัว" ซึ่งบ่งบอกถึงความคาดหวังของแม่ที่มีต่อลูก
กระเป๋ามานักเรียนเด็ก	รูปแบบกระเป๋ามาสะพายข้างแบบดั้งเดิม บางอันมีผ้าปะติดด้านหน้า บางอันมีผ้าปะติดทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ลวดลายส่วนมากเป็นสัญลักษณ์ของลูกพีชและทับทิมสำหรับนักเรียน			ลวดลายหลักคือ "นกฟีนิกซ์" ซึ่งหมายถึงความปรารถนาของแม่ที่อยากให้ลูกเรียนเก่ง

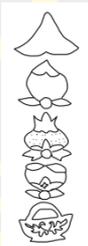
เครื่องใช้สำหรับเด็ก				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
	เพื่อให้นักเรียนเติบโตไปเป็น มังกรและหงส์ที่ประสบ ความสำเร็จ			
ลูกบอลผ้าเด็ก	ของเล่นเด็กทรงกลม ด้าน ในสอดไส้เช่น ผ้าฝ้าย			โดยทั่วไปลวดลายจะอยู่ ด้านบนของผ้าโดยมีเหรียญ ทองแดงห้อยอยู่ ซึ่ง หมายความว่าผู้เป็นแม่หวัง ว่าลูก ๆ จะร่ำรวยในอนาคต
หมอนเด็ก	โดยทั่วไปแล้วหมอน สำหรับเด็กมักจะเป็นสัตว์ มงคล ดังนั้นจึงมีทั้งการใช้ งานจริงและการเล่น การ เล่นดูเหมือนจะมีความโดด เด่นมากกว่า รูปทรงสัตว์ที่ เห็นได้บ่อยคือ “เสื่อ” และ ยังมีรูปทรงเป็น “แมว หมา สิงโต”			ลวดลายหลักคือการ ผสมผสานระหว่าง “เสื่อ” และบัวมงคล ซึ่งหมายความว่า แม่หวังว่าลูกจะนอนหลับ สบายและเติบโตอย่างมี สุขภาพที่ดี

2) ผ้าปะติดอำเภอยางซินในเครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน ส่วนมากประกอบไปด้วย
เครื่องประดับของเจ้าสาว รองเท้า ของตกแต่งเครื่องนอน ดังแสดงในตารางด้านล่าง

ตารางที่ 3-3 ผ้าปะติดอำเภอยางซินในเครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน

เครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
ผ้าคลุมไหล่	เครื่องแต่งตัวของ เจ้าสาวที่มีขนาดใหญ่กว่าผ้า คลุมไหล่ของเด็ก โดยปกติ แล้วมีห้าแถวติดต่อกัน ที่มี ความประกายแพรวพราว			ลวดลายต่างๆ ได้แก่ ผีเสื่อ (ความเป็นอยู่ที่ดี) ลูกพีช (อายุยืนยาว) ดอกโบตั๋น (ความมั่งคั่ง) ฝักบัว (ลูก เยอะ) นกฟีนิกซ์ (ความสุข) ฯลฯ ซึ่งสื่อถึงพรของแม่ที่มี ต่อลูกในวันแต่งงาน

เครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
รองเท้าดอกไม้	สวมใส่โดยเจ้าสาว รูปทรงยังคงเป็นรองเท้าทรงกลมแบบดั้งเดิม มีลวดลายดอกไม้เช่น ดอกโบตั๋นที่เป็นสัญลักษณ์ของความสุข มักติดไว้ที่ส่วนบนของรองเท้า			ไม่ได้รวบรวม
ขอบผ้ามา่น ขอบเตียงและตะขอเกี่ยว	ขอบผ้ามา่นแขวนอยู่บนขอบของโครงผ้ามา่น และขอบเตียงจะแผ่ออกที่ขอบด้านนอกของเตียง โดยทั้งหมดจะอยู่ในแนวนอนและแนวยาว ตะขอเกี่ยวเป็นอุปกรณ์สำหรับเกี่ยวขอบผ้ามา่น			ลวดลายคือนกฟีนิกซ์และดอกโบตั๋น ซึ่งหมายความว่าผู้เป็นแม่หวังให้มี "ความสามัคคีของสามีและภรรยา" สำหรับคู่บ่าวสาว
ตะขอบัญชี	ตะขอบัญชีคือรายการที่เกี่ยวข้องขอบของบัญชี			ลวดลายเป็นรูปปลาการ์ฟและดอกบัวซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความปรารถนาของแม่ที่อยากให้ลูกมีลูกหลังแต่งงานไม่นาน
ภาพเข็มทิศแปดเหลี่ยม (ปากว่า)	เป็นสิ่งป้องกันสิ่งชั่วร้ายของคู่แต่งงานใหม่ แขนงไว้ที่ผ้ามา่นหรือประตูบ้านของห้องใหม่ ตรงกลางเป็นวงกลมหรือภาพเข็มทิศแปดเหลี่ยม (ปากว่า) มีการตกแต่งสามชั้น วงแหวนด้านในคือ เลนส์ที่ปิดเป้า ความโชคร้ายหรือไฟจีปลาคู่ ตรงกลางคือภาพภาพเข็มทิศแปดเหลี่ยม (ปากว่า) ด้านนอกเป็นสมบัติทั้งแปด			ลวดลายประดับเป็น 3 ชั้น วงกลมด้านในเป็นแนวป้องกันสิ่งชั่วร้ายหรือราศีมีน วงกลมตรงกลางเป็นยันต์แปดทิศของจีนและวงกลมด้านนอกเป็นสมบัติแปดชั้นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของคำอธิษฐานของแม่เพื่อปิดเป้าวิญญานชั่วร้ายและพรสำหรับชีวิตแต่งงานใหม่ของลูก

เครื่องใช้สำหรับงานแต่งงาน				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
หมอนยาว	หมอนคู่สำหรับบ้านใหม่ ปรากฏเป็นคู่วางไว้ที่ปลาย เตียงแต่ละข้าง ลวดลาย ประดับอยู่ที่ปลายทั้งสอง ข้าง รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส เนื่องจากมีพื้นที่น้อย การ ปักลวดลายจึงเป็นทักษะที่ บ่งชี้ที่สุด และยังเป็นผ้า ปะติดเพื่อสื่อความหมาย และฝีมือประณีตมากที่สุด			ลวดลายหลักคือลายนก ฟีนิกซ์และดอกไม้ ซึ่งบ่ง บอกว่าผู้เป็นแม่หวังว่าลูก จะมีชีวิตที่รุ่งเรืองหลัง แต่งงาน
ริบบิ้น (ที่แขวน โครง)	ส่วนมากผู้หญิงจะเตรียม ไว้ก่อนแต่งงาน ในวัน แต่งงาน พวกเขาจะถูกพา เข้าบ้านสามี (บนผ้าคลุม และผ้าม่าน) พร้อมกับ สินสอด แขนงไว้ที่นอก ประตูห้องหอหรือโครง หน้าต่างรวมถึงในผ้าม่าน			ลวดลายประกอบด้วยลูก พีชซึ่งหมายถึงอายุยืนยาว ทับทิม ฝักบัว และกระเช้า ดอกไม้ เป็นสัญลักษณ์ของ ความหวังของแม่ที่อยากให้ ลูกมีชีวิตที่เจริญรุ่งเรืองหลัง แต่งงาน

3) ของใช้ในชีวิตประจำวันในผ้าปะติดอำเภอหยาขิน ส่วนมากแบ่งออกเป็นสองประเภท
ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 3-4 ผ้าปะติดอำเภอหยาขินในเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน

เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
เบาะรองนั่ง	มีทรงกลม ภายในเบาะ รองนั่งสานด้วยฟาง ใช้ สำหรับนั่งบนเก้าอี้ไม้ ที่นั่ง หิน และอิฐที่ก่อเป็นประตู เตา บนวงกลมส่วนมาก ตกแต่งด้วยผ้าปะติดลาย ดอกบัวและดอกบัววัด			ลวดลายเป็นดอกบัวซึ่งสื่อ ถึงความเป็นสิริมงคล หมายถึง ความหวังของแม่ ต่อชีวิตในอนาคตที่ “ดอกบัวบานสะพรั่งทั่วทิศ ทุกสิ่งเป็นมงคล”

เครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
ผ้าคลุมอก	(หรือที่เรียกว่า ผ้ากันเปื้อน) เวลาแม่บ้านทำความสะอาดและทำอาหาร จะผูกไว้ที่อกเพื่อป้องกันความสะอาดของเสื้อผ้า แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ป้องกันสิ่งสกปรก แต่ผ้าคลุมอกแบบดั้งเดิมนั้นมีความสวยงามมาก			ลวดลายต่างๆ ได้แก่ ผีเสื้อ ลูกพีช ปลา นกฟีนิกซ์ และ ประตุมังกร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความหวังของแม่ในการมีชีวิตที่เจริญรุ่งเรือง และความปรารถนาของเธอที่จะให้ลูก “กระโดดข้ามประตุมังกร”

4) ผ้าปะติดอำเภอยางซินในเครื่องใช้เครื่องใช้ในวัด แบ่งออกเป็นสามประเภทหลักได้แก่ พุก ผ้าปูโต๊ะ และเครื่องแขวน ส่วนมากใช้ในวัดท้องถิ่น แสดงในตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 3-5 ผ้าปะติดอำเภอยางซินในเครื่องใช้เครื่องใช้ในวัด

เครื่องใช้ในวัด				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
พุก (ตุ่นดอกบัว)	ใช้สำหรับนั่งคุกเข่าหรือนั่งสมาธิระยะยาวสำหรับผู้ศรัทธาภายในวัด ลวดลายผ้าปะติดส่วนมากเป็นลายดอกบัวที่เกี่ยวข้องกับศาสนาโดยเฉพาะดอกบัวสีขาว			ลวดลายส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับศาสนา อาทิ ลายยันต์แปดทิศของจีนหรือดอกบัว ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการปิดเป่าวิญญาณชั่วร้าย
ผ้าปูโต๊ะ	ของประดับที่แขวนอยู่หน้าแท่น และผ้าปะติดที่ใช้เกี่ยวข้องกับความเชื่อทางศาสนาบนผ้าสีเหลือง		ไม่ได้รวบรวม	

เครื่องใช้ในวัด				
ประเภท	เนื้อหา	รูปภาพ	ลวดลาย	ความหมายแฝง
เครื่องแขวน	เครื่องแขวนในวัดได้แก่ แบบต่อเนื่อง (ชิ้นส่วนของตัวอักษร และแบบแยกชิ้น) แบบแขวนเดี่ยว (ห้อยหัว และหาง) แบบช่อ (เช่น แบบสามแถว แบบแถวเดียว แบบห้อยกลาง และแบบห้อยหางรวม) รูปทรงที่ได้รับความนิยมคือ ดอกบัวสีขาว และยังมีแบบสมบัติทั้งแปด ผีเสื้อ ค้างคาว ซึ่งเป็นรูปแบบที่พื้นบ้านนิยมใช้			ลวดลายนี้ส่วนใหญ่ประกอบด้วยข้อความทางศาสนาที่เขียนบนผ้าขาว และแขวนไว้ที่วัดซึ่งหมายถึงการสวดขอพร

2. ประเภทของการลวดลายตกแต่ง

ผ้าปะติดอำเภอยางซิน หมายถึง ลวดลายและของตกแต่ง เพราะไม่เพียงแต่มีลวดลายบางอย่างบนผ้าปะติดเท่านั้น แต่ยังจับคู่กับเครื่องตกแต่งอย่างอื่นด้วยเช่น ในประเภทสำหรับเด็กมีทั้งดอกไม้และผลไม้ กระดิ่งเงินและพู่หลากสี แต่โดยทั่วไปนั้นจะแบ่งตามลวดลาย

ลวดลายบนผ้าปะติดอำเภอยางซินแบบดั้งเดิมมีประเภทและรูปทรงที่หลากหลาย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นสี่ประเภทได้แก่ ตัวละคร สัตว์ พืช สมบัติทั้งแปด แต่ละประเภทมีองค์ประกอบลวดลายจำนวนมาก ด้วยการผสมผสานและการรวมของลวดลายเหล่านี้ จึงรวมองค์ประกอบของคำอุปมา คำพ้องเสียง และการเปรียบเทียบเข้าไว้ด้วยกัน การผสมผสานของลวดลายเข้ากับหัวข้อต่าง ๆ ยกตัวอย่างเช่น เสืออนุรักษ์ความปลอดภัย (ส่วนประกอบของเสือ) ความสุขที่เพิ่มขึ้น (ส่วนประกอบของน้ำเต้า) ปลากระโดดที่ประตุมังกร (ส่วนประกอบของปลาและประตุมังกร) ดอกไม้เบ่งบานและความมั่งคั่ง (ส่วนประกอบของดอกไม้บานาชนิด) หงส์เล่นดอกโบตัน (ส่วนประกอบของหงส์และดอกโบตัน) ซึ่งถูกนำมาตกแต่งบนเครื่องแต่งกายพร้อมกับการเติบโตของเด็ก หรือใช้เป็นเครื่องใช้ในงานแต่งงานเพื่อเป็นของขวัญในชีวิต หรือใช้ในวัดเพื่อปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายและความสงบสุข ผ้าปะติดอำเภอยางซินมีความหมายที่เป็นมงคล มีความรักในชีวิตของผู้คน คำอวยพรถึงความสุข และคำอวยพรต่อญาติพี่น้อง

เนื่องจากข้อจำกัดด้านเทคโนโลยีและประโยชน์ใช้สอยของผ้าปะติดอำเภอยางซิน ทำให้หัวข้อยังไม่สมบูรณ์ เพื่อก้าวข้ามข้อจำกัดนี้ ผู้ผลิตผ้าปะติดจึงมุ่งมั่นที่จะทำผ้าปะติดอำเภอยางซินให้

มีความหลากหลายมากขึ้นในด้านของการผสมผสานลวดลาย ลวดลายตัวละคร สัตว์ พืช สมบัติทั้งแปดในผ้าปะติดอำเภอหยางซินสามารถนำมารวมได้ตามใจชอบ โดยไม่ต้องคำนึงถึงสามัญสำนึก เวลาสถานที่ สวรรค์และโลก ภูเขาแม่น้ำและสัตว์ ซึ่งทั้งหมดนี้สามารถนำมารวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้ สิ่งเหล่านี้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงบรรยากาศที่เป็นมงคล รื่นเริง ธรรมชาติและความเจียบสงบ ทำให้เราค้นหารอคักของชาวฉู่ได้ภายในนั้น

3. วัสดุสี

สีของผ้าปะติดอำเภอหยางซินขึ้นอยู่กับสีของผ้า และสีของผ้าขึ้นอยู่กับอุปทานในสังคม เนื่องจากชีวิตมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ดังนั้นสีของผ้าปะติดอำเภอหยางซินจึงมีการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์สังคมคักดินาที่ยาวนาน และได้สร้างระบบสีของผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่ค่อนข้างตายตัวเนื่องจากการพัฒนาด้านการผลิตผ้า ในค.ศ. 1950 และค.ศ. 1960 หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน สีของผ้าปะติดอำเภอหยางซินแทบจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงเลย หลังจากปีค.ศ. 1970 ความหลากหลายของวัสดุผ้ามีมากขึ้นและดีขึ้น สีของผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีความหลากหลายมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อรักษาลักษณะพิเศษของ “ความจริงดั้งเดิม” ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน สีของผ้าปะติดอำเภอหยางซินจะคงระบบสีดั้งเดิมไว้เสมอ ส่วนมากใช้สีดำเป็นพื้นหลัง จับคู่กับสีที่มีความอึมครึมสูงเช่น สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน และสีเขียว เพื่อให้เข้ากัน สลับกับสีที่ไม่อยู่ในระบบที่มีสีดำและสีขาวเป็นหลัก และประดับด้วยด้ายสีทองที่ชอบเมื่อนำมารวมเข้ากับหัวข้อดั้งเดิมและรูปทรงบริสุทธิ์ ทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงความสุขที่ได้กลับคืนสู่ธรรมชาติในบรรยากาศศิลปะของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

1) การเลือกผ้า

ผ้าของผ้าปะติดอำเภอหยางซินควรเป็นผ้าฝ่ายบริสุทธิ์ซึ่งเป็นการสืบทอดแบบดั้งเดิม และยังง่ายต่อการผลิตด้วยมือเพื่อให้ได้ผลที่ดีที่สุดของผ้า ซึ่งสองสิ่งนี้ สามารถเพิ่มบรรยากาศที่เรียบง่ายให้กับผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เนื่องจากการพัฒนาของยุคสมัย ทำให้เนื้อผ้ามีตัวเลือกมากขึ้น ดังนั้นผ้าไหม ผ้าซาติน ผ้าป่าน เส้นด้าย จึงเป็นตัวเลือกรอง

2) การเลือกสี

จากการวิเคราะห์ผลงานที่มีอยู่ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ได้รับจุดเริ่มต้นสามประการต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง เริ่มต้นจากสาเหตุ ที่มีความคล้ายคลึงกับ “การลงสีตามประเภท” ของจีนดั้งเดิม (Sun MingJun,2021) ยกตัวอย่างเช่น ดอกไม้สีแดงและใบไม้สีเขียวเกิดจากผ้าสีแดงและสีเขียว ขณะเดียวกันยังคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงของดอกไม้สีแดงและสีเขียวในฤดูกาลต่าง ๆ และจับคู่กับสีแดงและสีเขียวในประเภทต่าง ๆ ที่สอดคล้องกัน

ประการที่สอง เริ่มต้นจากสี เช่น ไบหน้าคน มังกร หงส์ กิเลน ปลาว่ายน้ำ ส่วนไบหน้าทำจากผ้าขาว หมอนเด็ก แมว สิงโต สุนัขและไบหน้าอื่น ๆ ทำจากผ้าสีดำเป็นพื้นหลังทั้งหมด เนื่องจากส่วนแรกเป็นคน เป็นนกที่มีค่า และเป็นสัตว์มงคลที่สามารถลอกผิวออกได้ นอกจากนี้ยังสามารถแยกหัวจุดบนไบหน้าออกได้ ส่วนหลังคือสัตว์ร้ายซึ่งความยิ่งใหญ่และดุร้ายของมัน จึงเป็นสัญลักษณ์ของการปิดเป่าสิ่งชั่วร้าย

ประการที่สาม การลงสีตามความต้องการ เนื่องจากในสมัยก่อน ผู้หญิงและเด็กในท้องถิ่นผลิตผ้าปะติดอำเภอหยางซินโดยไม่ต้องฝึกฝนทักษะทางศิลปะใด ๆ เมื่อไม่สามารถ “การลงสีตามประเภท” ได้ ก็มักจะ “การเลือกด้วยมือ” ที่พวกเขาคิดว่า “สวยงาม” ขึ้นมา ร่วมกับวัตถุติดดั้งเดิมจะรวบรวมชิ้นส่วนผ้า และไม่สามารถหาสิ่งที่คล้ายคลึงกันได้หลังจากการใช้หมด ซึ่งทำให้ผ้าปะติดอำเภอหยางซินไม่สามารถหาผลงานที่เหมือนกันทุกประการได้ เนื่องจากแต่ละภาพมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

3) การเลือกอื่น ๆ

นอกจากการเลือกผ้าหลากสำหรับผ้าปะติดอำเภอหยางซินแล้ว ผู้หญิงในท้องถิ่นยังใช้วัสดุอื่น ๆ อีกด้วย วัสดุที่เลือกใช้โดยพื้นฐานจะเป็นของเหลือสะสมที่ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อนำมาใช้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง เช่น การใช้กระดาษห่อสีเงินจากกล่องบุหรีที่เหลื้อมาตกแต่งขอบผ้าปะติด นำกระดาษเก่าที่ถูกทิ้งแล้วมาใช้เป็นผ้าซับใน นอกจากนี้ยังมีวัสดุสำหรับเก็บรักษาผ้าปะติดหยางซิน: ญ่าปล้องเงิน (Soft rush) นำญ่าปล้องเงินเก็บรักษาร่วมกับผ้าปะติดหยางซิน ซึ่งสามารถป้องกันแมงและความชื้นจากการเก็บรักษาเป็นเวลานานได้

ภาพที่ 3-1 กล่องบุหรีที่ถูกรั้ง กระดาดเก่าในชีวิตประจำวันและ “หญ้าปล้องจีน” ที่เป็นวัสดุสำหรับการเก็บรักษาผ้าปะติด (QIUXIN,2023)

4. ลักษณะพิเศษด้านการออกแบบ

การออกแบบผ้าปะติดอำเภอหยางซินแสดงให้เห็นถึงรูปแบบที่เรียบง่าย แสดงให้เห็นถึงความรักในชีวิตของผู้คน ที่มีความเหมือนจริงและเต็มไปด้วยจินตนาการ ซึ่งถูกวาดโดยผู้หญิงในท้องถิ่นตามความปรารถนาของตนเอง เช่นเดียวกับ สัตว์ประเภทเดียวกัน ทุกคนสามารถสร้างรูปแบบของตนเองได้ โดยเฉพาะในแง่ของสี ซึ่งเชื่อมโยงกับบรรยากาศของวัฒนธรรมฉู่ ซึ่งลักษณะพิเศษด้านการออกแบบมีสามประเภท ดังต่อไปนี้

1) รูปทรงตามอำเภอใจ

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีแรงบันดาลใจจากธรรมชาติและชีวิตประจำวันของผู้คน สร้างขึ้นโดยเหล่าสตรีพื้นบ้าน เนื่องจากพวกเขามีความซื่อตรงและจิตใจที่บริสุทธิ์ พวกเขาไม่ได้รับการฝึกอบรมด้านเทคนิค โดยมีอารมณ์ความรู้สึกดี ๆ ของตนเองเป็นแหล่งกำเนิดของการสร้างสรรค์ ทิวทัศน์ทางธรรมชาติและความรู้สึกส่วนตัวถูกฉายลงบนผ้าที่มีวิธีการอุปนัย องค์ประกอบของงานที่เต็มไปด้วยบรรยากาศ มีอิสระ ซึ่งกระบวนการทั้งหมดล้วนตัดด้วยมือและประมวลผล ทำให้ภาพทั้งหมดมีความเรียบง่ายและหยาบกร้าน ซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นอายของท้องถิ่น นี่จึงเป็นการแสดงออก

ทางศิลปะที่มาจากความสวยงามในส่วนลึกของจิตวิญญาณ และยังเป็นเอกลักษณ์ของผ้าปะติด
อำเภอหางซิ่นอีกด้วย

2) สีสันทันตัม

ผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น มีเอกลักษณ์ในด้านการจับคู่สี ประการแรก สีหลักและสีรองมีความแตกต่างกัน เน้นที่การเปรียบเทียบของพื้นที่ระหว่างสีต่าง ๆ และความสัมพันธ์ระหว่าง “ภาพ
พื้นหลัง” (Pi WenJun, & Cai KeZhong, 2019) ที่มีความชัดเจนมาก “พื้นหลัง” ส่วนมากเป็นสีดำ
โดยมีสีเสริมเช่น สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน สีเขียวและสีอื่น ๆ ที่มีความอึดตัวสูง ภายในนั้น สีแดงคือ
“ภาพ” ที่เน้นสีแดงและสีดำเป็นหลัก สลับกับสีที่ไม่อยู่ในระบบที่มีสีดำและสีขาวเป็นหลัก และ
ประดับด้วยด้ายสีทองที่ชอบ โดยมีสีหลักและสีรองที่ชัดเจน และเสริมด้วยสีอื่น ๆ เพื่อสร้างผลลัพธ์
ของสีที่สดใส ทำให้ได้รับผลลัพธ์ของการตกแต่งที่แข็งแกร่ง สีดำและสีขาวเป็นสีที่ชาวฉู่ใช้บ่อยที่สุด
และยังเป็นความต่อเนื่องของ “ความเชื่อไสยศาสตร์” ในศิลปะฉู่ในผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น ประการ
ต่อมา แม้ว่าการตัดกันของสีจะมีความเข้มข้น แต่การเข้ากันของสีและบรรยากาศการมองเห็นมี
บรรยากาศที่ผ่อนคลาย ที่ไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติ เมื่อนำมารวมเข้ากับหัวข้อดั้งเดิมและ
รูปทรงบริสุทธิ์ ซึ่งสร้างบรรยากาศในท้องถิ่นที่แข็งแกร่ง เรียบง่ายและกลับสู่ชนบท

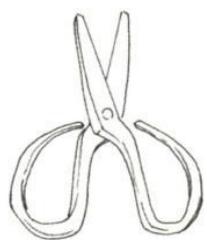
3) จิตสำนึกของความเป็นอิสระ

แนวคิดของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นนั้นมีความเป็นอิสระและไม่ผูกมัด ซึ่งมีความสัมพันธ์
บางอย่างกับวัฒนธรรมฉู่ ชาวฉู่อาศัยอยู่ในพื้นที่ทุรกันดาร ทำให้พวกเขาพัฒนาจิตวิญญาณที่เป็นอิสระ
และความรักต่อชีวิตตามธรรมชาติในสภาพแวดล้อมที่พวกเขาอาศัยอยู่ ด้วยเหตุนี้ในกระบวนการสร้าง
ผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นของผู้หญิง จึงไม่ได้รับการผูกมัดด้วยเวลาและพื้นที่ ผสมผสานและจับคู่กับ
อุดมการณ์ “ความคิด” ของพวกเขาได้อย่างอิสระตามต้องการ การจัดองค์ประกอบภาพไม่ได้คำนึงถึง
หลักสุนทรียภาพของศิลปะและเนื้อหาส่วนมากเป็นความรื่นเริง ความมงคล และคำอวยพร รวมถึง
ประสบการณ์ชีวิต ตำนานและเรื่องเล่าที่ได้ยินมา การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลที่พบเห็น สัตว์ที่ชอบ
ซึ่งเนื้อหาเหล่านี้จะรวมกันที่ละรายการบนผ้าปะติด ผ้าที่ถูกทิ้งมักจะสะสมด้วย “หยิบตามใจชอบ”
สิ่งนี้ให้ความรู้สึก “ลัทธิเหนือจริง” ด้วยมุมมองที่น่าประหลาดใจ

5. เทคนิคการสร้าง

อุปกรณ์และวัสดุการจัดทำผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นไม่ซับซ้อน ได้แก่ กรรไกร เข็ม สนับนิ้ว
มือ (ปลอกนิ้วมือ) คีม (ช่วยถอนเข็ม) กระดาษสำหรับตัดตัวอย่าง (กระดาษหนังสือ หนังสือพิมพ์ หรือ
กระดาษกราฟ) ข้าวเหนียว (ข้าวเหนียวหนึ่ง ข้าวเหนียวมีข้อดีคือถึเหนียวและไม่ดูดเข็มไม่แข็งตัว
ดังนั้นจึงยังคงใช้อยู่ในปัจจุบัน) ด้ายฝ้ายสีขาวหนาและบาง ด้ายปักหลากสี และผ้าสีต่าง ๆ ซึ่งส่วน
ใหญ่เป็นผ้าฝ้าย รวมถึงวัสดุจำเป็นที่ตอบสนองความต้องการด้านปริมาณ เนื้อสัมผัส การฝังและการ
แกะสลักเพื่อตกแต่ง เช่น ฝ้าย สุนัขจิ้งจอกและวัสดุที่เติมให้สูงขึ้นอื่น ๆ หนึ่งและขนของสัตว์ ผ้าไหม และ

เครื่องประดับอื่น ๆ เจ้าแม่กวนอิมตีบุก เหยี่ยวทองแดง กระดิ่งขนาดเล็กและเครื่องประดับแบบฝัง หรือแขวนอื่น ๆ กระบวนการจัดทำก็ไม่ซับซ้อน แต่จากการตัดตัวอย่าง การเกาะติดเป็นชิ้น การ ตกแต่งขอบไปจนถึงการปักและเสร็จสมบูรณ์ทั้งหมด ขั้นตอนการตัด การติด หรือการใช้เข็มและด้าย ทั้งหมดล้วนทำด้วยมือ ดังนั้น ผ้าปะติดที่ละเอียดจึงค่อนข้างใช้เวลาาน

ภาพที่ 3-2 กรรไกร เข็ม สนับนิ้วและคีมหนีบเข็ม (XIN QIU, 2023)

ตารางที่ 3-6 ขั้นตอน (XIN QIU, 2023)

ขั้นตอนที่ 1: ตัดผ้าฐาน – ใช้กรรไกรตัดผ้าฐานขนาดใหญ่ที่ใช้ติด (เช่น ผ้าภาพปะติด) ให้เป็น รูปแบบและขนาดที่ใช้งานได้จริง

ขั้นตอนที่ 2: ตัดกระดาษตัวอย่าง - ตัดกระดาษตามฉีมีและลวดลายของการสร้างองค์ประกอบ การออกแบบผ้าปะติด ดำเนินการวาดภาพบนผ้าซับใน และตัดลวดลายบนผ้าซับในด้วยกรรไกร

ขั้นตอนที่ 3: ตัดและติดผ้าสี เลือกผ้าที่มีสีต่างกันตามการออกแบบ ตัดด้วยกรรไกรและติดลงบนผ้า ซับในที่มีแปงข้าวเหนียว ตรวจสอบให้แน่ใจว่าขอบของผ้าแต่ละชั้นมีขนาดใหญ่กว่าผ้าซับใน 5 มม. เพื่อเตรียมเย็บขอบด้วยมือ

ขั้นตอนที่ 4: การประกอบและกำหนดตำแหน่ง – ตัดผ้าสีเป็นชิ้นต่าง ๆ ตามแนวคิดการออกแบบ นำมาประกอบกัน และติดกาวและนำมาเรียงเป็นชั้นบนผ้าฐานโดยใช้แปรงขาวเหนียว เข็มหมุดและ เข็มยาว

ขั้นตอนที่ 5: การแต่งขอบ – ใช้ด้ายสีขาวหนาเพื่อนำมาเย็บประกบและยึดลงบนผ้าฐานตามขอบ โดยการใส่ตะเข็บแบบพันรอบ

ขั้นตอนที่ 6: การปักส่วนเสริม – สำหรับภาพที่มีรายละเอียดเล็กน้อยเช่น ลวดลายการตกแต่งขนาดเล็กมาก จุดบนใบหน้าของมนุษย์หรือสัตว์ จะใช้ด้ายสีต่าง ๆ เพื่อปักลงบนแต่ละส่วนหรือผ้าฐาน

ขั้นตอนที่ 7 : การปรับปรุงโดยรวม ดำเนินการรูด ฝั่งหรือแขวนตกแต่ง การเย็บริมและการเย็บรูปทรงโดยรวมตามความต้องการของสิ่งของสำหรับการใช้งานจริงอื่น ๆ (เช่น เสื้อกั๊กผ้าฝ้าย หมวกที่รองนั่ง รองเท้าเด็ก และสิ่งของสำหรับการใช้งานจริงอื่น ๆ)

เอฟเฟกต์ที่โดดเด่นที่สุดของภาพวาดผ้าติดหยางจีนคือผ้าที่ซ้อนทับกัน และรูปทรงของผ้าเหล่านี้เมื่อประกอบเข้าด้วยกัน ซึ่งสร้างรูปแบบที่มีมีลักษณะเฉพาะ หากคุณมองใกล้ ๆ คุณจะสังเกตเห็นว่ายังมีตัวช่วยอยู่บ้างตลอดขั้นตอนทั้งหมด นั่นคือ การปักผ้า สามมิติ และเครื่องประดับแบบฝังหรือแขวน

จุดประสงค์ของการปักผ้าคือการทำให้ผ้าติดหยางจีนมีความประณีตมากขึ้นโดยสร้างรายละเอียดที่ผ้าติดต้องการแสดง ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้ในใบหน้ามนุษย์และใบหน้าของนกและสัตว์ สร้างคิ้ว ตา ปาก ฟัน จมูก หนวด มือ กรงเล็บ ฯลฯ ด้วยรูปทรงที่เรียบง่าย การสร้างรูปแบบเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มเอฟเฟกต์ของรูปแบบ แต่ยังช่วยให้ผ้าติดสามารถเย็บลงบนผ้าฐานได้อย่างแน่นหนายิ่งขึ้น

รูปทรงของ
ปลา

ภาพที่ 3-3 การปักลายรูป “ปลา” ที่สลักไว้บนหมวกเด็ก (XIN QIU, 2023)

ส่วนเสริมในผ้าปะติดอำเภอหยางจีนมีเอฟเฟกต์สองมิติและสามมิติ เอฟเฟกต์สองมิติเป็นเอฟเฟกต์ของการแกะสลักแบบนูน ผ้าฝ้ายผืนเล็ก ๆ ถูกใส่เข้าไปในเนื้อผ้าเพื่อสร้างรูปทรงที่นูนขึ้น จากนั้นเพิ่มขึ้น เพื่อสร้างภาพที่มีความรู้สึกของการแกะสลักแบบนูน เอฟเฟกต์สามมิติคือความรู้สึกของความเป็นมิติ ตัวอย่างเช่น ลูกบอลผ้าของเล่นเด็ก หมอนเด็ก เบาะรองนั่ง และอื่น ๆ ในผ้าปะติดตามความต้องการด้านการตกแต่งหรือการใช้งานจริง ก่อนอื่นต้องสร้างชั้นในชั้นเดียว จากนั้นใส่ผ้าฝ้าย เมล็ดพืชผักหรือก้านข้าวสาลี เพื่อให้สอดคล้องกับการใช้งานจริง

ภาพที่ 3-4 การเติมฝ้ายลงในหมวกเด็ก (XIN QIU, 2023)

การฝังสิ่งของจะฝังร่วมกับวัตถุอื่น ๆ ในผ้าปะติด ยกตัวอย่างเช่น มีกระจกฝังอยู่ที่จุดแปดเหลี่ยมของเต็นท์แบบแขวน เป็นสัญลักษณ์ของความต้องการซื้อประเพณีพื้นบ้าน หมวกหนังสัตว์ร้ายที่ฝังอยู่บนหมวกเด็ก เพื่อให้ดูเหมือนกับมีชีวิตจริง เครื่องประดับแบบแขวนส่วนมากปรากฏบนเจ้าสาวหรือห้องเจ้าสาว โดยมีเส้นดอกไม้ ผ้าสามเหลี่ยม ถูสามเหลี่ยม เหยี่ยวทองแดง กระดิ่งเงิน และอื่น ๆ แต่บางครั้งยังปรากฏในผลิตภัณฑ์สำหรับเด็กอีกด้วย

ภาพที่ 3-5 ก๊อนเงินและเหยี่ยวทองแดงบนหมวกเด็ก (XIN QIU, 2023)

3.3 ประโยชน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีรากฐานมาจากอารยธรรมเกษตรกรรมของจีน ซึ่งเป็นหนึ่งในรูปแบบการผลิตหลักของอารยธรรมเกษตรกรรม และมีลักษณะทางประวัติศาสตร์ ภูมิภาคและท้องถิ่นพื้นบ้าน อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการสำรวจและพัฒนาอย่างต่อเนื่องของมนุษย์ในด้านนี้ ยุคสมัยใหม่จะเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ประเทศจีนเปลี่ยนจากประเทศเกษตรกรรมมาเป็นประเทศอุตสาหกรรม ร่วมกับอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในความคิด วิถีชีวิต กระแสสุนทรียภาพและความต้องการของผู้บริโภค ดังนั้น หลังจากผ่านไปหลายปี ทัศนกรรมพื้นบ้านแบบดั้งเดิมเหล่านี้ก็ค่อย ๆ เสื่อมลงและค่อย ๆ หายไปจากสายตาของผู้คน ผ้าปะติดอำเภอหยางซินพัฒนา มาจนถึงทุกวันนี้ มีประโยชน์มากกว่าแค่การตกแต่งเท่านั้น ประโยชน์อื่น ๆ ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินก็ได้รับการยกย่องจากคนรุ่นหลัง

1. สุนทรียภาพทางศิลปะ

สุนทรียภาพทางศิลปะคือการค้นพบความงาม ซึ่งชมความงามในงานศิลปะ มนุษย์ในฐานะที่เป็นองค์ประกอบหลักทางสุนทรียภาพ ดำเนินการสร้างจินตภาพทางสุนทรียภาพใหม่ในกระบวนการสุนทรียภาพ เพื่อให้ได้ความสุนทรีย์และความสุข นี่เป็นกิจกรรมอัตวิสัยของมนุษย์ในการแสวงหาความจริง ความดี และความงาม การตัดสิน การสัมผัสและผลลัพธ์ทางสุนทรียภาพ ควรบรรลุความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของความเห็นส่วนตัวและสภาพจริง ในด้านหนึ่ง ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลักทางสุนทรียภาพ นั่นคือความสามารถด้านสุนทรียภาพที่ประกอบด้วยความรู้ อารมณ์ จิตใจและประสบการณ์ของมนุษย์ ในอีกด้านหนึ่ง ขึ้นอยู่กับเป้าหมายทางสุนทรียภาพ นั่นคือคุณค่าทางความงามของผลงาน (Yang Yan, 2021)

องค์ประกอบหลักทางสุนทรียภาพของผ้าปะติดอำเภอหยางซินคือ ผู้ผลิต ซึ่งประกอบด้วย ความหมายแฝงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่เข้มข้น และมีลักษณะเฉพาะทางภูมิภาคที่ชัดเจน ความคิดสร้างสรรค์ของมันมาจากธรรมชาติหรือสิ่งในชีวิตประจำวัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดด้านสุนทรียภาพและรสนิยมทางสุนทรียภาพของผู้หญิงในท้องถิ่น และนำเสนอเนื้อหาของปัจจัยต่าง ๆ เช่น การรับรู้ อารมณ์ จิตใจและประสบการณ์ของพวกเขา นอกจากนี้ ยังเป็นกระบวนการทางประวัติศาสตร์ของแนวคิดด้านการผลิต การดำรงชีวิต ความคิดและวัฒนธรรมประจำชาติในขณะนั้น จากเพียงอย่างเดียวสู่ความหลากหลาย ซึ่งยังคงดำเนินต่อไปจนถึงทุกวันนี้ ไม่เพียงแต่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและสังคมเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความขยันหมั่นเพียร จิตวิญญาณแห่งนวัตกรรมและรสนิยมทางสุนทรียภาพที่สูงส่งของผู้หญิง

เป้าหมายทางสุนทรียภาพของผ้าปะติดอำเภอหยางซินคือ ผลงานผ้าปะติด ซึ่งมีคุณค่าทางสุนทรียภาพในตัวของมันเอง เหมือนกับงานศิลปะที่มีความสวยงามในตัวเอง ประโยชน์ด้าน

สุนทรียภาพของผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้น เรียบง่าย มีชีวิตชีวาและหยาบ ซึ่งชีวิตความเป็นอยู่
แทรกซึมอยู่ในความเรียบง่าย มนุษยธรรมแทรกซึมอยู่ในความมีชีวิตชีวา ความประณีตแทรกซึมอยู่ใน
ความหยาบ เป็น “ดอกไม้ที่งดงามอย่างมหัศจรรย์” ของศิลปะพื้นบ้านหูเป่ย์ ในรูปแบบที่เป็น
เอกลักษณ์ เพื่อสะท้อนสภาพความเป็นอยู่และลักษณะทางจิตวิญญาณที่แท้จริงของผู้คนในยุคสมัย
หนึ่ง

2. การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ

ในสังคมจีนสมัยใหม่ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกลายเป็นประเด็นที่สำคัญมาก ผู้คนเริ่มให้
ความสนใจกับวิธีการรักษาสิ่งแวดล้อม ลดปริมาณขยะ และปรับปรุงการใช้ทรัพยากร ดังนั้น แนวคิด
ของ “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” จึงได้รับความสนใจและนำไปใช้ใหม่ ตัวอย่างเช่น บริษัทและ
บุคคลจำนวนมากเริ่มให้ความสนใจกับวิธีการรีไซเคิลขยะต่าง ๆ เช่น เศษกระดาษ ขวดพลาสติก
 เป็นต้น เพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ยังช่วยให้
ผู้คนพัฒนานิสัยที่ดีในการประหยัดทรัพยากรและลดปริมาณขยะ ตัวอย่างเช่น ในชีวิตประจำวัน ผู้คน
สามารถใช้ถุงที่ใส่ซ้ำได้ ลดการใช้น้ำ ปิดเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ไม่จำเป็น ฯลฯ ในแง่ของการใช้พลังงาน
ส่งเสริมการใช้พลังงานหมุนเวียน ปรับปรุงประสิทธิภาพพลังงาน ฯลฯ ด้วยการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
ของผู้คนในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อม ซึ่งการกระทำเหล่านี้ล้วนเป็นการปฏิบัติตามแนวคิดที่ว่า “การใช้
ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ด้วยการพัฒนาความตระหนักของผู้คนในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อม
อย่างต่อเนื่อง แนวคิดของ “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” จึงถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวางในสังคม
จีนยุคใหม่ ด้วยมาตรการและวิธีการทางเทคนิคต่าง ๆ ผู้คนพยายามส่งเสริมการประหยัดทรัพยากร
และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ตลอดเวลาที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ในวิธีการสร้างสรรค์แบบดั้งเดิมของจีน คำว่า “การใช้
ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ปรากฏขึ้นบ่อยครั้ง “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” มาจาก
“ตัวอย่างที่ดี” ที่เขียนโดย Ma Feng (2009) “นี่คือการใช้ความสามารถของผู้คนให้ดีที่สุด การใช้
ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ ดีที่สุดสมบูรณ์แบบ” หมายถึง ต้องการประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของที่ใช้ได้
และหมายถึงการใช้ทรัพยากรอย่างเต็มที่และไม่สิ้นเปลือง ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างเต็มที่ถึงความสัมพันธ์
ต่อสิ่งแวดล้อมและวิสัยทัศน์ของวิธีการสร้างสรรค์สมัยโบราณและแนวคิดการสร้างสรรค์ ผ้าปะติด
อำเภอหยางซินสะท้อนให้เห็นถึงประโยชน์ด้าน “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ความตั้งใจดั้งเดิม
ในการผลิตเป็นตัวอย่างที่ดี เพื่อให้เศษผ้าที่เหลือจากการทำเสื้อผ้ามีคุณค่าในตัวเอง ทำเป็นของใหม่
และเพิ่มอายุการใช้งานของผ้า สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่ประหยัดและขยันใน
ยุคสมัยที่กำลังการผลิตไม่เพียงพอ เพื่อประหยัดวัสดุที่มีคุณค่า และเข้ากับแนวคิดการนำสิ่งของ
กลับมาใช้ใหม่และการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างดี

ในสังคมจีนโบราณและสมัยใหม่ การตีความคำว่า “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ได้เปลี่ยนแปลงไปบ้าง แต่แนวคิดหลักยังคงเหมือนเดิม ในยุคจีนโบราณ เนื่องจากการขาดแคลนทรัพยากรและการเติบโตของจำนวนประชากร ผู้คนจึงให้ความสำคัญกับการประหยัดทรัพยากร ดังนั้น “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” จึงถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายในสังคมโบราณ การพัฒนาสังคมของจีนสมัยใหม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก เนื่องจากการพัฒนาอุตสาหกรรมและการขยายตัวของเมือง การบริโภคและการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองจึงทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น การตีความความหมายของ “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ในสังคมสมัยใหม่จึงให้ความสำคัญกับแนวคิดของการรักษาสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อให้การใช้ทรัพยากรเกิดประโยชน์สูงสุด ในกิจกรรมการสร้างสรรค์ของสังคมจีนสมัยใหม่ แนวคิดของ “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ได้รับการแสดงออกและสืบทอดอย่างกว้างขวาง นักออกแบบหลายคนใช้แนวคิด “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ในการทำงานเพื่อให้ใช้ทรัพยากรได้สูงสุด ตัวอย่างเช่น นักออกแบบสามารถใช้วัสดุเหลือใช้เพื่อสร้างของใช้ในบ้านชิ้นใหม่ หรือออกแบบใหม่และแปรรูปสิ่งของที่ถูกทิ้งให้เป็นวัตถุที่มีประโยชน์ ในการผลิตทางการเกษตร ก็สามารถเห็นรูปลักษณะของ “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” เช่น เกษตรกรสามารถใช้เศษพืชและมูลสัตว์เป็นปุ๋ยเพื่อปรับปรุงความอุดมสมบูรณ์ของที่ดินและหลีกเลี่ยงการเสีย ในขณะที่เดียวกัน เกษตรกรยังสามารถใช้ส่วนที่เหลือของพืชผลเพื่อทำอาหารของสัตว์เพื่อใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในด้านการผลิตงานหัตถกรรมในประเทศจีนช่างฝีมือจำนวนมากใช้แนวคิด “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” เพื่อเปลี่ยนวัตถุเหลือใช้ให้เป็นงานฝีมือที่สวยงามและใช้งานได้จริง ตัวอย่างเช่น ใช้เศษกระดาษและผ้าเพื่อทำงานฝีมือ หรือนำเศษไม้และหินมาทำเป็นเครื่องเรือนและสถาปัตยกรรม การนำวัสดุเหลือใช้มาแปรรูปใหม่และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่เพียงแต่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แต่ยังประหยัดทรัพยากรอีกด้วย

“การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ไม่เพียงแต่เป็นแนวคิดทางวัฒนธรรมดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังเป็นกลยุทธ์การพัฒนาสมัยใหม่อีกด้วย ซึ่งช่วยให้ใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดและสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ผ้าปะติดอำเภอยางซินเป็นผลการแสดงออกของแนวคิด “การใช้ประโยชน์สูงสุดจากสิ่งของ” ความตั้งใจดั้งเดิมในการผลิตเป็นตัวอย่างที่ยอดเยี่ยมเพื่อให้ของเหลือจากการผลิตเสื้อผ้ามีมูลค่าในตัวเองซึ่งสามารถทำเป็นสินค้าใหม่ได้ และเพิ่มอายุการใช้งานของผ้า ซึ่งได้รวบรวมแนวคิดของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วยวิธีการประหยัดวัสดุและทรัพยากรในยุคแห่งการผลิตที่ตกต่ำ นอกจากนี้ ยังมีระดับสูงที่สอดคล้องกับแนวคิดการนำสิ่งของกลับมาใช้ใหม่และการพัฒนาที่ยั่งยืน และยังเป็น “การใช้งานได้จริง” ของวัฒนธรรมคู่

3. การเชื่อมต่อความรู้สึก

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินเป็นศิลปะของแม่ ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยผู้ใช้แรงงานที่อยู่ชั้นที่ต่ำที่สุดในสังคมจีนเก่า และเลี้ยงดูอบรมลูกของตัวเองด้วย “ความงามแบบเรียบง่าย” ที่ไม่ถูกจำกัดตรงไปตรงมาและเป็นธรรมชาติ สอนระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ หรือระหว่างแม่กับลูกสาว สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกสำนึกทางชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ นอกจากนี้ยังเป็นสายใยเชื่อมความสัมพันธ์ คนหยางซินรุ่นต่อรุ่นถ่ายทอด “ความรัก” ผ่านผ้าปะติดอำเภอหยางซิน “ความรัก” ในที่นี้ไม่เพียงแต่รวมถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูกเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความรักของลูกที่มีต่อแม่ด้วย เมื่อเด็ก ๆ เติบโตเป็นผู้ใหญ่และมีลูกของตัวเองแล้ว ก็จะเข้าใจความยากลำบากในการเป็นพ่อแม่

ในอดีตมีบทกวี “แม่เย็บเสื้อผ้าให้ลูกที่จะออกเดินทาง” เป็นการแสดงออกถึงความรักและอาลัยอาวรณ์ของแม่ที่มีต่อลูก เมื่อลูกจะออกจากบ้าน ต่อมาบทกวี (Pengji, ราชวงศ์ซิง) “ภูเขาฤดูใบไม้ผลินก้าเหว้าหลังน้ำตา มารดาเคยเย็บเสื้อผ้าให้ลูกที่จะออกเดินทาง” หลังจากที่ลูก ๆ ออกจากบ้าน พวกเขาคิดถึงฉากที่แม่เย็บเสื้อผ้าให้ตัวเองในที่บ้าน ซึ่งมีความรู้สึกทั้งเศร้าและอบอุ่น ประโยชน์ในการเชื่อมต่อความรู้สึกของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเปรียบเหมือนเส้นด้ายในมือของมารดา ซึ่งเชื่อมทุกคน ทุกครอบครัว และทุกสังคมเข้าด้วยกัน และเต็มไปด้วยรสชาติเปรี้ยว หวาน ขม เผ็ดและเค็มของชีวิต เมื่อทุกคนเข้าใจความรู้สึกที่ผ้าปะติดอำเภอหยางซินแสดงออก ซึ่งหมายความว่าเกิดความรู้สึกร่วม ในบรรยากาศเช่นนี้เท่านั้นที่เราจะรู้สึกถึงการเชื่อมต่อทางความรู้สึกด้วยผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

4. การสืบทอดวัฒนธรรม

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินได้สืบทอดวัฒนธรรมผู้ และมีรอยของชีวิตชาวคู่อู่ผู้นั้น สรุปรูปธรรมนิยมปฏิบัติในชีวิตประจำวันและความเชื่อในงานผ้าติด แสดงออกอย่างมีชีวิตชีวาด้วยเทคนิคการจัดทำ งานปะผ้าติดทั้งหมดคือ “ภาพล้วนมีความหมาย และล้วนเป็นความหมายที่มงคล” ซึ่งฝากความหวังที่สวยงามของผู้คนต่อชีวิต และสืบสานวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งของชาวคู่อู่ผู้นับถือไสยศาสตร์ มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน และเป็นสมบัติทางจิตวิญญาณอันล้ำค่าและทรัพยากรทางวัฒนธรรม และได้กลายเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านของจีน

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินยังได้สืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้าน หยางซินในยุคสมัยการเกษตร “ผู้คนไม่รู้หนังสือ แต่ชอบดูละคร” (Ge Hong, ราชวงศ์จิ้น) ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ค่อนข้างห่างไกลและการศึกษาในโรงเรียนไม่เป็นที่นิยม ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในฐานะที่เป็นวิธีการเผยแพร่ข้อมูลความรู้เป็นที่นิยมมากกว่าหนังสือ ขนบธรรมเนียมพื้นบ้านบางอย่างที่น่าเสนอผ่านผลงานแต่ละชิ้นมีอิทธิพลต่อชีวิตของคนในท้องถิ่นโดยไม่รู้ตัว แม้ว่าชีวิตของผู้คนในปัจจุบันจะเปลี่ยนไปอย่างมาก การใช้งานดั้งเดิมและการวางตำแหน่งทางสังคมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินก็มีการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แต่คุณค่าทางวัฒนธรรมที่มีอยู่จะไม่เปลี่ยนแปลง ผ้าปะติดอำเภอหยางซินมีอิทธิพลที่

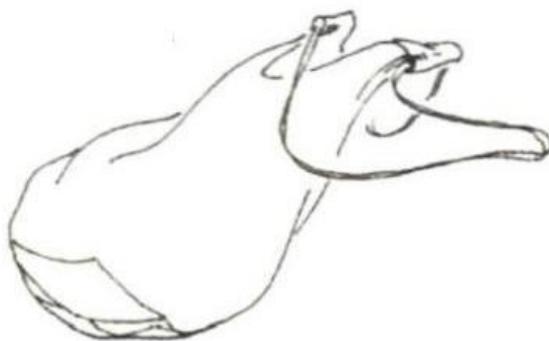
ลึกซึ่งต่อความคิดและวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นในอำเภอหยางซิน และยังคงมีบทบาทบางอย่างในสังคมปัจจุบัน สิ่งที่เราต้องทำคือการสืบสานวัฒนธรรมที่มีอยู่และให้ข้อมูลอ้างอิง

3.4 ความรักของแม่และงานหัตถกรรมภูมิปัญญาของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ผู้ชายทำนาและผู้หญิงทอผ้าเป็นประเพณีการแบ่งงานในครอบครัวในสมัยโบราณของประเทศจีน สมัยโบราณของประเทศจีน ผู้หญิงจะอยู่ในห้องส่วนตัวตลอดก่อนที่จะโตเป็นผู้ใหญ่ และฝึกฝนทักษะ “นุหวิ่หง” (HanSheng Editing Room,2006) ในเวลานั้นได้กลายเป็นทักษะที่ผู้หญิงทุกคนต้องมี ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ได้รับการสอนระหว่างแม่กับลูกสาวและแม่สามีกับลูกสะใภ้ ถูกเรียกว่า “ศิลปะของแม่” ผ้าปะติดอำเภอหยางซินเป็นเทคนิคประเภทหนึ่งของ “นุหวิ่หง” ที่ได้มาจากชีวิตของผู้หญิงในท้องถิ่น หรือที่เรียกว่า “การปะดอกไม้” เหตุผลดั้งเดิมคือ งานหัตถกรรมภูมิปัญญาความรักของแม่ เนื่องจากขาดแคลนวัสดุ ผู้หญิงและเด็กในท้องถิ่นจึงรวบรวมเสื้อผ้าและผ้าเก่าของพวกเขา นำผ้าที่ทิ้งแล้วเหล่านั้นมาทำเป็นเสื้อผ้าสำหรับลูก ๆ ของพวกเขาและใส่ความรักของแม่ที่มีต่อลูกลงไป ดังนั้นสำหรับเด็ก จึงเป็นสิ่งที่มีความหมายของขวัญใด ๆ ปรากฏขึ้นในสามทิศทางในชีวิตของเด็กได้แก่ การแต่งงาน การตั้งครุฑและความเชื่อ

1. การแต่งงาน

ผู้หญิงวัยแรกเริ่มในอำเภอหยางซินตั้งแต่อายุ 12 เดือนถึง 3 ขวบ จะนำผ้าสีสันสอดใส่มาปะติดกับภายใต้คำแนะนำของคุณแม่หรือคุณย่า เมื่อถึงเวลาแต่งงานตามประเพณีของบรรพบุรุษ ผ้าสีต่าง ๆ จะถูกนำมาใช้ทำชุดแต่งงาน และจะใช้วิธีการ “ปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)” ที่เป็นเอกลักษณ์ส่งไปยังบ้านสามี สีของมูมผ้านั้นไม่ตายตัว บ้างมีสีแดงเป็นสีมงคล หรือสีใดสีหนึ่งเป็นสีพื้น หรือใช้สามเหลี่ยมเป็นศูนย์กลาง มักจะไม่มีการตกแต่ง ผ้าในปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)เหล่านี้ มักจะถูกเก็บไว้โดยแม่เพื่อลูก และนำไปที่บ้านของสามีเมื่อลูกแต่งงาน ซึ่งหมายความว่า “ผ้า” จะถูกส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น “ปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)” (เรียกอีกอย่างว่า “ถุงด้าย” และ “ถุงเย็บด้าย”) วิธีการใช้สถานที่ต่าง ๆ ในอำเภอหยางซินนั้นแตกต่างกัน ในบางสถานที่จะไม่นำติดตัวไปด้วยในวันแต่งงาน แต่ในวันที่ 3 ของการแต่งงาน ลูกเขยจะกลับไปที่บ้านของผู้หญิงก่อน และลูกสาวจะไม่กลับบ้านแม่จนกว่าจะครบหนึ่งเดือน โดยแม่สามีจะยื่น “ปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)” ให้กับลูกเขยก่อน ซึ่งเต็มไปด้วยวัสดุผลิตปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)ต่าง ๆ เข็มด้ายหรือแม้กระทั่งเงินและกุญแจของกล่องสินสอด เวลานี้แม่สามีจะอวยพรเช่น “ขอให้มีลูกหลานเยอะ ๆ ร่ำรวยเงินทอง และรักกันจนแก่เฒ่า” แบบนี้เรียกว่า “ส่งถุงด้าย” ซึ่งมีความหมายว่า ครอบครัวฝ่ายหญิงส่งลูก

ภาพที่ 3-6 ปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao) (XIN QIU, 2023)

ในสังคมเก่า การสืบตระกูลถือเป็นเหตุการณ์สำคัญ หากไม่มีทายาท จะถูกผู้คนดูถูก และมองว่าเป็นปัญหาของ “ผู้หญิง” ดังนั้นเมื่อลูก ๆ ของพวกเขาแต่งงาน ชาวหยางซินจึงส่งของขวัญแสดงยินดีในแบบของพวกเขาเอง นอกเหนือไปจาก “ปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)” ยกตัวอย่างเช่น ลวดลายต่าง ๆ เช่น เป็ดยวนยาว ผีเสื้อ และนกกางเขน ที่เป็นสัญลักษณ์ของความอ่อนหวานและยืนยาว และปักลวดลาย “มังกรและหงส์” บนหมอนและเครื่องนอน หมายถึง การแต่งงานที่มีความสุข ลูกสาวที่แต่งงานแล้วจะสวมผ้าคลุมไหล่ลายดอกไม้ที่แม่ของเธอปะติดให้ และวางผ้าปูที่นอนที่แม่ของเธอทำขึ้นเพื่อตกแต่งบ้าน ไม่เพียงแต่เพื่อความสุขในชีวิตแต่งงานเท่านั้น แต่ยังเป็นการวิธีการอวยพรเพื่อชีวิตที่ต่อเนื่อง เป็นการแสดงออกถึงความรักอันลึกซึ้งของแม่ที่มีต่อลูก ๆ ของเธอ

2. การตั้งครุฑ

“การตั้งครุฑ” อาจกล่าวได้ว่า เป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของผู้หญิง ในกระบวนการเลี้ยงลูก สะท้อนถึงธรรมชาติของแม่อย่างสมบูรณ์เพราะในกระบวนการนี้ ทำให้ผู้หญิงมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความหมายของชีวิต ในการเลี้ยงดูและการศึกษาของลูก ๆ ความรักของแม่ได้แสดงออกมาอย่างเต็มที่ ดังนั้นความรักของแม่จึงรวมอยู่ในผ้าปะติดอำเภอยางซิน จึงปรากฏให้เห็นตั้งแต่ก่อนลูกจะเกิด ในช่วงเวลานี้ แม่จะนำผ้าจากปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao) ที่ครอบครัวให้พร้อมกับเงินออมจากบ้านสามีในวันธรรมดา นำมาทำเป็นเสื้อผ้าและของเล่นเด็ก ดังนั้นผลงานส่วนใหญ่ของผ้าอำเภอยางซินจึงเป็นสิ่งของสำหรับเด็กซึ่งเป็นความหวังของแม่สำหรับชีวิตใหม่ของเด็กที่กำลังจะเกิดมา

ในช่วงของการเจริญเติบโตหลังจากเด็กเกิดมาแล้ว แม่จะทำซ้ำในประเพณีของชีวิตของคนรุ่นเก่า คือการสะสม “ปู่เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)” สำหรับเด็ก ขณะเดียวกันก็ทำเสื้อผ้า ของเล่นและของใช้สำหรับเด็กในระหว่างกระบวนการเติบโต และชอบใช้ลวดลาย “เสือ” ในการสร้างสรรค์ผ้าปะติด “เสือ” เป็นหัวหน้าของสัตว์ทั้งปวงในโทเทมแบบดั้งเดิม ด้วยความทรงพลัง ดุร้ายและไร้ขอบเขต ทำให้คนใช้สัญลักษณ์เสือเพื่อ หนึ่งใน ใช้อุปกรณ์ของเสือเพื่อหลีกเลี่ยงความชั่วร้าย สองคือ

การใช้ลวดลายบนหนังสือเพื่อแสดงถึงความกล้าหาญ ในที่นี้ รูปเสื้อเป็นสิ่งที่แสดงถึงความรัก และใช้เพื่อแสดงความคาดหวังที่มีต่อลูก และหวังให้ลูกเติบโตแข็งแรง ปราศจากโรคภัยและเติบโตอย่างแข็งแรง เพลง “โหยวจื่อ” ของ Meng Jiao ร้องว่า “ด้ายในมือของแม่ที่รัก เสื้อผ้าบนร่างกายของลูกชายเพนจร ถูกเย็บอย่างแน่นก่อนจากไป ด้วยกลัวว่าจะไม่กลับมา ใครก็ตามที่บอกว่าหัวใจหนู ก็จะได้รับความรักของแม่” นี่คือผลงานชิ้นเอกที่สืบทอดกันมาเป็นพันปี เพื่อกระตุ้นตัวเองให้ตอบแทนพระคุณของแม่ และแสดงให้เห็นถึงฉากแม่เย็บผ้าให้ลูก แม้ว่าจะมีมูลค่าไม่สูงมาก แต่ความรักของแม่นั้นประเมินค่าไม่ได้

3. ความเชื่อ

ความเชื่อของชาวจีนในวัฒนธรรมคู่แสดงถึงความปรารถนาดีเช่น ความมงคล การเฉลิมฉลอง ความสมบูรณ์ สุขและความมั่นคง ดังนั้น “การอวยพร” และ “น้ำใจ” จึงเป็นเนื้อหาหลักของ “ความเชื่อในวัฒนธรรมคู่” “การอวยพร” ที่แสดงในผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้นกว้างขวางมาก ครอบคลุมความปรารถนาดีเกือบทั้งหมดของผู้คน เนื้อหาที่ต้องการคือ การให้พร ซึ่งเป็นผลิตผลที่เป็นนามธรรมของความปรารถนาดีของผู้คน “น้ำใจ” คือ การขอพรจากญาติและเทพเจ้าให้ปิดเป่าภัยและอนุรักษ์จากอุบัติเหตุปีศาจ แท้จริงแล้วคือ การขอพรให้ปลอดภัยและอนุรักษ์ครอบครัว ซึ่งเป็นความปรารถนาของผู้คนให้ปลอดภัยและมีลูกหลาน แนวคิดของ “การอวยพร” และ “น้ำใจ” ผ่านการพัฒนาที่ลึกซึ้งในระยะยาวได้ประเพณีของพื้นที่หยางซิน ผู้หญิงในหยางซินได้รับอิทธิพลจากพวกเขา และแสดงออกอย่างชัดเจนในศิลปะผ้าปะติด

นอกจากการพึ่งพาวัฒนธรรมคู่แล้ว ในชีวิตสังคมจริง “ความเชื่อ” ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินยังมีรูปแบบวัสดุที่หลากหลาย ยกเว้นโทเทมรูป “เสื้อ” ที่สะท้อนอยู่ในผ้าปะติดสำหรับเด็ก นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอโทเทมที่หลากหลายในผลงานอื่น ๆ ด้วย ดังคำกล่าวที่ว่า “ภาพต้องมีความหมาย ความหมายต้องเป็นมงคล” ผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่ทำจากอุปกรณ์จัดงานแต่งงาน ของใช้ประจำวัน และศาลเจ้าสามารถนำไปใช้ได้จริง และลวดลายที่มีความต่อเนื่องของโทเทม รัฐคู่ มีลายมังกร หงส์ แกะ งู ปลาและมะฮอกกานี นอกจากนี้ ในสายน้ำแห่งประวัติศาสตร์อันยาวนานจึงได้รับลวดลายใหม่เช่น ช้าง กวาง ลิง ม้า สุนัข ลูกท้อและเจ้าแม่กวนอิม ล้วนมีที่มาจากชีวิตคนธรรมดา ผู้หญิงในอำเภอหยางซิน รวมลวดลายเหล่านี้เข้ากับ “หัวใจ” เพื่ออธิษฐานให้ลูกของพวกเขาไม่มีความโชคร้ายและโชคร้ายในฐานะผู้สูงอายุ และเพื่อส่งต่อคำอวยพรให้แก่ลูก ๆ ของพวกเขาในรูปแบบของผ้าปะติดที่มีความหมายดีงาม แสดงถึงความรักที่แข็งแกร่งของแม่

ผ้าปะติดอำเภอหยางซินไม่เพียงแต่นำความพึงพอใจทางจิตวิญญาณ ความยินดีและความหวังมาสู่ผู้หญิงในท้องถิ่นในฐานะแม่เท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อลูกของพวกเขาด้วย ทำให้พวกเธอมีความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ดีงามและมีพลังในการต่อต้านความโชคร้าย คุณค่าของมันอยู่ที่การสร้างโลกแห่งจิตวิญญาณที่เต็มไปด้วยพลังและความมีชีวิตชีวา เพื่อสร้างชีวิตที่ดีขึ้น

3.5 สรุป

เนื้อหาบทนี้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิงและวัฒนธรรมฉู่เป็นหลัก:

1. ประวัติศาสตร์และที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของหยางซิงได้นำไปสู่อิทธิพลอันลึกซึ้งของวัฒนธรรมฉู่ต่อผ้าปะติดหยางซิง บรรพบุรุษ ความเชื่อ และประเพณีการสักการบูชาของชาวฉู่ได้ทิ้งร่องรอยอันลึกซึ้งไว้บนผ้าปะติดหยางซิง เช่น ผ้าปะติดหยางซิงสีแดงสื่อถึงความเชื่อในการบูชาบรรพบุรุษ และสีดำแสดงถึงความมั่งคั่งในวัฒนธรรมไสยศาสตร์ของชาวฉู่ และรูปร่างสำหรับการบูชาทั่วไปในผ้าปะติดหยางซิง เช่น มังกร หงส์ ปลา งู แกะ ฯลฯ พืชพันธุ์ และธาตุอื่น ๆ ล้วนเกี่ยวข้องกับชาวฉู่ ซึ่งวัฒนธรรมมีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด (ดังที่ได้กล่าวใน 3.2) สะท้อนภาพในตำนานของชาวฉู่และเรื่องราวเกี่ยวกับเทพเจ้า

ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลเด็ก

ภาพที่ 3-7 ผ้ากันเปื้อนเด็กก่อน (XIN QIU, 2023)

2. การนำไปใช้งานจริงของศิลปะฉู่ถูกแสดงผ่านการเกิดขึ้นของผ้าปะติดหยางซิง เนื่องจากพื้นที่นี้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยเกษตรกรรม อำเภอหยางซิงจึงเกิดการพัฒนาที่ช้ามากในอดีต และได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากภัยพิบัติต่าง ๆ ครั้งหนึ่ง อำเภอหยางซิงเคยได้รับเลือกให้เป็นอำเภอที่ยากจนระดับชาติ เมื่อขาดแคลนทรัพยากร สตรีในท้องถิ่นจึงใช้ความเฉลียวฉลาดในการรีไซเคิลเศษผ้าเพื่อนำมาผลิตเป็นเสื้อผ้าให้ลูก ๆ ทำให้เกิดศิลปะผ้าปะติดนี้ขึ้น ซึ่งไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงการใช้งานได้จริงของผ้าปะติดเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงความรักและความคิดสร้างสรรค์ของบรรดาแม่อีกด้วย

ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมฉู่และผ้าปะติดหยางซิงจึงสะท้อนให้เห็นในหลายแง่มุม เช่น ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางทางภูมิศาสตร์ ระบบความเชื่อ และอุปนิสัย

การดำรงชีวิต แม้ว่าจะไม่สามารถสรุปได้โดยตรงว่าผ้าปะติดหยางซินสืบทอดมาจากรูปแบบของศิลปะ
ผู้ แต่องค์ประกอบที่คล้ายคลึงกันและลักษณะเชิงปฏิบัติในการใช้งานจริงของวัฒนธรรมผู้ก็มองเห็นได้
ชัดเจน ในเวลาเดียวกัน ผ้าปะติดหยางซินยังสะท้อนถึงภูมิปัญญาและความรักของบรรดาผู้หญิงที่มี
บทบาทเป็นแม่ในท้องถิ่น ซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมหยางซินและสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพล
และสถานะของวัฒนธรรมผู้นในพื้นที่อย่างลึกซึ้ง

บทที่ 4

สถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์สืบทอดและพัฒนางานหัตถกรรมผ้าปะติด

พื้นที่ทางวัฒนธรรมเป็นเสมือนเวทีขนาดใหญ่ที่รองรับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ งานหัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในบทที่ เป็นผลผลิตของภูมิปัญญาชาวบ้าน และนับเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ที่เผยให้เห็นร่องรอยและความเป็นมาในอดีตและปัจจุบัน

เนื้อหาในบทนี้เป็นการศึกษาภาคสนามพื้นที่ทางวัฒนธรรมหมู่บ้านเซียนเจี๋ยและศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ในอำเภอหยางซิน ซึ่งพื้นที่ทั้งสองแหล่งนี้ ได้สะสมเรื่องราวเรื่องเล่า วิถีชีวิตของผู้อยู่ในชุมชน ลายลักษณ์ ความรู้ และความหมายทางวัฒนธรรมที่ดำรงอยู่บนลวดลายผ้าปะติดของหยางซินที่มีอยู่หมู่บ้าน พื้นที่ความทรงจำร่วม ผู้สูงอายุ แม่บ้าน และนักวิชาการด้านวัฒนธรรมรุ่นก่อน รวมทั้งศิลปินพื้นบ้าน ช่วยสะท้อนให้เห็น กระบวนการสืบทอด หนทางการฝ่าฟันอุปสรรคในการอนุรักษ์ มิติของพัฒนา ซึ่งปรากฏให้เห็นพื้นที่ความงาม พื้นที่ความรักของแม่ และภูมิปัญญาหลายมิติที่ส่งผ่านผ้าปะติดหยางซิน

4.1 วัฒนธรรม ผ้าปะติดของอำเภอหยางซิน ในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย

4.2 สถานการณ์ปัจจุบันผ้าปะติด ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน(1985--2023)

4.3 พัฒนาการของพื้นที่ทางวัฒนธรรมในการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของผ้าปะติดของหยางซิน

4.4 สรุป

4.1 วัฒนธรรม ผ้าปะติดของอำเภอหยางซิน ในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย

Fei Xiaotong (2016) ชี้ให้เห็น ใน “Jiangcun Economy” ว่า “เพื่อที่จะดำเนินการวิจัยเชิงลึกและละเอียดเกี่ยวกับชีวิตของผู้คน นักวิจัยจะต้องจำกัดการสำรวจของตนไว้เฉพาะหน่วยทางสังคมเล็กๆ เท่านั้น ทั้งนี้เนื่องเมื่อคำนึงถึงในทางปฏิบัติแล้ว ผู้สำรวจจะต้องเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่ทำการสำรวจได้ง่าย เพื่อที่จะสามารถทำการสังเกตบุคคลนั้น ๆ ได้อย่างใกล้ชิดด้วยตนเอง ในทางกลับกัน หน่วยทางสังคมที่กำลังศึกษาก็ไม่ควรเล็กเกินไป และควรจะสามารถให้ภาพการใช้ชีวิตในสังคมของผู้คนได้ครบถ้วน” ภายใต้การแนะนำของแนวคิดนี้ ผู้เขียนเลือกหมู่บ้านแห่งหนึ่งเป็นเป้าหมายในการสังเกตและศึกษาชุมชนนี้ในเรื่องผ้าปะติดของหยางซิน นอกจากนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยให้ผู้เขียนสามารถทำการสำรวจลึกได้มากขึ้น แต่ยังช่วยในการสำรวจถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมธรรมชาติและสภาพแวดล้อมมนุษย์ท้องถิ่นต่อผ้าปะติดในหยางซิน ซึ่งเป็นการสรุป

กระบวนการทัศน์ของช่วงเกิดขึ้น ช่วงพัฒนา ช่วงรุ่งเรือง และช่วงเสื่อมถอยของศิลปะหัตถกรรมพื้นบ้าน ผ้าปะติดยางซิน แน่นนอนว่าต้องรับรู้ว่าการศึกษาพื้นที่ทางวัฒนธรรมของชุมชนขนาดเล็กนี้ไม่สามารถนำไปสู่ข้อสรุปที่ยอมรับทั่วไปได้ แต่สิ่งที่ได้มาจากการศึกษานี้สามารถใช้เป็นสมมติฐานสำหรับการศึกษาอื่น ๆ และยังสามารถใช้เป็นข้อมูลเปรียบเทียบสำหรับการสำรวจในสถานที่อื่น ๆ

1. ที่ตั้งและที่มาของหมู่บ้าน

“หมู่บ้านเชียนเจี๋ย” ที่กล่าวถึงในบทความนี้ชื่อ “หมู่บ้านฉินเชียนเจี๋ย” ตำบลชานซี อำเภอหยางซิน เมืองหวงสือ มณฑลหูเป่ย์ ตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ของสถานที่นี้คือ ละติจูดเหนือ 29 องศา 84 นาที 89 วินาที และลองจิจูดตะวันออก 115 องศา 04 นาที 04 วินาที ตั้งอยู่ทางตะวันออกของหมู่บ้านหลี่เซี่ย ทางตะวันตกติดกับหมู่บ้านเซินปู ทางใต้เชื่อมต่อกับหมู่บ้านเฉียนชาน ด้านหลังติดกับหมู่บ้านเจาลิว หมู่บ้านมีรูปร่างเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ไม่เป็นรูปทรง ตั้งอยู่บนถนนหลวงระดับหนึ่งของอำเภอและมีเขตอำนาจเหนือพื้นที่ 22,000 ตารางกิโลเมตร ในหมู่บ้านมีอำเภอ 6 อำเภอ และกลุ่มชาวบ้าน 7 กลุ่ม รวมจำนวน 326 ครัวเรือน 1,428 คน มีชื่อที่มีต้นกำเนิดจากชื่อของจุดที่ตั้งของประชาชนที่อยู่ในพื้นที่นี้ คือ หมู่บ้านของชาวแซ่ฉิน

ภาพที่ 4-1 แผนที่ภูมิประเทศของหมู่บ้านเชียนเจี๋ย ชุมประตู่ทางเข้าหมู่บ้านเชียนเจี๋ย(ภาพโดย XIN QIU,2023)

ตามรายงาน “รายชื่อสถานที่ในอำเภอหยางซิน” (2020) หมู่บ้าน หมู่บ้านฉินเชียนเจี๋ย เดิมชื่อชุมชนฉินเชียนเจี๋ย ฉินเร็นหยวน คุณปู่ของฉินเชียนเจี๋ย เป็นผู้ใจบุญที่ยิ่งใหญ่ชื่อเสียงระบือไกลในพื้นที่นั้น ในสมัยเจิ้งเต๋อของจักรพรรดิหมิงอู่จงแห่งราชวงศ์หมิง เขาได้บริจาคธัญพืชมากกว่า 20,000 ตัน เนื่องจากกระทำนี้ทำให้สมเด็จพระจักรพรรดิเกิดความประทับใจ จึงได้พระกรุณาโปรดเกล้าฯพระราชทานแผ่นป้ายทองคำเชิดชูเกียรติและป้ายเกียรติยศจารึกว่า “旌表义民陈任远之门” “ประตูของพลเมืองดีตัวอย่าง ฉินเร็นหยวน” อย่างละ 1 ซีน

ภาพที่ 4-2 แผ่นป้ายทองคำเชิดชูเกียรติและป้ายเกียรติยศ ณ ศาลบรรพชนตระกูลเฉิน
(ภาพโดย XIN QIU, 2023)

เฉินเซี่ยนเจียได้รับมรดกจากปู่ของเขา และกลายเป็นคนที่ร่ำรวยในท้องถิ่นนั้นในอีกไม่กี่ปีต่อมา เขาเป็นคนที่มีความใจบุญ ชอบช่วยเหลือคนและมีจิตใจที่เมตตา มีชื่อเสียงที่ดีมากในระยะร้อยลี้ไกลไกล ในสมัยราชวงศ์หมิงเกิดน้ำท่วมรุนแรงในเขตอำเภอชิงกัวอ๋อโจว (ปัจจุบันคืออำเภอหยางชิ่ง) บ้านเรือนพังทลาย ทุ่งนาถูกน้ำท่วม และผู้คนต้องพลัดถิ่นอาศัย ผู้ลี้ภัยในท้องถิ่นเดินทางมาตามถนนและบ้างหิวโหยจนตายไปทุกหัวระแหง เฉินเซี่ยนเจียเห็นสิ่งนี้และเป็นกังวลใจ ในด้านหนึ่งก็ได้ส่งคนไปแจกข้าวต้มแก่ผู้ประสบภัยตามจุดต่าง ๆ ที่กำหนด และขณะเดียวกัน ก็ได้ส่งคนพายเรือจากฟู่ฉือไฮ่ออกไปทางปากแม่น้ำแยงซี เขาได้ซื้อธัญพืชกลับมาเป็นจำนวนมากมายังชิงกัวอ๋อโจว และได้บริจาคธัญพืชให้แก่ผู้ประสบภัย ผู้คนที่อาศัยอยู่สองฝั่งริมแม่น้ำฟู่เหอรู้สึกรำคาญซึ่งใจกับการกระทำของเฉินเซี่ยนเจียมาก จึงได้จุดประทัดเพื่อเป็นการเชิดชูเกียรติและขอบคุณเขา ซึ่งเหตุการณ์นี้จึงได้รับความสนใจจากผู้ว่าอำเภอ จวนนายอำเภอได้มอบถ้วยรางวัลเชิดชูเกียรติแก่การทำความดี ช่วยเหลือผู้ประสบภัยให้แก่เขา และได้เขียนคำชมเชยว่า “为度饥荒, 捐粟赈灾, 庶民力薄, 怜人急难, 愿尽忠心” “เพื่อที่จะขจัดความอดอยาก จึงได้บริจาคข้าวฟ่างช่วยเหลือผู้ประสบภัย ประชาชนผู้ตกทุกข์ได้ยากไร้ซึ่งสรรพกำลัง มีเมตตาต่อผู้คนที่ประสบทุกข์ภัย และทำทุกอย่างด้วยความเต็มใจและความปรารถนาดีของตนเอง” เฉินเซี่ยนเจียได้บริจาคเงินทั้งชีวิตของเขาเพื่อที่จะช่วยเหลือคนอื่นจนสิ้นเนื้อประดาตัว สุดท้ายตัวเองจึงตกสู่ความยากจน

เมื่อเฉินเซี่ยนเจียได้จากไป คนรับใช้และบรรดาลูก ๆ ก็คร่ำครวญ และชาวบ้านก็รู้สึกทราบดีว่าพวกเขากำลังไว้ทุกข์ให้แก่บรรพชนของตนเองก็มีปาน เพื่อที่จะรำลึกถึงเขา บรรดาผู้คนในหมู่บ้านจึงได้นำเอาชื่อของเขามาตั้งเป็นชื่อหมู่บ้าน และได้สร้างศาลเพื่อรำลึกถึงเขา ทางเข้าศาลบรรพชนได้จัดตั้งบันไดหินทางใช้สำหรับลงจากหลังม้ารูปกลองที่พระจักรพรรดิได้พระราชทานด้วยพระองค์เอง

ซึ่งมีนัยยะหมายถึง บรรดาผู้คนที่ซึ่งมีสำญจรไปมา ไม่ว่าจะเป็ชุนนางบุนบูหรือชาวบ้านร้านตลาด เมื่อลงจากหลังม้าแล้วจะต้องเดินเท้าเข้ามาแสดงความเคารพ และนอกจากนี้ก็ยังได้สร้างหลุมฝังศพให้แก่เขา เพื่อให้เฉินกงได้รับการเคารพไปอีกหลายร้อยชั่วอายุคน ให้กลืนรูปหอมเป็นพันปีตราบจนนิรันดร์

ภาพที่ 4-3 สุสานเฉินเจียนเจียสถาปัตยกรรมแบบหมิง(Liu Xiuqiang, 2002)

ภาพโดย XIN QIU, 2023

2.สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

หมู่บ้านเซี่ยนเจียนตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ราบดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำแยงซีเทือกเขาฟู่หมู่ ภูมิภาคโดยทั่วไปทิศตะวันตก สูงและทางทิศตะวันออกต่ำ ภูมิภาคส่วนใหญ่เป็นภูเขาและเนินเขาต่ำ จุดสูงสุดคือเขาไป๋หลงซึ่งสูงจากระดับน้ำทะเล 682 เมตร และจุดต่ำสุดคือทะเลสาบหนานตัน ซึ่งสูงจากระดับน้ำทะเล 20 เมตร

สภาพภูมิอากาศอยู่ในเขตภูมิอากาศแบบมรสุมกึ่งเขตร้อน โดยมีฝนตกชุกและมีแสงแดดมาก ปริมาณฝนจะกระจายไม่เท่ากันในแต่ละฤดูกาล โดยส่วนใหญ่จะตกชุกในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนสิงหาคม ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยต่อปีอยู่ที่ 1,600 มม. มักเกิดฝนตกหนักและน้ำท่วม อาจจะได้รับอันตรายจากการได้รับผลกระทบจากมรสุม ใต้ฝุ่น ฯลฯ อุณหภูมิเฉลี่ยทั้งปีอยู่ที่ 16.6°C และ ช่วงที่ไม่มีน้ำค้างแข็งทั้งปี คือ 240 ถึง 280 วัน มีทรัพยากรธรรมชาติที่ดี เช่น แสงสว่าง ความร้อน และน้ำ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ดีในการปลูกพืชผลในพื้นที่เกษตรกรรมและเป็นหมู่บ้านที่อยู่ท่ามกลางธรรมชาติ

ปัจจุบันหมู่บ้านมีพื้นที่เพาะปลูก 1,200 หมู่ ประกอบด้วยนาข้าว 800 หมู่ พื้นที่แห้งแล้ว 400 หมู่ พื้นที่ป่าไม้ 120 หมู่ และพื้นที่ภูเขา 400 หมู่ พืชผลหลัก ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด และถั่วลิสง นอกจากนี้ยังมี อ่างเก็บน้ำขนาดเล็กกักเก็บน้ำได้ 100,000 ลูกบาศก์เมตร

หมู่บ้านเซี่ยนเจียนนั้นมีสัตว์ป่าน้อย และส่วนใหญ่เป็นการทำปศุสัตว์ในครัวเรือน ทรัพยากรพืชชั้น พืชพรรณตามธรรมชาติน้อย และส่วนใหญ่เป็นพืชที่เพาะปลูกในการเกษตร

3. โครงสร้างอุตสาหกรรม

จุดเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างอุตสาหกรรมในหมู่บ้านเซียนเซียนมีความคลุมเครือ สามารถกำหนดได้โดยอิงจาก “เหตุการณ์สำคัญ” โดยประมาณเท่านั้น เพื่อกำหนดถึงลักษณะของโครงสร้างอุตสาหกรรมในช่วงเวลาต่าง ๆ ด้วยการสังเกตการเปลี่ยนแปลงในลักษณะโครงสร้างอุตสาหกรรมของหมู่บ้าน ไม่เพียงแต่มองเห็นสถานะการพัฒนาของวัฒนธรรมผ้าปะติดของหยางซินในช่วงเวลาต่างๆ ได้อย่างชัดเจน ในบริบทของการพัฒนาสังคมที่ใหญ่ขึ้น ก็ยังเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผ้าปะติดของหยางซินและอุตสาหกรรมอื่นๆ ได้อย่างชัดเจนเช่นกัน ตลอดจนบทบาท หน้าที่และสถานะทางสังคมของผ้าปะติดของหยางซินในหมู่บ้าน

ก่อนการปฏิวัติปลดปล่อย เศรษฐกิจของหมู่บ้านเซียนเซียนยึดอาชีพการเกษตรเป็นหลัก ซึ่งเกษตรกรคิดเป็นประมาณ 97% ของประชากร คนจำนวนไม่มากประกอบธุรกิจส่วนตัวและดำเนินกิจการในฐานะผู้ค้ารายย่อย โดยตอบสนองความต้องการในชีวิตประจำวันของผู้อยู่อาศัยในท้องถิ่นเป็นหลัก นอกจากนี้โดยทั่วไปแล้ว ผู้หญิงในหมู่บ้านเซียนเซียนยังมีทักษะในการทำผ้าปะติดอีกด้วย การผลิตทางการเกษตรดำเนินการแบบครอบครัวในหมู่บ้านเซียนเซียน โดยผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กทุกคนในครอบครัวจะมีส่วนร่วมในงานนี้ตราบเท่าที่พวกเขายังสามารถ ไม่มีความแตกต่างระหว่างชายและหญิงในการแบ่งงานมากนัก โดยทั่วไปแล้ว ผู้ชายมีหน้าที่รับผิดชอบในการใช้แรงงานหนัก เช่น การเปิดหน้าดิน การไถ การขนปุ๋ย และการนวดข้าว ในขณะที่ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการย้ายปลูก การเก็บเกี่ยว การหว่าน และงานบ้าน ในระหว่างการใช้แรงงาน ชาวหมู่บ้านเซียนเซียนมีนิสัยที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเรียกว่า “换工” “การแลกเปลี่ยนแรงงาน (ลงแขก)”

เมื่อในนงานยุ่งและขาดแคลนแรงงาน ชาวบ้านก็จะขอให้เพื่อนบ้านมาช่วย แรงงานจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยจะให้อาหารการกินแต่ไม่ต้องจ่ายค่าจ้าง เมื่อคนอื่นต้องการความช่วยเหลือพวกเขาก็จะช่วยเหลือผู้อื่นเป็นการตอบแทน นอกเหนือจากลงแขกในการทำเกษตรแล้วผู้ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเซียนเซียนยังต้องอาศัยความช่วยเหลือจากญาติและเพื่อนบ้านในกิจกรรมสำคัญๆ เช่น งานแต่งงาน งานศพ ความช่วยเหลือประเภทนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ เพียงแค่ให้อาหารและไม่ต้องจ่ายค่าจ้าง ไม่ต้องกังวลเรื่องค่าตอบแทนการทำงาน ประเพณีนี้ไม่เพียงแต่แก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานเท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มความผูกพันระหว่างญาติและเพื่อนบ้าน และเสริมสร้างความสามัคคีระหว่างกัน

ในช่วงต้นทศวรรษ 1960 หมู่บ้านเซียนเซียนได้ดำเนินความร่วมมือด้านการเกษตรและส่งเสริมการพัฒนาทางการเกษตรอย่างแข็งขัน มีการจัดตั้งองค์กรทางเศรษฐกิจส่วนรวมในหมู่บ้านเพื่อดำเนินกิจกรรมเชิงพาณิชย์เป็นหลัก แต่เป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการในชีวิตประจำวันของชาวบ้านเท่านั้น เนื่องจากผลผลิตทางการเกษตรมีจำกัด การดำรงชีวิตโดยอาศัยรายได้ทางการเกษตรเพียงอย่างเดียวจึงเป็นเรื่องยาก ดังนั้นนอกเหนือจากการมีส่วนร่วมในการผลิตทางการเกษตรแล้ว

ชาวบ้านยังใช้เวลาว่างในการเลี้ยงสัตว์ปีกและทำปศุสัตว์ แปรรูปอาหารที่เป็นผลพลอยได้จากผลผลิตทางการเกษตร ฯลฯ อาหารที่เป็นผลพลอยได้จากผลผลิตทางการเกษตรที่เหลือสามารถนำไปจำหน่ายในตลาดนัดในอำเภอเพื่ออุดหนุนรายได้ของครัวเรือน ในช่วงเวลานี้ผู้หญิงในหมู่บ้านเซียนเจียมมักจะใช้เวลาว่างมาทำผ้าปะติดในช่วงพักการทำงาน ตอนกลางคืนหรือวันที่ฝนตก เมื่อฝนตกจึงไม่สามารถทำงานเกษตรได้ และใช้เวลานี้ทำเสื้อผ้าให้ลูกๆ ที่บ้านได้มากขึ้น ด้วยวิธีนี้ แม้ว่าจะต้องไปทำงานเกษตรกรรมในวันที่มีแสงแดดจ้า แต่งานทำเสื้อผ้าก็ไม่ได้ทำให้การทำงานล่าช้า อยากรู้ก็ตามพวกเขาจะไม่เคยคิดจะหากเงินจากผ้าปะติดเลย เพราะนี่เป็นทักษะในครัวเรือนที่ผู้หญิงทุกครัวเรือนในหมู่บ้านเซียนเจียมมีและไม่ถือเป็นอาเป็นธุรกิจ

ในปี 1978 มีการจัดการประชุมใหญ่ครั้งที่ 3 ของคณะกรรมการกลางชุดที่ 11 และธุรกิจส่วนบุคคลและเอกชนก็ได้พัฒนาขึ้น ในปี 1981 หมู่บ้านได้นำระบบความรับผิดชอบตามสัญญาครัวเรือนมาใช้ ความกระตือรือร้นของเกษตรกรในการผลิตเพิ่มขึ้น และการเกษตรก็พัฒนาอย่างรวดเร็ว ในเวลาเดียวกัน ตามการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างแข็งแกร่งของประเทศ อุตสาหกรรมการเกษตรและการเพาะพันธุ์เอกชนได้เกิดขึ้นในหมู่บ้านในช่วงกลางถึงปลายทศวรรษ 1980 ขณะนี้ที่ดินไม่สามารถตอบสนองความต้องการของครอบครัวชาวนาในเรื่องค่าครองชีพได้อีกต่อไป ชาวบ้านส่วนใหญ่ต้องออกไปทำงานเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ ครอบครัว ผู้หญิงสูงวัยอยู่บ้านเพื่อดูแลลูก ๆ และ หญิงสาวยังต้องติดตามผู้ชายเพื่อออกไปทำงาน ตามที่ผู้ใหญ่บ้านคนปัจจุบันกล่าวว่า “ในเวลานี้ ค่าใช้จ่ายของครอบครัวโดยพื้นฐานแล้วขึ้นอยู่กับเงินที่ชายหนุ่มได้จากการทำงานข้างนอก เด็ก ๆ ยังต้องเรียนและต้องได้รับการศึกษาที่ดี ผู้หญิงสูงวัยที่เป็นคุณย่าและคุณยายก็ทำผ้าปะติด ผู้หญิงอายุน้อย โดยทั่วไปเลิกทำแล้ว” ในช่วงต้นศตวรรษที่ 21 ด้วยการมาถึงของสังคมหลังอุตสาหกรรมการพัฒนา ความเป็นเมืองและความอุดมสมบูรณ์ของวัสดุ เสื้อผ้าปะติดก็ถูกแทนที่ด้วยเสื้อผ้าสำเร็จรูปและค่อยๆ หายไป เกษตรกรรมในหมู่บ้านก็หายไปเพราะไม่สอดคล้องกับการพัฒนาของยุคสมัย ครอบครัวส่วนใหญ่ไม่ทำนาอีกต่อไป และพื้นที่เกษตรกรรมขนาดใหญ่ไม่ได้ใช้งาน ขณะนี้ชาวบ้านในหมู่บ้านประมาณร้อยละ 90 อาศัยการไปเป็นแรงงานต่างถิ่นเป็นหลัก

ในปี 2008 เมื่อผ้าปะติดใกล้หมดไปนั้น ได้รับการคัดเลือกเข้าเป็นรายการ “มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ที่ได้รับการอนุรักษ์โดยรัฐบาล หมู่บ้านเซียนเจียมได้รับการสนับสนุนและการวางแผนจากรัฐบาลท้องถิ่นภายใต้นโยบายฟื้นฟูชนบทแห่งชาติของจีน ในปี 2017 โดยสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรกรรมและการเพาะพันธุ์เอกชนก่อนหน้านี้ และก่อตั้ง “สหกรณ์ขุนฮัว” และ “ศูนย์เพาะพันธุ์พีชสีหมิง” พื้นที่เพาะปลูกที่ว่างเปล่าของแต่ละครัวเรือนได้รับสัญญาจาก “สหกรณ์ขุนฮัว” ซึ่งจัดหาค่าเช่าที่เหมาะสมแก่ผู้เช่าและส่งเสริมการพัฒนาเกษตรกรรมในท้องถิ่น “ศูนย์เพาะพันธุ์พีชสีหมิง” พัฒนาการเลี้ยงสัตว์โดยเน้นการเลี้ยงไก่ เป็ด หมู ปลา และสัตว์เศรษฐกิจอื่น ๆ ในส่วนของปัญหาการจ้างงานของชาวบ้านในหมู่บ้านนั้น คณะกรรมการหมู่บ้านได้จัดตั้งตำแหน่ง

สวัสดิการสาธารณะเพื่อทำงานใน “สหกรณ์ชุมชนหัว” และ “ศูนย์เพาะพันธุ์พืชลิ้มหมิง” เพื่อส่งเสริมการจ้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับครัวเรือนที่ยากจน ผู้ใหญ่บ้านกล่าวว่า “ปัจจุบันหมู่บ้านกำลังพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตไฟฟ้าโซลาร์เซลล์ ซึ่งจะเพิ่มอุตสาหกรรมเพิ่มเติมเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม คนหนุ่มสาวส่วนใหญ่ในหมู่บ้านกำลังทำงานอยู่ต่างถิ่น และหากไปได้ดีโดยพื้นฐานแล้วก็ไม่อยากกลับมาอีก รายได้ข้างนอกสูงกว่า แต่รายได้ต่อหัวต่อปีในหมู่บ้านอยู่ที่ประมาณ 10,000 ต่อคนเท่านั้น ในช่วงที่เกิดโรคโควิดระบาดยังส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของหมู่บ้านด้วย ค่าจ้างของเจ้าหน้าที่ในคณะกรรมการหมู่บ้านก็จ่ายทุก ๆ สองสามเดือน แต่ตอนนี้ก็ค่อยๆ ดีขึ้น”

ภาพที่ 4-4 สหกรณ์ชุมชนหัว และศูนย์เพาะพันธุ์พืชลิ้มหมิง (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

4. สถานการณ์ผู้อพยพอาศัย ครอบครัว และผู้หญิงที่ทำผ้าปะติด

จากสถิติในปี 2020 จำนวนครัวเรือนทั้งหมดในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยอยู่ที่ 326 ครัวเรือน โดยมีประชากร 1,428 คน คณะกรรมการหมู่บ้านประจำการอยู่ในย่านที่ชุมชนเซียนเจี๋ยและตั้งชื่อตามนามสกุลของผู้อพยพอาศัยคือแซ่เฉิน (陈) เนื่องจากปัจจัยต่างๆ เช่น ความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสและการย้ายถิ่นของประชากร ผู้คนต่างแซ่ค่อย ๆ ย้ายเข้ามาหลังจากก่อตั้งหมู่บ้าน ปัจจุบันมี 2 นามสกุล ได้แก่ แซ่ไซ่ (蔡) มี 52 ครัวเรือน มีประชากร 224 คน แซ่จง (钟) มี 28 ครัวเรือน มีประชากร 136 คน และที่เหลือล้วนเป็นชาวแซ่เฉิน องค์ประกอบทางชาติพันธุ์ของผู้อพยพอาศัยในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยทั้งหมดเป็นชาวฮั่น และโดยพื้นฐานแล้วไม่มีกลุ่มชาติพันธุ์อื่น

ในสมัยก่อนครอบครัวโดยเฉลี่ยในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยถูกจำกัดด้วยสภาพเศรษฐกิจ เป็นเรื่องปกติที่คน 2-3 รุ่นจะอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกัน และอาศัยอยู่แยกครัวเรือนกันน้อยมาก หลังทศวรรษ 1950 การแยกครอบครัวกลายเป็นกระแสนิยม คนส่วนใหญ่มีพี่น้องหลายคน ดังนั้นเมื่อเติบโตขึ้นจึงมักแยกครอบครัวออกไป ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบรรดาลูกสะใภ้ ความแตกแยกระหว่างแม่สามีและสะใภ้ คนในครอบครัวเข้ากันได้ยาก ปัญหาความยากจน การมีลูกมากเกินไป ทำให้พ่อแม่ไม่

สามารถเลี้ยงดูได้ ตามคำบอกเล่าของผู้ใหญ่บ้าน “คนรวยมองว่าการแยกครอบครัวเป็นเรื่องไม่มงคล แต่เมื่อผู้ชายที่เป็นเสาหลักของครอบครัวเสียชีวิตไป ครอบครัวก็มักจะแตกแยก ครอบครัวที่ยากจน มีลูกหลายคน และกลัวว่าจะเกิดความขัดแย้งมากมายขึ้นในอนาคต และทำให้มีมิตรภาพอ่อนแอและกลายเป็น ดังนั้นเพื่อความสมานฉันท์ในครอบครัวก็ควรแยกครัวเรือนกันโดยเร็วที่สุด โดยสิ่งที่เรียกว่า ‘ลูกจะเติบโตไม่ได้ขึ้นอยู่กับพ่อ’ และ ‘แยกครอบครัวจากกันก็จะมีเรื่องเดือดร้อนน้อยลง’ และ คำพูดในท้องถิ่นอื่น ๆ ก็เป็นเหตุผลในเรื่องการแยกครอบครัวเช่นกัน” เนื่องจากในเวลานั้น ผ้าปะติดหยางซินอาศัยรูปแบบการสืบทอดผ่านการเล่าแบบปากต่อปากของคนแต่ละรุ่น การแยกครอบครัวก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผ้าปะติดหยางซินหายไปด้วย

ผู้เขียนไปที่หมู่บ้านเพื่อทำการวิจัยและพบว่ามีชาวบ้านสองคนในหมู่บ้านที่ยังคงทำผ้าปะติดอยู่ และทั้งคู่อายุ 70 กว่าๆ แล้ว ส่วนคนอื่นๆ ไม่ได้ทำแล้ว คนหนึ่งคือคุณยายหวังจิงยวี วันหนึ่งบังเอิญได้พบกับคุณยายหวังจิงยวีมาจัดการเรื่องการโอนทะเบียนบ้าน ณ ที่ทำการคณะกรรมการหมู่บ้าน จากการพูดคุยกับคุณยายหวังจิงยวีได้พบว่าคุณยายได้หยุดทำผ้าปะติดขนาดใหญ่เมื่อปีที่แล้ว ทำแต่ถุงผ้าปะติดขนาดเล็กเท่านั้น เพื่อใช้ส่วนตัวหรือเป็นของขวัญให้กับเพื่อนเก่า แม้ว่าครั้งหนึ่งเธอเคยทำผ้าปะติดหยางซิน ให้กับหลาน ๆ ของเธอด้วยความพิถีพิถัน และส่งดวงให้พวกเขาทางไปรษณีย์ แต่เด็ก ๆ ก็ไม่ชอบและไม่ให้การยอมรับสไตล์เสื้อผ้าเก่า ๆ แบบนี้ เมื่อรู้ว่าฉันมาที่นี่เพื่อศึกษาผ้าปะติดโดยเฉพาะ คุณยายจึงสาธิตกระบวนการผลิตให้ฉันบนกระดาษหนังสือพิมพ์ใบหนึ่งอย่างกระตือรือร้น จากนั้นจึงตัดรูปเป็นลาย “แผนผังปากว่า” ออกมาอย่างรวดเร็ว และบอกฉันว่ารูปแบบนี้ให้คุณในเรื่องการป้องกันวิญญาณชั่วร้าย จากนั้นคุณยายก็กลับบ้านเพื่อนำเอาถุงผ้าที่เธอทำให้ฉันดูเป็นพิเศษ ด้วยความชื่นชอบงานฝีมือแบบดั้งเดิมนี้ ฉันจึงถามคุณยายว่าขายให้ฉันได้ไหม แต่คุณยายกลับปฏิเสธ โดยยื่นกรานที่จะมอบให้ฉัน และเน้นว่าเธอไม่เคยคิดจะหาเลี้ยงชีพจากมันเลย และไม่เคยคิดจะหาเงินจากมันด้วย

ขณะที่การสนทนาดำเนินไปนั้น คุณยายยังคงเล่าสถานการณ์ของครอบครัวเธอให้ฉันฟังต่อไปเรื่อย ลูกชายของเธอหลายคนทำงานอยู่ที่อื่น และแม้ว่าพี่น้องของเธอบางคนจะยังอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน แต่ส่วนใหญ่ก็ย้ายไปที่อื่นแล้ว เธอพักอยู่ที่หยางซินและรับผิดชอบดูแลหลานชายของเธอซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เมื่อหลานชายไปโรงเรียน เธอก็จะมีเวลาว่าง และเธอก็ทำผ้าปะติดเป็นการฆ่าเวลา น่าเสียดายที่ในปัจจุบันมีเพียงไม่กี่คนที่สนใจงานฝีมือแบบดั้งเดิมนี้ แม้แต่ลูกสะใภ้ก็มองว่ามันเป็นทักษะที่ลำบากและไร้ประโยชน์

นอกจากนี้ยังมีคุณยายคนหนึ่งชื่อฟิง ยวีหลานซึ่งก็ยังคงทำผ้าปะติดเช่นกัน เนื่องจากลูกสะใภ้ของเธอมักจะไปขายรองเท้าที่เวินโจว เธอจึงได้นำถุงผ้าที่เธอทำฝากไปขายด้วย เพื่อหารายได้เป็นเงินค่าขนมเล็ก ๆ น้อย ๆ ราคาส่วนใหญ่อยู่ที่ 80-150 หยวนต่อชิ้น ที่บ้านของคุณยายมีหลานสองคน เป็นเด็กชายและเด็กหญิง ดังนั้นระหว่างดูแลหลานในเวลาว่างก็จะทำผ้าปะติดมาเป็นรายได้

เสริมเข้าครอบครัวด้วย ระหว่างสนทนากับคุณยายฉันหันไปถามลูกสะใภ้เรื่องผ้าปะติด เมื่อฉันถามว่า “คุณเรียนศิลปะการทำผ้าปะติดจากแม่สามีหรือเปล่า” ลูกสะใภ้สายหัวบอกว่าเธอไม่เชี่ยวชาญงานฝีมือนี้และไม่มีวาทกรรมที่เรียนรู้อันจะเรียนรู้อัน เธอยอมรับว่าผ้าปะติดไม่เพียงแต่ทำยาก แต่ยังส่งผลเสียต่อดวงตามากอีกด้วย แม้ว่าจะมีการผลิตผ้าปะติดก็ยังขายได้ยากเนื่องจากความต้องการของตลาดต่ำ โดยปกติแล้วคนรู้จักเท่านั้นที่จะรับซื้อจากเธอบางส่วน เธอบอกว่ามีคนแบบฉันน้อยมากที่สนใจผ้าปะติดและชอบสะสม ในระหว่างการสนทนา ลูกสะใภ้ของคุณยายได้เรียนรู้ว่าผ้าปะติดทางซินเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติ แต่เนื่องจากต้องใช้เวลาสัปดาห์ในการเย็บถุงผ้าใบเล็กใบเดียว เว้นแต่จะทำตลอดทั้งวันถึงจะสามารถทำได้ภายในห้าวันเท่านั้น ในฐานะคนธรรมดาสามัญที่ถูกบีบเค้นด้วยการใช้ชีวิต จึงอยากปรับปรุงสภาพแวดล้อมของครอบครัวให้ดีขึ้น ดังนั้นสำหรับพวกเขาพวกเขาจึงคิดว่าออกไปทำธุรกิจขนาดเล็กหรือออกไปทำงานข้างนอกยังจะหาเงินได้เร็วกว่ามาทำผ้าปะติดพวกนี้

ภาพที่ 4-5 คุณยายหวังจิงยิววาดผ้าด้วยมือ คุณยายฟิงยิวี่หลานทำกระเป๋า ผู้หญิงกำลังปักปักโครอสติสที่ทางเข้าหมู่บ้าน(ภาพโดย XIN QIU,2023)

ในระหว่างที่ผู้เขียนไปเยี่ยมครอบครัวอื่นๆ ในหมู่บ้าน ข้อสังเกตหนึ่งดึงดูดความสนใจคือ หากหญิงชราในครอบครัวเสียชีวิตไปก่อน โดยพื้นฐานแล้วคนรุ่นใหม่จะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผ้าปะติดทางซินเลย ในระหว่างการสัมภาษณ์ครั้งหนึ่ง ผู้เขียนได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งวัย 40 ปี และเกิดในช่วงทศวรรษปี 1980 เธอนั่งอยู่หน้าแผ่นรองตัดเย็บในบ้านของเธอ มองจากระยะไกล ฉันนึกว่าเธอกำลังทำผ้าปะติด แต่เมื่อเข้าไปใกล้ฉันพบว่าจริงๆ แล้วเธอกำลังใช้แท็บเล็ตจอสัมผัสปักโครอสติสที่สั่งซื้อทางออนไลน์ เธอ บอกผู้เขียนว่าเธอกำลังเย็บพื้นรองทำให้ลูกของเธอ และเลือกลายลิงที่เกี่ยวข้องกับราศีเกิดของเด็ก เมื่อผู้เขียนถามเธอว่าเธอรู้เกี่ยวกับ ผ้าปะติดทางซินหรือไม่ เธอตอบว่า “ฉันไม่รู้ว่าผ้าปะติดทางซินคืออะไร” เมื่อ ถามต่อไปว่าแม่ของเธอรู้หรือไม่ เธอก็ตอบว่า “แม่ของฉันก็ไม่เคยพูดถึง

เลย ที่บ้านไม่มีคนทำงานเย็บปักถักร้อยด้วยค่ะ” ผู้เขียนยังไม่ยอมแพ้ จึงได้ถามต่อไปว่ายายของเขารู้หรือไม่ เธอตอบว่า “ฉันไม่เคยเจอยายเลย คุณยายเสียไปตั้งแต่ฉันยังไม่เกิดเลยคะ”

ในระหว่างการสนทนา เธอเปิดเผยว่าเธอมีลูกสามคน โดยคนโตอยู่ในโรงเรียนมัธยมปลาย คนเล็กสองคนอยู่ในโรงเรียนประถมและโรงเรียนอนุบาล ปัจจุบันเธอมีหน้าที่ดูแลลูกๆ ที่บ้านเป็นหลัก และไม่มีงานประจำ ในขณะที่สามีของเธอทำงานหนักนอกบ้านเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว เธอกล่าวว่าแม้ชีวิตปัจจุบันของเธอจะยังคงพอไปได้ แต่ความกดดันในชีวิตก็ยังคงมีอยู่ เธอหวังว่าเมื่อลูกโตขึ้น เธอจะกลับเข้าไปทำงานหาเงินได้ เพื่อลดภาระทางการเงินของครอบครัวและให้เงินแก่แม่ของเธอบ้าง

หลังจากการค้นคว้าและสัมภาษณ์ของผู้เขียนในหมู่บ้านพบว่าผู้หญิงในหมู่บ้านที่สามารถทำผ้าปะติดได้มีจำนวน 19 คน ดังต่อไปนี้ ช่วงอายุของผู้หญิงที่สามารถทำผ้าปะติดในแต่ละครอบครัวได้แยกออกเป็นช่วงอายุ เฉพาะผู้ที่เกิดในยุค 40 ถึง 70 เท่านั้น ผู้สืบทอดที่เกิดในยุค 80 ไม่มีอีกแล้ว และในจำนวนนั้นมีเพียง 2 คนเท่านั้นที่ยังคงทำผ้าปะติดอยู่ ส่วนคนอื่นๆ ไม่ทำหรือนาน ๆ ถึงจะทำหนึ่งครั้ง ระดับการศึกษาของพวกเขามีตั้งแต่ 0 ถึงมัธยมปลาย ส่วนใหญ่ดูแลลูกอยู่ที่บ้านหรือไม่ก็ตามไปอยู่กับลูก ขึ้นอยู่กับสถานที่เรียนของลูก และบางคนยังทำงานอยู่ ส่วนฝีมือในการทำก็ไม่เท่ากันด้วยส่วนใหญ่รู้สึกว่าการทำซ้ำ ไม่มีใครชอบ และไม่สามารถใช้ทักษะนี้หาเงินเลี้ยงชีพได้ นอกจากนี้ตอนนี้สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้น เด็กๆ มีของเล่นมากมาย การซื้อสินค้าออนไลน์ก็มีราคาถูกและคุณภาพดีก็มี ไม่จำเป็นต้องทำ “สิ่งของ” ที่ใช้เวลาทำนานและต้องใช้แรงงานมากเองเช่นนี้อีกต่อไป

ตารางที่ 4-1 ข้อมูลเกี่ยวกับศิลปินผ้าปะติดหยางซินพื้นบ้านในหมู่บ้านเซียนเจียอำเภอหยางซิน ที่เกิดระหว่างช่วงทศวรรษที่ 40 ถึง 70 (รวบรวมโดย XIN QIU, 2023)

ลำดับ	ชื่อ	เพศ	วันเกิด	ระดับการศึกษา	วิธีการสืบทอด	ที่อยู่อาศัย	หมายเหตุ
1	ฟิงยวี หลาน	หญิง	1945.07	ประถม	ยาย	หมู่บ้าน เซียนเจีย	ดูแลลูก
2	หวางจงยวี	หญิง	1949.10	ไม่มี	การศึกษา ด้วยตนเอง	หมู่บ้าน เซียนเจีย	ดูแลลูก
3	หมิงสุยอิง	หญิง	1950.1	ไม่มี	การศึกษา ด้วยตนเอง	หมู่บ้าน เซียนเจีย	ดูแลลูก
4	เจ้าเค่ออี	หญิง	1955.1	ไม่มี	แม่	หมู่บ้าน เซียนเจีย	ดูแลลูก

ลำดับ	ชื่อ	เพศ	วันเกิด	ระดับการศึกษา	วิธีการสืบทอด	ที่อยู่อาศัย	หมายเหตุ
5	ฟังเป่า หลาน	หญิง	1957.7	ไม่มี	ยาย	หมู่ที่ 4 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ดูแลลูก
6	ไซ่ทรงอิง	หญิง	1958.12	ประถม	แม่	หมู่ที่ 4 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ดูแลลูก
7	เต็งเพ็ง	หญิง	1961.4	ประถม	แม่	หมู่ที่ 7 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ดูแลลูก
8	เจ็งชย้า	หญิง	1962.7	มัธยมต้น	แม่	หมู่ที่ 5 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ดูแลลูก
9	ไซ่ตงจื่อ	หญิง	1962.12	มัธยมต้น	แม่	หมู่ที่ 7 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ทำงาน
10	ไซ่ซือเซียง	หญิง	1964.10	มัธยม	แม่	หมู่ที่ 4 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ดูแลลูก
11	หม่า เหลียนอิง	หญิง	1967.6	มัธยมต้น	ยาย	หมู่ที่ 7 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ดูแลลูก
12	เจ็งซู่ซุ่น	หญิง	1967.9	มัธยมต้น	ยาย	หมู่ที่ 5 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ดูแลลูก
13	จางอ้ออิง	หญิง	1967.12	มัธยมต้น	ยาย	หมู่ที่ 7 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ดูแลลูก
14	เจ้าเฉียน อ้าย	หญิง	1968.4	มัธยมต้น	ยาย	หมู่ที่ 5 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ดูแลลูก
15	ฟังเสวี ยฮวา	หญิง	1970.6	มัธยม	แม่	หมู่ที่ 6 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ทำงาน
16	หม่า เหลียนจื่อ	หญิง	1970.12	มัธยม	แม่	หมู่ที่ 4 หมู่บ้านเขื่อนเจีย	ทำงาน
17	อู่ซุนฮวา	หญิง	1971.4	มัธยม	แม่	หมู่ที่ 7 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ดูแลลูก
18	หยิ่นอ้อ ชิง	หญิง	1972.5	มัธยม	แม่	หมู่ที่ 7 หมู่บ้าน เขื่อนเจีย	ทำงาน

ลำดับ	ชื่อ	เพศ	วันเกิด	ระดับการศึกษา	วิธีการสืบทอด	ที่อยู่อาศัย	หมายเหตุ
19	หวางชย้า	หญิง	1972.7	มัธยม	แม่	หมู่ที่ 5 หมู่บ้านเซี่ยนเจีย	ทำงาน

5. ความเชื่อและประเพณีพื้นบ้าน

ความเชื่อและประเพณีพื้นบ้าน ตามชื่อหมายถึงประเพณีพื้นบ้านหรือประเพณีพื้นบ้าน Mr. Zhong Jingwen (2023) เชื่อว่าคติชนหมายถึงวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตที่สร้างขึ้น รักษาและสืบทอดโดยผู้คนจำนวนในประเทศหรือเผ่าพันธุ์หนึ่งๆ เป็นระบบความคิดและพฤติกรรมที่มีต้นกำเนิดและสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นในหมู่ประชาชน เป็นส่วนสำคัญของอารยธรรมมนุษย์ ประเพณีพื้นบ้านของภูมิภาคต่าง ๆ นั้นแตกต่างกัน และประเพณีพื้นบ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในภูมิภาคเดียวกันก็แตกต่างกันเช่นกัน ความแตกต่างดังกล่าวได้ก่อให้เกิดวัฒนธรรมพื้นบ้านอันวิจิตรงดงามของประเทศของเรา หล่อเลี้ยงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อันอุดมสมบูรณ์และมีสีสันของประเทศของเรา และเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นี้ให้ยิ่งใหญ่ขึ้น และยังเป็นที่หล่อเลี้ยงยึดเหนี่ยวให้แก่เสาหลักทางจิตวิญญาณให้แก่มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เหล่านี้ กิจกรรมพื้นบ้านในหมู่บ้านเซี่ยนเจียแบ่งออกเป็น ประเพณีพื้นบ้านประจำปี พิธีกรรม และความเชื่อ

1) ประเพณีพื้นบ้านประจำปี

ที่ตั้งและแหล่งที่มาของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านเซี่ยนเจียเป็นตัวกำหนดให้วัฒนธรรมของหมู่บ้านเซี่ยนเจียเป็นหมู่บ้านที่ค่อยๆ พัฒนาภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมอื่น ประเพณีพื้นบ้านไม่แตกต่างจากหมู่บ้านอื่น ๆ ในหุบเขาที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของวัฒนธรรมอื่นมากนัก ประเพณีพื้นบ้านที่สำคัญในหมู่บ้านเซี่ยนเจีย ได้แก่ เทศกาลตรุษจีน เทศกาลหยวนเซียว(เทศกาลบัวลอย/เทศกาลโคมไฟ) เทศกาลชมดอกไม้ เทศกาลบูชาบรรพบุรุษ (เทศกาลเซ็งเม้ง) เทศกาลตวนอู่ (เทศกาลพายเรือมังกร/เทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง) และเทศกาลฉีเฉี่ยว (เทศกาลขอความฉลาด/เทศกาลแห่งความรัก ความเมตตา) ล้วนมีความสัมพันธ์บางอย่างกับวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน แต่ละเทศกาลมีประเพณีที่แตกต่างกันดังนี้

ตารางที่ 4-2 รายชื่อประเพณีพื้นบ้านหมู่บ้านเขี่ยนเจียที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดของหยางซิน(รวบรวมโดย XIN QIU,2023)

รายชื่อประเพณีพื้นบ้านหมู่บ้านเขี่ยนเจียที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดของหยางซิน				
ลำดับ	วันที่	ชื่อ	การแสดงออกทางวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติด	สถานการณ์การทำผ้าปะติดในปัจจุบัน
1	วันแรกของเดือนอ้าย (ปฏิทินจันทรคติ)	เทศกาลตรุษจีน	ผ้าปะติดสำหรับเด็ก	หายไป
2	วันที่สิบห้าเดือนอ้าย (ปฏิทินจันทรคติ)	เทศกาลหยวนเซียว	ผ้าปะติดในวัฒนธรรมฉู่ ลายมังกร ลายสิงโต	หายไป
3	วันที่สิบสองเดือนยี่ (ปฏิทินจันทรคติ)	เทศกาลชมดอกไม้	ผ้าปะติดสำหรับเด็ก	หายไป
4	วันที่ห้าเดือนสี่ (ปฏิทินสากล)	เทศกาลเซ็งเม้ง	อุปกรณ์บูชาบรรพชน	หายไป
5	วันที่ห้าเดือนห้า (ปฏิทินจันทรคติ)	เทศกาลตวนอู่	ผ้าปะติดในวัฒนธรรมฉู่	ต่อเนื่อง (ไม่มีผ้าปะติด)
6	วันขึ้นเจ็ดเดือนเจ็ด (ปฏิทินจันทรคติ)	เทศกาลฉีเฉียว	เทคนิคการทำผ้าปะติด	หายไป

(1) เทศกาลตรุษจีนคือวันปีใหม่ของจันทรคติ หลังการปฏิวัติในปี 1911 วันที่ 1 มกราคมของปฏิทินสากลถูกกำหนดให้เป็นวันขึ้นปีใหม่ และวันแรกของเดือนจันทรคติแรกถูกเปลี่ยนชื่อเป็นเทศกาลตรุษจีน เป็นเทศกาลที่ครึกครื้นที่สุดสำหรับชาวฮั่นและชาวฮูเป่ย์ ประเพณีเทศกาลตรุษจีนมีต้นกำเนิดมาจาก “เทศกาลเดือนสิบสอง” ในสมัยโบราณ (Tang Qun, 2014) กล่าวว่า “เทศกาลเดือนสิบสอง” เดิมทีเป็น “การเสียดวงส่งท้ายปี” ในยุคเสินหนง (บางคนเรียกว่าหยินฉี) “เพื่อบูชาผีและเทพเจ้า” และ “เป็นการรวมตัวกันเพื่อเพลิดเพลินกับความสุขที่มาอย่างยาวนาน” ซึ่งหมายความว่า “เทศกาลเดือนสิบสอง” เป็นกิจกรรมบูชาขุ้ยญี่ที่สำคัญในจินโบราณซึ่งโดยปกติจะจัดขึ้นในช่วงปลายปีของทุกปี ผู้คนจะสวดมนต์วิงวอต่อเทพเจ้าเพื่อเป็นการขอพร เพื่อเป็นการขอบคุณเทพเจ้าสำหรับพรของพวกเขาในปีที่ผ่านมาและเพื่อความเป็นสิริมงคลและสิริมงคลในปีหน้า เมื่อเวลาผ่านไปก็ได้พัฒนามาเป็นธรรมเนียมของเทศกาลตรุษจีน

เทศกาลตรุษจีนเป็นเทศกาลประเพณีที่สำคัญในฮูเป่ย์ ประเพณีต่างๆ มากมายเกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยโบราณและได้รับการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ก่อนถึงเทศกาลตรุษจีน ทุกครัวเรือนจะต้องอยู่

พร้อมหน้าพร้อมตากันจนถึงเที่ยงคืน ในสมัยโบราณไม่มีนาฬิกา เวลาจะถูกกำหนดโดยไก่ขันตัวแรก หลังจากมีนาฬิกาแล้ว ประทัดจะจุดประทัดเวลา 00.00 น. นาฬิกากลางดึก และทำการบูชาบรรพบุรุษ รุ่งเช้าของวันรุ่งขึ้น การสวัสดีในช่วงปีใหม่ก็จะเริ่มต้นขึ้น เด็กๆ จะเริ่มสวัสดีผู้ใหญ่ จากนั้นผู้ใหญ่จะตอบแทนเด็กๆ ด้วยเงิน ซึ่งเรียกว่า “เงินแต๊ะเอีย” จากนั้นผู้คนที่เริ่มแสดงความเคารพต่อบรรพบุรุษ เยี่ยมหาสวัสดิญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง แสดงความยินดีกันในช่วงปีใหม่ ก่อนที่จะเริ่ม “แสดงความยินดีกัน” นั้น สาว ๆ ในครอบครัวจะแต่งตัวลูก ๆ ของตนด้วยชุดผ้าปะติดซึ่งเตรียมไว้เป็นพิเศษที่จะใส่ในช่วงปีใหม่ แต่งกายให้สวยงาม ในวันรุ่งขึ้นก็จะพาลูก ๆ ไปสวัสดีปีใหม่ ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงการอวยพรและคาดหวังให้บรรดาเด็กพบเจอแต่ความโชคดีในปีใหม่นี้

(2) ในวันที่ 15 เดือนอ้ายจะมีการรับประทานบัวลอยซึ่งเรียกอีกอย่างว่าหยวนเซียว มีคำกล่าวที่ว่า “เทศกาลหยวนเซียวสำคัญกว่าปีใหม่ เราจะได้กลับมาพบกันอยู่พร้อมหน้าได้อย่างไร” ซึ่งหมายความว่า การรับประทานหยวนเซียวมีความหมายว่า “การกลับมาอยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา” ดังนั้นวันที่สิบห้าเดือนอ้ายทางจันทครดิจึงเรียกว่า “เทศกาลหยวนเซียว” เทศกาลหยวนเซียวเป็นจุดสิ้นสุดของเทศกาลปีใหม่และเป็นจุดเริ่มต้นระยะเวลาปีใหม่ (Jim Harbert, Weiran , 2015) ในหมู่บ้านเซียนเจี่ยชาวบ้านรวมตัวกันเพื่อเฉลิมฉลองช่วงเวลานี้ “เล่นมังกรโคมไฟ” และ “เซตสิงโต” รูปสัญลักษณ์โคมไฟลวดลายมังกรและสิงโตเป็นความต่อเนื่องมาจากวัฒนธรรมฉู่ และยังเป็นลวดลายทั่วไปในผ้าปะติด ส่วนใหญ่จะใช้เพื่ออธิษฐานขอพรให้มังกรอวยพรให้มีสภาพอากาศที่ดีและมีการเก็บเกี่ยวที่สมบูรณ์ในปีใหม่นี้ สิงโตเป็นตัวแทนของความปรารถนา ความสงบสุขในโลกและมีความหมายเกี่ยวกับการขจัดความชั่วออกไป หม่า เหลียนอิงที่อยู่ในหมู่บ้านเล่าว่า “เมื่อเราดูการเซตสิงโตในช่วงเทศกาลโคมไฟ เราก็นำถั่วปากอ้า ถั่วเขียว ถั่วเหลือง และถั่วอื่นๆ มาใส่ปากสิงโตเพื่อไม่ให้เด็กๆ เกิดอาการป่วยในอนาคต เพราะสิงโตสามารถขบไล่ “สิ่งชั่วร้าย” ได้ ก็คือ “โรคฝีดาษ” (ไข้ทรพิษ) ซึ่งเป็นโรคที่คุกคามสุขภาพของเด็ก ดังนั้นเราจึงชอบใช้สิงโตหรือเสือที่อยู่ในตระกูลเดียวกับกับสิงโต มาทำเป็นหมวกและหมอนรูปเสือสำหรับเด็ก”

(3) เทศกาลชมดอกไม้คือวันที่สิบสองเดือนอ้าย ตามปฏิทินจันทครดิ (บางคนกล่าวว่า เป็นวันที่สองเดือนอ้าย หรือ วันที่สิบห้าเดือนอ้าย) ตามตำนานเล่าว่าวันนี้เป็นวันเกิดของไปฮวา จึงเรียกวันนี้ว่า “ฮวาเจา” (เหยา หยวนหยาง, 2020) ในวันนี้ นั้น ลูกสะใภ้และเด็กหญิงในหมู่บ้านเซียนเจี่ยจะตัดผ้าหรือกระดาษสีเป็นรูปดอกไม้ต่าง ๆ แล้วแขวนไว้บนต้นไม้และติดไว้ที่หน้าต่างเพื่อเฉลิมฉลองวันเกิดของดอกไม้ เทศกาลชมดอกไม้เป็นวันมงคลของสาว ๆ ที่จะได้พบปะ เล่น ทำความรู้จักซึ่งกันและกัน ดังนั้นในวันนี้ ทุกคนจึงแต่งตัวตัวเองและลูก ๆ ของตนให้สวยงาม ใส่ต่างหูและเสื้อผ้า ส่วนเด็กผู้ชายก็ตัดผมเหลือบริเวณจอนหูด้วยเช่นกัน

เจิ้งช่าในหมู่บ้าน หวนนึกถึงวัยเด็กของเธอ ซึ่งเต็มไปด้วยภาพลาง ๆ ของวัฒนธรรมผ้าปะติดตอนที่เธอยังเป็นเด็ก ยายของเจิ้งช่ามักจะพาเธอออกไปเล่น ในเวลานั้นแม่ของเธอจะแต่งกายให้

เธอด้วยเสื้อคลุม หมวก และเสื้อผ้าที่ทำด้วยเทคนิคการทำผ้าปะติด ส่วนเด็กผู้ชายก็จะสวมหมวกและเสื้อกั๊กเด็กที่ทำด้วยงานฝีมือชนิดเดียวกัน ทั้งครอบครัวก็จะทำ “ฮวาเจาถวน” ด้วยข้าวเหนียวที่มีรูปร่างคล้ายกับบัวลอย ประเพณีการกิน “ฮวาเจาถวน” แท้จริงแล้วเป็นการขอพรแบบหนึ่ง โดยผู้คนจะสวดมนต์ขอพรให้เก็บเกี่ยวฝ้ายได้ดีในปีนั้น การเก็บเกี่ยวฝ้ายมีความหมายต่อพวกเขามาก เพราะจะส่งผลว่าพวกเขาจะมีผ้าเพียงพอที่จะทำผ้าปะติดหรือไม่ ข้าวเหนียวที่ใช้ไม่เพียงแต่นำมาทำ “ฮวาเจาถวน” เท่านั้น แต่ยังเป็นวัตถุดิบสำคัญในการทำผ้าปะติดอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เจิ้งซย่ากล่าวอย่างเสียใจว่าเมื่อเวลาผ่านไป กิจกรรมที่มีคุณค่าและมีความหมายเหล่านี้ก็ค่อย ๆ หายไป กลายเป็นอดีตอันเลือนลางในความทรงจำของผู้คนในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย

(4) เทศกาลเซ็งเม้งตรงกับวันที่ห้าเดือนสี่ตามปฏิทินสากลของทุกปี เป็นเทศกาลดั้งเดิมของจีนและเป็นเทศกาลบูชาบรรพชนที่สำคัญ เป็นวันบูชาบรรพบุรุษและกวาดสุสาน (ฉางฮวา, 2558) ในช่วงเทศกาลเซ็งเม้งหมู่บ้านเซียนเจี๋ยมีประเพณีดังต่อไปนี้ ตัวแทนที่มีอำนาจของทุกครอบครัวในหมู่บ้านรวมตัวกันในห้องโถงบรรพบุรุษและผู้ใหญ่บ้านเป็นประธานในการประชุมกลุ่ม พวกเขาจะจัดธูปและหมอบกราบเพื่อบูชาบรรพบุรุษของพวกเขา มีการทำป้ายผ้าปะติดแขวนข้างแผ่นจารึกบรรพบุรุษ ซึ่งป้ายผ้าปะติดมีหน้าที่อัญเชิญดวงวิญญาณ และหมายถึงการโศกเศร้าและปกป้องคุ้มครอง เสื้อที่ใช้สำหรับคุกเข่าบูชาในห้องโถงบรรพบุรุษทำด้วยผ้าปะติดเช่นกัน ส่วนใหญ่เป็นรูปสัญลักษณ์ดอกบัว ข้อพิพาทต่าง ๆ ที่เกิดภายในหมู่บ้านได้รับการตัดสินในห้องโถงของบรรพบุรุษ และงานเลี้ยงจะจัดขึ้นเพื่อให้คนทั้งหมู่บ้านได้กินและดื่มร่วมกัน หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “งานเลี้ยงสังสรรค์” แต่หลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน ประเพณีนี้ก็ได้อ่อนแอลงไป ต่อมาการไปเยี่ยมชมสุสาน หรือที่เรียกอีกอย่างว่า “การกวาดหลุมศพ” และ “การบูชาหลุมศพ” ในวันนี้ที่พ่อแม่จะพาทั้งครอบครัวมาเติมดินที่หลุมศพของบรรพบุรุษและญาติของพวกเขา จุดธูปที่หลุมศพและกราบไหว้บรรพบุรุษและญาติที่เสียชีวิตไปแล้ว ในวันกวาดสุสาน สาว ๆ ที่แต่งงานไปแล้วจะกลับมาบ้านเพื่อช่วยเตรียมของไหว้

(5) วันที่ห้าเดือนห้าคือ “เทศกาลตวนอู่” เทศกาลตวนอู่มีการแบ่งเป็นเล็กใหญ่ วันที่ห้าเดือนห้าเป็นเทศกาลตวนอู่เล็ก และสิบห้าเดือนห้าเป็นเทศกาลตวนอู่ใหญ่ หมู่บ้านเซียนเจี๋ยเฉลิมฉลองเทศกาลตวนอู่มาอย่างยาวนาน พวกเขาปฏิบัติตามวิถีดั้งเดิมและกินบ๊ะจ่างเป็นกิจกรรมหลักของเทศกาล ประเพณีนี้มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับประเพณีการรำลึกถึงชวีหยวนกวีชื่อดังแห่งรัฐฉู่ “Shishuo Xinyu” (Zhang Jia, 2019) บันทึกว่า: “楚屈原以忠被谗 · 见疏于怀王 · 遂投汨罗以死 · 后人吊之 · 因以五色丝系角黍 · 于节日投江祭之。” หมายความว่า “ชวีหยวนฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดลงไปในแม่น้ำเมื่อเขาเห็นความเสื่อมถอยของรัฐฉู่และความท้อแท้ในอุดมคติทางการเมืองของเขา เพื่อรำลึกถึงชวีหยวนและป้องกันไม่ให้ปลาและกุ้งกินร่างของเขา ชาวฉู่ผูกไหมห้าสีแล้วโยนลงไปในแม่น้ำเพื่อรำลึกถึงชวีหยวน” ตกแต่งให้เป็นเหมือนบ๊ะจ่างแล้วโยนลงไปในแม่น้ำ

เพื่อให้ปลากินแทน เพื่อรักษาร่างของชวีหยวน” ต่อมาได้พัฒนามาเป็นประเพณีที่ผู้คนรับประทานบ๊ะจ่างเพื่อรำลึกถึงชวีหยวน จากมุมมองนี้ วัฒนธรรมนี้ยังคงดำเนินต่อไปในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยแห่งนี้

(6) วันที่เจ็ดเดือนเจ็ด ตามปฏิทินจันทรคติคือเทศกาลฉีเฉียว ซึ่งก็คือเทศกาลแห่งความรักของจีน มีพื้นฐานมาจากนิทานพื้นบ้านเรื่อง “หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า” ตามตำนานกล่าวว่ามีนกนางแอ่นบินได้ขึ้นไปบนทางช้างเผือกในเวลากลางคืน โดยไขว้หางขดกันเพื่อสร้างเป็นสะพานนกนางแอ่นให้หนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้าได้มาพบกัน (จาง จุน, 1993) ดังนั้นในวันนั้นในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยจึงมีการปฏิบัติตามประเพณีต่อไปนี้

ในตอนกลางคืนพวกเขาเด็กผู้หญิงและบรรดาสะใภ้จะจัดวางแตง ผลไม้ และเครื่องบูชาอื่น ๆ กลางแจ้งใต้แสงดาวและแสงจันทร์ เพื่อขอพรต่อสาวทอผ้าและอ้อนวอนจากนางขอให้เทคนิคการร้อยด้ายด้วยเข็มของพวกเขาเร็วขอให้พวกเขามีความฉลาดหลักแหลม ฝีมือการเย็บผ้ากระฉับกระเฉงมากขึ้น และสิ่งนี้เองที่เรียกว่า “การขอความฉลาด” หลังจากถวายแตง ผลไม้ และเครื่องบูชาอื่น ๆ ให้กับสาวทอผ้าแล้ว เด็กผู้หญิงและบรรดาลูกสะใภ้ก็กินของไว้เหล่านั่น ซึ่งเรียกว่า “咬巧” “กัดความฉลาดหลักแหลม” ซึ่งคำว่า “咬” “กัด” ออกเสียงเหมือนกับคำว่า “要” “เอา” ซึ่งจริงๆ แล้วก็คือการ“要巧” “ขอฝีมือ” จากสาวทอผ้า ขอให้ฝีมือเก่งๆ สักคู่มาทำผ้าปะติดให้สวยงามยิ่งขึ้น หมิงสูยอิงจากหมู่บ้านเล่ารายละเอียดว่า ก่อนอื่นพวกเขาจะแทงเข็มปักลงในแตงและผลไม้ที่ถวาย เวลารับประทานอาหารจะกัดด้วยความพิถีพิถันทั้งสองด้านเพื่อดูว่าได้กัดเข็มนั้นเข้าไปหรือไม่ หากกัดเจอปลายเข็มจะถือว่าได้รับความโชคดีจากสาวทอผ้า ซึ่งเป็นการพิสูจน์ว่าสาว ๆ เหล่านั้นจะได้รับความ “หลักแหลม” นี้มาอย่างแท้จริง ในทางกลับกัน ถ้ากัดเจอเข็มแสดงว่าสาวทอผ้าไม่ได้โปรดปรานพวกนางเป็นพิเศษ ธรรมเนียมปฏิบัติข้างต้นนั้นได้หายไปแล้ว และการขอความฉลาดหลักแหลมนี้ก็ได้รับการพัฒนาจนกลายเป็น “วันแห่งความรัก” ของจีนแล้ว

2) ประเพณีเกี่ยวกับพิธีกรรมพื้นบ้าน

ประชาชนชาวจีนเป็นประเทศที่มีอารยธรรมและพิธีกรรมมากมาย หุเป่ย์เป็นแหล่งกำเนิดของวัฒนธรรมจิงฉู่ และพิธีกรรมต่างๆ ได้รับการสืบทอดมาแต่โบราณและมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน พิธีกรรมในชีวิตส่วนใหญ่ได้แก่ พิธีคลอดบุตร พิธีก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ พิธีแต่งงาน วันเกิด งานศพ ฯลฯ (Xiao Fang & He Siqin, 2019) พิธีก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่หรือที่เรียกว่า “พิธีสวมหมวก” ค่อย ๆ ถูกยกเลิกไปหลังราชวงศ์หมิงและชิง ดังนั้น พิธีกรรมและประเพณีที่สืบทอดกันจริงในหมู่ประชาชนจึงมักเกี่ยวข้องกับการคลอดบุตร งานแต่งงาน วันเกิด งานศพ ฯลฯ พิธีกรรมหลัก ๆ และประเพณีพื้นบ้านที่เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยได้แก่ พิธีแต่งงาน และพิธีคลอดบุตร

(1) พิธีแต่งงาน

งานแต่งงานถือเป็นงานเฉลิมฉลองที่สำคัญที่สุดงานหนึ่งในชีวิต และผู้คนมองว่าเป็นสัญญาณของการเป็นผู้ใหญ่ ประเพณีการแต่งงานแบบเก่าในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยมีลักษณะเฉพาะคือ

“เป็นคำสั่งของพ่อแม่และคำพูดของแม่สื่อ” เนื่องจากชายและหญิงไม่มีความสัมพันธ์ทางใจกันมาก่อน การแต่งงานของลูก ๆ ล้วนถูกจัดเตรียมโดยพ่อแม่อย่างสมบูรณ์ และแต่ละบุคคลไม่มีสิทธิที่เป็นอิสระในชีวิต พ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายได้ทำข้อตกลงไว้แล้ว หรือผู้แม่สื่อได้รับเชิญให้มาเจรจาเพื่อให้พวกเขาได้แต่งงานกัน หรือพูดด้วยคำพูดทั่วไปคือเมื่อ “พูดคุยเรื่องการแต่งงาน” ภาษาถิ่นในหมู่บ้านคือ “ระบาย” และ “ปล่อยาวง”

ก่อนคริสต์ทศวรรษ 1950 หมู่บ้านเซี่ยนเจีย มีความนิยมให้แต่งงานเร็ว ผู้ชายมักจะแต่งงานเมื่ออายุประมาณ 18 ปี และผู้หญิงอายุประมาณ 16 ปี สุภาษิตเช่น “ถ้าคุณไม่แต่งงานตอนอายุ 16 ปี คุณได้ทำร้ายเกียรติภูมิของครอบครัว” และ “ปลูกต้นไม้เร็วเพื่อให้ร่มเงา” เป็นที่นิยมมากในท้องถิ่น ดังนั้นอายุของการเจรจาต่อรองการแต่งงานจึงยังเด็กมาก รูปแบบการแต่งงานที่พบบ่อยที่สุดคือการแต่งงานแบบชื่อนี้วางตั้งแต่ในท้อง การแต่งงานของทารก และการแต่งงานของเด็ก การแต่งงานแบบชื่อนี้วางตั้งแต่ยังอยู่ในท้องเรียกอีกอย่างว่า “แต่งแบบข้ามขั้น” ส่วนใหญ่เป็นข้อตกลงของของคู่คนที่เป็ญาติใกล้ชิดหรือเป็นเพื่อนสนิทกัน และภรรยาของทั้งสองคนเกิดตั้งครรภ์ในเวลาไล่เลี่ยกัน กล่าวคือ ถ้าเด็กเกิดมาเป็นชายและหญิง ทั้งสองครอบครัวจะกลายเป็นตองกัน หากทารกเป็นเพศเดียวกันก็จะนับเป็นพี่ชายน้องชายหรือพี่สาวน้องสาวบุญธรรมกัน จากความทรงจำของเจ้าเค่ออ้อในหมู่บ้าน กล่าวว่า “ฉันถูกมอบให้กับครอบครัวลูกพี่ลูกน้องของฉันก่อนที่ฉันจะเกิด อีกฝ่ายก็ให้กำเนิดเป็นเด็กผู้หญิงเช่นกัน ในเวลานั้นเรากลายเป็นพี่สาวน้องสาวบุญธรรมกัน ถ้าเป็นเด็กผู้ชายเราจะได้แต่งงานกันแล้ว” มีอีกสถานการณ์หนึ่งที่คล้ายกับ “การแต่งงานแบบชื่อนี้วางตั้งแต่ในท้อง” ก็คือ “การแต่งงานของทารก” แต่ความแตกต่างคือ “การแต่งงานแบบชื่อนี้วางตั้งแต่ในท้อง” คือการหมั้นใน “ท้อง” ส่วน “การแต่งงานของทารก” คือการรู้เพศของทารกหลังคลอดหรือบุตรมีอายุเพียง 1 หรือ 2 ปีแล้วจึงจะมีการหารือเรื่องการหมั้นหมาย

เมื่อหมั้นหมายแล้วทั้งสองฝ่ายจะต้องไม่กลับคำ แม้ว่าฝ่ายหนึ่งจะหุนหัน เป็นไข้ สมอง เสื่อม หรือมีความพิการอย่างอื่นเมื่อโตขึ้น อีกฝ่ายก็ต้องยึดมั่นในคำสัญญาของตน ปฏิบัติตามความเชื่อ “การแต่งงานตั้งแต่ชาติที่แล้ว” นี้ และยอมรับชะตากรรมของพวกเขาเอง เชื้อฟิงและอยู่ด้วยกันตลอดไป หวางจงยวีจากหมู่บ้านเซี่ยนเจียถูกกำหนดให้แต่งงานเมื่อเธออายุได้ 2 ขวบ ครอบครัวของเธอจึงไม่ยอมให้เธอไปโรงเรียนเมื่อตอนที่เธอยังเด็ก เพราะกลัวว่าเธอจะไม่เต็มใจที่จะแต่งงานเมื่อเธอได้เรียนรู้และมีความรู้มากพอ นอกจากทำงาน ทำนาแล้ว เธอยังเรียนรู้เรื่องการทำผ้าปะติดด้วย กลายเป็นวิธีแสดงออกและสร้างคุณค่าในตัวเอง เธอไม่รู้หนังสือ ทำได้เพียงเขียนชื่อของตัวเองเท่านั้น เมื่อตอนที่ฉันยังเป็นเด็ก ฉันได้ยินแม่พูดว่า “嫁鸡随鸡 · 嫁狗随狗 · 嫁个棒槌抱着走” “หากแต่งงานกับไก่ จงฟังไก่ หากแต่งงานกับสุนัข จงฟังสุนัข หากแต่งงานกับสากกะเบือ ก็ต้องอุ้มไปด้วย” เธอยอมรับชะตากรรมของเธอ และยังมีอีกสถานการณ์หนึ่งในหมู่บ้านที่เรียกว่า “เจ้าสาวเด็ก” การแต่งงานประเภทนี้ส่วนใหญ่เกิดจากการที่ครอบครัวฝ่ายหญิงยากจน มีลูกหลายคน ไม่สามารถเลี้ยงดู

ได้ ดังนั้น เมื่อยังเด็ก ทั้งสองฝ่ายจึงเจรจากันเพื่อส่งไปให้ครอบครัวฝ่ายชายอุปถัมภ์ และสมรสกันเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว “เจ้าสาวเด็ก” มีฐานะในครอบครัวต่ำ มีภาระงานหนัก และทนทุกข์ทรมานมาก เมื่อจะแต่งงานก็เปลี่ยนแคใส่เสื้อผ้าที่สะอาด เพื่อที่จะทำความเคารพพระโพธิสัตว์หน้าเตาไฟแล้วก็ถือว่าได้แต่งงานกันแล้วอย่างลวก ๆ รีบ ๆ

หลังทศวรรษ 1950 แล้ว ประเพณีการแต่งงานที่ผิดปกติ เช่น การแต่งงานแบบชู้ฉู้จ้องเด็กตั้งแต่ในท้อง การแต่งงานของทารก และเจ้าสาวเด็กถูกยกเลิกไป ในเวลานี้แม่สื่อมีบทบาทสำคัญใน “การพูดคุยเรื่องการแต่งงาน” แม่สื่อถูกเรียกว่า “เย่วเหล่า (กามเทพ)” และมีคำพูดที่มักพูดกันว่า “天上无云不下雨 · 地上无媒不成亲” “แม้มีไร้อันใด เมฆบนฟ้า ฝนไม่หล่น ไร้อันใด มีหรือคนแต่งงานได้” ในระหว่าง “การเจรจาสู่ขอ” จะมีแม่สื่อเข้ามาขอแต่งงานให้ เป็นเรื่องปกติที่ผู้ชายจะจ้างแม่สื่อ หากชายหนุ่มตกหลุมรักสาวคนหนึ่ง และหลังจากคิดอย่างรอบคอบแล้ว ถ้าเขาอยากจะแต่งงานก็จะจ้างให้แม่สื่อไปสู่ขอให้ หรืออาจจะเป็นแม่สื่อเองที่ริเริ่มในทอดสะพาน พวกเขามีกรรมคมาศาย พูดจาบอกเหตุผลหวานล่อม พูดอธิบายความดีความงามของทั้งสองฝ่ายได้อย่างสมบูรณ์แบบ และต่อเนื่อง ทำให้ผู้คนที่ต่างล้นพัยกหน้ายินยอมรับคำสู่ขอ หม่า เหลียนอิงจากหมู่บ้านยังได้ทบทวนประสบการณ์การแต่งงานของเธอว่า “ฉันถูกแต่งงานเพราะแม่สื่อนี้แหละ ในเวลานั้นจะแต่งงานก็จะต้องหาคนที่สมฐานะ หลังจากทีพ่อแม่ทั้งสองได้พบกันแล้ว พวกเขาจะคำนวณราคาตีดวงชะตา ถ้าดวงไม่ดีก็ไม่ยอมให้แต่งงาน” ต่อมาในหมู่บ้านได้สนับสนุนการแต่งงานและการหมั้นหมายจากความรักเป็นอิสระ และยินยอมพร้อมใจกันเองของชายหญิง แม้ว่าบางครั้งจะพบแม่สื่อจัดเตรียมการแนะนำจับคู่ แต่ธรรมชาติได้เปลี่ยนไป ส่วนใหญ่ก็จะเคารพความปรารถนาและการตัดสินใจของทั้งชายหนุ่มและหญิงสาวเอง

ชายและหญิงในหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ยจะ “หมั้นหมาย” หลังจากพูดคุยเรื่องการแต่งงาน ผู้ใหญ่บ้านได้แบ่งปันแนวคิดดั้งเดิมเกี่ยวกับประเพณีการแต่งงานในชนบทว่า “五荒六月不起媒 · 冬节腊月不敢提” “เดือนห้าเดือนหกอดอยากแม่สื่อไม่ชัก ไม่กล้าชักเรื่องกินตองเดือนสิบสองหน้าหนาว” ซึ่งหมายความว่าเดือนพฤษภาคมและมิถุนายนของ ปฏิทินจันทรคติเป็นช่วงเกษตรกรรมที่ยุ่งวุ่นวาย ัญญาอาหารของเก่าเหลือไม่มาก อาหารใหม่ก็ยังไม่สุกให้เก็บเกี่ยว จึงไม่เหมาะกับการจัดงานแต่งงาน ส่วนฤดูหนาวเดือน 12 ถือว่าเป็นช่วงที่หนาวที่สุด และในเดือนสิบสองก็เป็นเดือนแห่งการบูชาบรรพชนซึ่งขัดกับการทำเรื่องมงคล ดังนั้นเวลาที่ดีที่สุดในการแต่งงานก็คือในเดือนยี่ของปฏิทินจันทรคติ หลังจากการหมั้นหมาย ผู้ชายมักจะตัดสินใจจ้างวันแต่งงาน ให้ผู้หญิงทราบ ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า “วันแจ้จ้ง” หมอจะคำนวณวันฤกษ์ดีตามดวงของทั้ง 2 ฝ่าย โดยทั่วไปงานแต่งงานจะจัดในวันเลขคู่และเดือนที่มีเป็นมงคลมากที่สุดก็คือเดือนเก้าและเดือนสิบ ดังนั้นในช่วงนี้จึงมีวันฤกษ์ดีหลาย ๆ วัน เช่น วันที่ 19 เดือน 9 เป็นวันเกิดของพระโพธิสัตว์กวนอิม และวันที่ 16 เดือน 10 เป็นวันที่พระเฒ่าตี๊กมือข้ามแม่น้ำ ใน “วันแจ้จ้ง” นี้ ผู้ชายต้องให้ของขวัญแก่ผู้หญิงด้วย

หากเป็นระหว่างเทศกาลตวันอู่ ผู้ชายจะต้องเตรียมบ๊ะจ่าง เพิ่ม เนื้อ ขนมเปียะ ยาสูบ เหล้า ลูกอม ฯลฯ และบางครั้งก็มี “กล่อง” ที่มีทองหมั้นอยู่ข้างในด้วย เต็งเพ็งในหมู่บ้าน บรรยาย ช่วงเวลาวันแจ้วว่า “เมื่อผู้ชายมาแจ้ววันแต่งงานเราต้องคืนของขวัญสี่อย่าง ได้แก่ เสื้อผ้า รองเท้า ถุงเท้า และขนม บางครั้งเราก็ทำรองเท้าจากผ้าปะติดใส่ไปด้วย” หลังจากแจ้ววันแต่งแล้วฝ่ายหญิงก็จะเอาเศษผ้าที่สะสมไว้หลายปีนั้นออกมา และทำเป็นปู้เจี้ยวเปา(BuJiaoBao)ที่ยัดด้วยเศษผ้าที่สะสมไว้ นั้นแล้วใส่ไปบ้านเจ้าบ่าวในวันที่แต่งงาน ซึ่งในเวลานี้ แม่เจ้าสาวก็จะง่วนอยู่กับการทำผ้าคลุมไหล่ รองเท้าลายดอกไม้ หมอน ผ้าระบายขอบมุ้ง ผ้าระบายขอบเตียง ตะขอเกี่ยว ผ้าทรงปากกัว (ยันต์แปดทิศ) และสิ่งของอื่นๆ หากแรงคว่นบรรดาสะใภ้คนอื่นก็จะมาช่วยด้วย เป็นช่วงที่เรียกกันทั่วไปว่า “เริ่มงานแต่ง” หลังจากช่วงแจ้วงานแต่ง ในช่วงเช้าก่อนวันแต่งงานครอบครัวของเจ้าบ่าวจะ “ปู้ที่นอน” เต็งเพ็ง กล่าวว่า “เขาจะนำเอาผ้าลายปากกัวมาวางไว้ตรงกลางบนผ้าปูที่นอนเพื่อปิดเป่าวิญญาณชั่วร้าย และจะต้องโปรยลำไย ถั่วลิสง และเม็ดบัวลงบนขอบมุ้ง ขอบเตียง และตะขอเกี่ยวในส่วนบนและล่างของเตียง ในขณะที่ปูผ้าห่มก็จะร้องเพลงปู้เตียงไปด้วย เพราะตอนที่ปูเตียงจะต้องเต็มไปด้วยความสุข เช่น เนื้อร้องที่ว่า “铺床铺床，喜气洋洋。早生贵子，来年成个状元郎。” “ปูเตียงเรามาปูเตียง มีหลานให้เลี้ยง ในเร็ววันคืน มงคลมงคลขึ้นมื่น ภายหน้ายังยืน ได้เป็นจอหงวน”

ภาพที่ 4-6 การ “จัดเตียง” ในงานแต่งงาน

(ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ภาพที่ 4-7 เตียงงานแต่งในบ้านของชาวหมู่บ้านเซียนเจีย ตัวอย่างการปูเตียงในแต่งงาน (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ในวันแต่งงานนั้นทางบ้านของเจ้าสาวจะมีการทำ “ร้องไห้ในงานแต่ง” ตามคติชาวบ้าน ถ้าไม่ร้องไห้ก็จะไม่ร่ำรวย ยิ่งร้องไห้ ยิ่งร่ำรวย ส่วนใหญ่เป็นแม่ลูกร้องไห้ใส่กัน เมื่อเริ่มร้องไห้ในงานแต่งแม่จะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน ตามด้วยลูกสาวร้องตามเนื้อหาส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการร้องไห้เรื่องความกตัญญูในการเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ ความรักระหว่างพี่น้อง ความโชคร้ายและความกังวลของตัวเองหรือเป็นความผูกพันต่อบ้านเกิดเป็นต้น ในขั้นตอนนี้ยังมีการร้องไห้เป็นเพื่อนและร่วมฟังการร้องไห้ด้วย ตามคำบอกเล่าของผู้ใหญ่บ้านว่า “บางครั้ง ญาติ เพื่อนฝูง และเพื่อนบ้านก็จะร้องไห้ตามไปด้วย คุณยาย คุณป้า บรรดาสะใภ้ที่อยู่ในหมู่บ้านก็จะไปฟังการร้องไห้ด้วย ทุกคนจะร้องไห้จนเจ้าสาวขึ้นเกี้ยวจึงจะหยุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงการอำลาครอบครัวและต้อนรับชีวิตใหม่” เจ้าสาวจะสวมผ้าคลุมไหล่เด็กและรองเท้าดอกไม้ที่แม่ทำไว้ให้ ส่วนสายผ้าห้อยที่ทำเป็นริ้ว ๆ จะใส่ไปจนถึงบ้านเจ้าบ่าว และถอดวางไว้บนเตียงในเรือนหอ และปู่เจียวเปา(BuJiaoBao)นั้นเจ้าสาวจะเก็บติดตัวไว้เพื่อเตรียมไว้ทำเป็นผ้าปะติดที่ใช้สำหรับการแต่งงานของลูก ๆ ในอนาคต

(2) พิธีเกิด

การคลอดบุตรเป็นความสุขประการหนึ่งของชีวิต ชาวบ้านเชื่อว่าหากมีลูกหลานมาก จะกล่าวได้ว่า “กล้วยไม้และดอกหมื่นลิ้มกลิ่นหอมฟุ้งกระจาย” จะสามารถสืบทอดตระกูลครอบครัว และส่งเสริมให้มีความเจริญรุ่งเรืองไปอีก 5 ชั่วอายุคน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับการไปขอลูกที่วัดเฉิงจิง จุดรูปจนมีการปฏิสนธิในครรภ์ จนถึงคลอดบุตรออกมา ตั้งแต่ลูกอายุครบ 1 เดือน อายุครบ 1 ขวบ และแม้กระทั่งการรู้ประสาและพาลูกเข้าโรงเรียน ล้วนมีความน่าสนใจมากและมีกิจกรรมที่น่าสนุกสนานตลอดทุกช่วงเวลาเหล่านี้

มีคำพูดพื้นบ้านในยุคแรกๆ ในหมู่ชาวบ้านหมู่บ้านเซียนเจี๋ยว่า “จะทำรองเท้า ให้ทำพื้นรองเท้าก่อน จะมีลูก ให้มีลูกสาวก่อน” เพื่อกันว่าลูกสาวสามารถช่วยแม่ทำงานบ้าน และดูแลน้อง ๆ ได้ นอกจากนี้ ยังมีสุภาษิตที่ว่า “กำเนิดลูกสาวก่อนจะทำให้มีลูกมาก” อย่างไรก็ตามหลังจากที่ประเทศดำเนินนโยบายการวางแผนครอบครัว ลูกคนแรกเป็นเด็กผู้ชายเป็นเรื่องปกติในหมู่บ้าน แม้ว่าลูกคนแรกจะเป็นผู้ชาย ลูกคนที่สองก็ยังไม่อยากได้ลูกสาว เต็งเฟิงในหมู่บ้านกล่าวว่า “มีลูกสาวที่งดงามสิบคน ก็ไม่สู้มีลูกชายชื่อโรคเพียงคนเดียวได้ มีลูกชายไว้พึ่งพายามแก่เฒ่า มีลูกสาวได้กินเนื้อ (ตอนงานแต่งงาน) ถ้าหากคลอดลูกออกมาเป็นเด็กผู้ชาย คนในครอบครัวและพี่น้องตระกูลจะรู้สึกเป็นเกียรติเป็นศรี ถ้าได้ลูกสาวก็จะต้องพยายามีลูกชายต่อไป แม้ว่าประเทศจะมีการวางแผนครอบครัว ให้มีลูกได้เพียงคนเดียวแล้วก็ตาม หลาย ๆ คนก็ยังแอบไปมีลูกเพราะต้องการมีลูกชายให้ได้”

สตรีมีครรภ์หลังแต่งงานเรียกว่า “มีเรื่องมงคล” สตรีมีครรภ์ไม่เพียงแต่ต้องหลีกเลี่ยงการรับประทานอาหารแสลง แต่ยังต้องหลีกเลี่ยงการเข้าสังคมด้วย เช่น ไม่ไปบ้านที่เพิ่งมีผู้เสียชีวิตใหม่ ไม่ไปงานศพ ไม่เข้าห้องหอคนอื่น ไม่เข้าร่วมงานแต่งงานของผู้อื่น และไม่ไปตรรกษณ์พิธียกคานบ้าน (คล้ายกับพิธียกเสาเอก) และฤกษ์งานพิธีเปิดร้านใหม่ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดการขัดแย้งกับดวงดาวที่ชั่วร้ายและก่อให้เกิดความหายนะแก่ทั้งสองฝ่าย คนท้องยังไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกในเวลา กลางคืน และต้องวางหมอนไม้ท้อไว้บนหัวเตียงเพื่อปิดเป่าวิญญาณชั่วร้ายด้วย เนื่องจากมีข้อห้ามมากมาย ทำให้สตรีมีครรภ์นั้นถูกจำกัดมาก ในช่วงเวลาว่าง พวกเธอก็จะเอาปู้เจี๋ยเปา(BuJiaoBao)ที่ติดตัวไว้ที่นั่นออกมาเพื่อทำเป็นเสื้อผ้าและของเล่นต่าง ๆ สำหรับลูกในครรภ์ ก่อนคลอดบุตรไม่กี่วัน จะมีธรรมเนียมเร่งการคลอด ครอบครัวของฝั่งเจ้าสาวบางบ้านจะพาลูกสาวกลับบ้านเพื่อทานอาหาร หรือบางบ้านให้น้ำตาลทรายแดง บางบ้านมอบไก่ตัวผู้ไปเร่งให้ลูกสาวคลอดบุตร ซึ่งหมายความว่าเธอหวังว่าลูกสาวของเธอจะให้กำเนิดลูกชายเร็ว ๆ นี้ หลังจากที่ทารกในครรภ์ตกปากแล้ว หมอตำแยจะห่อตัวทารกด้วยผ้าที่ทำจากผ้าปะติด หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “การห่อตัวทารก” ไม่อนุญาตให้ใช้ “กางเกง” ห่อตัวทารก เพราะเชื่อถ้าหากเอากางเกงมาห่อตัวทารกจะให้ทารกเป็นคนไม่เอาถ่านในอนาคต ดังนั้นในการทำผ้าปะติดจึงไม่นิยมทำ “กางเกงผ้าปะติด” ก็ด้วยเหตุผลนี้ ห้ามมิให้อุ้มทารกที่อายุต่ำกว่าหนึ่งเดือนออกไปข้างนอก เพื่อป้องกันเหตุการณ์ “ผีแอบมาเกิด” และจะมีสิ่งไม่ดีมารังควานหรือพาตัวกลับ (เด็กตาย) ครอบครัวจะตอกตะปูไม้ท้อไว้ที่ขาเตียงเพื่อปิดเป่าวิญญาณชั่วร้าย

หลังคลอดแล้วจะมีการ “แจ้งข่าวดี” โดยขั้นตอนและรูปแบบจะต่างกันตามเพศของเด็ก การเกิดของเด็กชายเรียกว่า “ความสุขใหญ่” และการเกิดของเด็กหญิงเรียกว่า “ความสุขเล็ก” ภายหลังจากการคลอด 3 วัน สามียจะไปที่บ้านของภรรยาเพื่อประกาศข่าวดี ถ้าเกิดเป็นเด็กชาย จะมอบของขวัญคือไก่ตัวผู้ ส่วนถ้าเป็นเด็กหญิง จะมอบไก่ตัวเมีย ครอบครัวของภรรยาจะดูของขวัญเหล่านี้เพื่อรับรู้ว่าดี จากนั้นก่อนที่ลูกน้อยจะอายุครบ 1 เดือน ครอบครัวของฝ่ายหญิงก็จะเตรียมของขวัญและมาแสดงความยินดีกับลูกน้อย ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า “การให้ข่าวเพื่อยินดี” “ให้ข่าวอวย

พร” แปลว่า “ข้าวที่ใช้แสดงความยินดี” ไซ่ ซื่อเซียงจากหมู่บ้านเล่าว่า “เมื่อหญิงสาวแต่งงานแล้วอย่าเพิ่งดีใจไป รอให้ได้โกมารับข้าวอวยพรเสียก่อน” ซึ่งหมายความว่าหลังจากแต่งงานแล้วหากผู้หญิงไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ เธอจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ เมื่อมีลูกแล้ว ครอบครัวผู้หญิงก็จะฆ่าแม่ไก่และเอาข้าวมาให้เป็นของขวัญ นั่นถึงจะเป็นความสุขที่แท้จริง” ครอบครัวเจ้าสาวมอบข้าวมาเป็นคานหาบ พร้อมเปลโยก ด้านหน้า (เตียงที่สามารถโยกด้วยมือให้ลูกนอนได้ ช่วยกล่อมให้ลูกหลับได้) ภายในมีผ้าห่มผ้าปะติด หมอนผ้าปะติด เสื้อนอนผ้าปะติด รองเท้าผ้าปะติดและของใช้สำหรับเด็กอื่น ๆ ที่แม่ของฝ่ายหญิงทำมาให้ ตามด้วยอาหารสำหรับคุณแม่ที่เพิ่งคลอด ญาติและเพื่อนคนอื่น ๆ ต่างถือตะกร้าและกระเป๋าแล้วเดินมาพร้อมกัน ญาติและครอบครัวจะเดินไปเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ชายและหญิงแต่งตัวสวยงามมีชีวิตชีวามาก ครอบครัวของฝ่ายชายจะเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหาร ตอนนี้นำประเพณีนี้ถูกแทนที่ด้วยการมอบ “อั่งเปา”

ทารกอายุครบเดือน 30 วันหลังคลอด และผู้ชายจะต้องจัดงานอายุครบเดือนเพื่อเฉลิมฉลองที่ทารกแข็งแรงปลอดภัยดี ญาติมิตรที่มาร่วมแสดงความยินดีไม่เพียงแต่ให้ของขวัญเท่านั้น แต่ต้องพิธีพิถันเป็นพิเศษอีกด้วย มีสุภาษิตที่ว่า “ถุงเท้าจากคุณอา เสื้อนอนของป้า เสื้อจากป้าสะใภ้ใส่ไปจนแก่” หมายความว่าคุณอาจะมอบถุงเท้า คุณป้าต้องให้เสื้อนอน และป้าสะใภ้ต้องให้เสื้อ ครอบครัวส่วนใหญ่จะใช้ผ้าของตนเองตัดเป็นผ้าปะติดและมอบเป็นของขวัญ เช่นเดียวกับเนื้อสัตว์ ปลา บะหมี่ และอาหารอื่น ๆ แล้วแปะด้วยกระดาษสีแดงเพื่อแสดงถึงความสุขและโชคลาภ ต่อมาเมื่อสภาพความเป็นอยู่ดีขึ้นก็มักจะซื้อผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เป็นของขวัญแทน ทารกอายุครบเดือน ประเพณีท้องถิ่นจะมีการโกนผมไฟ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “โกนขนจากท้อง” ผมที่โกนแล้วจะถูกแขวนไว้ในบ้าน ซึ่งหมายความว่าเด็กจะมีความกล้าหาญในอนาคตและยังหมายถึงว่า ผมของเด็กจะเจริญเติบโตได้ดีด้วย หลังจากนั้นก็จะให้เสื้อสวมหมวกเล็กๆ ที่ทำจากผ้าปะติดเพื่อสักการะพระโพธิสัตว์ หากเป็นหน้าร้อนสวมหมวกผ้าปะติด สวมหมวกฤดูใบไม้ร่วงในฤดูใบไม้ร่วง และสวมหมวกฤดูหนาวในฤดูหนาว ไซ่ตงจือในหมู่บ้านกล่าวว่า: “หลังจากพิธีโกนผมไฟแล้วจะมีพิธีกลิ้งศีรษะ ใช้ไข่ต้มกลิ้งไปมาบนผมของทารก ขณะที่กลิ้งก็ร้องเพลง “กลิ้งหน้ากลิ้งหลัง ดอกแดงเต็มหัว” และจากนั้นจะแบ่งไข่ไปให้เด็ก ๆ ในละแวกบ้านแบ่งกันกิน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ว่าเด็กโตไปจะได้เป็นเจ้าคนนายคน”

ภาพที่ 4-8 หมวกของเด็ก (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ความเชื่อและประเพณีพื้นบ้าน

ความเชื่อและประเพณีของหมู่บ้านเซียนเจี๋ยหมายถึงความเชื่อพื้นบ้าน ความเชื่อพื้นบ้าน (Zheng Zhiming, 2006) กล่าวว่าเป็นการสืบทอดรูปแบบทางศาสนาดั้งเดิมในสมัยโบราณ โดยเน้นไปที่การบูชาผี เทพเจ้า และกิจกรรมทางไสยศาสตร์ โดยมีพื้นฐานมาจากการความคิดและคำบอกเล่าเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างเทพเจ้ากับมนุษย์และเรื่องเล่าในตำนาน นอกจากนี้ยัง ซึมซับความเชื่อทางศาสนาอื่นมากมาย เช่น ลัทธิเต๋า และพุทธศาสนา ซึ่งมาขยายรูปแบบความเชื่อของพวกเขา

หมู่บ้านเซียนเจี๋ยอยู่ในรัฐฉู๋ ในสมัยโบราณ จักรพรรดิบุรุษของชาวฉู๋ เป็นเจ้าหน้าที่ที่ดูแลเรื่องไฟ จึงมีธรรมเนียมในการบูชาเทพเจ้าแห่งไฟ ซึ่งปกติแล้วจะจัดขึ้นในเดือนมิถุนายน อธิษฐานขอให้อย่าได้มีภัยพิบัติเกิดขึ้นแต่ถูกยกเลิกหลังจากการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน การบูชาสัญลักษณ์โทเท็มของชาวฉู๋นั้นมีพื้นฐานมาจากสัตว์เป็นหลัก เช่น มังกร หงส์ เสือ เป็นต้น ฯลฯ ในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยมีธรรมเนียมการบูชาเสือ ดังนั้นผู้หญิงในท้องถิ่นจึงนิยมใช้เสื้อมาทำผ้าปะติดที่เป็นสิ่งของสำหรับเด็ก เช่น หมอน หมวก รองเท้า เป็นต้น มังกรและหงส์มักถูกทำไว้ในกระเป๋าผ้าปะติดของเด็กวัยเรียน ซึ่งหมายความว่า “หวังว่าลูกสาวจะกลายเป็นหงส์ และลูกชายจะกลายเป็นมังกร” และหวังว่าเด็กๆ จะเรียนหนังสือได้ดีและเป็นผู้มีอารยะ รวมถึงไม้เท้าที่ใช้ในงานแต่งงานและพิธีคลอดบุตรเพื่อปัดเป่าวิญญาณชั่วร้าย ซึ่งล้วนเป็นความเชื่อสืบเนื่องมาตั้งแต่สมัยฉู๋ เป็นวิวัฒนาการของความเชื่อต่อวัตรธรรมชาติของชาวฉู๋นั่นเอง

ภาพที่ 4-9 กระเป๋าผ้าปะติตลาย “มังกรและหงส์” (ถ่ายภาพโดย XIN QIU,2023)

ความเชื่อเรื่องบรรพบุรุษก็เป็นประเพณีของชาวหมู่บ้านเขี่ยนเจี้ยนเช่นกัน ในสมัยก่อนครอบครัวส่วนใหญ่ก็มักจะมีแผ่นป้ายวิญญาณบรรพบุรุษ หลังจากผู้อาวุโสในครอบครัวเสียชีวิตไปป้ายวิญญาณบรรพบุรุษสูงหกถึงเจ็ดนิ้วและกว้างสามถึงสี่นิ้วจะถูกแกะสลักจากไม้ ภายในสามวันหลังจากการเสียชีวิตของบุคคลหนึ่ง จะมีการวางสามอาหารสามไปไว้หน้าป้ายวิญญาณ ซึ่งเรียกว่า “สามข้าวบูชา” สามวันต่อมา ผู้ตายจะถูกฝัง และนำป้ายวิญญาณกลับบ้านไปวางไว้บนตู้พระหรือหิ้งบูชา และเมื่อผ่านระยะเวลาไปห้าวันแล้ว (ห้าชั่วอายุคน) จะนำป้ายวิญญาณไปไว้ที่ศาลบรรพบุรุษเพื่อบูชา ดังนั้นเทศกาลเซ่งเม้งจึงเป็นเทศกาลที่ยิ่งใหญ่สำหรับชาวตระกูลเฉินในหมู่บ้านเขี่ยนเจี้ยน พวกเขาเชื่อว่าบรรพบุรุษจะคอยปกป้องพวกเขาให้ปลอดภัยและมีสุขภาพดี พวกเขาเชื่อว่า วิญญาณของบรรพบุรุษจะอยู่เคียงข้างลูกหลานเสมอ คอยปกป้องดูแลลูกหลานและนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองให้แก่ครอบครัว ดังนั้นไม่ว่าจะงานมงคลหรืออวมงคลหรือเทศกาลไหนๆ ก็ตาม ก็จะต้องมีเหล้าและอาหารดี ๆ มาบูชาเช่นไหว้บรรพบุรุษ ในปัจจุบันเมื่อถึงเทศกาลเซ่งเม้งชาวบ้านในหมู่บ้านเขี่ยนเจี้ยนจะไปบูชาบรรพบุรุษของพวกเขาก็หลุมศพของบรรพบุรุษ “หลุมศพตระกูลเฉินแห่งหมู่บ้านเขี่ยนเจี้ยน” ธรรมเนียมการวาง “ป้ายวิญญาณ” ในห้องโถงบรรพบุรุษได้หายไปแล้ว ดังนั้น ธงแขวน เบาะรองนั่ง สวดมนต์และสิ่งของอื่น ๆ ที่ทำด้วยผ้าปะติตก็หายไปแล้วในยุคปัจจุบันเช่นกัน ในระหว่างการสำรวจผู้เขี่ยนพบเบาะรองนั่งสวดมนต์ลายดอกบัวที่ทำจากผ้าปะติตซึ่งเหลืออยู่ในห้องโถงบรรพบุรุษตระกูลเฉิน ในช่วงเทศกาลเซ่งเม้งจะมีการแสดงความเคารพที่หลุมศพบรรพบุรุษตระกูลเฉินที่หมู่บ้านเขี่ยนเจี้ยน

ภาพที่ 4-10 เบาะรองนั่งสวดมนต์ลายดอกบัวในโรงบรรพบุรุษของหมู่บ้านเซียนเจีย
(ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ชาวบ้านในหมู่บ้านเซียนเจียชอบบูชาเจ้าแม่กวนอิม เชื่อกันว่าเจ้าแม่กวนอิมเป็นเทพที่มีความเมตตาชอบที่จะช่วยเหลือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือและเป็นเทพเจ้าที่ดูแลเรื่องการมีลูก เจ้าแม่กวนอิมเป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่าเป็น “เจ้าแม่ประทานบุตร” จุดธูปและสักการะพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมบนบานเพื่อให้มีลูกเร็วๆ หากให้กำเนิดลูกมาแล้ว จะต้องทำการแก้บนโดยทำตามคำสาบาน เช่น บริจาค ธูป เงิน หรือธงแขวนสีแดง (ธงผ้าปะติด) เพื่อเป็นการแสดงถึงการเฉลิมฉลอง บางคนถึงขั้นปักธงทำผ้าปะติดหรือมอบอาหารสีแดงให้เจ้าแม่กวนอิมเพื่อเป็นการตอบแทน

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า เทศกาลตรุษจีน เทศกาลหยวนเซียว เทศกาลชมดอกไม้ เทศกาลเซ็งเม้ง เทศกาลตวนอู่ และเทศกาลฉีเฉี่ยว รวมอยู่ในประเพณีพื้นบ้านประจำปี การเจรจาท่องสู่ขอ แต่งงาน วันหมั้น วันแต่งงานแต่ง วันเริ่มงานแต่ง การปูเตียง การร้องไห้ในงานแต่ง จัดอยู่ในพิธีกรรมและประเพณีพื้นบ้าน พิธีการคลอดบุตร ได้แก่ เริ่มตั้งครรภ์ (มีเรื่องมงคล) การเร่งคลอดบุตร การทอทารก การป้องกันเด็กแอบมาเกิด การบอกข่าวดี (แจ้งเพศลูก) การมอบข้าวอวยพร งานเลี้ยงลูกครบเดือน และการโกนผมไฟของเด็กแรกเกิด คติความเชื่อ ได้แก่ ความเชื่อตามธรรมชาติ ความเชื่อเรื่อง การบูชาบรรพบุรุษ และความเชื่อของเจ้าแม่กวนอิม ล้วนเกี่ยวข้องกับผ้าปะติดที่เกิดขึ้นจากน้ำมือที่รักลูกของแม่ทำขึ้น ทุกกระบวนการของการมีอยู่ของผ้าปะติดล้วนขับเคลื่อนด้วยความรักของแม่ ในยุคที่เสื้อผ้าขาดแคลน เหล่าแม่ๆ พยายามอย่างหนักที่จะนำเศษผ้าที่รวบรวมไว้ค่อย ๆ ถักทอเป็นผืนทำเป็นเสื้อผ้าปะติดที่ดูดีงามตามและร่วมเป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาสำคัญของลูก ๆ นี่คือนิสัยที่เรียกว่าความรักของพ่อแม่ที่ต่อลูก จึงได้วางแผนการไกล และเป็นความรักอันลึกซึ้งของมารดาที่ส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติด อย่างไรก็ตาม ด้วยกระบวนการพัฒนาหมู่บ้านยุคใหม่ให้ทันสมัย วัสดุอุปกรณ์เสื้อผ้าอาหารล้วนอุดมสมบูรณ์ ความเชื่อโชคลางศักดิ์ด็นาก็ค่อย ๆ หายไปพร้อมกับการ

เปลี่ยนแปลงของประเพณีและการแพร่หลายของวิทยาศาสตร์ ประเพณีบางอย่างก็เจือจางหรือหายไป โดยสิ้นเชิงแล้ว ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่ที่มีวัฒนธรรมผ้าปะติดของหยางซินดำรงอยู่ ส่งผลให้ผ้าปะติดหายไปจากชาวบ้าน

6. วิธีการสืบทอด

งานฝีมือการทำผ้าปะติดหยางซินเกิดขึ้นจากการผลิตและการดำเนินชีวิตในระยะยาว และหยั่งรากลึกในชีวิตประจำวันของผู้คนในอำเภอหยางซิน หมู่บ้านเซียนเจียในสมัยโบราณ งานหัตถกรรมนี้เป็นทักษะ “งานเย็บปักถักร้อย” ที่ผู้หญิงที่ใช้แรงงานต้องฝึกฝน ในช่วงที่ขาดแคลนวัตถุต่าง ๆ ผ้าปะติดหยางซินตอบสนองความต้องการเสื้อผ้าในชีวิตประจำวันของชาวบ้านในหมู่บ้านเซียนเจีย ในขณะที่เดียวกันยังเพิ่มความสุขสนานให้กับสิ่งของที่ใช้งานได้จริงในชีวิตที่จืดชืดได้อีกด้วย ก่อนการมาถึงของยุคอุตสาหกรรม งานหัตถกรรมผ้าปะติดของหยางซินได้รับการสืบทอดในหมู่บ้านเซียนเจียผ่านวิธีการหลัก 3 วิธี ได้แก่ ญาติ เพื่อนบ้าน และการศึกษาด้วยตนเอง

1) ญาติ

ในงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมหลายชิ้น ครอบครัวและญาติถือเป็นพื้นที่สืบทอดที่สำคัญมาก วิธีการสืบทอดงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมในหมู่ผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดโดยตรงนี้เป็นผลผลิตของแบบจำลองเศรษฐกิจเกษตรกรรายย่อยดั้งเดิมแบบพอเพียง และยังเป็นวิธีสืบทอดงานหัตถกรรมพื้นบ้านแบบดั้งเดิมและเป็นแบบแผนที่สุด (Gao Li, 2014) นอกจากนี้ ผ้าปะติดหยางซินยังสืบทอดผ่านระบบอาวุโสภายในครอบครัวและระหว่างญาติๆ ช่างฝีมือหลายคนได้สัมผัสสิ่งนี้มาตั้งแต่เด็กและเริ่มเรียนรู้ทักษะผ้าปะติดหยางซินจากผู้เฒ่าหญิงในครอบครัว ก่อให้เกิดประเพณีฝั่งของครอบครัวแม่แม่สามีสอนลูกสะใภ้ แม่สอนลูก สะใภ้สอนฝั่งญาติสามี เป็นสภาพแวดล้อมที่พี่สาวสอนน้องสาว

การสืบทอดทางญาติมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ ประการแรก มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดที่แข็งแกร่งและความรู้สึกไว้วางใจระหว่างญาติและผู้สืบทอด เมื่อมีความไว้วางใจกันเวลาที่ส่งต่อทักษะ พวกเขามักจะส่งต่อส่วนหลักของทักษะให้กับญาติโดยไม่มีข้อจำกัด ประการที่สอง เนื่องจาก ผู้สืบทอดได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่เด็กซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ทักษะอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ปัญหาเช่นความขัดแย้งทางผลประโยชน์ระหว่างแรงงานและนายทุนจะไม่เกิดขึ้นในรูปแบบการสืบผ่านทางญาติ ในฐานะทายาทในครอบครัว ผู้หญิงมักจะถ่ายทอดทักษะการทำผ้าปะติดให้กับลูกสาวของตนโดยไม่ลังเล รวมถึงประสบการณ์ ทักษะ และความรู้ของตนเอง โดยสอนวิธีติดต่อติดลาย และการวางรูปแบบ (แพทเทิร์น) การทำผ้าปะติด วิธีการสืบทอดนี้เกี่ยวข้องกับการสาธิต การให้คำแนะนำ และการปฏิบัติชิ้นงานตัวอย่างด้วยตัวเองของผู้ฝึกสอนด้วย ตัวอย่างเช่น ไช่เยว่เอ้อ ผู้สืบทอดผ้าปะติดของหยางซินระดับชาติได้รับการสอนจากคุณย่าและแม่ของเธอเช่นกัน

ผู้หญิงในฐานะผู้รับมรดกจะได้เรียนรู้และสืบทอดทักษะของผู้อาวุโสในสภาพแวดล้อมของครอบครัว พวกเขาจะเดินตามรอยเท้าของผู้อาวุโสและเรียนรู้เทคนิคการตัดและแปะแบบต่างๆ การ

จับคู่สี และการออกแบบลวดลาย พวกเขาค่อยๆ พัฒนาทักษะผ่านการฝึกฝนและสั่งสมประสบการณ์ และค่อยๆ พัฒนาสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง การสืบทอดในหมู่ญาติทำให้เทคนิคผ้าปะติดหยางซินได้รับการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่นในครอบครัว เมื่อทายาทเติบโตขึ้น พวกเขาจะกลายเป็นผู้อนุรักษ์และผู้สืบทอดประเพณี จากนั้นจึงส่งต่อทักษะไปให้กับคนรุ่นต่อไป วิธีการสืบทอดทางสายเลือดนี้ช่วยผู้อนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมของผ้าปะติดหยางซิน

2) เพื่อนบ้าน

การสืบทอดระหว่างเพื่อนบ้านถือเป็นวิธีการสืบทอดที่สำคัญอย่างหนึ่งของงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิม ซึ่งคล้ายกับการสืบทอดแบบครู - ศิษย์ แต่ก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเช่นกัน เช่นเดียวกับการสืบทอดผ่านทางญาติ การสืบทอดผ่านทางเพื่อนบ้านยังเน้นการสอนแบบปากต่อปากและแบบตัวต่อตัว วิธีการเรียนรู้แบบนี้มักขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางสายเลือด ภูมิศาสตร์ หรือทางธุรกิจ แตกต่างจากการถ่ายทอดความรู้ระหว่างญาติโดยสมบูรณ์ การสืบทอดความรู้ผ่านทางเพื่อนบ้านให้ความสำคัญกับหลักการ “ครูพามาเข้าโรงเรียน ความรู้ต้องพากเพียรด้วยตนเอง” เนื่องจากพลวัตของทักษะและการอพยพของประชากรหรือการย้ายไปดำรงชีวิตในที่อื่น ๆ จึงสามารถส่งเสริมการแพร่กระจายของหัตถกรรมในวงกว้างได้แบบไม่รู้ตัว (Guo Yi, 2012)

การสืบทอดความรู้ผ้าปะติดของหยางซินผ่านทางเพื่อนบ้านในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการศึกษาแบบที่ไม่เป็นทางการแบบพิเศษ ช่างฝีมือผู้มากประสบการณ์จะมีบทบาทในด้านการศึกษาและการสืบทอด การสอนทักษะต่างๆ ให้กับสตรีในละแวกใกล้เคียงที่สนใจศิลปะการทำผ้าปะติด ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในการเรียนรู้ที่คล้ายกับอาจารย์และลูกศิษย์ ในกระบวนการนี้ “ผู้ฝึกหัด” จะสังเกตกระบวนการสร้างและการผลิตของ “อาจารย์” และ “อาจารย์” จะให้การบ้านเป็นการผลิตงานเฉพาะแก่ผู้เรียนด้วย เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการทำงานชิ้นงานด้วยตนเอง “อาจารย์” จะตรวจงาน ดิชมและให้คำแนะนำ ช่วยให้ “ผู้ฝึกหัด” พัฒนาทักษะและสั่งสมประสบการณ์ของตนเอง “ผู้ฝึกหัด” จะค่อย ๆ เชี่ยวชาญศิลปะการทำผ้าปะติดหยางซิน ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้กับ “อาจารย์”

พวกเขาจะได้เรียนรู้เทคนิคการตัด การวางลวดลาย การผสมสี (ความเข้ากันของเฉดสี) วัสดุและทักษะความรู้อื่น ๆ ค่อยๆ พัฒนาสไตล์ความคิดสร้างสรรค์และเอกลักษณ์ของตนเองขึ้นมา หลังจากศึกษาและฝึกฝนมาหลายปี “ผู้ฝึกหัด” จะค่อยๆ เติบโตเป็นช่างฝีมือผ้าปะติดหยางซิน พวกเขาจะยังคงสืบทอดและพัฒนาทักษะดั้งเดิมของผ้าปะติดของหยางซินต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็จะเพิ่มนวัตกรรมและบุคลิกของตนเองลงไปในงาน เพื่อเป็นการเติมพลังใหม่ให้กับผ้าปะติดของหยางซิน ด้วยการสืบทอดในหมู่เพื่อนบ้าน ทักษะดั้งเดิมของผ้าปะติดของหยางซินสามารถส่งต่อและเผยแพร่ในชุมชนได้ วิธีการสืบทอดนี้ไม่เพียงแต่ส่งเสริมการสืบทอดทักษะเท่านั้น แต่ยังเน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ที่

ใกล้ชิดและการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างอาจารย์และผู้ฝึกหัด ก่อให้เกิดความสามัคคีและสร้างเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชน

3) การศึกษาด้วยตนเอง

ผู้หญิงในชนบทของจีนเชี่ยวชาญเทคนิคงานเย็บปักถักร้อยบ้างไม่มากก็น้อย トラバใดที่พวกเขาเต็มใจที่จะพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องผ่านการฝึกฝนและการทดลอง พวกเธอก็สามารถสร้างสิ่งของจากผ้าปะติดหยางซิน ได้ การสืบทอดผ้าปะติดหยางซินอาศัย “การถ่ายทอดแบบปากต่อปากและการถ่ายทอดด้วยมือผ่านมือ” ดังนั้นจึงไม่มีหนังสือที่จะบันทึกกระบวนการผลิตผ้าปะติดไว้เลย สิ่งที่เห็นได้จนถึงขณะนี้คือผ้าปะติดหยางซิน ที่ได้รับการเก็บรักษาไว้ในยุคปัจจุบัน ผู้เขียนได้ไปเห็นชิ้นงานจริงที่บ้านของครอบครัวผู้สูงอายุแซ่เฉินในหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย นอกเหนือจากการได้เห็นผ้าปะติดหยางซินบางชิ้นแล้ว สิ่งที่เป็นประโยชน์มากที่สุดก็คือแม่คุณยายเฉินยังคงเก็บภาพวาดแบบร่างผ้าปะติดหยางซินที่วาดด้วยมือและตัวอย่างกระดาษตัดลวดลายบางส่วนไว้ สิ่งเหล่านี้สามารถจัดเตรียมไว้เป็นเค้าโครงการผลิตชิ้นงานและตัวอย่างเทมเพลตลวดลายสำหรับผู้หญิงที่จะเรียนรู้ผ้าปะติดดั้งเดิมของหยางซินในอนาคตได้

คุณยายเฉินกล่าวว่า “หลังจากแต่งงาน เธอพบว่าครอบครัวของสามีเธอมีแผนผังลวดลายผ้าปะติดซึ่งแม่สามีของเธอที่เป็นครูโรงเรียนประถมทิ้งไว้ เธอยังมีทักษะ “งานเย็บปักถักร้อย” อีกด้วย ดังนั้น เธอเรียนรู้การทำผ้าปะติดตามเค้าโครงที่แม่สามี วารูปแบบไว้ด้วยตัวเอง และใช้ลวดลายเหล่านี้ในงานของเธอ” นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ค้นพบในหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ยผู้เรียนได้ฝึกฝนและทดลองผลิตชิ้นงาน ฝึกฝนทักษะพื้นฐานผ่าน การสังเกตและการทดลองด้วยตัวเอง และแม้ว่าจะไม่มีคำแนะนำที่เป็นรูปธรรม แต่ด้วยการฝึกฝนและการไตร่ตรองอย่างต่อเนื่อง จึงค่อย ๆ พัฒนาวิธีการทำผ้าปะติดของตัวเองขึ้นมา

ภาพที่ 4-11 หนังสือภาพและตัวอย่างลวดลายและตัวอย่างชิ้นงานผ้าปะติดหยางซินซึ่งแม่สามีของเธอทิ้งเอาไว้ (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

7.เรื่องราวความรักของแม่

ผ้าปะติดหยางซิน เป็นงานฝีมือพื้นบ้านที่สืบทอดจากผู้หญิงสู่ผู้หญิงในสมัยก่อน ในกระบวนการสืบทอดมีความต่อเนื่องของการสืบทอดรูปแบบดั้งเดิม แต่ก็ยังมีเรื่องของการถ่ายทอดอารมณ์ของชิ้นงานและการแสดงออกซึ่งรสนิยมในสุนทรียศาสตร์ของผู้สืบทอดด้วยเช่นกัน ดังนั้นแม้ว่า จะมีผู้สืบทอดผ้าปะติดหยางซินหลายพันคน แต่ผู้สืบทอดแต่ละคนก็มีกระบวนการทัศนที่สร้างสรรค์ สำหรับผ้าปะติดหยางซินตามแบบของตัวเอง ผู้ผลิตผ้าปะติดของหยางซินหวังว่าสิ่งของเล็กๆ เช่น ผ้าปะติดของหยางซิน จะสามารถรวมความปรารถนาของ “โชคดี ความหวัง ความสุข และความสงบสุข” และส่งมอบให้กับทุกคนที่เป็นเจ้าของผ้าปะติด ซึ่งจะนำพาชีวิตมาสู่เจ้าของผ้า ในขณะเดียวกันในกระบวนการที่ผ่านไปเช่นนี้ก็มีเรื่องราวอันอบอุ่นระหว่างแม่และเด็ก ระหว่างคนรุ่นก่อนกับคนรุ่นหลัง และระหว่างบรรดาญาติและเพื่อนที่ชวนให้คิด

เรื่องที่ 1 : กระเป๋านักเรียนจากผ้าปะติด

ผู้เขียนเดินตามผู้ใหญ่บ้านเซียนเจี๋ยและเดินเข้าไปในบ้านคนท้องถิ่น คนที่ต้อนรับเราคือ คุณยายฟาง ยวีหลาน วัย 70 ปี ผู้หญิงที่ขยันและมัธยัสถ์ เป็นแม่ของลูกห้าคน ครอบครัวไม่ได้ร่ำรวย แต่เต็มไปด้วยความอบอุ่นและความรักแบบพิเศษ เมื่อ คุณยายฟาง ยวีหลานยังเด็กนั้น เธอทำงานหนักเพื่อดูแลครอบครัวและช่วยสามีทำนา แม้จะมีทรัพยากรจำกัด แต่เธอก็สามารถสร้างสิ่งของที่น่าทึ่งได้เสมอ เช่น เปลี่ยนเศษผ้าให้เป็นวัสดุเย็บผ้าปะติดที่สวยงามได้ เธอหยิบกล่องกระดาษแข็งออกมาจากห้องนอนและแสดงให้เราเห็นว่าในนั้นเต็มไปด้วยเศษผ้าและผ้าปะติด เธอบอกเราว่า ตอนนี้อะไรก็ไม่ค่อยยุ่งเท่าไร แต่เวลาว่างเธอก็ยังทำกระเป๋าเป้สะพายหลังผ้าปะติดและนำไปขายในตลาดอยู่บ้าง แต่ตอนนี้สายตาไม่ค่อยดีแล้วทำกระเป๋าได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เมื่อตอนที่เธอยังเด็ก เธอทำผ้าปะติดเป็นของใช้หลากหลายประเภท รวมถึงผ้าคาดท้องเด็ก ผ้ากันเปื้อนเด็กอ่อน หมวกกันลม และผ้าคลุมไหล่เด็ก ผ้าปะติดทุกชิ้นถือได้ว่าเป็นการต่อยอดความรักที่เธอมีต่อลูก ๆ ในระหว่างการสนทนา เราได้เรียนรู้ว่าผ้าปะติดหยางซิน ซึ่งเป็นงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเป็นของใช้ในครัวเรือนที่ผลิตโดยครัวเรือนในท้องถิ่นเพื่อใช้เอง จะเห็นได้ว่านอกเหนือจากคุณลักษณะที่เป็นประโยชน์แล้ว ยังแสดงถึงความรักของมารดาและเป็นสัญลักษณ์ของความอบอุ่นในครอบครัวอีกด้วย

ภาพที่ 4-12 XIN QIU ถ่ายรูปกับคุณยายฟาง ยวีหหลานที่บ้านของเธอ (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ในระหว่างที่พูดคุยเรื่องทั่วไปนั้นคุณยายฟาง ยวีหหลานได้เล่าเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างผ้าปะติดหยางซิน และชีวิตครอบครัวของเธอให้เราฟัง เธอเล่าเรื่องราวพร้อมกับอวดกระเป๋าเป้ใบใหม่ที่ทำอยู่ ในเวลานั้นสภาพความเป็นอยู่ของที่บ้านไม่ได้ดีนัก เธอต้องซ่อมปะเสื้อผ้าเก่า ๆ ของครอบครัวด้วยมือของเธอเอง “ฉันจำได้ว่าลูกสาวคนเล็กของฉันไปโรงเรียนในเมืองและถือกระเป๋านักเรียนที่ทำจากผ้าเศษผ้าสามเหลี่ยมหลากสี ฉันใช้เงินตนการและการผสมผสานของตัวเองเพื่อเย็บเป็นผ้าปะติดที่ไม่เหมือนใครลงบนพื้นผิวของกระเป๋านักเรียน แต่ลูกสาวตัวน้อยของฉันไม่เข้าใจความตั้งใจของฉัน และหวังอยู่เสมอว่าจะมีกระเป๋าเป้เหมือนเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ”

เพราะเมื่อลูกสาวเดินเข้าไปในห้องเรียนครั้งแรก เพื่อนร่วมชั้นทุกคนก็มุ่งความสนใจไปที่กระเป๋านักเรียนลาย ๆ ใบนี้ ในสายตาเหล่านี้ลูกสาวของเธอรู้สึกเหมือนโดนหัวเราะเยาะ เมื่อเธอกลับถึงบ้านตอนกลางคืนก็มารวมตัวกันรอบ ๆ เธอเพื่อพร่ำบ่น แต่เธอก็ไม่ได้พูดอะไรกับลูก ๆ เลย ก็เพราะในเมื่อลูกสาวของเธอยังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจความยากลำบากของชีวิต ขณะนั้นสามีของเธอเพิ่งตกงานและทำได้แค่รับจ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เพื่อเลี้ยงดูครอบครัวเท่านั้น เมื่อลูกสาวของเธอตื่นและมีครอบครัวและลูก ๆ ของเธอเอง เธอถึงจะเข้าใจความรู้สึกต่อกระเป๋านักเรียนแบบนั้น ประสบการณ์ช่วงนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้เขียนรู้สึกอบอุ่นอย่างสุดซึ้ง แต่ยังเตือนผู้คนที่พวกเขาควรทะนุถนอมและชื่นชมการทำงานหนักของแม่ให้มากขึ้น และให้ความรักตอบแทนแม่ด้วยการกระทำจริงในชีวิตประจำวัน

เรื่องที่ 2 : หมอนผ้าปะติด

หลังจากออกจากบ้านของชาวบ้านมาแล้ว ผู้เขียนและผู้ใหญ่บ้านก็เดินไปตามเส้นทางต่างๆ ในหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านถอนหายใจ: “ผ้าปะติดหยางซินนำความทรงจำและความรู้สึกมาสู่คนรุ่นของพวกเขามากเกินไป ผ้าคาดท้องเด็ก ผ้ากันเปื้อนเด็กอ่อน หมวกกันลม ตลอดจนผ้าคลุมไหล่เด็กที่คุณแม่ท่านนั้นกล่าวถึงนั้น เขาล้วนเคยสวมใส่และใช้สิ่งของที่เป็นงานผ้าปะติดเหล่านั้น เมื่อตอนที่เขายังเป็นเด็ก ในเวลานั้นเกือบทุกครัวเรือนในหยางซินสวมเสื้อผ้าที่เป็นผ้าปะติดที่แม่ของพวกเขาทำกัน ตั้งแต่หัวจรดเท้า” เมื่อถามผู้ใหญ่บ้านว่าแม่ของเขาเชี่ยวชาญศิลปะผ้าปะติดหยางซินด้วยหรือไม่ และมีผ้าปะติดสมัยเด็กที่บ้านบ้างไหม ผู้ใหญ่บ้านตอบว่าแม่ของเขาทำวิธีทำเช่นกัน แต่ทักษะของเธออยู่ในระดับปานกลาง

ผ้าปะติดที่เขาใช้เมื่อตอนเป็นเด็กถูกโยนทิ้งไปเมื่อโตขึ้นเพราะเป็นของที่ใช้งานจริง ชาวบ้านมองว่าสิ่งของเหล่านี้เป็นสิ่งธรรมดาในชีวิตประจำวันและไม่ได้เก็บไว้เป็นพิเศษ เมื่อซักถามเพิ่มเติม ผู้ใหญ่บ้านเปิดเผยว่า แม่ของเขาแทบจะไม่ได้ทำผ้าปะติดแล้ว แต่แม่ยายเมื่อก่อนฝีมือดีมาก อย่างไรก็ตามเนื่องจากอายุมากและสายตาไม่ดี ตอนนี้เธอจึงหยุดทำงานแล้ว ผู้เขียนหวังว่าจะได้พบแม่ยายของผู้ใหญ่บ้าน แต่ผู้ใหญ่บ้านอธิบายว่าแม่ยายของเขาอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านอื่นที่ห่างไกล และตารางเวลาของวันนี้แน่นและไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ใหญ่บ้านแสดงความตั้งใจที่จะพาผู้เขียนไปที่บ้านของเขาเพื่อเอาเสื้อผ้าปะติดหยางซินที่แม่ยายของเขาทำให้ภรรยาเมื่อสองสามปีก่อนให้ดู

ภาพที่ 4-13 ผู้ใหญ่บ้าน หมอนผ้าปะติด (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ที่บ้านของผู้ใหญ่บ้าน ภรรยาของผู้ใหญ่บ้านต้อนรับผู้เขียนอย่างอบอุ่น และหลังจากได้ยิน ผู้ใหญ่บ้านแนะนำวัตถุประสงค์การมาเยือนของผู้เขียน เธอก็เริ่มแบ่งปันเรื่องราวกับแม่ของเธอและผ้า

ปะติด เธอจำได้ว่าในวันแม่เมื่อห้าปีที่แล้ว ครอบครัวของเธอสามคนกลับบ้านไปเยี่ยมผู้สูงอายุ เมื่อพวกเขาเตรียมจะกลับมาหลังรับประทานอาหาร แม่ของเธอรีบหยุดพวกเขาและหยิบถุงผ้าปะติดออกมาจากบ้าน ช่างในมีหมอนยอตเมล็ดบัวควีท ผ้าปะติดหยางซิน ที่สวยงามบนกระเป๋าระดับความสนใจของลูกชาย เด็กน้อยพูดอย่างมีความสุขว่าเขาเคยได้ยินคนอื่นพูดมาก่อน แต่เขาไม่เคยคิดว่ายายของเขาจะทำมันได้ด้วย ภรรยาของผู้ใหญ่บ้านรู้สึกซาบซึ้งใจกับลวดลายหลากสีสันบนหมอน จึงถามแม่ของเธอว่าเธอใช้เวลาทำมันนานไหม แม่ของฉันทุดตรงๆ ว่าทักษะของเธออยู่ในระดับปานกลาง และเธอก็ทำเมื่อมีเวลาว่าง สิ่งสำคัญคือความตั้งใจของเธอ เธอเล่าต่อไปว่าหมอนยอตเมล็ดบัวควีทน่าจะเกิดจากการปวดกระดูกสันหลังส่วนคออย่างรุนแรงอย่างที่เธอเคยประสบมาก่อน เมื่อแม่ของเธอรู้เธอก็ทุกข์ใจและวิตกกังวลมาก และเร่งรีบให้เธอไปโรงพยาบาลเพื่อทำกายภาพบำบัด ตอนที่ฉันทคุยกับแม่แบบสบายๆ ฉันทบอกว่าหมอนยอตเมล็ดบัวควีทสามารถบรรเทาอาการปวดคอได้ แม่ของฉันทเลยรีบทำมาให้

เรื่องราวนี้ทำให้ผู้เขียนรู้สึกซาบซึ้งอย่างลึกซึ้ง หมอนยอตเมล็ดบัวควีทนี้ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งของธรรมดา แต่ยังถ่ายทอดอารมณ์อันลึกซึ้งของแม่ที่มีต่อลูกสาวของเธอ และเป็นการแสดงออกซึ่งความอบอุ่นและความห่วงใยของครอบครัว แม้ว่าผ้าปะติดจะไม่ใช่อะไรที่จำเป็นในชีวิตประจำวันอีกต่อไป แต่ผ้าปะติดยังคงปลุกความรู้สึกทางอารมณ์ของผู้คนในอำเภอหยางซินและสัมผัสถึงความทุ่มเทอย่างไม่มีเห็นแก่ตัวของแม่และความรักอันไม่มีที่สิ้นสุด ผ้าปะติดเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งของ แต่เป็นเรื่องราว เรื่องราวที่น่าประทับใจเกี่ยวกับความรักของแม่ และสมควรที่จะได้รับการรักษาและส่งต่อด้วยความซาบซึ้ง

4.2 สถานการณ์ปัจจุบันผ้าปะติด ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน(1985--2023)

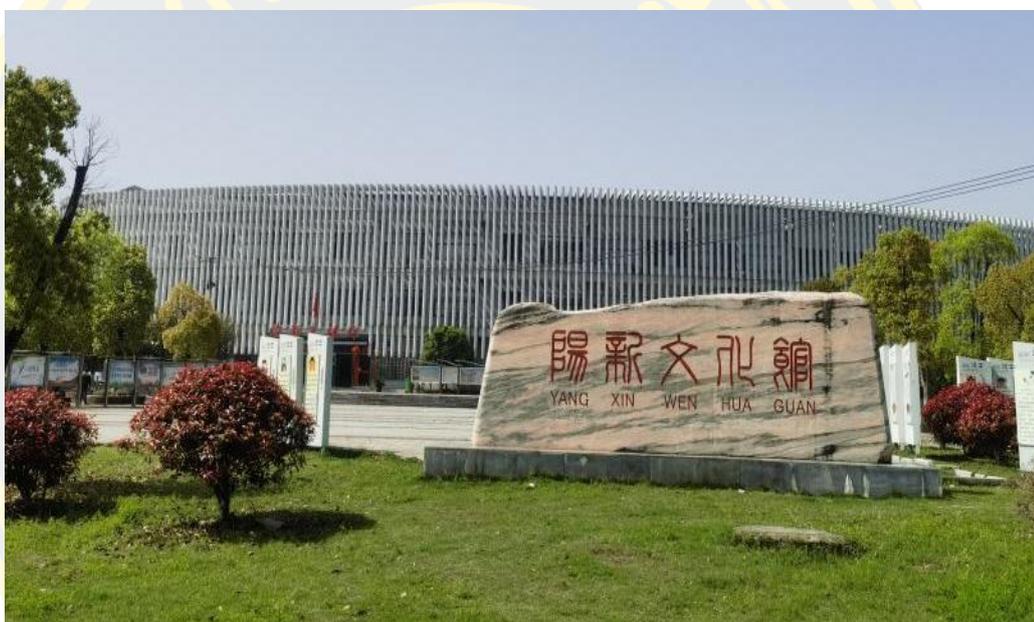
1.การก่อตั้งศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน

ศูนย์วัฒนธรรมเป็นสถาบันวัฒนธรรมมวลชนที่ดำเนินการโดยรัฐบาลจีน (Du Ran, 2022,13) ดังนั้นสถานะของศูนย์วัฒนธรรมแห่งนี้จึงแตกต่างจากสถาบันวัฒนธรรมอื่น ๆ ซึ่งจะต่องไกล่ชืดกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นอย่างมาก ไม่แสวงหาผลกำไร มีสถานะเป็นสาธารณประโยชน์ เป็นสถานที่จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม และเป็นสถาบันหลักที่ทำหน้าที่เผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น

ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินก่อตั้งขึ้นในเดือนเมษายน ค.ศ. 1949 เป็นสถาบันวัฒนธรรมบริการสังคมที่เก่าแก่ที่สุดที่ก่อตั้งขึ้นในอำเภอหยางซินและอยู่ในเครือของหน่วยงานรัฐบาลของสำนักงานวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหยางซิน ในช่วงยุคต้นการปฏิวัติปลดปล่อย สถาบันนี้ตั้งอยู่ที่สำนักงานเตี้ยซาน บนถนนปลดแอก ในปี 1968 ได้ย้ายไปที่ No. 25 ถนนอู่หม่าฝาง ตำบลชิงกั่วอ ใน

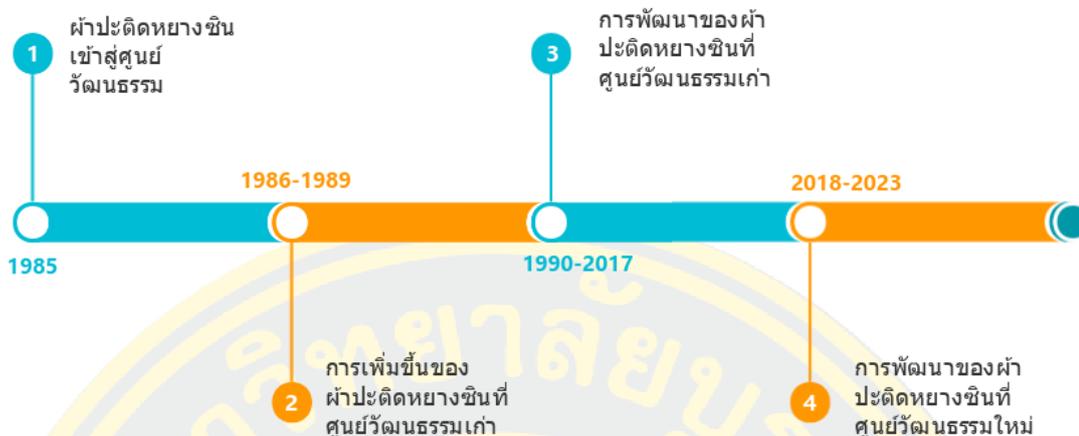
เดือนกันยายน 2015 ได้ย้ายไปที่ No. 21 ถนนหยวนหลิน อำเภอตงเฉิงซิน ปัจจุบันศูนย์วัฒนธรรมมีพื้นที่ก่อสร้างรวม 5,052.98 ตารางเมตร แบ่งออกเป็น 3 ชั้น ชั้นแรกเป็นห้องโถงและห้อง

สอนเต้นรำและละคร ชั้น 2 เป็นห้องฝึกอบรมต่าง ๆ เช่น ดนตรีและศิลปะ และชั้น 3 เป็นสตูดิโอ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ห้องประชุม และพื้นที่สำนักงาน และมีโรงละครมาตรฐาน คุณภาพสูงที่สามารถรองรับคนได้มากกว่า 200 คน ใช้สำหรับการประชุม การแสดง ฯลฯ หน้าที่คือ ตอบสนองความต้องการทางวัฒนธรรมของมวลชน ดำเนินกิจกรรมวัฒนธรรมมวลชน และจัดหา สถานที่สำหรับกิจกรรมวัฒนธรรมและความบันเทิงมวลชน ดำเนินงานต่าง ๆ เช่น การสร้าง การให้ คำแนะนำ การฝึกอบรม และการวิจัยเกี่ยวกับการสืบทอดและการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับ ต้องไม่ได้ เป็นศูนย์กิจกรรมยามว่างของประชาชน ศูนย์แนะแนว ศูนย์ฝึกอบรม และศูนย์วิจัย วัฒนธรรมของประชาชน

ภาพที่ 4-14 ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

2. การอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติดหยางซิน ในศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน นับตั้งแต่ก่อตั้งศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน และถูกค้นพบในปี 1985 ผ้าปะติดของหยางซิน ได้ผ่านการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนา โดย “ศูนย์วัฒนธรรมหลังเก่า” ที่สร้างขึ้นในปี 1968 และ “ศูนย์วัฒนธรรมหลังใหม่” ที่สร้างขึ้นในปี 2015 เป็นจุดสำคัญใน การพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดของ หยางซิน ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญในรอบทศวรรษ

ภาพที่ 4-15 ไทม์ไลน์ของการอนุรักษ์ สืบทอดและการพัฒนาผ้าปะติดหยางซินของศูนย์วัฒนธรรม หยางซิน (จัดทำโดย XIN QIU, 2023)

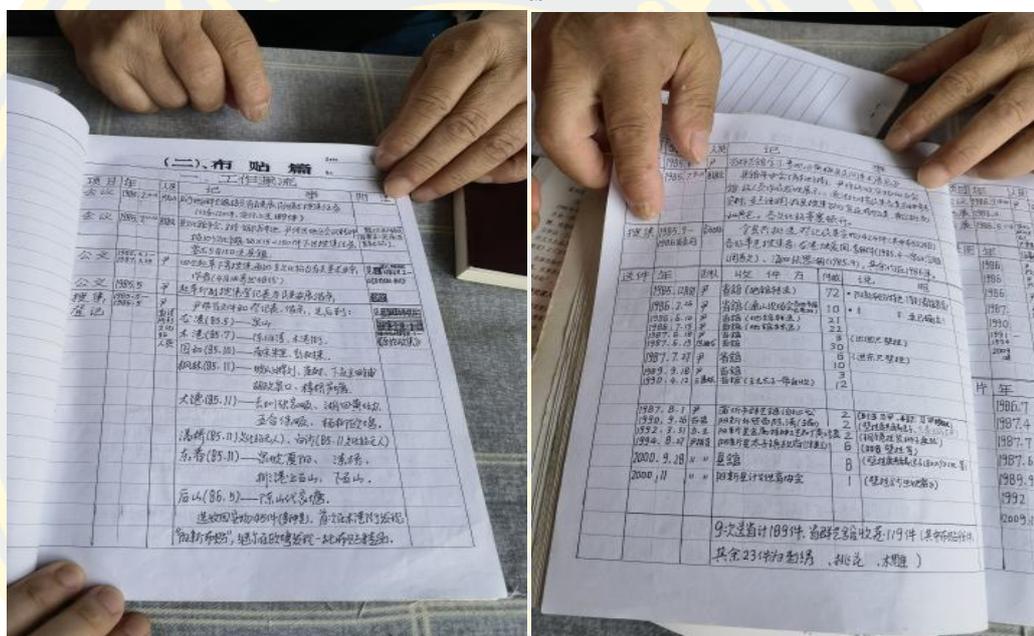
1) ผ้าปะติดหยางซินก้าวเข้าสู่ศูนย์วัฒนธรรม (ศูนย์วัฒนธรรมเก่าก่อตั้งเมื่อปี 1985)

ในปี 1985 พื้นที่ภายใต้เขตอำนาจของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินคือเมืองซีหนิง มณฑลหูเป่ย์ ในเวลานั้น ศูนย์ศิลปะเขตซีหนิงได้รับงานและปฏิบัติตามคำสั่งจากแผนกวัฒนธรรมของรัฐบาลมณฑล หูเป่ย์ที่เป็นผู้บังคับบัญชา โดยกำหนดให้แผนกวัฒนธรรมของทุกภูมิภาคในมณฑลหูเป่ย์รวบรวม ผลงานศิลปะพื้นบ้าน ศูนย์วัฒนธรรมระดับมณฑลแต่ละแห่ง ต้องรวบรวมผลงานศิลปะพื้นบ้าน จำนวน 120 ชิ้น หลังจากที่ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซินได้รับคำสั่งงานนี้ ผู้อำนวยการเซียว เป็นฉือ ได้จัดการประชุมในศูนย์วัฒนธรรมทันทีตั้งแต่วันที่ 11 ถึง 12 มีนาคมของปีนั้น เพื่อถ่ายทอด เจตนาของหน่วยงานประจำเมือง และในการประชุมได้ขอให้มีจัดตั้งสำนักงานวัฒนธรรมย่อย 10 แห่ง อำเภอหยางซินจะมีการรวบรวมไม่ต่ำกว่า 15 ชิ้น และจำนวนรวมทั้งสิ้น 150 ชิ้น และได้ส่งไปยัง ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซินในวันที่ 15 พฤษภาคม

ในเวลานั้นมีเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดูแลแผนกศิลปะในศูนย์วัฒนธรรมเพียงสามคน แต่ เนื่องจากงานธุรกิจศิลปะมีเป็นจำนวนมาก หนึ่งในสามผู้ปฏิบัติงานด้านศิลปะในศูนย์วัฒนธรรมจึงถูก ยืมตัวและอีกหนึ่งคนอยู่ในระหว่างการฝึกอบรม งานตกเป็นของนายหยิ่นกวนชาน ตามความทรงจำ ของนายหยิ่นกวนชาน “หลังจากได้รับงานนี้หลังการประชุม เขาไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าต้องทำอะไร แม้ว่าเขาจะรู้ว่าศิลปะพื้นบ้านคืออะไร แต่เขาไม่รู้ว่าศิลปะที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมพื้นบ้านของ หยางซินนั้นอยู่ที่ไหน” ดังนั้น นายหยิ่นกวนชาน ได้ถ่ายทอดความต้องการของการประชุมระดับ ภูมิภาคไปยังสำนักงานวัฒนธรรมแต่ละแห่งในอำเภอหยางซินเป็นครั้งแรกในเดือนมีนาคม และแบ่ง จำนวนงานที่ต้องรวบรวมให้แก่สำนักงานวัฒนธรรมย่อยแต่ละแห่ง ในช่วงต้นเดือนเมษายน มีการร่าง ประกาศการรวบรวมอีกครั้งและส่งไปยังผู้สร้างงานศิลปะสมัครเล่นที่เกี่ยวข้องในสำนักงานและ หมู่บ้านต่างๆ เนื่องจากมีงานอื่นๆ ที่ยังทำไม่เสร็จจึงเป็นเรื่องยากที่จะออกไปรวบรวมชิ้นงานตาม

ชนบท ในเดือนพฤษภาคม ยังไม่มีความเคลื่อนไหวในงานรวบรวมชิ้นงานของทั้งอำเภอ ผู้อำนวยการ เขียวเคยกเล่าไว้ในตอนนั้นว่า “ถ้ามันไม่มีให้รวบรวมจริงๆ เราก็จะไม่ทำแล้ว”

ตั้งแต่กลางเดือนพฤษภาคมถึงต้นเดือนกรกฎาคม 1985 นายหยิน กวนซาน ได้ไปเยี่ยม หมู่บ้านต่างๆ ในอำเภอหยางชินหลายครั้ง ทุกที่ที่เขาไป เขาได้เชิญผู้ปฏิบัติงานสำนักงานวัฒนธรรม ท้องถิ่นหรือผู้สร้างงานศิลปะสมัครเล่นในท้องถิ่นพาไปเจาะลึกในหมู่บ้านต่างๆ เพื่อทำการสำรวจและ รวบรวม เราไปเยี่ยมหมู่บ้าน 18 แห่งในเมืองต่างๆ เช่น มู่ก่าง กว๋อเหอ เฟิงหลิน ต้าเต้อและตงซุน และค้นพบภาพวาดจีนโบราณ งานแกะสลักไม้ งานเครื่องปั้นเซรามิก งานเย็บปักถักร้อย งานปักผ้า และผ้าปะติดจากสมัยราชวงศ์ซิงและสมัยสาธารณรัฐจีน

ภาพที่ 4-16 บันทึกการรวบรวมผ้าปะติดของนายหยิน กวนซาน (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

สิ่งต่างๆ เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นในที่มู่ก่าง นายหยิน กวนซาน เล่าว่า “ตอนที่ผมอยู่ที่ ตำบลมู่ก่าง หลี่ซางฟาจากสำนักงานวัฒนธรรมท้องถิ่นพาผมไปสำรวจตามบ้าน เราพบงานผ้าปะติด เป็นหมอนสำหรับเด็ก กระโปรง และผ้ากันเปื้อนเด็กที่ทำขึ้นในยุคแรกๆ ที่ บ้านของเฉินมู่เหลียน วัย 53 ปี แม้ว่าสิ่งของเหล่านี้จะดูโหดร้ายไปบ้างแต่รูปทรงและสีสันของชิ้นงานทำให้ฉันรู้สึกว่ามีเอกลักษณ์ มาก นี่ถือเป็นการค้นพบผ้าปะติดหยางชินครั้งแรกเลย” จากนั้นเราก็ไปที่ตำบลต้าเต้อ เนื่องจาก สภาวะที่ยากลำบากในขณะนั้น ไม่มีรถประจำทางวิ่งถึง ต้องอาศัยการเดินเท้าเข้าไปเท่านั้น นายหยิน กวนซาน เดินเป็นระยะทางกว่า 10 ลี้จากสำนักงานตำบลต้าเต้อ และป็นข้ามภูเขาไปยังโอววาน หมู่บ้านหยางหลิว บนยอดเขาที่ชายแดนติดกับเจียงซีในโอววาน ด้านบนเขาที่หมู่บ้านหยางหลิว คนใน หมู่บ้านท้องถิ่นไม่รู้วาศิลปะพื้นบ้านคืออะไร โดยได้รับแรงบันดาลใจจากชิ้นงานจริงที่นำโดยนายหยิน

กวนซานนำมาจากหมู่บ้าน มู่ก่าง หัวหน้าที่ิมผลิต (หัวหน้างานในการปกครองแบบคอมมิวนิสต์) ในท้องถิ่นสาววัย 26 ปี ตอนนั้นเธอรู้สึกว่าคุณที่พวกเธอมีอยู่นั้นมันช่าง “น่าเกลียด” ไม่อยากจะเอาออกมาอวดคนอื่นเลย กระมิดกระเมี้ยนไม่อยากจะเอาออกมาให้ชมอยู่นานสองนาน

หลังจากถูกเรียกร้องจากผู้อื่นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอก็เปิดกระเป๋าเสื้อผ้าและหยิบผ้าปะติดที่ดูใหม่เอี่ยมมากกว่า 20 ชิ้นออกมา มี เสื้อกั๊กเด็ก “โป๊ยก่วยเจ็ดเซียน” กระโปรง “เสื้อคู่และหงส์คู่” ผ้าคาดท้องเด็ก “เสื้อและดอกบัว” บางส่วนทำขึ้นโดยแม่ของเธอ เหอ เกฮวา นายหยิน กวนซานเล่าว่า จู่ๆ ดวงตาของเขาก็เป็นประกายขึ้นมาเมื่อเขาเห็นองค์ประกอบที่ดูใหญ่ รูปทรงที่ไร้เดียงสา สีสนอันงดงาม และมีมือที่ประณีตบรรจง เขา รู้สึกว่าการค้นพบครั้งนี้มีความสมบูรณ์ หลากหลายมากกว่าตอนที่ไปสำรวจที่มู่ก่างครั้งก่อน ชิ้นงานมีความหลากหลายมากกว่าในเรื่องของรูปแบบในการใช้งานจริง และรสนิยมทางศิลปะ ระหว่างทางลงภูเขา เขาและหลี่ซางฟาที่ไปกับเขาต่างตื่นเต้นมากจนควบคุมตัวเองไม่ได้ พวกเขามีความสุขมากจนกระโดดโลดเต้นขึ้นมา คิดถึงเรื่องการค้นพบที่ไม่คาดคิดซึ่งล้ำค่านี้อยู่เสียนาน

เนื่องจากเงินเพิ่งเข้าสู่ขั้นตอนการปฏิรูปและพัฒนาในช่วงทศวรรษ 1980 อำเภอหยางซินจึงเป็นพื้นที่ที่ยากจน และสภาพความเป็นอยู่ก็ไม่ค่อยดีนัก นายหยิน กวนซานนำเอกสารจากกรมวัฒนธรรมประจำเมืองและสำเนา “เอกสารการยืมชิ้นงานสำหรับการจัดนิทรรศการศิลปะพื้นบ้าน” เพื่อรวบรวมผ้าปะติดที่เขาสำรวจด้วยการยืม ในเวลานั้นประเพณีพื้นบ้านในหมู่บ้านในอำเภอหยางซินนั้นเรียบง่าย ชาวบ้านเชื่อว่าตราบไต่ที่ผู้นำรัฐบาลต้องการบางสิ่งที่มีประโยชน์ ไม่ต้องพูดถึงการยืม พวกเขาสามารถนำมันไปได้ตามอำเภอใจ อย่างไรก็ตามการดำเนินการขั้นต่อไปของศูนย์วัฒนธรรมต้องเลือกระหว่างการคืนผ้าปะติดที่ยืมมาทั้งหมดให้แก่เจ้าของเดิม หรือจัดสรรเงินให้เจ้าของเดิมตามราคาในกลุ่มศิลปะระดับมณฑลรับซื้อ

ในเดือนกรกฎาคมของปีเดียวกันศูนย์วัฒนธรรมได้จัดการประชุมงานกลางปี นอกจากเจ้าหน้าที่ของศูนย์วัฒนธรรมแล้ว ผู้เข้าร่วมที่เป็นถึงผู้นำของสำนักงานวัฒนธรรมต่างๆ ในอำเภอหยางซินด้วย ในการประชุม นายหยิน กวนซาน ได้รายงานภารกิจและจัดแสดงผลงานศิลปะพื้นบ้านที่รวบรวมไว้ทีละชิ้น ทำให้ทุกคนมองเห็นถึงแรงบันดาลใจ เขาชี้ไปที่ผ้าปะติดแล้วบอกทุกคนว่า “ฉันหวังว่าทุกคนจะมุ่งความสนใจไปที่การสะสมชิ้นงานจริงประเภทนี้ซึ่งทำจากผ้าหลากสีมาตัดต่อกัน” (ตอนนั้นไม่มีคำว่า “ผ้าปะติดหยางซิน”) คนที่ดูแลสำนักงานวัฒนธรรมในอำเภอหยางซินก็ตระหนักได้ทันทีว่าในพื้นที่ชนบทในท้องถิ่น ของพวกเขาก็มีชิ้นงานหลายชิ้นที่มีลักษณะเช่นนี้ และทุกครัวเรือนก็มีคนที่สามารถประดิษฐ์สิ่งเหล่านี้ได้ โดยเฉพาะผู้หญิง

จากการวิจัยต่าง ๆ ในเวลานั้น ในการรวบรวมชิ้นงานศิลปะประเภทต่าง ๆ ในช่วงแรกและตาม “ข้อมูลอ้างอิง” ที่ออกโดยศูนย์วัฒนธรรมศิลปะ ไม่มีการกล่าวถึงผ้าปะติดประเภทนี้อย่างชัดเจน และไม่มีคำว่า “ผ้าปะติด” คำนี้ด้วย ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ตระหนักดีถึงคุณค่าของ “ฉันมีในสิ่งที่

คนอื่นไม่มี” หลังจากการประชุมกลางปีที่ศูนย์วัฒนธรรม ชุดงานศิลปะพื้นบ้านหยางซินที่ครบถ้วน สมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือชุดงาน (คอลเลกชัน) ผ้าปะติดหยางซินที่มีขนาดใหญ่ก็ถูกเปิดมาสู่สายตาสาธารณชน

2) การเพิ่มขึ้นของผ้าปะติดหยางซิน ณ ศูนย์วัฒนธรรม (ศูนย์วัฒนธรรมเก่าตั้งแต่ปี 1986 ถึง 1989)

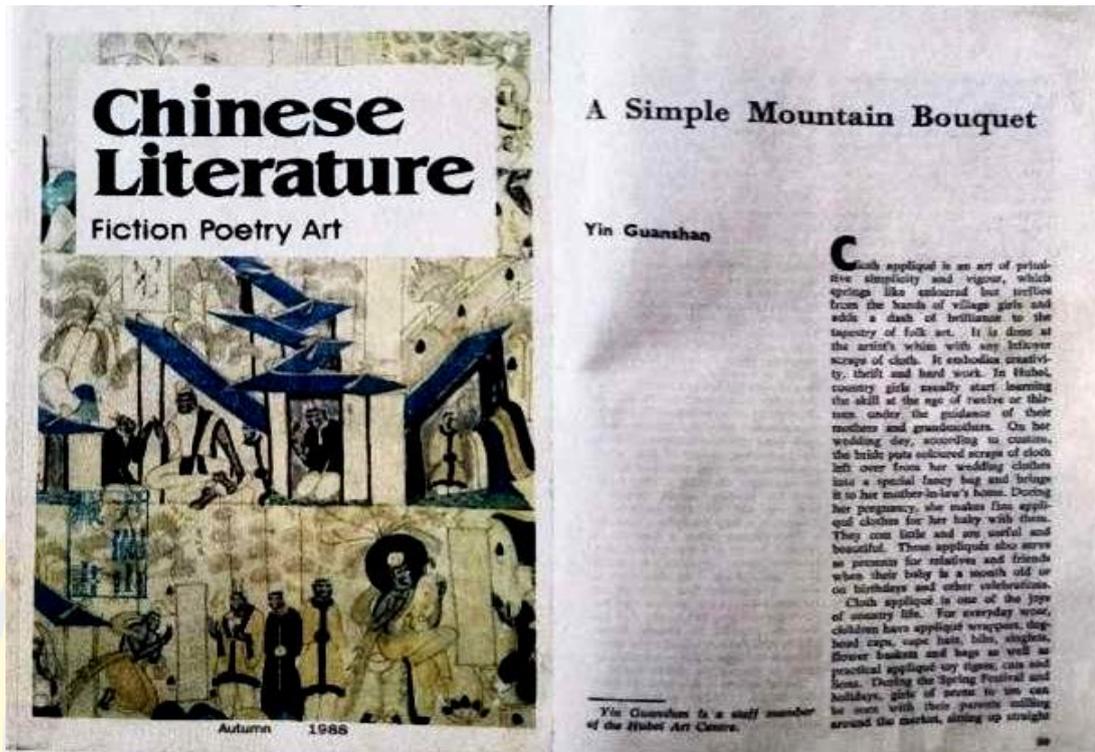
หลังจากการค้นพบผ้าปะติด ได้มีการดำเนินการสำรวจจำนวนของผ้าปะติดครั้งใหญ่ครั้งแรกตั้งแต่ปี 1986 ถึง 1989 ศูนย์วัฒนธรรมได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปยังตำบลและหมู่บ้านต่าง ๆ ในอำเภอหยางซินเพื่อดำเนินการสำรวจรวบรวม ในช่วงต้นเดือนธันวาคม ปี 1985 ได้นำเอาศิลปะพื้นบ้าน 72 ชิ้นที่รวบรวมจากตำบลและหมู่บ้านต่างๆ (ซึ่งประมาณครึ่งหนึ่งเป็นผ้าปะติด) ที่ได้รับการคัดเลือกเป็นชุดแรกและส่งไปยังศูนย์วัฒนธรรมศิลปะเสียนหนิง จากนั้นส่งต่อไปยังศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑล ศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลเชื่อว่าผ้าปะติดหยางซินมีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นที่แข็งแกร่งมาก ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1986 ศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลได้จัด “งานนิทรรศกาลศิลปะพื้นบ้าน” ในอำเภอทงชาน โดยมีผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมจากสถานที่ต่างๆ และหน่วยงานท้องถิ่นเข้าร่วมและศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซินก็ได้ส่งผ้าปะติดคุณภาพสูงอีกชุดหนึ่งไปที่ทงชานด้วย ดังนั้นลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นของผ้าปะติดของหยางซินจึงถูกบ่มเพาะขึ้น และก่อนงานเทศกาลศิลปะจีนครั้งแรก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลได้ขอให้ส่งผ้าปะติดหยางซินมาเข้าร่วมหลายครั้ง รวมทั้งหมด 84 ชิ้น

ตารางที่ 4-3 ผลการสำรวจจำนวนผ้าปะติดหยางซินตั้งแต่ปี 1985 ถึง 1989(ตามบันทึกและสรุปปากเปล่าของพนักงานที่เกษียณอายุในศูนย์วัฒนธรรม)

ชื่อตำบลในอำเภอหยางซิน	เวลา	หมู่บ้านและสถานที่ที่รวบรวม
หลงก่าง	1985.5	เฉวียนชาน
มู่ก่าง	1985.7	ถนนมู่ก่าง
กว้อเหอ	1985.10	หนานช่งจู
เฟิงหลิน	1985.11	พวอช่างซานไผ่หลิว เซว่ซุน เซี่ยจวงไผ่หลิว หูเจิ้งเฉวียนโซ่ว จังเฉียวหลู่ถั่ง
พานเฉียว	1985.11	ไป่ซา
ตงซุน	1985.11	เฉวียนโพเซี่ยหยาง ซีเฉียว ไผ่ก่างช่างสี่อชาน เซี่ยสี่อชาน
โฮ่วชาน	1986.5	เฉินชานใต้เจี้ยถั่ง
เฟิงหลิน	1989.9	เหว่ยเยวี่ยนโซ่ว ไท่จื่อ

ตามคำอธิบายของผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมคนปัจจุบัน จวี เสวียน เกี่ยวกับงานรำลึกเกี่ยวกับผ้าปะติดหยางซิน “ในปี 1987 ศูนย์วัฒนธรรมศิลปะมวลชนจังหวัดหูเป่ย์ได้เข้าร่วมในนิทรรศการ “เทศกาลศิลปะจีนครั้งแรก” ที่จิ้นจิง ได้เลือกผ้าปะติดของหยางซิน เดิมที่เพียงงานเพียงสามชิ้น ตอนหลังเพิ่มเป็นห้าชิ้น จากนั้นศูนย์วัฒนธรรมหยางซินได้มอบหมายให้พนักงานห้าคนเริ่มการจัดทำชิ้นงาน รวมห้าชิ้น รวมถึง “กิเลนย่าแปดสมบัติ” ขนาดยักษ์ 5x2 เมตร และอีกห้าชิ้นส่งไปยังนิทรรศการที่เมืองหลวงปักกิ่งซึ่งได้สร้างความตื่นตาตื่นใจอย่างมาก และถือเป็นการโฆษณาผ้าปะติดหยางซินไปทั่วประเทศอย่างไม่รู้ตัวด้วย” จากนั้นผลงานที่จัดแสดงเหล่านี้ได้เดินทางไปยังต่างประเทศเป็นครั้งแรกที่อิตาลีและสวีเดน ในปี 1989 ศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลได้สั่งให้ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซินรวบรวมชิ้นงานศิลปะบางส่วนเพื่อจัดแสดงในต่างประเทศ ดังนั้น ศูนย์วัฒนธรรมจึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปที่หมู่บ้านในอำเภอหยางซินอีกครั้งเพื่อรวบรวม ตามความทรงจำของผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมว่า “ได้นำชิ้นงานศิลปะทั้งหมด 26 ชิ้นกลับมา และในจำนวนนั้น 9 ชิ้นถูกส่งคืนให้กับประชาชนในปี 1987 ขณะนี้พบว่าจำนวนผ้าปะติดของภาคประชาชนค่อย ๆ น้อยลงไปเรื่อย ๆ”

ในช่วงกลางปีเดียวกันนั้นผ้าปะติดที่รวบรวมได้และที่ผลิตขึ้นในศูนย์วัฒนธรรมหลายชิ้นไปจัดแสดงใน ทั้งในภูมิภาคในเอเชีย แอฟริกา และยุโรป รวมถึงไซปรัส เซโกสโลวาเกีย สหภาพโซเวียต ลิเบีย ฮองกงและอีก 10 ประเทศ ในเวลานั้นหนังสือพิมพ์รายวันจงฮว่าเหรินหมิน หนังสือพิมพ์รายวันกวงหมิง หนังสือพิมพ์รายวันจงกว้อเหวินฮว่าล้วนต่างแย่งกันรายงานข่าวเรื่องนี้ และบทความเกี่ยวกับผ้าปะติดหยางซิน เรื่อง “ดอกไม้บนเขาที่ดงามบริสุทธิ์ชื่อหนึ่ง—ผ้าปะติดหยางซิน” (Yin Guanshan, 1988) ก็ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษพร้อมด้วยภาพถ่ายสีของชิ้นงานผ้าปะติดถูกตีพิมพ์ในวารสาร “วรรณคดีจีน” และเผยแพร่ไปต่างประเทศ นี่ทำให้ดอกไม้แปลกตาแห่งศิลปะท้องถิ่นนี้เฉิดฉายขึ้น ตั้งแต่นั้นมาผ้าปะติดหยางซิน ได้เปลี่ยนจากของที่ใช้ทั่วไปแบบดั้งเดิมมาเป็นของตกแต่งผนังที่มีศิลปะอันเรียบง่าย จากอำเภอเล็กๆ สู่อำเภอต่างๆ สู่สายตาชาวโลก

ภาพที่ 4-17 "วรรณกรรมจีน" (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

ภาพที่ 4-18 ทีมงาน 5 คนในศูนย์วัฒนธรรมได้ผลิตผลงาน 5 ชิ้น รวมถึง "กิเลนย่าแปดสมบัติ" และภาพหมู่ (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

3) การอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติตหยางซิน ณ ศูนย์วัฒนธรรม (ปี 1990 ถึง 2017)

ในเวลานั้น จีนเพิ่งเริ่มให้ความสนใจและจัดการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การพัฒนาผ้าปะติตหยางซิน ณ ศูนย์วัฒนธรรมเก่า เนื่องจากอายุของมันที่ยาวนาน ข้อมูลที่เป็นกระดาษจึงค่อนข้างน้อย ดังนั้นเนื้อหาส่วนนี้จึงมาจากการบอกด้วยปากเปล่าของพนักงานที่เกี่ยวข้องและเจ้าหน้าที่ที่เกษียณอายุแล้วของศูนย์วัฒนธรรมเป็นหลัก เนื้อหาจะมุ่งเน้นไปที่เหตุการณ์สำคัญนำรำลึกของผ้าปะติตของหยางซิน

(1) การถ่ายทำภาพยนตร์สารคดี

ในช่วงกลางปี 1991 ทีมสำรวจงานฝีมือพื้นบ้านของคณะกรรมการที่ปรึกษาทางการเมืองของประชาชนจีนประจำมณฑลหูเป่ย์ได้เดินทางมาที่หยางซินเพื่อสำรวจและชมผ้าปะติต ในเดือนสิงหาคมของปีเดียวกัน สำนักงานสถานีโทรทัศน์เจียงฮั่นของมณฑลหูเป่ย์ได้เดินทางมาที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เพื่อหารือกับผู้อำนวยการฝ่ายโฆษณาชวนเชื่อของคณะกรรมการพรรคประจำอำเภอและเจ้าหน้าที่ของศูนย์วัฒนธรรมเกี่ยวกับการถ่ายทำภาพยนตร์สารคดีเรื่อง “ผ้าปะติตหยางซิน” และได้บรรลุข้อตกลงกัน ในเวลานั้นนายสื่อเขียน ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน และนายหยิ่น กวนซาน ได้ไปที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลหูเป่ย์เพื่อเย็บผ้าปะติต 11 ผืนสำหรับแขวนผนังเพื่อใช้ในการถ่ายภาพยนตร์สารคดี ศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลหูเป่ย์กล่าวว่า: “สถานีโทรทัศน์เจียงฮั่นมาที่นี่แต่ถูกปฏิเสธ จึงถามว่า เราทำเองไม่ได้หรือ?” ตามคำอธิบายของ นายหยิ่น กวนซาน “โดยพื้นฐานแล้วผ้าปะติตทั้งหมดที่รวบรวมตั้งแต่ปี 1985 ถึง 1986 ถูกส่งไปยังศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลหูเป่ย์หมดแล้ว ดังนั้นโดยพื้นฐานแล้วไม่มีชิ้นงานจริงในศูนย์วัฒนธรรมซินหยางเลย ดังนั้นเราจึงต้องขอยืมจากศูนย์วัฒนธรรมแห่งมณฑลแทน เนื่องจากสภาพ อุปกรณ์และฐานะทางการเงินของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินไม่ดี กล้องฟิล์มจึงเป็นของหายากมาก เมื่อส่งชิ้นงานของจริงไปให้มณฑลแล้วก็ไม่ได้มีการถ่ายรูปเก็บไว้ หากมองย้อนกลับไปก็ช่างน่าเสียดาย”

ในกลางปี 1992 สำนักงานโทรทัศน์เจียงฮั่นมาที่อำเภอหยางซินอีกครั้งเพื่อเจรจา ในระหว่างกระบวนการเจรจา มีประสบการณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก ในที่สุดภาพยนตร์สารคดีเรื่องนี้ถูกถ่ายทำและประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง โดยหวังว่าจะยกระดับความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะและการรับรู้ในการอนุรักษ์ผ้าปะติตหยางซินในหมู่ผู้ปฏิบัติงานและกลุ่มมวลชน

(2) การพัฒนาในระดับตำบล

ในปี 1994 ตำบลไท่จื่อวางแผนที่จะลงทุนในการพัฒนากิจการผลิตผ้าปะติต คณะกรรมการที่ปรึกษาทางการเมืองของประชาชนจีนทางการศึกษา วัฒนธรรม และสุขภาพของอำเภอหยางซิน กรมวัฒนธรรม ศูนย์วัฒนธรรม และ ตำบลไท่จื่อ ได้ประชุมพูดคุยกันถึงสามครั้ง และได้บรรลุข้อตกลง ศูนย์วัฒนธรรมได้ตัดสินใจ ส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปสนับสนุนโครงการ ตำบลไท่จื่อได้ส่ง

เจ้าหน้าที่ไปร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ศูนย์วัฒนธรรมเพื่อดำเนินการศึกษาดูงานที่ในเชียงใหม่ ชูโจว และหางโจว เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของตลาด จากนั้นกลับมาจัดทำต้นฉบับการออกแบบภาพสี 6 สี รวมถึงชิ้นงาน “กุมารกวักทอง” นอกจากนี้ยังได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปยังศูนย์วัฒนธรรมไปที่ชั้น 3 ของถนนไท่จื่อ ในตำบลไท่จื่อ เพื่อให้คำแนะนำและการผลิตชิ้นงานในสถานที่ ตามความทรงจำของผู้อำนวยการคนปัจจุบัน “ผมก็เป็นหนึ่งในทีมงานในเวลานั้น และมีส่วนร่วมในเรื่องนี้ แต่ก็ไม่มีประโยชน์ ตามที่ผู้นำที่เกี่ยวข้องกล่าวในภายหลัง จุดประสงค์ของตำบลไท่จื่อคือการสร้างโครงการเพื่อขอรับเงินทุนสนับสนุนจากมณฑลเท่านั้น ไม่ได้มีความตั้งใจที่จะพัฒนาจริง ๆ หรือ”

(3) นิทรรศการและผลิตผ้าปะติด

ปี 1997 “นิทรรศการแสดงผลงานเขียนอักษรวิจิตร จิตรกรรม และงานฝีมือของเกษตรกรมณฑลหูเป่ย์” มีคำร้องให้มีการส่งผลงานเข้าร่วมแสดง ทางศูนย์วัฒนธรรมจึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปที่งานเถียน หงเฉียวและสถานที่อื่น ๆ ในตำบลไท่จื่อ อำเภอหยางซิน อีกครั้ง แต่รวบรวมได้เพียง 7 ชิ้นเท่านั้น

ในปี 1999 ใน “นิทรรศการความสำเร็จครบรอบ 50 ปีของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน” จัดขึ้นที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ป้ายหัวข้อ “ผ้าปะติดหยางซินอันมีกลิ่นหอมฟุ้งกระจายไปทั่วโลก” ครอบคลุมสองหน้า (แต่ละหน้ามีขนาด 2 * 1.6 เมตร) ในงานมีการแนะนำผ้าปะติดหยางซินอย่างเป็นระบบระเบียบ

ในเดือนกันยายนปี 2000 ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมเคอจิงได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ทุกคนของศูนย์วัฒนธรรมดำเนินการผลิตผ้าปะติดครั้งที่สอง ซึ่งวัตถุประสงค์ของการคือเพื่อเข้าร่วมใน “นิทรรศการและมหกรรมจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน” ซึ่งจัดโดยสำนักงานท่องเที่ยวอุทยานพฤกษศาสตร์เมืองหวงสือ ซึ่งการจัดนิทรรศการและการขายผลงานครั้งนี้ไม่ได้ก่อให้เกิดผลประโยชน์ใด ๆ เลย

ในเดือนพฤศจิกายน ปี 2000 สมาคมวางแผนครอบครัวอำเภอหยางซินได้สั่งซื้อผ้าปะติดแบบแว่นผนัง เขียนว่า “เกิดน้อยลง ร่ำรวยเร็วขึ้น” และได้ส่งมอบให้ เข้าร่วมแสดงในนิทรรศการที่ปักกิ่ง

ในปี 2004 รัฐบาลอำเภอหยางซินได้จัดประชุมหอการค้าไต้หวัน เพื่อให้เพื่อนร่วมชาติชาวไต้หวันมากกว่า 100 คนได้ชื่นชมขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นของหยางซิน นายหยิ่น กวนซาน ได้รับเชิญเป็นพิเศษให้ออกแบบถุงผ้าปะติด (กระเป๋าเครื่องเขียน)

นายหยิ่น กวนซาน เล่าว่า: “เราได้อธิบายข้อกำหนดการในการผลิตชิ้นงาน “สิ่งโตล่อแก้ว” ที่กำลังจะออกแบบ และมอบหมายให้กับเจ้าหน้าที่ที่ทำผ้าปะติดในสภาตำบล ภายใน 5 วันต้องทำเสร็จ 200 ชิ้น แต่อย่างไรก็ตาม การผลิตชิ้นงานในแต่ละตำบลกลับไปคนละทิศคนละทางและคุณภาพ

ไม่เป็นที่น่าพอใจ ในเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่จะส่งเสริมการฟื้นฟูผ้าปะติดของหยางซินที่กำลังตกต่ำให้รุ่งเรืองขึ้นมาใหม่”

ภาพที่ 4-19 สิ่งโตล่อแก้ว (ภาพโดย XIN QIU,2023)

(4) การขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ

ในปี 2005 เริ่มมีการประกาศรายชื่อมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติของจีนชุดแรก เมื่อได้รับข่าว ศูนย์วัฒนธรรมได้ส่งคนสี่คนไปยังตำบลและหมู่บ้านที่พวกเขาไปเยี่ยมชมในปีนั้น เพื่อค้นหาข้อมูลที่ขาดหายไป ตามความทรงจำของผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรม “เมื่อผมไปที่ตำบล ก็พบว่าศิลปินพื้นบ้านส่วนใหญ่เสียชีวิตไปแล้ว และโดยพื้นฐานทายาทก็มีสืบทอดงานฝีมือเหล่านี้ ผมพบผ้าปะติดจริง ๆ เพียง 2 อันเท่านั้น เมื่อสำรวจชิ้นงานผ้าปะติดและรวบรวมมา จึงได้พบว่ามี ความแตกต่างระหว่างผู้ทำชิ้นงานและผลงานไม่เข้าคู่กัน และก็ยังพบอีกว่า เอกสารหลักฐานการส่งชิ้นงานจากศูนย์วัฒนธรรมมณฑล ไบเสีร์รับเงินและใบรับรองที่จ่ายให้กับสำนักงานวัฒนธรรมต่าง ๆ ในปีนั้นไม่ได้ถูกส่งมอบถึงมือศิลปินผู้ทำผลงาน” ผ้าปะติดหยางซิน กำลังเผชิญหน้ากับการใกล้จะสูญหายในหมู่ประชาชน ในเดือนสิงหาคมของปีเดียวกัน เอกสาร “คำร้องขอขึ้นทะเบียนผ้าปะติดหยางซินเป็นตัวแทนมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ” ได้จัดทำครบชุดเสร็จสมบูรณ์

ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรมประจำอำเภอแนะนำให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งเข้ามา รับผิดชอบ แต่นายหยิน กวนซาน เจ้าหน้าที่ของศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซินซึ่งเป็นผู้จัดเตรียม เอกสารต่างๆ ได้คัดค้าน นายหยิน กวนซาน ย้อนความทรงจำของว่า “ผมได้เตรียมร่าง เอกสารก็ครบหมด แล้วจะมาเลื่อนการยื่น มันจำเป็นหรือ?” ในปี 2008 การยื่นขอขึ้นทะเบียนเป็นมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติไม่ประสบผลสำเร็จ

ในปี 2006 การพัฒนาการผลิตผ้าปะติดหยางซินได้ถูกบรรจุไว้ในวาระการประชุม การ ประชุมดังกล่าวมีผู้อำนวยการฝ่ายโฆษณาชวนเชื่อในขณะนั้นเป็นประธานในการประชุม และมี ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรมประจำอำเภอและเจ้าหน้าที่ของศูนย์วัฒนธรรมเข้าร่วมด้วย หลังจากหารือกันสามครั้ง มีการเสนอว่า “ผ้าปะติดหยางซิน มีคุณค่าทางศิลปะสูง หากจะทำเป็นธุรกิจการ ผลิตจะต้องมีการฝึกฝน แม้ว่าโอกาสทางธุรกิจจะหายากมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะ ผลิตชิ้นงานจำนวนหนึ่งออกมา และมีความคิดในการขอรับสิทธิบัตรทางการค้าสำหรับผ้าปะติด หยางซินด้วย” จากนั้น “รายงานเกี่ยวกับการพัฒนาธุรกิจผลิตผ้าปะติดหยางซิน” ก็ถูกส่งไปยัง หัวหน้าแผนกโฆษณาชวนเชื่อ แต่เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงบุคลากรและเรื่องดังกล่าวจึงถูกเก็บเข้า ลังชัก ในเดือนสิงหาคม สำนักงานโทรทัศน์ดาวเทียมหูเป่ย์เซียทิ้มคอลัมน์หูเป่ย์มาที่หยางซินเพื่อถ่าย ทำภาพยนตร์สารคดีความยาว 20 นาทีชื่อ “มหัศจรรย์ฝีมือผ้าปะติด” ซึ่งออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 6 กันยายน เนื้อหาทั่วไปประกอบด้วย 1.การแนะนำผ้าปะติดแขนพนัก “กิเลนมอบลูก” 2. “เครื่อง เคลือบสีดำวาดลายน้ำทอง” โดยนายหลี่ จื้อกั๋งผู้เชี่ยวชาญคติชนวิทยาวัฒนธรรมผู้ 3.น้ำพักน้ำแรง กว่า 20 ปีในการค้นพบผ้าปะติดของนายหยิน กวนซาน 4. การผลิตผ้าปะติดสำหรับแขนพนักในปี 1987 โดยศูนย์วัฒนธรรม เป็นต้น

ปี 2008 ประเทศจีนรับเริ่มสมัครรายขึ้นทะเบียนเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แห่งชาติชุดที่ 2 ผ้าปะติดหยางซิน ประสบความสำเร็จในการขึ้นทะเบียน และไซ่ เยว่เอ๋อเป็นผู้สืบทอดระดับชาติ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผู้คนก็รู้จักผ้าปะติดของหยางซิน มากขึ้น และได้กระตุ้นให้เกิด การวิจัยโดยนักวิจัยในมหาวิทยาลัย

(5) ผู้สืบทอดและวิธีการสืบทอด

เนื่องจากพบว่าศิลปินพื้นบ้านจำนวนมากเสียชีวิตระหว่างการวิจัยของศูนย์วัฒนธรรม อำเภอหยางซินในปี 2005 “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสริมสร้างการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับ ต้องไม่ได้ของประเทศจีน” จึงได้รับการเผยแพร่โดยสำนักงานทั่วไปของสภาแห่งรัฐในปีเดียวกัน ในปี 2007 กระทรวงวัฒนธรรมอิงตาม “มาตรการชั่วคราวเพื่อการอนุรักษ์และการจัดการมรดกวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ (คำสั่งกระทรวงวัฒนธรรมฉบับที่ 39 ปี 2006 ได้ประกาศรายชื่อตัวแทนผู้สืบทอดมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติชุดแรก ซึ่งถือเป็นการเปิดตัวอย่างเป็นทางการของการ ระบุตัวแทนและการจัดการผู้สืบทอดของโครงการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ ดังนั้น

ในปี 2007 ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินจึงเริ่มจัดระเบียบและจัดเก็บเอกสารการสำรวจในศูนย์วัฒนธรรมตามนโยบายระดับชาติ สร้างเอกสารส่วนตัวสำหรับศิลปินคนสำคัญ และเริ่มฝึกอบรมศิลปินผู้ผลิตงานรุ่นใหม่ ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมเล่าว่า “เนื่องจากเราต้องการทำให้ผ้าปะติดของหยางซินมีการผลิตในเชิงธุรกิจในเวลานั้น เราจึงเริ่มรับสมัครคนที่สามารถทางด้านเย็บปักถักร้อยและผลิตชิ้นงานผ้าปะติดของหยางซินได้ แต่มีคนมาสมัครไม่มากนัก ประมาณสิบคนโดยประมาณ และส่วนใหญ่ว่างงานและดูแลลูกอยู่ที่บ้าน ซึ่งเนื่องจากลูกเริ่มเข้าโรงเรียน พวกเขาจึงไม่มีอะไรทำ จึงมาสมัครเพื่อหาเงินเลี้ยงชีพ” ป้าไซในศูนย์วัฒนธรรมเป็นหนึ่งในผู้สมัคร เธอเล่าว่า “ตอนนั้นศูนย์วัฒนธรรมกำลังรับสมัครคนอยู่ เพื่อฝึกฝนทำผ้าปะติดหยางซิน เลยมาสมัคร วิธีทดสอบคือปักผ้าเป็นลายดอกไม้ ป้าปักไปสักหน่อยหนึ่งเขาก็รับแล้วละค่ะ”

“แต่จริง ๆ แล้ว ป้าทำผ้าปะติดไม่ค่อยเป็นหรอก แค่อยากได้เงินมาจุนเจือครอบครัว เงินเดือนคำนวณตามความยาวของเส้นไหมที่ใช้ในการวาดลายเส้นตามแบบโครงสร้างด้วยหน่วย “เมตร” คิดเป็นราคา 5 หยวนต่อ 1 เมตร ซึ่งงานไม่เยอะ มีรายได้ 2-3 ร้อย หยวนต่อเดือนก็ดีแล้วค่ะ” ป้าหลี่ ผู้สมัครในศูนย์วัฒนธรรมอีกท่านกล่าวว่า “ในศูนย์วัฒนธรรมเก่ามีห้องหนึ่งให้เราเรียนรู้ช่างในเต็มไปด้วยผ้า เครื่องมือ และของจิปาละอื่นๆ เราเรียนรู้ในกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป และเราก็ได้เรียนรู้วิธีทำผ้าปะติดในกระบวนการนี้ด้วย” นี่เป็นช่วงเวลาเดียวกันที่ครูหูฟางผู้สืบทอดตำแหน่งคนปัจจุบันระดับมณฑลมาเยี่ยมชมศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน ได้เห็นการพัฒนาของผ้าปะติดหยางซินสลับจากศูนย์วัฒนธรรมเก่าไปสู่ศูนย์วัฒนธรรมใหม่ ณ เวลานั้นเธอยังคงเป็นผู้หญิงธรรมดาที่สามารถทำผ้าปะติดได้ เธอกเล่าว่า “ครูไซ เยวเออ ได้รับการยอมรับให้เป็นผู้สืบทอดระดับชาติในปี 2008 ในเวลานั้นยังไม่มีกระบุผู้สืบทอดระดับอำเภอ ระดับมณฑล หรือระดับเมือง”

ตารางที่ 4-4 การจัดตั้งหอจดหมายเหตุศิลปินที่สำคัญในปี 2007(XIN QIU สรุบบันทึกตามบันทึกและการอธิบายด้วยวาจาของพนักงานที่เกษียณอายุในศูนย์วัฒนธรรม 2023)

ชื่อ	เพศ	วันเกิด	ระดับการศึกษา	วิธีการสืบทอด	ที่อยู่
เงินมู่เหลียน	หญิง	1937	โรงเรียนเอกชน	จากแม่ และแม่สามี	ตำบลมู่ก่าง อำเภอหยางซิน
เหอเถาฮวา	หญิง	1936	ไม่รู้หนังสือ	จากแม่ และแม่สามี	ตำบลต้าเต๋อ อำเภอหยางซิน

ชื่อ	เพศ	วัน เกิด	ระดับการศึกษา	วิธีการสืบทอด	ที่อยู่
เคอ มู่เซียง	หญิง	1959	ประถมศึกษา ตอนต้น	จากแม่ (เหอเถาส วา)	ตำบลต้าเต๋อ อำเภอหยางซิน
หวางเซ่อคุน	หญิง	1955	ประถมศึกษา	จากคุณยายและคุณ ป้า	ตำบลเฟิงหลิน อำเภอหยางซิน
ฉินอ้ายซิง	หญิง	1918	ไม่รู้หนังสือ	(เสียชีวิต 1989)	ตำบลไป่ซา อำเภอหยางซิน
ฉิงชู่เจิน	หญิง	1955	ไม่รู้หนังสือ	จากพี่สะใภ้คนอื่น บ้านแม่สามี	ตำบลต้าหวาง อำเภอหยางซิน
เซี่ยชู่เหลียน	หญิง	1938	ไม่รู้หนังสือ	จากแม่ และ แม่สามี	ตำบลหวงซางโซ่ว อำเภอหยางซิน
เคอเหลียนอิง	หญิง	1961	ประถมศึกษา	จากแม่	ตำบลหวงซางโซ่ว อำเภอหยางซิน
หลี่ซิง	หญิง	1927	ไม่รู้หนังสือ	(เสียชีวิต 1989)	ตำบลหยวนโซ่ว อำเภอหยางซิน
หวางตงหนาน	หญิง	1945	ไม่รู้หนังสือ	จากแม่	ตำบลหยวนโซ่ว อำเภอหยางซิน
หลี่ตงเหมย	หญิง	1937	โรงเรียนเอกชน	จากการฝึกงานใน หมู่บ้าน	ตำบลไท่จื่อ อำเภอหยางซิน
ฉินหลานเซียง	หญิง	1946	ไม่รู้หนังสือ	จากแม่สามี	ตำบลไท่จื่อ อำเภอหยางซิน
ฟางทู่ยวี่น	หญิง	1941	ประถมศึกษา	จากแม่	นาเกษตรทหาร อำเภอหยางซิน
หวางจินตัง	หญิง	1949	ประถมศึกษา ตอนต้น	จากแม่	เมืองหวังอิง อำเภอหยางซิน
ไซ่เยว่เอ๋อ	หญิง	1936	มัธยมศึกษา ตอนต้น	จากแม่	เมืองกั่วเหอ อำเภอหยางซิน

เนื้อหาและตารางด้านบนแสดงให้เห็นว่าในหมู่ประชาชน ผ้าปะติดหยางซิน ส่วนใหญ่จะสืบทอดผ่านการสอนด้วยวาจาตามความสัมพันธ์ในครอบครัว ในศูนย์วัฒนธรรม ส่วนใหญ่จะสืบทอดผ่านการฝึกอบรม และเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในศูนย์วัฒนธรรมสำหรับผู้สืบทอดของผ้าปะติดไม่สูงนัก ในปี 2008 ถึงจะเริ่มให้ความสนใจกับการบ่มเพาะผู้สืบทอดอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม ไม่มีการบำรุงรักษาสำหรับศิลปินพื้นบ้านเหล่านี้ มีเพียงการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องเท่านั้น จากนั้นในปี 2010 ศูนย์วัฒนธรรมต้องการพัฒนาผ้าปะติดหยางซินและผลิตในเชิงพาณิชย์ และเปิดหน้าร้านสำหรับจัดจำหน่ายผ้าปะติดโดยเฉพาะที่อุ้ยฮั่นในปี 2011 มีคำสั่งซื้อเพียงไม่กี่รายการเท่านั้นและหน้าร้านก็ได้ปิดตัวลงในเวลาเพียงไม่กี่เดือน ตั้งแต่ปี 2012 ถึง 2017 ได้เข้าร่วมนิทรรศการขนาดเล็กจำนวนมากในมณฑลและจำนวนคำสั่งซื้อทั้งหมดเป็นตัวเลขหลักเดียว จากมุมมองนี้การพัฒนาเชิงพาณิชย์ของผ้าปะติดยังไม่ราบรื่นนัก

4) การอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติดหยางซินในศูนย์วัฒนธรรมแห่งใหม่ (ปี 2018 ถึง 2023)

การอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติดหยางซินในศูนย์วัฒนธรรมหยางซินแห่งใหม่ ประกอบด้วย 2 ส่วนเป็นหลัก ส่วนแรกคือรูปแบบธุรกิจในการจัดหาบริษัทภายนอกให้กับ “Hubei Hongyun Handcraft Co., Ltd.” ส่วนที่สองคือรูปแบบการประชาสัมพันธ์ที่เป็นอิสระของศูนย์วัฒนธรรม

(1) รูปแบบการจ้างบริษัทภายนอกผลิต (เอาท์ซอร์ส)

ในปี 2019 สถาบันผ้าปะติดหยางซินได้จัดทำ “ห้องเวิร์คช็อปสร้างอาชีพแก่জনด้วยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผ้าปะติดหยางซิน” โดยส่วนใหญ่ว่าจ้างบริษัทภายนอกดำเนินการผลิตและจำหน่ายชิ้นงานให้แก่ “Hubei Hongyun Handicraft Co., Ltd.” โดยใช้หลักการ “สถาบันผ้าปะติดหยางซิน + บริษัท + กลุ่มสมาชิกที่ทะเบียนบ้านอยู่ในชนบท” มาดำเนินการด้วยปรัชญาการจัดการและธุรกิจ “นโยบายและการสนับสนุนทางการเงิน คำแนะนำและทิศทางในการสืบทอด และการดำเนินงานที่เป็นอิสระ” แนวคิดหลักของแนวคิดนี้สะท้อนออกโดย “มีห้องให้บริการฟรี 1 ห้องแก่บริษัทนั้นในศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน แต่บริษัทต้องรับผิดชอบต่อผลกำไรและขาดทุนของตนเอง นอกเหนือจากการทำกำไรแล้ว ยังต้องช่วยศูนย์วัฒนธรรมทำโฆษณาให้แก่วัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินด้วย และศูนย์วัฒนธรรมไม่คิดค่าธรรมเนียมอื่น ๆ”

ภาพที่ 4-20 ห้องเวิร์คช็อปสร้างอาชีพแก่জনด้วยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผ้าปะติดหยางซิน (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

บุคคลหลักที่ดูแลบริษัทคือสามีภรรยาคนหนึ่ง สามี หง ฮั่นรู่ย เป็นผู้จัดการ เขารับผิดชอบด้านความร่วมมือทางธุรกิจเป็นหลัก เขาจะเจรจากับบางหน่วยงานเพื่อขายผ้าปะติด เช่น ธนาคาร หน่วยงานของรัฐ หรือองค์กรเอกชนที่ต้องการของขวัญหรือต้องการส่งผลิตงานฝีมือผ้าปะติดจำนวนหนึ่งสำหรับช่วงเทศกาล ภรรยาทำหน้าที่หลักในการทำผ้าปะติด เช่น วาดลวดลาย ปะติดผ้า แต่ไม่ได้เย็บเอง เนื่องจากผู้จัดการของบริษัท หง ฮั่นรู่ย นั้นเป็นคนพิการ ดังนั้นบริษัทจึงได้รับการอุปถัมภ์ให้เป็นฐานการจ้างงานและสร้างธุรกิจสำหรับคนพิการของมณฑลหูเป่ย์จากสมาคมคนพิการในมณฑลหูเป่ย์ พนักงานผลิตผ้าปะติดที่บริษัทว่าจ้างโดยพื้นฐานแล้วเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมจากศูนย์วัฒนธรรมเก่า (ผู้หญิงจากอำเภอหยางซิน) พวกเขาไม่มีเงินเดือนขั้นพื้นฐาน และคำนวณตามจำนวนด้ายเย็บที่คิดเป็นเมตรเป็นหลัก เงินเดือนเดิมเพิ่มขึ้นจาก 5 หยวนต่อเมตรถึงเงินเดือนปัจจุบัน 22 หยวนต่อเมตร

นักออกแบบไม่ได้อยู่ในศูนย์วัฒนธรรม แต่มีคนที่เก่งด้านการออกแบบอยู่ข้างนอกเพื่อรับออเดอร์ ผู้จัดการหง ฮั่นรู่ย ติดต่อและประสานงานเรื่องการออกแบบ ค่าธรรมเนียมการออกแบบอยู่ระหว่าง 100 ถึง 1,000 หยวนและต้นทุนไม่ได้สูงมาก หลังจากออกแบบเสร็จแล้วก็นำต้นฉบับการออกแบบมายังศูนย์วัฒนธรรม และภรรยาของเขาก็วาด ตัด และประยุกต์ลวดลายดังกล่าว ลวดลายถูกวาด ตัดเป็นชิ้นและนำมาปะติดกัน โดยแบบลวดลายจะวาดลงบนกระดาษหรือไม้กั้นผ้าซับในก่อนในการปะติดผ้าส่วนใหญ่ทำโดยการทากาวหรือติดกาวสองหน้า ผ้าซับในที่ใช้จะเป็นผ้าซับในสำเร็จรูปซึ่งช่วยลดกระบวนการเตรียมแบบ และลดระยะเวลาในการทำผ้าปะติดลงอย่างมาก ผ้าซับในบางครั้ง

ใช้ “กระดาษคราฟท์” ด้วยซ้ำ ซึ่งไม่เหมือนกับวัสดุที่ใช้ในอดีต โดยเฉพาะรูปแบบ สี และฟังก์ชันการใช้งานที่เปลี่ยนไป ซึ่งผลผลิตออกมาเป็นงานฝีมือผ้าปะติดแบบใหม่

ภาพที่ 4-21 ผ้าปะติดแบบดั้งเดิมลายนักษัตรปีเสือ ผ้าปะติดแบบสมัยใหม่สิริรัยราศีนักษัตร (ภาพโดย XIN QIU, 2023)

หลังจากติดผ้าแล้ว เจ้าหน้าที่ที่ชำนาญการเย็บในศูนย์วัฒนธรรมจะเย็บชิ้นผ้าให้ติดกัน หลังจากเย็บเสร็จสิ้นแล้วจะนำมาใส่กรอบและบรรจุหีบห่อ จากนั้นจึงส่งมอบให้กับหน่วยงานทั้งทำชิ้นงานหรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบ ผู้ที่มาสั่งซื้อจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรกคือความต้องการส่วนบุคคล ส่วนใหญ่จะเป็นการมอบของขวัญส่วนตัว เช่น เป็นของขวัญให้กับครู หัวหน้า หรือเพื่อนฝูง อีกประเภทหนึ่งสำหรับการตอบแทนด้วยของขวัญให้กับหน่วยในการเจรจาธุรกิจ นอกจากนี้ยังมีอีกประเภทหนึ่งเป็นการสั่งทำตาม “ริม” ในช่วงแต่ละเทศกาล ซึ่งส่วนใหญ่เป็นหน่วยราชการ เช่น สร้างสรรค์ผ้าปะติดเป็นริม “ใส่ชื่อมือสะอาด” ลักษณะของบริษัทนี้จะคล้ายกับเป็นการทำเวิร์คช็อปแบบครอบครัว ราคางานอยู่ระหว่าง 280 ถึง 3,000 หยวนใบเสนอราคาขึ้นอยู่กับความซับซ้อนและขนาดของกระบวนการผลิตชิ้นงานเป็นหลัก ในปัจจุบันนี้งานฝีมือที่มีราคาหลัก ๆ อยู่ที่ 280 380 และ 580 หยวน ซึ่งขายได้ค่อนข้างมาก และงานที่มีราคาสูงกว่านั้นส่วนใหญ่จะเป็นงานสั่งทำโดยเฉพาะ คนทั่วไปจะไม่ค่อยซื้อ ก่อนเกิดโรคระบาดโควิด 19 บริษัทมีพนักงานเย็บประมาณ 8 คน เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคระบาดทำให้ปัจจุบันบริษัทมีคนอยู่ในศูนย์วัฒนธรรมเพียง 2 คน เนื่องจากไม่มีเงินเดือนขั้นพื้นฐาน และถ้าหากออเดอร์ไม่ได้มากนัก ทุกคนจะไม่มาทำงานที่ศูนย์วัฒนธรรม แต่กลับนำวัสดุกลับไปทำที่บ้าน ป้าหลิวพนักงานของบริษัทในวัย 50 ปีเปิดเผยว่า

“ทุกเดือนหากงานเยอะจะมีรายได้ประมาณ 2,000 หยวน และมีรายได้ต่อปีประมาณ 20,000 หยวน ซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีรายได้ค่อนข้างสูง เพราะส่วนใหญ่จะมีรายได้อยู่ที่ปีละ 10,000 หยวน” ป้าหวังวัย 72 ปี พนักงานของบริษัทอีกท่านกล่าวเสริมว่า “โดยทั่วไปแล้วจะทำโดยไม่มีพนักงานคนใดเลย จุดประสงค์หลักคือการหาเงินค่ากับข้าว แล้วอีกอย่างหนึ่ง ทำผ้าปะติดนี้มันเสียดายตามาก อีกสักสองสามปีป้าว่าจะเลิกทำแล้วละจ่ะ” ผู้จัดการบริษัท หง ฮั่นรู่ยกกล่าวว่า “เมื่อมีคำสั่งซื้อ ผมก็จะติดต่อผู้รับจ้างเย็บเหล่านี้ให้พวกเขาทำ ตอนนี้ผมมีคนรับจ้างเย็บอยู่ที่ประมาณสามสิบหรือสี่สิบคน ซึ่งไม่จำเป็นต้องทำผ้าปะติดทั้งกระบวนการ จ้างพวกเขาเย็บเพียงขอบก็พอแล้ว ปัจจุบันให้ทุกคนราคา 22 หยวนต่อเมตร เมื่อก่อนผมจะรับผิดชอบงานเบื้องต้นในการติดผ้าและวาดลวดลายเป็นหลัก เสร็จแล้วก็ให้พวกเขาเย็บขอบ ถ้าต้องการแบบก็มักจะหาคนภายนอกที่สามารถออกแบบให้ทำแบบร่างได้ ตัวอย่างงานชิ้นหนึ่งราคา 100 หยวน 200 หยวนหากความต้องการสูง ราคาสูงสุดก็อยู่ที่ 1,000 หยวน และเพราะต้นทุนพวกนี้ก็สูงขนาดนี้แล้ว ราคาขายของเราจึงแพงตามต้นทุนพวกนี้ไปด้วย แต่โดยทั่วไปแล้ว การสั่งซื้อที่ราคาค่อนข้างแพงนั้นมาจากลูกค้าองค์กร ที่เป็นลูกค้าบุคคลทั่วไปนั้นไม่มี ปัจจุบันในปี 2019 บริษัทมีมูลค่าการผลิตอยู่ที่มากกว่า 3 ล้านหยวน ปริมาณการขายต่อปีมากกว่า 600 ชิ้น ยอดขายต่อปีมากกว่า 1.5 ล้านหยวนและ กำไรต่อปีมากกว่า 200,000 หยวน หลังจากการแพร่ระบาดของโควิดในปี 2020 แทบจะไม่มีคำสั่งซื้อเลย ในช่วงปี 2021 ถึง 2022 ก็มีการฟื้นตัวอยู่บ้าง โดยปีนี้ 2023 จะต้องดูช่วงครึ่งปีหลัง โดยทั่วไปครึ่งปีแรกเป็นช่วงซบเซาและแทบจะไม่มีคำสั่งซื้อเลย”

ภาพที่ 4-22 รูปแบบการดำเนินงานของ Hubei Hongyun Handicrafts Co., Ltd.
(จัดทำโดย XIN QIU, 2023)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบการเอาต์ซอร์สของการทำผ้าปะติดหยางซิน มีประสิทธิภาพการดำเนินงานต่ำในช่วงปี 2020 ถึง 2023 เนื่องจากการแพร่ของโรคระบาด แต่ก็สร้างผลประโยชน์

ทางเศรษฐกิจด้วย โมเดลนี้ยังมีความสำคัญเชิงบวกสำหรับการส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับผ้าปะติด
หยางซินในวงกว้าง

(2) รูปแบบสาธารณประโยชน์

โมเดลสาธารณประโยชน์ของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เพื่อการอนุรักษ์ สืบทอดและการ
พัฒนาผ้าปะติดหยางซิน ส่วนใหญ่ประกอบด้วย 5 ทิศทาง ได้แก่ การนำผ้าปะติดเข้าสู่ระบบการศึกษา
การฝึกอบรมผ้าปะติด การแลกเปลี่ยนและสัมมนาผ้าปะติด การแข่งขันทำผ้าปะติดและกิจกรรม
นิทรรศการผ้าปะติด

ตารางที่ 4-5 รูปแบบสาธารณประโยชน์(จัดทำโดย XIN QIU,2023)

หมวดหมู่	เวลา เริ่มต้น	พื้นที่ ดำเนินการ	เหตุผล	หมายเหตุ
นำผ้าปะติดเข้า สู่ระบบ การศึกษา	2019-2023	ภายในเขต อำเภอ	เพื่อส่งเสริมการ รับรู้เกี่ยวกับผ้า ปะติด	โรงเรียนประถมศึกษาและ มัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอ
การฝึกอบรม ทำผ้าปะติด	2008-2023	ภายในและ ภายนอก ศูนย์วัฒนธรรม	บ่มเพาะผู้สื ทอด	ศูนย์ฝึกอบรม (ภายใน) ชุมชน (ภายนอก) เวิร์คช็อป (ภายนอก)
สัมมนา แลกเปลี่ยน	2018-2023	ภายในและ ภายนอก ศูนย์วัฒนธรรม	ประเมินและ ศึกษาวิจัย	เวิร์คช็อป (ภายนอก) ศูนย์มรดกทางวัฒนธรรมที่ จับต้องไม่ได้ อื่น ๆ และแลกเปลี่ยนใน มหาวิทยาลัย
การประกวด ทำผ้าติด	2018-2023	ภายในและ ภายนอก ศูนย์วัฒนธรรม	ใช้ “การแข่งขัน” ส่งเสริม “การ ประชาสัมพันธ์”	ศูนย์ฝึกอบรม (ภายใน) สวนสาธารณะทะเลสาบ เหลียนฮวา (ด้านนอก)
นิทรรศการผ้า ปะติด	1989-2023	ภายในและ ภายนอก ศูนย์วัฒนธรรม	เพื่อส่งเสริมการ รับรู้เกี่ยวกับผ้า ปะติด	เข้าร่วมในเทศกาลวัฒนธรรม นอกศูนย์วัฒนธรรมเทศ สู่สายตาชาวโลกผ่านเทศกาล ท่องเที่ยว

สาธารณประโยชน์ รูปแบบที่ 1 การนำผ้าปะติดเข้าสู่ระบบการศึกษา

กิจกรรมการสอนทำผ้าปะติดในโรงเรียนเริ่มต้นในปี 2019 ภายในพื้นที่อำเภอ ครอบคลุมโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอหยางซินเป็นส่วนใหญ่ ปัจจุบัน พื้นที่ดังกล่าวที่ได้ไปเยี่ยมชมมานั้นเป็นโรงเรียนประถมศึกษาในสี่ตำบลหลัก ๆ ได้แก่ ตำบลซันซี ตำบลผู่เถว ตำบลไปซา และตำบลมู่ก่าง ซึ่งหลัก ๆ วัฒนธรรมผ้าปะติดได้รับการส่งเสริมในรูปแบบของนิทรรศการทำผ้าปะติดในโรงเรียน เมื่อต้นปี 2021 โรงเรียนประถมศึกษาพื้นที่บางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมท่องเที่ยวนอกสถานที่ในฤดูใบไม้ผลิ และเลือกที่จะเข้ามาเรียนรู้ที่ศูนย์วัฒนธรรม

ภาพที่ 4-23 นักเรียนชั้นประถมศึกษาในอำเภอหยางซินได้ไปศึกษาผ้าปะติดที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน นักเรียนชั้นโรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอหยางซินเข้าชมนิทรรศกาลผ้าปะติดหยางซิน(รวบรวมโดย XIN QIU,2023)

สาธารณประโยชน์ รูปแบบที่ 2 : การฝึกอบรมผ้าปะติด

วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมผ้าปะติดคือเพื่อเป็นการบ่มเพาะผู้สืบทอดเป็นหลัก สถานที่จัดกิจกรรมฝึกอบรมผ้าปะติดส่วนใหญ่อยู่ที่ศูนย์ฝึกอบรมในศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน มี “หลักสูตรการฝึกอบรมทักษะผ้าปะติดหยางซิน” ฟรีหนึ่งหรือสองหลักสูตรทุกปี แต่แต่ละครั้งใช้เวลาอบรม 5 วัน และครอบคลุมขั้นตอนการทำผ้าปะติดทุกกระบวนการ กลุ่มเป้าหมายของการฝึกอบรมคือชาวบ้านในพื้นที่ที่สนใจทพผ้าปะติดหรือต้องการหาเป็นรายได้จากการทำผ้าปะติด ครั้งละ 20-30 คน วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมคือเพื่อหาผู้สืบทอดผ้าปะติดในหมู่ผู้เข้ารับการอบรม ณ เดือนพฤษภาคม 2023 มีผู้สืบทอดตัวแทนผ้าปะติดของหยางซินระดับที่สี่ 27 คน ในจำนวนนี้มีผู้สืบทอดตัวแทนระดับชาติ 1 คน (ไซ่ เยว่เอ้อ) ผู้สืบทอดตัวแทนระดับมณฑล 1 คน (หูฟาง) ผู้สืบทอดตัวแทนระดับเมือง 4 คน (1.โจว หง 2.เฉิง หลานเซียง 3.หวัง จินตั้ง 4.เย่ ซุน) และผู้สืบทอดตัวแทนระดับตำบล มีผู้สืบทอด 21 คน มีอายุตั้งแต่ 45 ถึง 85 ปี (ข้อมูลข้างต้นจัดทำโดยศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน)

รูปแบบสถานที่ฝึกอบรมนอกศูนย์วัฒนธรรมได้เข้าสู่ชุมชนในปี 2023 โดยกลุ่มเป้าหมายหลักในการอบรมคือผู้หญิงที่อยู่ภายในชุมชน หลังจากการฝึกอบรมแล้วมีคุณสมบัติตรงตามความต้องการ พวกเขาสามารถเข้าไปทำงานใน “Hubei Hongyun handicrafts Co., Ltd.” ได้ เพื่อเข้าร่วมในระบบ “ทำงานตามออเดอร์ แก้ปัญหาการจ้างงาน” แต่เนื่องจากผลกระทบของการแพร่ระบาดของโควิด-19 บริษัทจึงได้รับคำสั่งซื้อที่จำกัด และยังไม่บรรลุผลในการช่วยเหลือการจ้างงานที่ติดตามนโยบายที่วางไว้ ในปี 2023 สำนักงานการท่องเที่ยวประจำมณฑลหูเป่ย์ได้จัดหลักสูตรการฝึกอบรมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งรวมถึงผ้าปะติดหยางซิน การฝึกอบรมดำเนินไปเป็นเวลา 15 วัน และมุ่งเป้าไปที่ผู้ที่มีบุคลากรขั้นพื้นฐานและผู้สืบทอดเป็นหลัก

ภาพที่ 4-24 การฝึกอบรมการทำผ้าปะติดในศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เดินทางไป สอนการทำผ้าปะติดยังชุมชน (รวบรวมโดย XIN QIU, 2023)

สาธารณประโยชน์ รูปแบบที่ 3: การแลกเปลี่ยนและสัมมนาผ้าปะติด

การแลกเปลี่ยนและสัมมนาผ้าปะติดของหยางซิน สามารถแบ่งออกเป็น 3 สถานการณ์ สถานการณ์แรกคือกลุ่มคณะกรรมการประเมินวัฒนธรรมประจำเมืองหูเป่ย์ประเมินและเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนา

สถานการณ์ที่สองคือศูนย์วัฒนธรรมออกไปศึกษาดูงานศูนย์วัฒนธรรมในมณฑลอื่น ๆ เพื่อศึกษา เรียนรู้วิธีการและประสบการณ์ในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

สถานการณ์ที่สามคือให้มหาวิทยาลัยดำเนินการจัดการพูดคุยแลกเปลี่ยน ตั้งแต่ปี 2019 ถึง 2023 มีมหาวิทยาลัยเข้ามาในศูนย์วัฒนธรรมน้อยลง เนื่องจากการควบคุมระดับชาติในช่วงที่เกิดโรคระบาดพวกเขาจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอก โดยในช่วงครึ่งแรกของปี 2023 จะมีการแลกเปลี่ยนระหว่างมหาวิทยาลัยในมณฑลหูเป่ย์มากขึ้น โดยหลักๆ ที่เข้ามาเยี่ยมชม ได้แก่ มหาวิทยาลัยสิ่งทออู่ฮั่น มหาวิทยาลัยหูเป่ย์ มหาวิทยาลัยครุศาสตร์หูเป่ย์ ฯลฯ อาจารย์หูฟางผู้สืบทอด

ผ้าปะติระดับมณฑลจังหวัดได้ให้การต้อนรับและเป็นผู้อธิบายให้แก่เข้าเยี่ยมชม ณ ศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งโดยปกติจะใช้เวลาครึ่งวัน

ภาพที่ 4-25 กลุ่มเจ้าหน้าที่ระดับสูงด้านวัฒนธรรม ระดับมณฑลได้เข้าเยี่ยมชมศูนย์ เจ้าหน้าที่ของ ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่เอนซือ (รวบรวมโดย XIN QIU,2023)

สาธารณประโยชน์ รูปแบบที่ 4 การแข่งขันทำผ้าปะติ

วัตถุประสงค์ของการแข่งขันทำผ้าปะติของหยางซิน คือ “ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ผ่าน การแข่งขัน” และปัจจุบันมีการจัดการแข่งขัน 1-2 ครั้งทุกปี สถานที่จัดการแข่งขันโดยทั่วไปจะจัดขึ้น ที่ศูนย์ฝึกอบรมในศูนย์วัฒนธรรมและปู้เข้าร่วมการแข่งขันกันโดยทั่วไปได้แก่เจ้าหน้าที่ในศูนย์ วัฒนธรรมหรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมนอกศูนย์วัฒนธรรม ขณะเดียวกัน จะมีการกำหนดรางวัลไว้ บางส่วนไว้ด้วย การแข่งขันนอกศูนย์วัฒนธรรมโดยทั่วไปจะจัดขึ้นในอำเภอหยางซิน เช่น ที่ฟู่ชวนใน อำเภอหยางซินได้จัดการแข่งขันทำผ้าปะติของหยางซินขนาดใหญ่ครั้งแรกในปี 2023 ซึ่งกิน เวลาราวสามวัน เมื่อเร็ว ๆ นี้ในเดือนพฤษภาคม 2023 ได้มีการจัดงานเทศกาลการท่องเที่ยว ประจำเมืองหุเป่ย์ และได้มีการแข่งขันสร้างสรรค์ผ้าปะติของหยางซินที่บ้านขึ้นที่จัตุรัสกลางแจ้ง ทะเลสาบ “เหลียนฮวา” ซึ่งกินเวลาครึ่งวัน และเนื่องจากการจำกัดเวลาดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่ จะทำผ้าปะติให้เสร็จสิ้นทั้งผืน ผู้เข้าแข่งขันมาจากบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมจากศูนย์วัฒนธรรม หยางซิน ศิลปินพื้นบ้านและผู้สืบทอดในระดับเมืองและอำเภอ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แท้จริงเพื่อเป็น การโปรโมทผ้าปะติ

ภาพที่ 4-26 การแข่งขันสร้างสรรค์ผ้าปะติดของหยางซินที่บ้านในเทศกาลการท่องเที่ยวมณฑลหูเป่ย์ประจำปี 2023 (รวบรวมโดย XIN QIU, 2023)

สาธารณประโยชน์ รูปแบบที่ 5: กิจกรรมนิทรรศการผ้าปะติด

นิทรรศการจัดแสดงผ้าปะติดของหยางซิน แบ่งออกเป็น 2 ทิศทาง ทิศทางแรกคือนิทรรศการในศูนย์วัฒนธรรม ซึ่งจัดแสดงผลงานในช่วงเฉลิมฉลองเทศกาลและการแข่งขันเป็นหลัก นิทรรศการภายนอกศูนย์วัฒนธรรมแบ่งออกเป็นในประเทศและต่างประเทศ ในประเทศจีนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมประชาสัมพันธ์บางอย่างเป็นหลัก เช่น เทศกาลศิลปะ งานแสดงวัฒนธรรม เทศกาลการท่องเที่ยวภายในและภายนอกมณฑล เป็นต้น เช่น เมื่อเร็วๆ นี้ได้เข้าร่วมในงานวัฒนธรรมเอ็กซ์โป ปี 2023 ที่อู่ฮั่น และนิทรรศการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มณฑลชานตง และเทศกาลศิลปะเซินเจิ้น เป็นต้น ฯลฯ ในต่างประเทศ ตั้งแต่ปี 1989 ผ้าปะติดของหยางซินได้จัดแสดงในไซปรัส อิตาลี สหภาพโซเวียต ลิเบีย และประเทศอื่น ๆ จนถึงเดือนพฤษภาคม 2017 ผ้าปะติดของหยางซินได้เดินทางไปต่างประเทศอีกครั้งเพื่อจัดนิทรรศกาลในโปแลนด์ และผลงาน “ภาพกุ่ม” ได้รับการจัดเก็บไว้โดยมหาวิทยาลัยชื่อดัง Collection of the Jagiellonian Academy จากนั้นในเดือนมีนาคม 2023 คณะผู้แทนจีนได้นำผ้าปะติดของหยางซินไปได้เข้าร่วม “Beautiful Workshop” เพื่อจัดแสดงและเข้าร่วมการแข่งขันในฝรั่งเศส การจัดแสดงทั้งในและต่างประเทศนั้นได้รับรางวัลมากมาย เช่น “รางวัลที่สอง” สำหรับงานสะสมศิลปะที่บ้านที่ออกโดยกรมวัฒนธรรมมณฑลหูเป่ย์ “รางวัลดีเด่น” สำหรับการผลิตชิ้นงานสดในงานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีนครั้งแรก ได้รับรางวัล “เหรียญเงิน” จากนิทรรศการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และทักษะดั้งเดิมของจีน (หวงชาน)

ภาพที่ 4-27 นิทรรศการเทศกาลวัฒนธรรมหลายหมยและการท่องเที่ยวชานตงในประเทศ ปี 2023 นิทรรศการผ้าปะติดหยางซินและการแข่งขันในประเทศฝรั่งเศส (รวบรวมโดย XIN QIU,2023)

เนื้อหาข้างต้นคือรูปแบบในการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาผ้าปะติดของหยางซินของ ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ตั้งแต่ปี 2018 ถึง 2023 ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินในฐานะหน่วยอนุรักษ์ผ้าปะติดของหยางซิน ได้แสดงให้เห็นถึงการบริหารจัดการที่ดีและความสามารถขององค์กร ด้วยความร่วมมือกับโรงเรียน ชุมชน ผู้สืบทอด และสถาบันที่เกี่ยวข้อง การถ่ายโอนความรู้ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดของหยางซินได้รับการส่งเสริม และบรรลุผลลัพธ์ที่น่าพึงพอใจ

4.3 พัฒนาการของพื้นที่ทางวัฒนธรรมในการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของผ้าปะติดของหยางซิน

จากการวิจัยเกี่ยวกับหมู่บ้านเซียนเจียและศูนย์วัฒนธรรมซึ่งเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในอำเภอหยางซินพบว่าผ้าปะติดของหยางซินเผชิญหน้ากับปัญหาใหญ่ 2 ประการ ซึ่งนำไปสู่พัฒนาการในกระบวนการ สืบทอด อนุรักษ์และพัฒนาได้แก่ การเหินห่างจากความรักของมารดาจากสถานการณ์ความเป็นจริงในหมู่บ้านเซียนเจียและความท้าทายที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินกำลังเผชิญอยู่

1. การเหินห่างจากความรักของมารดาจากสถานการณ์ความเป็นจริงในหมู่บ้านเซียนเจีย

ปัญหาการเหินห่างระหว่างความรักของแม่กับความเป็นจริงในหมู่บ้านเซียนเจียถือเป็นหนึ่งในปัญหาด้านพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่ต้องเผชิญกับการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของผ้าปะติดของหยางซิน การสืบทอดผ้าปะติดหยางซินเป็นงานฝีมือแบบดั้งเดิมที่อาศัยความรักอันลึกซึ้งของแม่ที่

มีต่อลูก ๆ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าหมู่บ้านเซียนเจียจะเป็นหมู่บ้านที่มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่งดงามและมีวัฒนธรรมทางมนุษยศาสตร์ที่ดี ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงใน สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยที่แท้จริง การเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างอุตสาหกรรม การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างครอบครัว และการหายไปของความเชื่อและประเพณีพื้นบ้านทำให้แม่ขาดการเชื่อมต่อในฐานะทายาทผ้าปะติดของหยางซิน ในชีวิตจริงไม่มีช่องทางสำหรับเชื่อมโยงความรักของมารดาเพื่อส่งเสริมมรดกผ้าปะติดของหยางซินอีกแล้ว

1) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอุตสาหกรรม

ในขณะที่กระบวนการกลายเป็นเมืองยังคงก้าวหน้าต่อไปภายใต้อิทธิพลของการเปลี่ยนแปลงในสภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตที่แท้จริง หมู่บ้านเซียนเจียสามารถพึ่งตนเองได้อย่างสมบูรณ์ในด้านการเกษตรก่อนการปฏิวัติปลดแอก ในช่วงต้นทศวรรษ 1960 เกษตรกรรมไม่สามารถรักษาความต้องการในชีวิตได้ ส่งผลให้คนหนุ่มสาวส่วนใหญ่ที่ยังมีกำลังแรงงานได้ละทิ้งบ้านเกิดไปเพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นในเมืองต่างๆ เพื่อให้ครอบครัวมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การไหลออกของแรงงานรุ่นใหม่ นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอุตสาหกรรมของหมู่บ้านเซียนเจียแม้จะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลผ่านนโยบายการฟื้นฟูชนบทแห่งชาติของจีน ปี 2017 แล้วก็ตาม ด้วยการสนับสนุนของรัฐบาลท้องถิ่นจึงได้มีการพัฒนา “สหกรณ์ชุมชนฮัว” และ “ศูนย์เพาะพันธุ์พืชลิ้ม” ซึ่งส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและแก้ไขปัญหาการจ้างงานบางอย่างในหมู่บ้าน อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านยังคงเต็มใจที่จะ ออกไปทำงานเพื่อหารายได้ข้างนอก ด้วยรายได้ที่มากกว่า ประกอบกับการมาถึงของยุคหลังอุตสาหกรรม สินค้าและวัสดุ วัตถุติดต่าง ๆ ก็มีมากขึ้น ผู้คนมีแนวโน้มต้องการในวัตถุและผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัยและมีความสะดวกสบายมากขึ้น และผู้คนก็เลือกซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปสำหรับใส่ในชีวิตประจำวันมากขึ้น ส่งผลให้ผ้าปะติดหยางซินค่อย ๆ หายไป

2) การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างครอบครัว

ผ้าปะติดหยางซินเคยอยู่ในหมู่ชาวบ้านพื้นที่ชนบทอำเภอหยางซินมาก่อน และผู้หญิงที่ทำงานในพื้นที่ชนบทอำเภอหยางซินก็เป็นผู้สืบทอดของผ้าปะติดหยางซิน เมื่อพิจารณาสถานการณ์ปัจจุบันในหมู่บ้านเซียนเจีย ผู้สืบทอดบางคนก็ได้เรียนรู้ทักษะการทำผ้าปะติดหยางซินตั้งแต่วัยเด็กก็อายุเกินหกสิบแล้ว และบางคนแม้แต่ผู้สูงอายุบางคนก็แก่มาแล้ว แม้ว่าจะมีร่างกายที่แข็งแรง แต่สายตาพร่ามัว มือสั่น และไม่สามารถใช้ร่างกายสอนงานฝีมือนี้ได้อีกต่อไป แม้ว่ากลุ่มสตรีในชนบทในวัย 50 ปีในปัจจุบันจะเป็นผู้รับผิดชอบหลักของมรดกผ้าปะติดของหยางซิน แต่ปัญหาในการเลี้ยงดูครอบครัว (พ่อแม่สามีและลูกหลาน) ยังคงมีอยู่ หญิงสาวอายุต่ำกว่า 40 ปี ส่วนใหญ่ต้องทำงานนอกบ้านเพื่อหารายได้หรือดูแลลูก ๆ ที่บ้าน แม้ว่าผู้เซียนเจียจะพบว่ามิลปินพื้นบ้าน 19 คนที่ยังทำผ้าปะติดได้ แต่จริง ๆ แล้วมิลปินพื้นบ้านรุ่นเก่าเพียง 2 คนเท่านั้นที่ยังคงทำผ้าปะติดต่อไป คนที่เกิดหลังช่วงปี 1980 ไม่สามารถทำผ้าปะติดได้แล้ว ซึ่งไม่ต้องพูดถึงผู้ที่เกิดหลังในปี 1990 จำนวนมิลปินพื้นบ้านที่

สามารถทำผ้าปะติดของหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยถูกตัดขาดด้วยการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างครอบครัวในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย ในทศวรรษ 1950 การแยกครอบครัวทำให้ผ้าปะติดที่อาศัยการสืบทอดผ่านการสอนของคนในครอบครัวเกิด “วิกฤตการณ์ผ้าปะติดของหยางซิน” โดยจำนวนช่างฝีมือผ้าปะติดที่มีอายุมากกว่าค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่คนหนุ่มสาวไม่สนใจที่จะเรียนรู้ทักษะการทำผ้าปะติดหยางซินซึ่งต้องใช้เวลาและพลังงานมาก และเชื่อว่ามีวิธีสร้างรายได้ที่ดีกว่า หมู่บ้านเซียนเจี๋ยได้สูญเสียไปแล้วซึ่งสร้างสภาพแวดล้อมทางนิเวศน์สำหรับการทำผ้าปะติดหยางซิน

3) การสูญหายของความเชื่อและประเพณีพื้นบ้าน

ในการวิจัยของผู้เขียนพบว่าความเชื่อและประเพณีพื้นบ้านที่ผ้าปะติดของหยางซินอาศัยเพื่อความอยู่รอดก็หายไปเช่นกัน ก่อนทศวรรษ 1980 มีร่องรอยของผ้าปะติดหยางซินในเทศกาลประจำปี พิธีกรรม ความเชื่อและประเพณีพื้นบ้าน โดยเฉพาะในงานแต่งงาน พิธีเกิด และความเชื่อประเพณีพื้นบ้านผ้าปะติดที่แม่ทำให้ลูก แสดงถึงความเชื่อของวัฒนธรรมคู่ และความรักอันยิ่งใหญ่ของมารดา แต่ตอนนี้ผ้าปะติดของหยางซินถูกแทนที่ด้วยสิ่งของสมัยใหม่ วัฒนธรรมการที่เหลื่ออยู่เพียงอย่างเดียวในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยที่จัดขึ้นในเทศกาลเซ่งเม้งทุกปี พื้นที่ที่หล่อเลี้ยงผ้าปะติด อำเภอหยางซินในความเชื่อและประเพณีพื้นบ้าน ไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้ว

2. ความท้าทายที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินเผชิญ

การอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของผ้าปะติดหยางซินที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ได้เกิดกระบวนการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาทั้งหมด ผ่านศูนย์วัฒนธรรมเก่าและใหม่ เราได้ติดตามนโยบายมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศอย่างใกล้ชิด เพื่อตอบสนองต่อนโยบายของประเทศ ซึ่งก็ได้ผลตอบรับที่ไม่เลวนัก แต่ปัจจุบันศูนย์วัฒนธรรมก็เผชิญกับความท้าทายในยุคใหม่เช่นกัน จากเนื้อหาจากการวิจัย ผู้เขียนแบ่งออกเป็นประเด็นหลัก ๆ ดังนี้

1) ความท้าทายของผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์

แม้ว่าศูนย์วัฒนธรรมหยางซินได้ส่งมอบการออกแบบและการประยุกต์ใช้ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ให้กับ Hubei Hongyun handcrafts Co., Ltd. แล้ว และรายได้ที่เกิดขึ้นในปี 2019 ก่อนเกิดโรคระบาดโควิดก็มีมาก แต่ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในปัจจุบันจะแสดงเฉพาะใน รูปแบบของงานฝีมือแบบดั้งเดิมที่มีพื้นที่ผู้ชมน้อยและในกระบวนการผลิตผ้าปะติดหยางซิน ได้ละทิ้งซึ่งวัสดุแบบดั้งเดิมบางส่วนและใช้วัสดุที่ทันสมัยแทนเพื่อลดขั้นตอนการผลิต แม่ว่านี่จะเป็นปรากฏการณ์ทั่วไปในเชิงพาณิชย์ในมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่ก็สามารถเห็นได้ว่าความตั้งใจเดิมในการทำผ้าปะติดหยางซินเปลี่ยนไปแล้ว เดิมทีศิลปะนี้มีพื้นฐานมาจากการปฏิบัติจริงและการยังชีพทางอารมณ์ของมารดา ทุกตะเข็บและฝีเข็มประกอบขึ้นด้วยความรักที่ลึกซึ้ง และภูมิปัญญาชีวิตของมารดา แต่ตอนนี้เพื่อที่จะปรับให้เข้ากับความต้องการของตลาดและเชิงพาณิชย์ ศิลปะของผ้าปะติดหยางซิน จึงค่อย ๆ ได้รับการเน้นย้ำว่าในขณะที่การใช้งาน

ผ้าปะติดจริง ๆ ค่อนข้างอ่อนแอลงมาก แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้จะทำให้ผ้าปะติดของหยางซินได้รับการยอมรับและชื่นชมในวงกว้างขึ้น แต่ก็อาจจะทำให้แก่นแท้และคุณค่าที่แท้จริงของผ้าปะติดของหยางซินยิ่งถูกเจือจางหรือถูกกลืน การอนุรักษ์ การสืบทอด และ การพัฒนาผ้าปะติดของหยางซินถือเป็นภัยคุกคามที่อาจเกิดขึ้น และปรากฏการณ์นี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่แท้จริงมากขึ้น เมื่อผ้าปะติดของหยางซินผสมผสานร่วมกับสังคมนวัตกรรมใหม่ วิธีการสมดุลของการรักษาจิตวิญญาณดั้งเดิมของผ้าปะติดของหยางซินและการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของตลาดจึง กลายเป็น คำถามที่ควรค่าแก่การพิจารณาเสียจริง

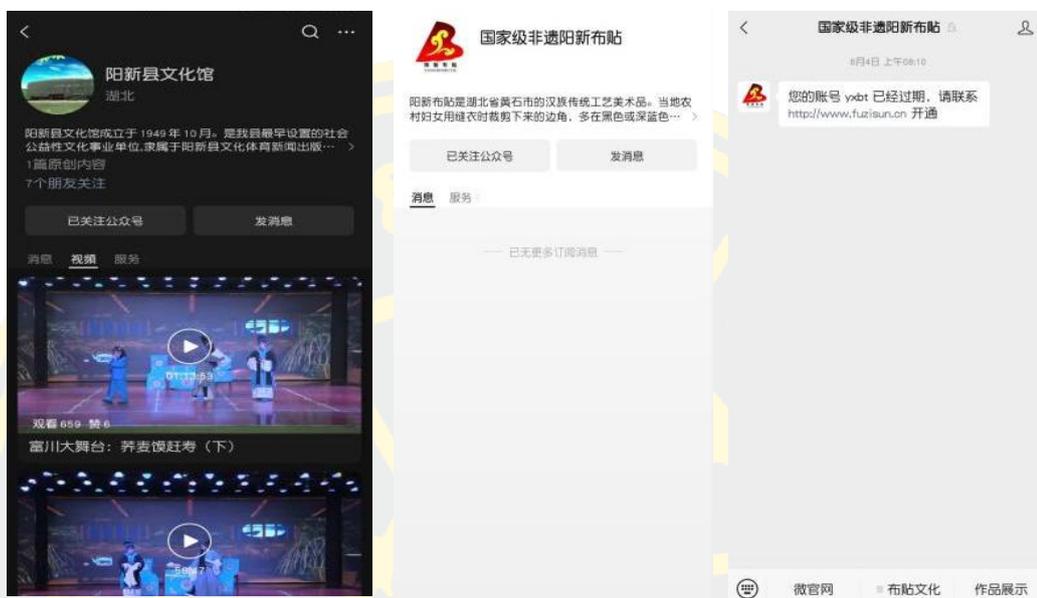
2) ความท้าทายของการสืบทอด

ณ เดือนพฤษภาคม 2023 มีผู้สืบทอดผ้าปะติดของหยางซินสี่ระดับที่ได้รับการรับรองระดับประเทศเพียง 27 ราย (ระดับชาติ ระดับมณฑล ระดับเมืองและระดับตำบล) ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนการสืบทอดทักษะนี้อย่างกว้างขวาง ที่สำคัญกว่านั้น ระดับอายุของผู้สืบทอดที่มีอยู่นั้นกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มวัยกลางคนและผู้สูงอายุเป็นหลัก และการมีส่วนร่วมของคนรุ่นใหม่ก็ค่อนข้างต่ำ สิ่งนี้ทำให้ผ้าปะติดของหยางซินมีความเสี่ยงร้ายแรงที่จะเกิดช่องว่างและสูญเสียวัยรุ่น ในขณะเดียวกันรูปแบบการสืบทอดในปัจจุบันที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน นำมาใช้ส่วนใหญ่เป็นการฝึกอบรม การฝึกอบรมส่วนใหญ่จัดขึ้นปีละสองครั้งในศูนย์วัฒนธรรมหรือในชุมชน วัตถุประสงค์ฝึกอบรมในปัจจุบันจำกัดอยู่เฉพาะคนในท้องถิ่นในอำเภอหยางซิน ข้อจำกัดในเรื่องพื้นที่ทำให้ผู้ที่ชอบหรือผู้ที่ต้องการการเรียนรู้แต่ไม่ใช่คนท้องถิ่นเกิดความยากลำบากในการเข้าถึงและมีส่วนร่วมกับการสืบทอดหยางซิน ซึ่งถือเป็นการจำกัดการเผยแพร่และการสืบทอดงานฝีมือแบบดั้งเดิมในวงกว้าง ดังนั้นผ้าปะติดของหยางซินจึงเผชิญกับ ความท้าทายหลายประการ เช่น ผู้สืบทอดที่ไม่เพียงพอและมีอายุมากขึ้น การมีส่วนร่วมของคนรุ่นใหม่ต่ำ ความสามารถระดับสูงน้อยลง รูปแบบการฝึกอบรมมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการปรับปรุง และข้อจำกัดในเรื่องพื้นที่ ปัจจัยเหล่านี้อาจคุกคามต่อการเติบโตของวัฒนธรรมผ้าปะติดของหยางซินที่จะได้รับการสืบทอดให้ยาวนานอย่างมีประสิทธิภาพ

3) ความท้าทายทางดิจิทัล

ในบริบทของยุคดิจิทัลปัจจุบัน ผ้าปะติดของหยางซินใช้บัญชีสาธารณะวีแชตของ “ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน” ในการเผยแพร่ผ้าปะติดของหยางซินเท่านั้น ซึ่งมีการผสมผสานกับงานและเนื้อหาลักษณะอื่นๆ ภายในศูนย์วัฒนธรรม และ ยังขาดช่องทางโปรโมตออนไลน์ที่หลากหลาย ซึ่งได้จำกัดการขยายการรับรู้ทางวัฒนธรรมและความนิยมของผ้าปะติดของหยางซิน และบัญชีสาธารณะ “ผ้าปะติดของหยางซิน มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ” ที่มีอยู่ได้ถูกยกเลิกแล้ว ดังนั้นศูนย์วัฒนธรรมหยางซินจึงเผชิญกับความท้าทายทางดิจิทัล ซึ่งรวมไปถึงขาดการการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและการเผยแพร่ความรู้ผ่านช่องทางดิจิทัล เพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินจำเป็นต้องใช้มาตรการอย่างแข็งขัน เพื่อค้นหาแหล่งข้อมูลที่ทำให้ความร่วมมือ และ

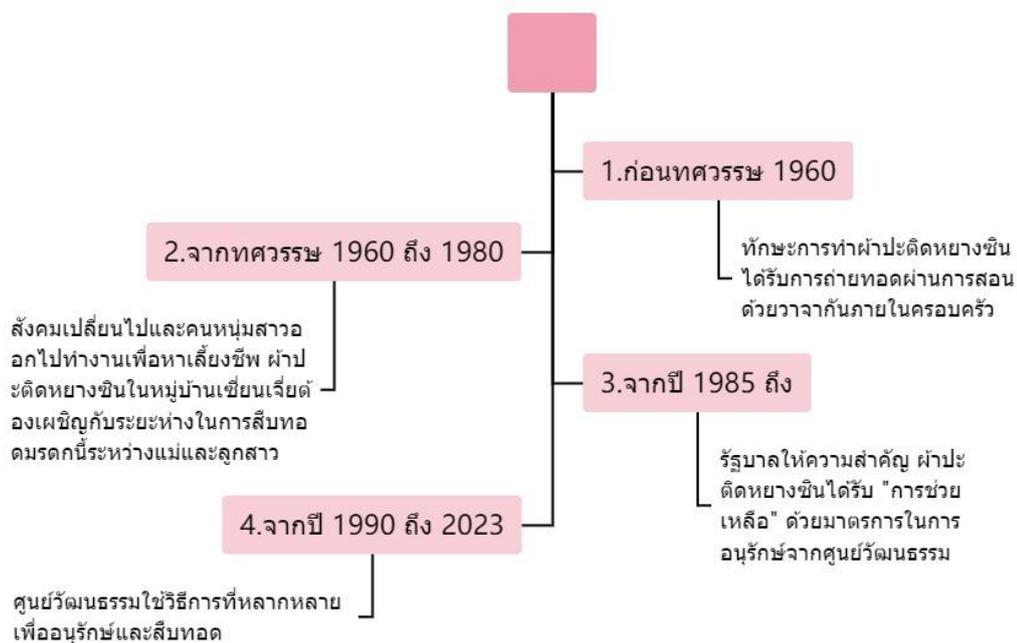
ส่งเสริมกระบวนการโปรโมทผ้าปะติดหยางซินทางดิจิทัล สิ่งนี้จะช่วยขยายการรับรู้ทางวัฒนธรรมและความนิยมของผ้าปะติดหยางซิน และเพื่อเป็นการรับประกันว่าวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินจะเกิดการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาต่อไปในยุคดิจิทัล

ภาพที่ 4-28 บัญชีสาธารณะวีแชตของ “ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน” “ผ้าปะติดของหยางซิน มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติ” (รวบรวมโดย XIN QIU, 2023)

4.4 สรุป

เนื้อหาของบทนี้มุ่งเน้นไปที่พื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดของหยางซินที่มีอยู่อย่างหมู่บ้าน เซียนเจี๋ยและศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เป็นหลัก ตลอดจนจุดผลิตภัณฑ์และวิเคราะห์ถึงสถานะปัจจุบันของการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนางานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมนี้อย่างลึกซึ้ง โดยแบ่งเป็น 4 ช่วงดังนี้

ภาพที่ 4-29 ไทม์ไลน์ของสถานะปัจจุบันของการอนุรักษ์ สืบทอดและการพัฒนาพื้นที่ทางวัฒนธรรม ผ้าปะติดหยางซิน(XIN QIU,2023)

1. ก่อนทศวรรษ 1960 ในฐานะศิลปะที่ดำรงอยู่ในชีวิตประจำวัน ทักษะการทำผ้าปะติดหยางซินได้รับการถ่ายทอดผ่านการสอนด้วยวาจากันภายในครอบครัวของชาวบ้านเซียนเจียดึงเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ของบรรดาแม่

2. จากทศวรรษ 1960 ถึง 1980 เมื่อสังคมเปลี่ยนไปและคนหนุ่มสาวออกไปทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพ ผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจียดึงต้องเผชิญกับระยะห่างในการสืบทอดมรดกนี้ระหว่างแม่และลูกสาว

3. จากปี 1985 ถึง 1989 ผ้าปะติดหยางซินได้รับ "การช่วยเหลือ" ด้วยมาตรการในการอนุรักษ์จากศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและพบว่าผ้าปะติดหยางซินค่อย ๆ ถูกกลืนหายไปจากชีวิตของชาวบ้านในเวลานั้น

4. จากปี 1990 ถึง 2023 ศูนย์วัฒนธรรมใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่ออนุรักษ์และสืบทอดและมุ่งมั่นที่จะบ่มเพาะผู้สืบทอดรุ่นใหม่ ขึ้นมาจากการวิจัยข้างต้น ผู้เขียนพบว่ายังมีร่องรอยของวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน ในหมู่บ้านเซียนเจียดึง ได้แก่ ศิลปินพื้นบ้านที่มีอยู่ 19 คน ผลงานผ้าปะติดหยางซินและมรดกทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเซียนเจียดึง เป็นที่น่าสังเกตว่ามรดกของผ้าปะติดหยางซินนั้นขึ้นอยู่กับแม่เป็นหลัก และ"ความรักของแม่" ที่มีอยู่ในผลงานก็ได้กลายเป็นแรงผลักดันสำคัญในการสืบทอดวัฒนธรรมนี้ ในเวลาเดียวกัน ผลงานของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินในด้านการอนุรักษ์และ

การสืบทอดผ้าปะติดหยางซินต้องเผชิญกับความท้าทายในยุคสมัยใหม่ เช่น การสร้างผลงานที่มีความคิดสร้างสรรค์เชิงวัฒนธรรม การสืบทอด และการก้าวเข้าสู่ดิจิทัล ดังนั้น ผู้เขียนจึงเสนอแนวคิดใหม่เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารจัดการพื้นที่วัฒนธรรมของผ้าปะติดหยางซินเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์และสืบทอดที่ยั่งยืน

บทที่ 5

การจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจีย

ทุกวัฒนธรรมล้วนมีแนวคิดในการแสดงออกงานศิลปะในแบบของตนเอง งานหัตถกรรมท้องถิ่นหมู่บ้านเซียนเจียก็เช่นกัน ผ้าปะติดในชุมชนได้สะท้อนให้เห็นภูมิหลังของความคิด ที่มาและความหมาย จากเนื้อหาการวิจัยข้างต้นพบว่า พื้นที่การจัดการวัฒนธรรมของผ้าปะติดที่ผ่านมานั้นได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวในแต่ละช่วงเวลา ซึ่งการเปลี่ยนผ่านดังกล่าวนักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส Pierre Bourdieu (1998, หน้า 134) แสดงทัศนะว่า “ การกระทำของบุคคลใดก็ตามที่อยู่ในพื้นที่ ย่อมส่งผลถึงผู้คนที่อยู่ร่วมในพื้นที่นั้น ” โดยเฉพาะบทบาทของผู้หญิง สถานภาพของแม่ ผู้หญิงจึงเป็นกลไกสำคัญในการในการสืบทอด กับประเด็นการทำงานนอกหมู่บ้าน กลายเป็นช่องว่างความเห็นห่างระหว่างลูกกับพ่อแม่ และสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นของชุมชน

ที่ผ่านมาการดำเนินนโยบายมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน เกี่ยวกับการคุ้มครอง อนุรักษ์และพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซินได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของชาติและระดับท้องถิ่น ก่อให้เกิดพัฒนาการเป็นลำดับ อย่างไรก็ตามศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ในปัจจุบันชุมชนยังเผชิญกับความท้าทายในการสร้างความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การสืบทอด และการปรับตัวเข้าสู่ยุคดิจิทัล ดังนั้น บทนี้จะมุ่งเน้นไปที่การนำเสนอแผนและแนวทางในการแก้ปัญหาที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกในการสืบทอดอนุรักษ์ และพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน รวมทั้งออกแบบปฏิบัติการแนวทางการจัดการกิจกรรมการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดหมู่บ้านเซียนเจีย

- 5.1 การทบทวนแนวทางและแผน 3 ปีของรัฐบาลสำหรับการอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนา
- 5.2 ความร่วมมือระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน หมู่บ้านเซียนเจีย และสถาบันการศึกษาในการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมชุมชน
- 5.3 การขับเคลื่อนปฏิบัติการส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรมผ้าปะติดแบบมีส่วนร่วม
- 5.4 ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญและเสียงสะท้อนจากชุมชน
- 5.5 สรุป

5.1 การทบทวนแนวทางและแผน 3 ปี ของรัฐบาลท้องถิ่น สำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนา

ในส่วนของการคุ้มครองและการสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นนั้น สำนักงานวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหางซิ่น และศูนย์วัฒนธรรมมีแผนระยะ 3 ปีที่ครอบคลุมและเป็นระบบ (ปี 2022-2024) จากการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการสำนักงานวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหางซิ่นและผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรม ผู้เขียนได้รวบรวมและสรุปโครงสร้างแผนของศูนย์วัฒนธรรมสำหรับผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในอีกสามปีข้างหน้า (รายละเอียดในตาราง)

ตารางที่ 5-1 โครงร่างแผนการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในอีก 3 ปีข้างหน้า(จัดทำโดย XIN QIU,2023)

ลำดับ	เนื้อหา	แผนการดำเนินงานเฉพาะ
1	<p>นโยบายและองค์กร</p> <p>การบูรณาการทรัพยากรความเป็นผู้นำ: ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักวัฒนธรรม กีฬา สำนักงานกระจายเสียงและการแพร่ภาพกระจายเสียงแห่งใหม่ ศูนย์มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และศูนย์วัฒนธรรมได้ร่วมกันดำเนินแผนฟื้นฟูผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น เพื่อให้มั่นใจว่าจะเกิดผลลัพธ์ขึ้นมา</p> <p>การสนับสนุนทางการเงินหลายระดับ มุ่งมั่นในการสนับสนุนทางการเงินในท้องถิ่นมากขึ้นโดยการสมัครกองทุนพิเศษระดับชาติ และระดับจังหวัดเพื่อการฟื้นฟูงานฝีมือแบบดั้งเดิม</p>	<p>1. ดำเนินกิจกรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในพื้นที่สถานศึกษาต่อไป</p> <p>2. จัดกลุ่มผู้สืบทอดเพื่อเจาะลึกเข้าไปในชุมชน ถ่ายทอดเทคนิคการทำผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นแบบดั้งเดิมจากศิลปินพื้นบ้านและดำเนินการผลิตชิ้นงานจริงขึ้นมา</p> <p>3. จัดให้ตัวแทนผู้สืบทอดบรรยายสาธิตแบบหมุนเวียนตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อขยายขอบเขตการฝึกอบรมผู้สืบทอด</p>
2	<p>ความสามารถพิเศษและการฝึกฝน</p> <p>ทีมผู้ที่มีความสามารถแบบสหวิทยาการ จัดระเบียบผู้มีความสามารถระดับมืออาชีพทางสหวิทยาการเพื่อจัดการฝึกอบรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นอย่างเป็นระบบในทุกด้าน (เช่น การวิจัย การออกแบบ การสืบทอด ฯลฯ)</p> <p>การฝึกอบรมผู้สืบทอด ดำเนินกิจกรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในสถานศึกษาต่อไป ขยายการสืบทอดในชนบท ใช้กลไก “การ</p>	<p>4. ออกแบบและผลิตชุดผลิตภัณฑ์งานฝีมือผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นที่เป็นประโยชน์สำหรับและใช้งานได้จริง</p> <p>5. ผู้สืบทอดตัวแทนในระดับเมืองหรือสูงกว่าจะจัดตั้งสตูดิโอผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นส่วนบุคคลเพื่อ</p>

ลำดับ	เนื้อหา		แผนการดำเนินงานเฉพาะ
		สอนและการให้คำปรึกษา” และเปิดสตูดิโอเวิร์คช็อป	ดำเนินการ “สอนและให้คำปรึกษา” เพื่อฝึกอบรมผู้เรียน
3	การประชาสัมพันธ์และความร่วมมือ	การมีส่วนร่วมทางสังคม ส่งเสริมกองกำลังทางสังคมและวิชาชีพให้มีส่วนร่วม เช่น การสร้างนิทรรศการและสถานที่เรียนรู้ และเสริมสร้างความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยและสถาบันวิชาชีพ	6. สํารวจโมเดลดิจิทัล “อินเทอร์เน็ต+” ร่วมมือกับเว็บไซต์มืออาชีพที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแพลตฟอร์มการขายออนไลน์และใช้โปรโมตผลิตภัณฑ์ผ้าปะติดอำเภอยางซิง และสร้างช่องทาง
		การส่งเสริมมัลติมีเดีย ใช้โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ ฯลฯ เพื่อประชาสัมพันธ์ผลลัพธ์ของแผนสามปีในวงกว้างและเพิ่มผลกระทบทางสังคมของผ้าปะติดอำเภอยางซิง	ทางการเชื่อมต่อระหว่างผู้สืบทอดและผู้ที่ต้องการผลิตภัณฑ์หัตถกรรม
4	นวัตกรรมและการตลาด	การออกแบบผลิตภัณฑ์และการนำไปใช้จริง: เปิดตัวซีรีส์ผ้าปะติดอำเภอยางซิงที่ใช้ได้งานได้จริง	
		การปรับตัวเข้าสู่ดิจิทัลและการเข้าถึงกลุ่มตลาด สํารวจโมเดล “Internet +” และสร้างแพลตฟอร์มการขายออนไลน์เพื่อขยายตลาดและเพิ่มการมองเห็น	

แผนระยะ 3 ปีของศูนย์วัฒนธรรมยางซิง ส่งเสริมการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงอย่างครอบคลุมทั้งในระดับมหภาคและระดับจุลภาค ในระดับมหภาค แผนดังกล่าวขึ้นอยู่กับรัฐบาลและการดำเนินนโยบายเป็นหลัก โดยพยายามอย่างแข็งขันในการหาเงินทุนเพื่อให้การสนับสนุนและการลงทุนแก่ผ้าปะติดอำเภอยางซิง จัดตั้งผู้มีความสามารถระดับมืออาชีพ สถานที่จัดแสดงนิทรรศการเพื่อบ่มเพาะทีมงานผู้สืบทอด ตลอดจนส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนในสังคมมีส่วนร่วมอย่างแข็งขัน และส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ผ่านการใช้สื่ออย่างกว้างขวาง เพื่อเป็นการสร้างความนิยมและอิทธิพลทางสังคมของผ้าปะติดอำเภอยางซิง ในระดับจุลภาค แผนดังกล่าวได้แก่ การแนะนำวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงเข้าสู่สถานศึกษา ปลุกฝังผู้สืบทอดรุ่นใหม่ที่จะเจาะลึกเข้าไปในพื้นที่ชุมชนเพื่อศึกษาและทำกิจกรรมสร้างชิ้นงานจริง กิจกรรมบรรยายตามเส้นทาง ออกแบบและสร้างผลิตภัณฑ์งานฝีมือที่ใช้งานได้จริง ตั้งสตูดิโอผ้าปะติดอำเภอยางซิงส่วนตัว สํารวจแบบจำลองดิจิทัลและสร้างแพลตฟอร์มการขายออนไลน์เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้สืบทอดและผู้ที่ต้องการซื้อชิ้นงาน มาตรการเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้การสนับสนุน

นโยบายในระดับมหภาค และรับประกันว่าวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นสามารถสืบทอดและพัฒนาได้ในการปฏิบัติจริง

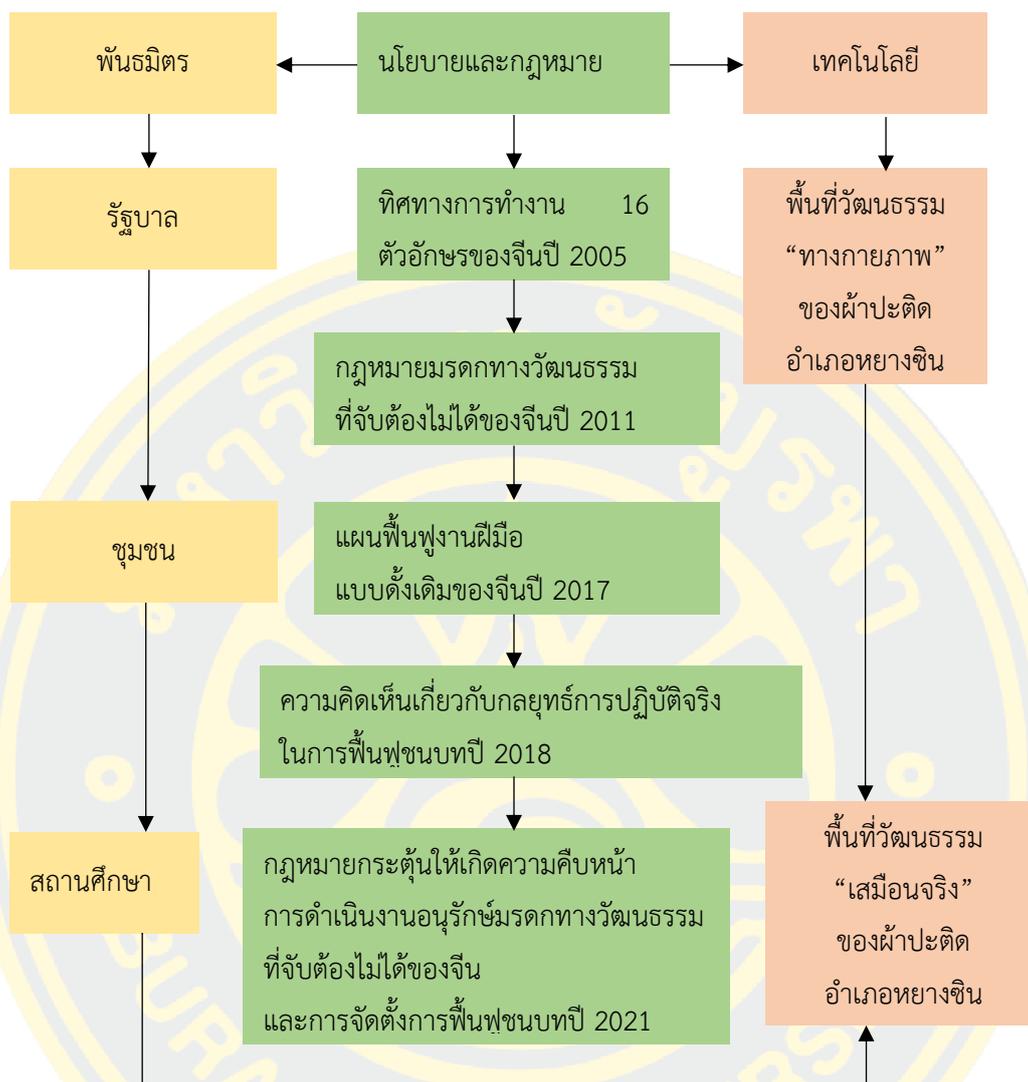
ตามแผนสามปีของรัฐบาลในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น โครงการนี้จะดำเนินการโดยอิงจากผลการวิจัยของผู้เขียนในหมู่บ้านและศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น หมู่บ้านเขื่อนเจ็ด ซึ่งจะเป็นการสร้างแนวคิดและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมใหม่สำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

5.2 ความร่วมมือระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น หมู่บ้านเขื่อนเจ็ด และ สถาบันการศึกษา ในการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมชุมชน

ยูเนสโกระบุอย่างชัดเจนใน “อนุสัญญาเพื่อการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ว่าพื้นที่ทางวัฒนธรรมเป็นวิธีการหนึ่งในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผู้เขียนเสนอให้รวมเนื้อหาของแผนระยะ 3 ปีของศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น เพื่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นให้กลายเป็นพื้นที่วัฒนธรรม “ทางกายภาพ” สำหรับออฟไลน์ และ “พื้นที่โลกเสมือน” สำหรับออนไลน์ สามารถชดเชยข้อบกพร่องของพื้นที่วัฒนธรรมที่มีอยู่ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นผ่านความร่วมมือการทำงานร่วมกันของพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ เพื่อบรรลุแนวคิดและแบบจำลองการจัดการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

1. แนวคิดในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

การสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น ได้รับการส่งเสริมผ่านการทำงานร่วมกันของพันธมิตร นโยบาย กฎระเบียบและเทคโนโลยี ปัจจัยเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันในกระบวนการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น และสร้างกรอบการทำงานเชิงตรรกะ แผนที่ความคิดจะช่วยให้เราสามารถแสดงให้เห็นถึงกระบวนการของการพัฒนาการที่แปรผันตรงได้อย่างชัดเจน และเข้าใจลักษณะของพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นได้ดียิ่งขึ้น

ภาพที่ 5-1 แผนผังแนวคิดพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน (จัดทำโดย XIN QIU, 2023)

ในพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน พันธมิตร นโยบาย กฎระเบียบ และเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญใน พันธมิตรเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมนี้และถือเป็นแกนหลักของระบบนิเวศทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน นโยบายและกฎหมายทำให้มั่นใจได้ว่าการดำเนินกิจกรรมในพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของ ผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้นถูกกฎหมาย โดยเทคโนโลยีเป็นแรงผลักดันในการพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินและเป็นกุญแจสำคัญในการก้าวเข้าสู่โลกดิจิทัล โดยแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมดังนี้

1) พันธมิตรถือเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ในการอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พันธมิตรภาคีความร่วมมือมีบทบาทสำคัญ ผู้เข้าร่วมเหล่านี้เป็นแกนหลักของการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การส่งเสริม การอนุรักษ์และสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ผ่านการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนของพวกเขา ในการศึกษาพันธมิตรในพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ส่วนใหญ่ประกอบด้วยหน่วยงานรัฐบาล หมู่บ้าน และสถานศึกษา หน่วยงานเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

(1) รัฐบาล

พันธมิตรในส่วนของหน่วยงานรัฐบาลสำหรับพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ผ้าปะติดอำเภอหยางซินคือศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ศูนย์วัฒนธรรมแห่งนี้เป็นหน่วยงานของรัฐที่มุ่งเน้นการอนุรักษ์และสืบทอดทักษะแบบดั้งเดิม ทำหน้าที่จัดระเบียบและส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ประสานงานทรัพยากร และสนับสนุนโครงการวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้สอดคล้องกับนโยบายและกฎหมายระดับชาติ ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินยังรับผิดชอบในการเปลี่ยนนโยบายไปสู่การปฏิบัติจริง เพื่อให้แน่ใจว่าการอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นศูนย์วัฒนธรรมหยางซินของหน่วยงานรัฐบาลจึงมีบทบาทสำคัญในพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

จากผลการสำรวจและการวิจัย ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินมีทรัพยากรของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ทรัพยากรนี้ประกอบด้วย “ผู้สืบทอด” 27 คนที่ได้รับการยอมรับจากรัฐในศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน “ผู้สืบทอด” มีหน้าที่รับผิดชอบในการสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยงานของรัฐและเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยงานของรัฐ และยังรวมถึงบริษัท Hubei Hongyun Handcrafts Co., Ltd. ในศูนย์วัฒนธรรมหยางซินด้วย ซึ่งบริษัทนี้แตกต่างจากบริษัทแบบดั้งเดิม แม้ว่าบริษัทจะดำเนินงานอย่างอิสระและรับผิดชอบต่อผลกำไรและขาดทุนของตนเอง แต่ก็ยังรับหน้าที่ร่วมมือกับศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เพื่ออนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และเป็นเพราะ Hubei Hongyun Handcrafts Co., Ltd. มีความพยายามอย่างแข็งขันที่จะมีส่วนร่วม ผ้าปะติดอำเภอหยางซินได้รับการเผยแพร่และส่งเสริมในตลาดวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในรูปแบบของงานฝีมือ ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดของบริษัทกับศูนย์วัฒนธรรมยังมอบโอกาสและความเป็นไปได้ในการพัฒนาและนวัตกรรมของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินอีกด้วย อาจกล่าวได้ว่า Hubei Hongyun Handcrafts Co., Ltd. ไม่เพียงแต่เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้สนับสนุนที่สำคัญในการพัฒนาอีกด้วย

ดังนั้นในฐานะหน่วยงานของรัฐบาล ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน จึงเป็นส่วนสำคัญของความร่วมมือทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และมีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

(2) ชุมชน

พันธมิตรความร่วมมือของชุมชนในพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน คือ “หมู่บ้านเซียนเจีย อำเภอหยางซิน” เนื่องจากเป็นแหล่งกำเนิดของ “ตัวอย่างเล็กๆ” ของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน หมู่บ้านในธรรมชาติแห่งนี้จึงใช้เกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรมหลักมายาวนานและรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติได้ดี ซึ่งได้สร้างแรงบันดาลใจในการรังสรรค์ผ้าปะติดอำเภอหยางซินขึ้นมา แม้จะมีการขยายตัวของเมืองอย่างรวดเร็ว แต่หมู่บ้านยังคงรักษาพื้นที่นาและสภรณ์ ซึ่งสะท้อนถึงการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติของชาวบ้าน และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ และหลากหลายของหมู่บ้านก็มอบหัวข้อที่หลากหลายสำหรับการสร้างวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ซึ่งสะท้อนถึงการพึ่งพาและความเคารพธรรมชาติของชาวท้องถิ่น นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเซียนเจีย ยังเป็นแหล่งภูมิหลังอันยาวนานของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน หมู่บ้านนี้มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน รวมถึงความเชื่อและประเพณีพื้นบ้านที่มีสีสัน ทำให้ผ้าปะติดอำเภอหยางซินกลายเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่ไม่หยุดนิ่ง ไม่ใช่แค่เพียงวัตถุที่ถูกจัดแสดงในนิทรรศการเท่านั้น ดังนั้นภายใต้หมู่บ้านเซียนเจียซึ่งเป็นพันธมิตรความร่วมมือในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ไม่เพียงแต่สอดคล้องกับขอบเขตการสนับสนุนนโยบายชนบทระดับชาติเท่านั้น แต่ยังเอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของหมู่บ้านอีกด้วย

(3) สถานศึกษา

เป้าหมายหลักของความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาในพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินคือมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ และโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ตั้งแต่ปี 2019 เป็นต้นมา ผ้าปะติดอำเภอหยางซินได้เข้าสู่โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในอำเภอหยางซินเพื่อประชาสัมพันธ์เป็นหลัก นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ได้เกิดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 และหลังจากปี 2022 สถาบันอุดมศึกษาจำนวนไม่มากในมณฑลหูเป่ย์ก็ได้เข้ามาอภิปรายและศึกษาในศูนย์วัฒนธรรมหยางซินเป็นระยะๆ แผนระยะ 3 ปีของรัฐบาลในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนายังคงให้มีการจัดกิจกรรมต่อเนื่องในสถานศึกษา ดังนั้นผู้เขียนจึงเสนอมหาวิทยาลัยในฐานะพันธมิตรหลักของพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินสามารถเติมพลังใหม่ให้กับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาได้ ในขณะเดียวกัน นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัศึกษาก็มีอายุน้อยกว่า ด้วยการทำความเข้าใจวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พวกเขาสามารถขยายขอบเขต ปลุกฝังความ

สนใจ และรักษาผู้สืบทอดในอนาคตให้กับประเทศให้สอดคล้องกับเป้าหมายการศึกษาที่มีคุณภาพของจีน ความร่วมมือของพันธมิตรดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความต่อเนื่องของการสืบทอดทางวัฒนธรรมและวางรากฐานสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

2) นโยบายและกฎหมายเป็นการรับประกันพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

เมื่อพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเทคโนโลยีและสถาบันต่างๆ นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกัน Clarence E. Ayres (2011, หน้า 190) ได้ให้วิจารณ์กฎประการหนึ่งเกี่ยวกับหลักการพื้นฐานของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม กล่าวคือ “แรงผลักดันเบื้องหลังการปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่นี้เป็นเรื่องของเทคโนโลยี แต่สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าสภาพแวดล้อมของสถาบันไม่ได้เป็นสาเหตุที่สำคัญเท่าเทียมกัน” ในกระบวนการก่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน นโยบายและกฎหมายก็มีบทบาทสำคัญเช่นกัน นโยบายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งกำหนดโดยรัฐบาลไม่เพียงแต่ให้ความคุ้มครองทางกฎหมายสำหรับการพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังให้คำแนะนำด้านนโยบายและส่งเสริมการพัฒนาที่ดีของพื้นที่วัฒนธรรมแห่งนี้อีกด้วย

ในปี 2003 ยูเนสโกเสนอมาตรการคุ้มครองที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ประเทศจีนปฏิบัติตามและประกาศใช้ “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสริมสร้างการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในประเทศจีน” ในปี 2005 ซึ่งชี้แจงว่าการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของสถาบันต่างๆ และเน้นย้ำถึงความสำคัญของการอนุรักษ์และการเผยแพร่ทางดิจิทัล ข้อมูลนี้เป็นแนวทางเบื้องต้นสำหรับการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ต่อมาในปี 2011 การประกาศใช้และการดำเนินการตาม “กฎหมายมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน” ได้วางรากฐานทางกฎหมายสำหรับการอนุรักษ์และการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แม้ว่าไม่ได้กล่าวถึง “การเข้าสู่ดิจิทัล” โดยเฉพาะ แต่ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องยังใช้กับประเด็นการนำมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เข้าสู่โลกดิจิทัลด้วย นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา “แผนฟื้นฟูงานฝีมือแบบดั้งเดิมของจีน” ประจำปี 2017 ได้กล่าวถึงการผสมผสานระหว่างหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อสนับสนุนการจัดตั้งแพลตฟอร์มการขายออนไลน์ ซึ่งวางรากฐานสำหรับการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของหยางซิน

ในปี 2018 “ความเห็นของคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีนและสภาแห่งรัฐเกี่ยวกับการดำเนินการตามยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบท” เน้นย้ำถึงความสำคัญของการฟื้นฟูวัฒนธรรมในชนบท และจัดงานฝีมือแบบดั้งเดิมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ให้อยู่ใน

หมวดหมู่วัฒนธรรม ในปี 2019 กรมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวมณฑลหูเป่ย์ได้ออก “มาตรการในการระบุและการจัดการผู้สืบทอดตัวแทนของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลหูเป่ย์” โดยเน้นการผสมผสานระหว่างมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และการศึกษาศึกษาสมัยใหม่ และส่งเสริมการใช้ทรัพยากรมหาวิทยาลัย เพื่อให้การสนับสนุนในการก่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ในปี 2021 “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” เน้นการส่งเสริมการปฏิรูปดิจิทัลของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ในปีเดียวกันนั้นเองได้มีการนำ “กฎหมายส่งเสริมการฟื้นฟูชนบทของสาธารณรัฐประชาชนจีน” มาใช้อย่างเต็มที่ โดยเน้นย้ำถึงการใช้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เพื่อฟื้นฟูชนบทอีกครั้ง ในปีต่อมาใน “ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมความสำคัญของการฟื้นฟูชนบทอย่างครอบคลุมในปี 2022” การประยุกต์ใช้วัฒนธรรมดิจิทัลกลายเป็นประเด็นสำคัญสำหรับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเพื่อช่วยในการฟื้นฟูชนบท เอกสารนโยบายชุดนี้ให้ทิศทางและการสนับสนุนที่ชัดเจนสำหรับการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

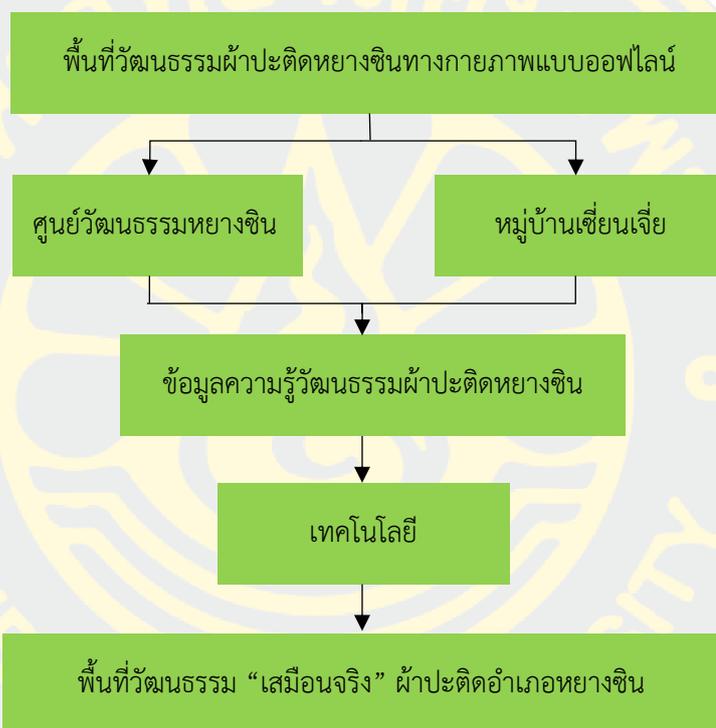
นโยบายและกฎหมายข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหน่วยงานของรัฐมีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ นโยบายและกฎหมายเหล่านี้ไม่เพียงแต่ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จากออฟไลน์สู่ออนไลน์เท่านั้น แต่ยังกำหนดทิศทางการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ในผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้เป็นมาตรฐานอีกด้วย เป็นการรับประกันการพัฒนาที่ยั่งยืนและมรดกทางวัฒนธรรมของพื้นที่และให้การคุ้มครองทางกฎหมายและนโยบาย ดังนั้น นโยบาย กฎหมาย และเทคโนโลยีดิจิทัลจึงส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยร่วมกันสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินและมอบรากฐานที่มั่นคงสำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนา

3) เทคโนโลยีเป็นแรงผลักดันในการทำให้พื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินออนไลน์เป็นจริง

ในบริบทของยุคของความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องของเทคโนโลยีดิจิทัล การประมวลผลทางดิจิทัลของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้กลายเป็นกำลังสำคัญในสาขาวัฒนธรรม และมีผลกระทบอย่างกว้างขวางต่อสาขาดิจิทัล การสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินนั้นอิงจากพื้นที่วัฒนธรรมทางกายภาพแบบออฟไลน์ (ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน และหมู่บ้านเซียนเจีย) พื้นที่ทางกายภาพทั้งสองแห่งนี้ทำหน้าที่เป็นผู้นำส่งวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินและให้การสนับสนุนหลักในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินเสมือนจริงทางออนไลน์ ในกระบวนการนี้เทคโนโลยีดิจิทัลส่วนใหญ่จะใช้เพื่อแก้ปัญหาดิจิทัลของพื้นที่วัฒนธรรมเสมือนจริงผ้าปะติดอำเภอหยางซินและส่งเสริมมรดกทางดิจิทัลและการส่งเสริมวัฒนธรรมผ้าปะติด

อำเภอหางซิงตั้งนั้น ศูนย์วัฒนธรรมหางซิงและหมู่บ้านเซียนเจี๋ยจึงมีบทบาทสำคัญในพื้นที่วัฒนธรรมทางกายภาพ ในขณะที่เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนพื้นที่วัฒนธรรมเสมือนจริงให้เป็นดิจิทัล ทั้งสองร่วมมือกันเพื่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิงออนไลน์และออฟไลน์

การสร้างพื้นที่วัฒนธรรมเสมือนจริงออนไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิงแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ การบันทึกข้อมูลของผ้าปะติดอำเภอหางซิง การเผยแพร่ออนไลน์ และการพัฒนาอย่างอัจฉริยะ และกลางเป็น 3 เส้นทางทางเทคนิค ดังนี้

ภาพที่ 5-2 แผนที่แนวคิดเทคโนโลยีพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิงจากออฟไลน์สู่ออนไลน์ (จัดทำโดย XIN QIU, 2023)

(1) ขั้นตอนการบันทึกข้อมูลใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีการจัดเก็บฐานข้อมูลเพื่อบันทึกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องของผ้าปะติดอำเภอหางซิงทางออนไลน์และออฟไลน์ในรูปแบบดิจิทัล รวมถึงข้อความ การบันทึกเสียง การถ่ายภาพ และการบันทึกวิดีโอ บันทึกเหล่านี้สามารถจัดเก็บไว้ในฐานข้อมูลออนไลน์เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลเกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอหางซิงจะได้รับการเก็บรักษาและส่งต่อ

(2) ขั้นตอนการสื่อสารออนไลน์คือการเปลี่ยนวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิงจากฐานความรู้ดิจิทัลแบบคงที่ให้เป็นรูปแบบการสื่อสารแบบไดนามิก ซึ่งสามารถทำได้โดยการสร้างเว็บไซต์ออนไลน์หรือแพลตฟอร์มออนไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิง ด้วยการเผยแพร่วิดีโอสั้นและ

เนื้อหาอื่นๆ ซึ่งจะทำให้วัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นสามารถแพร่กระจายทางออนไลน์ในวงกว้างได้ สิ่งนี้จะช่วยให้ผู้คนเข้าใจและเรียนรู้วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นมากขึ้น พร้อมส่งเสริมการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาทางดิจิทัล

(3) ในขั้นตอนการพัฒนาอย่างอัจฉริยะ เครื่องมือดิจิทัล เช่น เทคโนโลยี AI และเทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือน สามารถใช้เพื่อนำเสนอวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นได้อย่างชัดเจนและเป็นธรรมชาติมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ผ่านเทคโนโลยีความเป็นจริงเสมือนและการสร้างแบบจำลอง 3 มิติ สามารถแสดงผลสามมิติของผลงานของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นได้ ช่วยให้ผู้คนได้สัมผัสกับคุณค่าทางวัฒนธรรมและเสน่ห์ทางศิลปะของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เมื่อนำมารวมกัน มาตรการดิจิทัลในสามขั้นตอนนี้จะช่วยสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นเพื่อให้วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นได้รับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาได้ดียิ่งขึ้น เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลเหล่านี้ได้นำวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นมาสู่สังคมสมัยใหม่ ช่วยให้ผู้คนเข้าถึงและชื่นชมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ได้ง่ายขึ้น

2. กลยุทธ์การพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น

กลยุทธ์การจัดการพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น ก็คือการจัดการหน่วยงานและการดำเนินงานของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นใน ในเรื่องของกลยุทธ์การจัดการ ศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น หมู่บ้านเซียนเจี๋ย และสถานศึกษาต่างมีบทบาทที่แตกต่างกัน ซึ่งจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์เสริมในการประสานงานและความร่วมมือ เพื่อให้แน่ใจว่าระหว่างความร่วมมือมีประสิทธิภาพและเป็นระเบียบ โดยแบ่งออกเป็น 3 วิธีความร่วมมือดังต่อไปนี้

ภาพที่ 5-3 แผนภูมิกลยุทธ์การจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นออนไลน์และออฟไลน์ (จัดทำโดย XIN QIU, 2023)

1) การจัดการความร่วมมือของศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น และหมู่บ้านเซียนเจี๋ย
เป้าหมายของความร่วมมือระหว่าง ศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น และหมู่บ้านเซียนเจี๋ย คือการปลูกความเป็นตัวตนทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย ผ่านความ

พยายามร่วมกันของทั้งสองฝ่าย และมุ่งมั่นที่จะสร้างหมู่บ้านเซียนเจียให้เป็นพื้นที่กิจกรรมสำหรับ วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินเพื่อและบรรลุเป้าหมายการพัฒนาของชนบท ความร่วมมือนี้หมายถึงการแบ่งปันทรัพยากรและการทำงานร่วมกันระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน และ หมู่บ้านเซียนเจีย และทั้งสองมีความมุ่งมั่นร่วมกันในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ความร่วมมือนี้ นำโดยศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและได้รับความร่วมมือจากหมู่บ้านเซียนเจีย

ในการจัดการความร่วมมือของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินในฐานะผู้นำ สามารถใช้สถานภาพของตนเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้จัดงาน ผู้ประสานงาน และผู้ถ่ายทอดความรู้ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในความร่วมมือกับหลายภาคส่วน ซึ่งสถานภาพนั้นประกอบด้วยสามจุดเด่นต่อไปนี้

(1) ในฐานะหน่วยงานรัฐบาลศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน มีหน้าที่และภารกิจในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ในปี 1985 ศูนย์วัฒนธรรมเริ่มดำเนินการ “ช่วยเหลือ” การอนุรักษ์วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ซึ่งทำให้ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ดำเนินการวิจัยเชิงลึกและทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินด้วยภูมิหลังและรากฐานนี้ ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินร่วมมือกับหมู่บ้านเซียนเจียเพื่อสำรวจและใช้ประโยชน์จากคุณค่าของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

(2) ในฐานะหน่วยงานรัฐบาล ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินมีข้อได้เปรียบที่เป็นเอกลักษณ์ในการจัดสรรทรัพยากร การระดมทุน และการส่งเสริมโครงการ สามารถประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อระดมทุนที่จำเป็น และให้การสนับสนุนและรับประกันที่จำเป็นสำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจีย ในเวลาเดียวกันศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน สามารถสร้างความสัมพันธ์ความร่วมมือกับสถาบันอื่น ๆ เพื่อร่วมกันดำเนินกิจกรรมประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจีย ซึ่งเป็นการอัดแรงผลักดันใหม่ให้กับการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจียอย่างยั่งยืน

(3) ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินมีทีมงานมืออาชีพของผู้สืบทอดที่ได้รับการยอมรับในระดับประเทศ ผู้สืบทอดเหล่านี้สามารถเข้าไปในหมู่บ้านเซียนเจียเพื่อบรรยายและประชาสัมพันธ์ ฯลฯ เพื่อปรับปรุง การทำงานร่วมกันของผู้อยู่อาศัยในหมู่บ้านและการยอมรับวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และเพิ่มอิทธิพลและคามมีชีวิตชีวาของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจีย เพื่อให้มั่นใจว่า วัฒนธรรมนี้จะยังคงอยู่ในหมู่บ้านเซียนเจีย การอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาของหมู่บ้านเซียนเจียได้รับการชี้แนะอย่างถูกต้อง โดยตระหนักถึงการสร้างสรรค์และฟื้นฟูวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจีย ในเวลาเดียวกัน ศูนย์ฝึกอบรมของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน และบริษัทเอาร์ทเซอร์สที่ศูนย์ร่วมงานด้วยยังสามารถมอบโอกาสการจ้างงานให้กับศิลปิน

พื้นบ้านในหมู่บ้านเขื่อนเจีย ซึ่งช่วยให้ศิลปินพื้นบ้านมีรายได้อีกทางหนึ่ง และเป็นการกระตุ้นความกระตือรือร้นของศิลปินพื้นบ้านในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

รูปแบบความร่วมมือหมู่บ้านเขื่อนเจีย ภายใต้การนำของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน ได้สำรวจทรัพยากรทางวัฒนธรรมของหมู่บ้าน ทรัพยากรของศิลปินพื้นบ้าน และทรัพยากรความรักของมารดาที่ซ่อนอยู่ เพื่อสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านผ้าปะติดอำเภอหยางซินและฟื้นคืนชีพให้แก่วัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเขื่อนเจีย โดยมีเงื่อนไขประกอบด้วยสามจุดเด่นต่อไปนี้

(1) ทรัพยากรวัฒนธรรมของหมู่บ้าน

หมู่บ้านเขื่อนเจียตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของอำเภอหยางซิน และมีประวัติศาสตร์และประเพณีทางวัฒนธรรมอันยาวนาน ในหมู่บ้าน เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านเขื่อนเจียได้กลายเป็นสัญลักษณ์ทางจิตวิญญาณของหมู่บ้าน ทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจและเป็นมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของหมู่บ้าน ช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์นี้ไม่เพียงแต่เสริมสร้างมรดกทางวัฒนธรรมของหมู่บ้านเขื่อนเจียเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในหมู่บ้านตลอดช่วงประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของผู้อยู่อาศัยอีกด้วย นอกจากนี้หมู่บ้านเขื่อนเจียยังมีความเชื่อพื้นบ้านและมีวัฒนธรรมประเพณีอันอุดมสมบูรณ์ รวมถึงเทศกาลประจำปี พิธีกรรม และความเชื่อ ประเพณีพื้นบ้านซึ่งมีเรื่องราวและอารมณ์ที่เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน องค์ประกอบทางวัฒนธรรมเหล่านี้ไม่เพียงแต่กำหนดลักษณะทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของหมู่บ้านเขื่อนเจียเท่านั้น แต่ยังให้การสนับสนุนทางจิตวิญญาณที่สำคัญในชีวิตประจำวันของชาวบ้าน ซึ่งแสดงถึงความคิดถึงอดีตและความคาดหวังสำหรับอนาคต

ดังนั้นเมื่อคำนึงถึงทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์เหล่านี้ หมู่บ้านเขื่อนเจียจึงมีศักยภาพที่ดีในการอนุรักษ์ สืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน มีเพียงการสำรวจอย่างลึกซึ้งและใช้ทรัพยากรเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น หมู่บ้านเขื่อนเจียจึงจะเปล่งประกายความมีชีวิตชีวาอีกครั้งในอนาคต และในขณะเดียวกันก็เป็นการสืบทอดและการฟื้นฟูประเพณีวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้ดีขึ้นด้วย

(2) แหล่งข้อมูลสำหรับศิลปินพื้นบ้าน

หมู่บ้านเขื่อนเจียมีศิลปินพื้นบ้านอยู่ 19 คน พวกเขาเป็นทรัพยากรอันล้ำค่าของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินซึ่งมีประสบการณ์มากมายและทักษะเฉพาะตัว ศิลปินเหล่านี้เปรียบเสมือนฟอสซิลที่มีชีวิต เป็นพยานถึงมรดกและการพัฒนาของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในกระบวนการปกป้องและสืบทอดผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ศิลปินเหล่านี้เป็นผู้ฝึกหัด โดยแสดงให้เห็นเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์และแก่นแท้ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินผ่านทุกฝีเข็มและด้าย พวกเขายึดมั่นในเทคนิคแบบดั้งเดิมและทำให้แต่ละงานเต็มไปด้วยชีวิตและเรื่องราว ผลงานของพวกเขาไม่เพียงเป็นตัวแทน

ของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของความต่อเนื่องและการสืบทอด ในฐานะผู้สืบทอดวัฒนธรรมโดยตรงอีกด้วย พวกเขาเข้าใจทุกรายละเอียดของงานฝีมือและเรื่องราว เบื้องหลังประวัติศาสตร์อย่างลึกซึ้ง เมื่อพวกเขาสอนทักษะ จะไม่เพียงแต่ถ่ายทอดเทคนิคเท่านั้น แต่ ยังถ่ายทอดประวัติศาสตร์วัฒนธรรม อารมณ์ และคุณค่าที่อยู่เบื้องหลังด้วย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความ เข้าใจอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับคุณค่าของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

ศิลปินเหล่านี้ตระหนักถึงมรดกที่มองไม่เห็นของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในชีวิตประจำวันผ่านความสัมพันธ์ทางเครือญาติ การศึกษากับเพื่อนบ้าน หรือการศึกษาด้วยตนเอง อาจ ทำหน้าที่เป็นสื่อในการถ่ายทอดวัฒนธรรมในงานสร้างสรรค์ครอบครัว กิจกรรมในชุมชน หรือการ สนทนาง่ายๆ ในละแวกบ้าน วิธีการสืบทอดที่แพร่หลายนี้ช่วยให้มั่นใจถึงความมีชีวิตชีวาและพลวัต ของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน นอกจากนี้สิ่งสำคัญคือต้องชี้แนะศิลปินพื้นบ้านในหมู่บ้าน เขียนเจียอย่างถูกต้องเพื่อให้มีความรับผิดชอบต่อวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินเมื่อพวกเขา ตระหนักถึงความสำคัญของการสืบสานวัฒนธรรมของหยางซิน พวกเขาจะให้ความสำคัญกับทักษะ ของตนเองมากยิ่งขึ้น และทำงานอย่างหนักเพื่อส่งต่อทักษะของตน ความรู้สึกรับผิดชอบนี้ไม่ได้จำกัด อยู่เพียงรายบุคคลเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อชุมชนทั้งหมดแม้แต่คนรุ่นใหม่ โดยสร้างเครือข่ายมรดกทาง วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่กว้างขวางและยั่งยืน ดังนั้นศิลปินพื้นบ้านเหล่านี้จึงไม่เพียงแต่ เป็นผู้สืบทอดทักษะผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งที่มาของควมมีชีวิตชีวาของ วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเขียนเจียอีกด้วย การดำรงอยู่ของพวกเขาในสังคมยุค ใหม่เป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาของ ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

(3) แหล่งข้อมูลความรักของมารดาที่เป็นความลับ

โดยปกติแล้วผู้คนมองว่าความรักของมารดาเป็นทรัพยากรทางอารมณ์ทั้งในด้านส่วนตัว และครอบครัว อย่างไรก็ตามจากมุมมองของมรดกทางวัฒนธรรมและการอนุรักษ์ผ้าปะติดอำเภอ หยางซิน ความรักของมารดามีผลกระทบที่ลึกซึ้งมากกว่า ซึ่งเป็นงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมในหุบเขายี่เยี่ยนเป็นกรณีศึกษาที่ดีเยี่ยมสำหรับเราในการศึกษาว่าความรักของมารดาสามารถเปลี่ยนจากแหล่ง ความรู้ทางอารมณ์ที่เป็นความลับมาเป็นพลังขับเคลื่อนที่สำคัญในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนา วัฒนธรรม หยางซิน ได้อย่างไร

ในระหว่างการศึกษามหาวิทยาลัยเขียนเจียในหยางซิน ผู้เขียนพบว่าแม่ไม่เพียงแต่เป็นผู้สืบทอด หลักของทักษะนี้เท่านั้น แต่ยังเป็นผู้มีคุณค่าทางอารมณ์หลักอีกด้วย ในทุกฝั่ซึมและเส้นด้ายของการ ปะผ้าพวกเขาทุ่มเทอารมณ์ให้กับครอบครัวและลูก ๆ ของพวกเขาอย่างขำนาญ ทำให้งานหัตถกรรม แบบดั้งเดิมนี้นี้ไม่เพียงสะท้อนถึงทักษะของช่างฝีมือเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้นยังสะท้อนถึงโลกทาง อารมณ์และปรัชญาของชีวิตอีกด้วย ความลึกซึ้งทางอารมณ์ที่มอบให้โดยด้วยความรักของมารดาทำ ให้ผ้าปะติดอำเภอหยางซินเป็นภาพสะท้อนของชีวิตจริงและความผูกพันทางอารมณ์ ทรัพยากรทาง

อารมณ์นี้ไม่เพียงสะท้อนให้เห็นในการสร้างสรรค์ทางศิลปะเท่านั้น แต่ยังมีขอบมรดกของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินซึ่งเป็นรากฐานที่มั่นคง ศิลปินพื้นบ้านของหมู่บ้านเซียนเจียยังคงฝึกฝนสร้างสรรค์ และส่งต่อ ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในชีวิตประจำวันไปยังรุ่นต่อไป โมเดลการสืบทอดนี้ได้รับแรงผลักดันจากมารดาทำให้มั่นใจได้ถึงความต่อเนื่องและควมมีชีวิตชีวาของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

จะเห็นได้ว่า “ความรักของแม่” ซึ่งเป็นทรัพยากรทางอารมณ์ที่เรามักละเลย มีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ไม่เพียงแต่ทำให้งานฝีมือแบบดั้งเดิมนี้มีความลึกซึ้งทางอารมณ์อันเป็นเอกลักษณ์เท่านั้น แต่ยังเป็นแรงบันดาลใจอย่างต่อเนื่องสำหรับการพัฒนาในอนาคตอีกด้วย เพื่อที่จะอนุรักษ์และสืบทอดมรดกที่จับต้องไม่ได้อันล้ำค่านี้ได้ดียิ่งขึ้น เราควรให้ความสนใจและกระตุ้นทรัพยากรทางอารมณ์ที่ซ่อนอยู่ในวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้มากขึ้น

2) การจัดการความร่วมมือระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและสถานศึกษา

ความร่วมมือระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและสถานศึกษา ครอบคลุม 3 ประเด็นหลักในการ แก้ปัญหาการสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม สืบทอด และความยากลำบากในการเข้าสู่ดิจิทัลที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินต้องเผชิญ ความร่วมมือครั้งนี้แสดงให้เห็นผ่านองค์ประกอบสำคัญหลายประการ

(1) การสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีความสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม

• มหาวิทยาลัยในประเภทสถานศึกษา มีสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องซึ่งสามารถอัดฉีดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ให้กับผลิตภัณฑ์ที่มีความสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

(2) การบ่มเพาะและสืบต่อของผู้สืบทอด

• มหาวิทยาลัยในประเภทสถานศึกษาสามารถบ่มเพาะผู้สืบทอดระดับสูงของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ปลูกฝังความสนใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินและพยายามแสวงหาตัวแทนในการสืบทอด

(3) การสนับสนุนทางดิจิทัล

• มหาวิทยาลัยในประเภทสถานศึกษา มีสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องซึ่งสามารถ ให้การสนับสนุนทางเทคนิค เพื่อเร่งกระบวนการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

เมื่อนำมารวมกัน โมเดลนี้จะรวมเอาความสามารถในการออกแบบที่เป็นนวัตกรรมของมหาวิทยาลัย ความสามารถในการสืบทอดและการฝึกอบรมของมหาวิทยาลัย โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และความสามารถด้านเทคโนโลยีดิจิทัลของมหาวิทยาลัย ในเวลาเดียวกัน มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นฐานสำคัญสำหรับการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ สามารถดำเนินการวิจัยเชิงลึกเกี่ยวกับคุณค่าทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินได้ ให้การสนับสนุนทางทฤษฎีสำหรับการพัฒนา

และสร้างกรอบทางตรรกะสำหรับการทำงานร่วมกันในการส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

3) การจัดการความร่วมมือของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน หมู่บ้านเซียนเจี๋ย และสถานศึกษา การบริหารจัดการ ความร่วมมือ ของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน หมู่บ้านเซียนเจี๋ย และสถานศึกษาต่างๆ ไม่เพียงชี้ตรงถึงแก่นแท้ของ “การฟื้นฟูวัฒนธรรม” ในนโยบายการฟื้นฟูชนบท แต่ยังตั้งเป้าที่การสร้างห่วงโซ่พื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ที่สมบูรณ์และมีชีวิตชีวาในผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เครือข่ายนี้สร้างกระบวนการการเรียนรู้ ประสบการณ์ และการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง โดยมีศูนย์วัฒนธรรมหยางซินเป็นผู้นำที่แข็งแกร่ง หมู่บ้านเซียนเจี๋ยเป็นสถานที่ทดสอบ “ตัวอย่างเล็ก ๆ” และ สถานศึกษาเป็นพันธมิตรซึ่งนำครูและนักเรียนในสถานศึกษา ไปสู่การมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและอุทิศตนเพื่อสัมผัสประสบการณ์ในคุณค่าทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ด้วยความร่วมมือร่วมกันของทั้งสามฝ่าย วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินจึงถูกบูรณาการเข้ากับการพัฒนาชนบท จากนั้นจึงส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านการมีปฏิสัมพันธ์และการเผยแพร่ทางออนไลน์และออฟไลน์

โมเดลความร่วมมือนี้สอดคล้องอย่างใกล้ชิดกับข้อกำหนดเชิงกลยุทธ์ของ “การฟื้นฟูวัฒนธรรม” ในนโยบายการฟื้นฟูชนบท และมุ่งมั่นที่จะสร้าง “เส้นทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ใหม่ ผสานเสน่ห์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเข้ากับการพัฒนาชนบทและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจใน ชนบททางอ้อมด้วย

5.3 การขับเคลื่อนปฏิบัติการส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรมผ้าปะติดแบบมีส่วนร่วม

ผู้เขียนจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์และส่งเสริมวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินตามผลการวิจัยและการวิจัยเบื้องต้นร่วมกับศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน หมู่บ้านเซียนเจี๋ย และสถานศึกษา หลังจากการสื่อสารหลายครั้ง ทั้งสามฝ่ายก็เข้าใจความต้องการของกันและกัน วางแผนร่วมกัน และดำเนินกิจกรรม 4 อย่างต่อไปนี้ เพื่อให้พื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเกิดการปฏิบัติจริงและบรรลุผลในทางปฏิบัติได้

1.กิจกรรมความร่วมมือ “ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่” ของศูนย์วัฒนธรรมและชุมชน

ความร่วมมือ “ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่” ของ ศูนย์วัฒนธรรมและชุมชนมีเป้าหมายเพื่อกระตุ้นพื้นที่วัฒนธรรม ผ้าปะติดอำเภอหยางซินของหมู่บ้าน นั่น คือศาลบรรพชนของหมู่บ้านเซียนเจี๋ย ซึ่งปลูกเร้าความรู้สึกของชาวบ้านหมู่บ้านเซียนเจี๋ยเกี่ยวกับบทบาทสำคัญและอัตลักษณ์ของความรักของมารดาในผ้าปะติดอำเภอหยางซินและส่งเสริมบทบาทของชุมชนในการสืบทอดและการพัฒนาหมู่บ้านศาลบรรพชนหมู่บ้านเซียนเจี๋ยเป็นสถานที่รวมตัวสำหรับชาวบ้านในท้องถิ่นมาแต่

โบราณและเป็นหนึ่งในรอยประทับของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องเลือกสร้างพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในโรงบรรพบุรุษ ในฐานะศูนย์กลางชุมชน ศาลบรรพชนมีประวัติศาสตร์และความรู้สึกทางวัฒนธรรมของชุมชนทั้งหมด การจัดแสดงและสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่ไม่เพียงแต่ผสมผสานงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับชีวิตของชุมชนท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังกระชับความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นระหว่างวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินของศาลบรรพชนและชุมชนอีกด้วย งานจะจัดขึ้นในวันที่ 1 กันยายน 2023

ซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของศูนย์วัฒนธรรม (ผู้สืบทอดและเจ้าหน้าที่ประจำจังหวัด) เจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการหมู่บ้านเซียนเจี๋ย (เลขาธิการ หัวหน้าหมู่บ้าน ผู้อำนวยการ ศิลปินพื้นบ้าน ชาวบ้าน) และผู้วางแผนโครงการนี้

เนื้อหาเฉพาะของกิจกรรมได้แก่

- 1) จัดเตรียมพื้นที่กิจกรรมทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในศาลบรรพชน
- 2) อาจารย์หู ฟางผู้สืบทอดของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและศิลปินพื้นบ้านในหมู่บ้านได้บรรยายและสาธิตในงานนี้ เพื่อให้ชาวบ้านเข้าใจถึงเอกลักษณ์และประวัติศาสตร์การพัฒนาของความรักที่มีต่อแม่ของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน
- 3) เชิญชวนชาวบ้านและลูกๆ ให้เข้าร่วมและสัมผัสถึงกระบวนการทำผ้าปะติดโดยตรง เพื่อให้เด็กๆ ได้ใกล้ชิดกับวัฒนธรรมผ้าปะติดมากขึ้น เข้าใจว่าความรักของแม่ได้หลอมรวมอยู่ในผ้าปะติด ส่งเสริมความอบอุ่นในครอบครัว และปลูกฝังความสนใจและการสร้างอัตลักษณ์ในวัฒนธรรมดั้งเดิม

ตารางที่ 5-2 บันทึกภาพในสถานที่จัดงาน “ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่”
 ในหมู่บ้านเซียนเจีย(ภาพโดย XIN QIU,2023)

บันทึกภาพในสถานที่จัดงาน “ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่”ในหมู่บ้านเซียนเจีย

การตกแต่งพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ในศาลบรรพชนของหมู่บ้านเซียนเจีย

ชาวบ้านทยอยมาที่ศาลบรรพชน

อาจารย์หู ฟาง ผู้สืบทอดบรรยายและสาธิตการผลิตผ้าปะติด ณ ที่จัดงาน

การศึกษาผ้าปะติดของแม่และเด็กในหมู่บ้านเซียนเจีย

กิจกรรมนี้ใช้วิธีการโปรโมตแบบออนไลน์และออฟไลน์ผสมผสานกัน การประชาสัมพันธ์ออนไลน์ส่วนใหญ่ดำเนินการผ่านแพลตฟอร์มโซเชียล WeChat และบัญชีทางการของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง การประชาสัมพันธ์แบบออฟไลน์จะได้รับแจ้งจากศูนย์วัฒนธรรมหยางซินไปยังสถานีวัฒนธรรมของหมู่บ้านเซียนเจีย จากนั้นส่งต่อไปยังคณะกรรมการหมู่บ้านเซียนเจียผ่านทางสถานีวัฒนธรรม และสุดท้ายคือชาวบ้าน วิธีการประชาสัมพันธ์ประเภทนี้ช่วยให้มั่นใจได้ถึง การส่งข้อมูลกิจกรรมอย่างเป็นระเบียบ ขณะเดียวกันก็ครอบคลุมผู้เข้าร่วมในวงกว้าง เพิ่มการมองเห็นและการมีส่วนร่วมได้

ภาพที่ 5-4 โพสต์รูปภาพออนไลน์ของบัญชีทางการ WeChat และศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน(การออกแบบและแคปภาพหน้าจอโดย XIN QIU,2023)

หลังจบงานผู้เขียนได้สัมภาษณ์สวี หมิ่นเลขาธิการหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ยผ่านทาง WeChat เลขาธิการสวีตระหนักถึงเหตุการณ์นี้และเชื่อว่าเป็นโอกาสที่ดีเยี่ยม ซึ่งหวังว่าจะดึงดูดความสนใจของรัฐบาลท้องถิ่น และช่วยให้รัฐบาลระดับสูงมีความเข้าใจที่ครอบคลุมมากขึ้นเกี่ยวกับสถานะการพัฒนาของหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย เราหวังว่าด้วยโอกาสนี้คนรุ่นต่อไปในหมู่บ้านจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินและเรายังหวังว่าจะใช้ทรัพยากรของศิลปินเก่าในหมู่บ้านเพื่อขับเคลื่อนให้หญิงสาวได้เรียนรู้ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เพื่อให้มั่นใจว่าทักษะดั้งเดิมนี้อาจได้รับการสืบทอดและมีส่วนร่วมในความเจริญรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมและการฟื้นฟูเศรษฐกิจของหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย

ภาพที่ 5-5 ผู้เขียนถ่ายรูปกับเลขาสวี อาจารย์หู ศิลปินไซ้และคนอื่น ๆ ในหมู่บ้าน บ้านที่การสนทนาของผู้เขียนกับเลขาสวี(ถ่ายภาพและแคปหน้าจอโดย XIN QIU,2023)

ผู้เขียนหวังว่าจะใช้ศาลบรรพชนของหมู่บ้านเซียนเจี๋ยเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมสำหรับกิจกรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในอนาคต กิจกรรมทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินจะยังคงจัดขึ้นต่อไปภายในศาลบรรพชนหมู่บ้านเซียนเจี๋ย เพื่อให้วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินสามารถกลับมายังสถานที่ที่มันเติบโตในดินของหมู่บ้าน กลับคืนสู่ชาวบ้านและใช้พลังของมารดาในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย เพื่อส่งเสริมการเติบโตอย่างแข็งแกร่งและบรรลุเป้าประสงค์ในการสืบทอดและการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

2. กิจกรรมความร่วมมือ “ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม สืบทอด และการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล” ระหว่างศูนย์วัฒนธรรมและสถานศึกษา

กิจกรรมความร่วมมือ “ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม สืบทอด และการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล” ระหว่างพิพิธภัณฑ์และสถานศึกษา มีเป้าหมายเพื่อจัดการกับปัญหาสำคัญ 3 ประการที่ผ้าปะติดอำเภอหยางซินต้องเผชิญในด้านการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนา ตลอดจนสร้างเส้นทางใหม่ในการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซินและก่อให้เกิดการทำงานร่วมกันระหว่างสถานศึกษาและศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีของการทำงานร่วมกัน

ผู้เข้าร่วมประกอบด้วยศูนย์วัฒนธรรม (เจ้าหน้าที่) สถาบันเทคโนโลยีหู่เป่ย์ (ครูและนักศึกษา) และผู้วางแผนโครงการนี้

เนื้อหาเฉพาะของกิจกรรมได้แก่

เพิ่มความคิดสร้างสรรค์สมัยใหม่ให้กับงานฝีมือแบบดั้งเดิมด้วยการทรัพยากรของมหาวิทยาลัย ออกแบบและนำเสนอผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่มีความสร้างสรรค์ เพื่อปรับปรุงขีดความสามารถในการแข่งขันของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในตลาด

2) มุ่งเน้นไปที่การสืบทอดความสามารถระดับสูง ดำเนินการบรรยายและการฝึกอบรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย สนับสนุนให้ครูและนักเรียนมีส่วนร่วม สอนทักษะและคุณค่าทางวัฒนธรรม และบ่มเพาะผู้สืบทอดที่รักวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินมากขึ้น

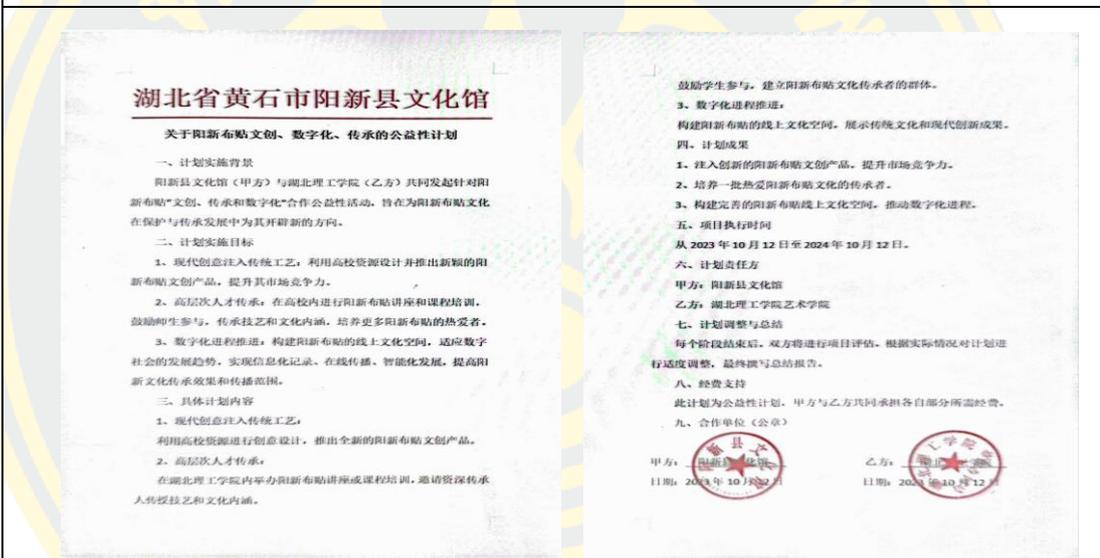
3) เร่งให้เกิดความก้าวหน้าของกระบวนการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล สร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับแนวโน้มการพัฒนาของสังคมดิจิทัลได้ดีขึ้น ตระหนักถึงการบันทึกข้อมูล การเผยแพร่ออนไลน์และกระบวนการพัฒนาอัจฉริยะ และยกระดับผลลัพธ์ของการประชาสัมพันธ์มรดกทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินให้ดีขึ้น

จนถึงขณะนี้กิจกรรมต่าง ๆ ได้บรรลุความก้าวหน้าและความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง ทั้งสองฝ่ายได้ลงนามในข้อตกลงความร่วมมือหนึ่งปีเพื่อชี้แจงความรับผิดชอบและหน้าที่ผูกพันของตนและวางรากฐานสำหรับการพัฒนางานอย่างราบรื่น สถาบันเทคโนโลยีหู่เป่ย์ได้จัดงานบรรยายเรื่องผ้าปะติดอำเภอหยางซิน พร้อมแนะนำประวัติและการพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซินแก่คณะอาจารย์

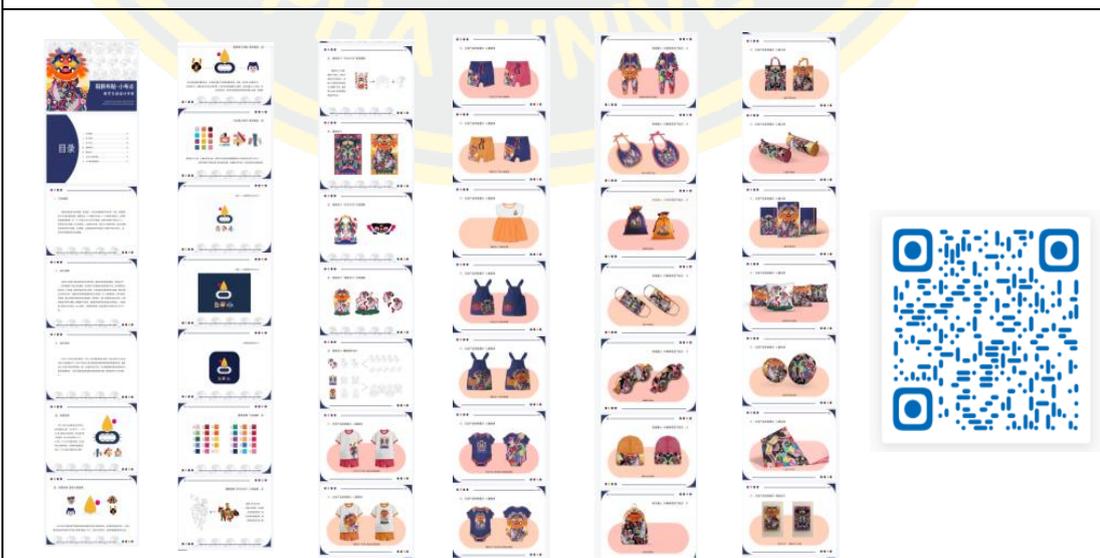
และนักเรียน ทักชะและคุณค่าทางวัฒนธรรมทำให้ทุกคนเข้าใจผ้าปะติดอำเภอหยางซินอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น อาจารย์ในสถานศึกษากำลังนำนักเรียนให้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการออกแบบและสร้างชิ้นงานที่มีความสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน โดยผสมผสานเข้ากับชีวิตสมัยใหม่อย่างชาญฉลาด และแสดงเสน่ห์ทางศิลปะใหม่ๆ ออกมา ในเวลาเดียวกันก็ได้พัฒนาแอปพลิเคชันมือถือของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน (ต้นแบบ) เช่นกัน ซึ่งเป็นการเปิดช่องทางใหม่ในการเผยแพร่และโฆษณา

ตารางที่ 5-3 บันทึกกิจกรรมความร่วมมือ“ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การสืบทอด และการเข้าสู่ดิจิทัล”(ภาพโดย XIN QIU,2023)

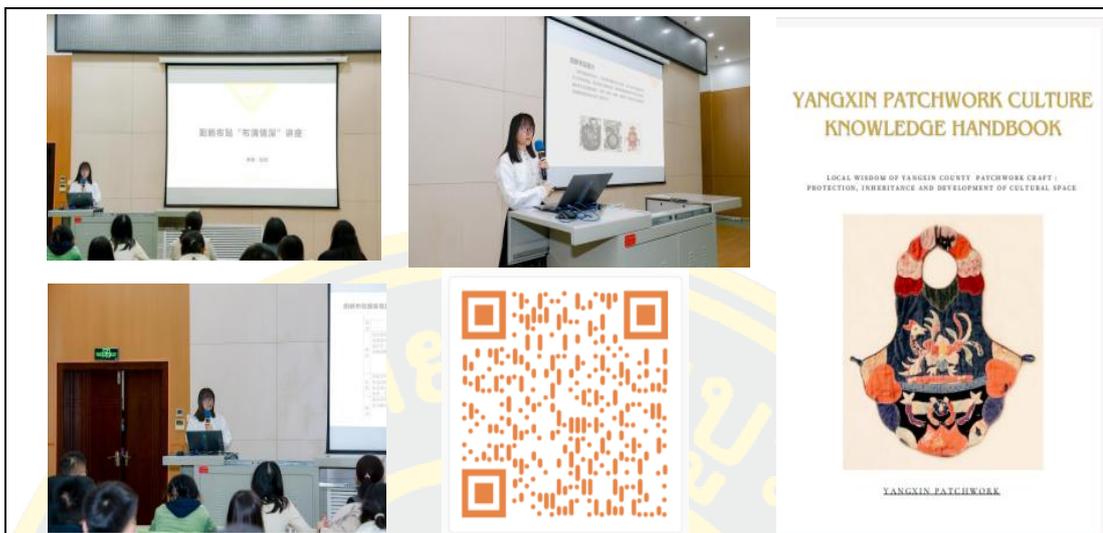
บันทึกกิจกรรมความร่วมมือ“ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การสืบทอด และการเข้าสู่ดิจิทัล”

“ข้อตกลงโครงการ” ระหว่างศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและสถาบันเทคโนโลยีหูเป่ย์

ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน “เจ้าตัวน้อย” ผลิตภัณฑ์ที่มีความสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมสำหรับเด็ก

การบรรยาย “ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่” ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ระบบความรู้พื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินออนไลน์

การออกแบบแอปสำหรับเด็ก “เจ้าตัวน้อย” ผ้าปะติดอำเภอหยางซินและพื้นที่ที่แสดงออนไลน์

ในระหว่างงานผู้เขียนได้สัมภาษณ์คุณจวี เซวียนผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมหยางซินและศาสตราจารย์จาง เหมิงจากสถาบันเทคโนโลยีหุเป่ย์ ผู้อำนวยการจวีกล่าวว่าความร่วมมือนี้ไม่เพียงแต่เป็นการจัดแสดงทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นการสำรวจวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอ หยางซินอย่างเข้มข้นในการผลิตชิ้นงานที่มีความสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การสืบทอด และการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล ด้วยการโปรโมตกิจกรรมอย่างครอบคลุม ไม่เพียงแต่เติมองค์ประกอบและความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ให้กับผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังปลูกฝังให้คนหนุ่มสาวที่มีความหลงใหลในวัฒนธรรมดั้งเดิมอีกด้วย กิจกรรมดังกล่าวมีความคืบหน้าและยังเป็นแนวทางปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จในความร่วมมือข้ามพรมแดน ศาสตราจารย์จางจากสถาบันเทคโนโลยีหุเป่ย์กล่าวว่าความ

ร่วมมือทางสร้างผลลัพธ์ที่มีความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอ หายางชิน
 นได้กระตุ้นศักยภาพในการสร้างสรรค์ของนักออกแบบและสร้างผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมผ้าปะติด
 อำเภอหายางที่มีความสร้างสรรค์ ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ได้แทรกคุณค่าของยุคใหม่ลงในผ้าปะติดอำเภอ
 หายางชิน ความร่วมมือทางดิจิทัลได้ผลักดันผ้าปะติดอำเภอหายางชินขึ้นไปอีกขั้น และพัฒนาแอปดิจิทัล
 (ต้นแบบ) พื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์สำหรับเด็ก “เจ้าตัวน้อย” ของผ้าปะติดอำเภอหายางชินซึ่งทำลาย
 ข้อจำกัดด้านเวลาและพื้นที่ของการจัดแสดงทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหายางชิน ส่งผลให้ผ้า
 ปะติดอำเภอหายางชินสามารถเผยแพร่สู่ผู้ชมในอินเทอร์เน็ตได้กว้างขึ้น

เนื่องจากกิจกรรมนี้มีเนื้อหาที่เยอะและซับซ้อนจึงทำให้เสร็จสมบูรณ์เพียงแค่บางส่วนและ
 จำเป็นต้องมีการปรับปรุง ส่วนอื่นๆ ยังอยู่ระหว่างดำเนินการ ผู้เขียนหวังว่าด้วยความร่วมมืออย่าง
 ต่อเนื่องในช่วงต่อ ๆ ไป ส่วนอื่นของกิจกรรมจะได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมเพื่อให้แน่ใจว่าจะบรรลุผลที่
 ชัดเจนในทุกด้าน

3. กิจกรรมความร่วมมือผ้าปะติดข้ามรัฐ “ความรักของแม่สู่ลูกรัก ผ่านลวดลาย หัตถศิลป์” ของศูนย์วัฒนธรรมและสถาบันการศึกษา

กิจกรรม“ความรักของแม่สู่ลูกรัก ผ่านลวดลาย หัตถศิลป์” ภายใต้ความร่วมมือของ
 หมู่บ้าน ศูนย์วัฒนธรรมและสถาบันศึกษามีเป้าหมายเพื่อสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และ
 ออฟไลน์สำหรับผ้าปะติดอำเภอ

หายางชิน และบรรลุการเผยแพร่วัฒนธรรมข้ามชาติและการแลกเปลี่ยนผ่านกระบวนการ
 เรียนรู้ สัมผัสและเผยแพร่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหายางชินในพื้นที่ตามบริบทออนไลน์ งานนี้จะจัด
 ขึ้นในวันที่ 4 สิงหาคม 2566 ณ ห้องนิทรรศการของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
 ประเทศไทย

ผู้เข้าร่วมงาน ได้แก่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย (ผู้บริหาร
 อาจารย์และนิสิต) สถาบันเทคโนโลยีหุเป่ย์ (ผู้วางแผนโครงการนี้) ศูนย์วัฒนธรรมหายางชิน (บุคลากร)
 และหมู่บ้านเขียนเจียอำเภอหายางชิน (คณะกรรมการหมู่บ้านและชาวบ้าน) ดำเนินการร่วมกัน ในงาน
 นิทรรศการแสดงผลงานผ้าปะติดอำเภอหายางชินครั้งนี้ได้เลือกแนวคิด “ความรักของแม่” บางส่วนถูก
 ซื้อและยืมโดยผู้เขียนจากช่างฝีมือผ้าปะติดในหมู่บ้านเขียนเจียอำเภอหายางชินในช่วงระยะเวลาการ
 วิจัย และส่วนอื่น ๆ อีกบางส่วนยืมมาจากศูนย์วัฒนธรรมหายางชิน

ภาพที่ 5-6 ภาพถ่ายผู้เขียนขณะรวบรวมผลงานผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่บ้านของศิลปินในหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ย และภาพถ่ายรวมผลงานผ้าปะติดอำเภอหยางซินที่รวบรวมจากหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ยและศูนย์วัฒนธรรม(ภาพโดย XIN QIU,2023)

เนื้อหาที่เป็นรูปธรรมของกิจกรรม ได้แก่

- 1) จัดเตรียมพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์สำหรับ “นิทรรศการผ้าปะติดอำเภอหยางซินเส้นทางความรักของแม่” (พื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์จัดอยู่ในมินิโปรแกรมบน WeChat และพื้นที่วัฒนธรรมออฟไลน์จัดอยู่ในห้องนิทรรศการของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา)
- 2) กิจกรรมพิธีเปิดงาน (พิธีเปิดได้เรียนเชิญ รศ.เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์ คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ กล่าวเปิดงาน ซึ่งถือเป็นการเปิดงานนิทรรศการครั้งนี้อย่างเป็นทางการ)
- 3) การกล่าวถึงหัวข้อนิทรรศการ (โดย ศ.เกียรติคุณ ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัย จากนั้นผู้วิจัยจึงได้กล่าวแนะนำผ้าปะติดที่ละชิ้น ซึ่งเนื้อหาสำคัญคือการกล่าวถึงความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งระหว่างวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินและแนวคิดของความรักของแม่)
- 4) ถ่ายภาพหมู่เป็นที่ระลึก (ถ่ายภาพหมู่ร่วมกับแขกและผู้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อบันทึกช่วงเวลาที่มีความหมายนี้)
- 5) บทสัมภาษณ์และการรายงานของสื่อ (ผ่านการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมงานและรายงานถ่ายทอดสด ผ่านทาง Douyin เพื่อเป็นการส่งเสริมการรับรู้วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินและความสัมพันธ์พิเศษของผ้าปะติดกับความรักของแม่ และส่งเสริมความตระหนักรู้และการเผยแพร่ในแวดวงวิชาการและสังคมไทย)

ตารางที่ 5-4 บันทึกงานนิทรรศการ “เส้นทางความรักของแม่” ณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย(ภาพโดย XIN QIU,2023)

บันทึกงานนิทรรศการ “ความรักของแม่สู่ลูกรัก ผ่านลวดลาย งานหัตถศิลป์”
ณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย

พื้นที่การจัดแสดงนิทรรศการ “ความรักของแม่สู่ลูกรัก ผ่านลวดลาย งานหัตถศิลป์”2023

BURAPHA UNIVERSITY

阳新布贴

MARRIAGE

YANGXIN CLOTH PASTE

布满情深

BIRTH

CLOTH'S AFFECTIONATE

母爱之旅

BLESSING

MOTHER'S JOURNEY

ผ้าปะติดของชาวจีนมีต้นกำเนิดมาจากหมู่บ้านในอำเภอซาซัน, ผู้หญิงในท้องถิ่นใช้เศษผ้า ที่พวกเขาสะสมไว้ในช่วงวัยเยาว์มาประดิษฐ์ชิ้นปะติดสำหรับเด็ก ซึ่งแสดงถึงความรักของมารดาที่มีต่อเด็ก

Yangxin Cloth Paste has its roots in the rural villages of Yangxin County, where local women, during times of material scarcity, creatively utilize accumulated scraps of cloth to craft Cloth Paste clothing for their children, symbolizing deep maternal love.

ผ้าปะติดของชาวจีน

Yangxin Cloth Paste

ความรักของมารดา

Maternal love

เซพผ้า

Pastor-stitch

การแต่งงาน การเกิด คำอวยพร

Marriage Birth Blessing

การใส่ชุดอย่างใจเฝือกบวมีชิ้นสูงสุด

Wearing and fastening Yu Hui-kun's outfit

เป็นมิตราต่อสิ่งแวดล้อม

Environment protection

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

Intangible Cultural Heritage

การดำเนินวัฒนธรรมผ้าปะติดนี้เป็นเพราะความรักที่แรงกล้าของมารดาที่ทุ่มเทอย่างสูง ผ้าปะติดเป็นงานหัตถ์ที่เปี่ยมไปด้วยแรงบันดาลใจของมารดา ซึ่งถูกนำมาใช้เพื่อเด็ก และวัยเยาว์ของเธอ

The fine-tuning of Yangxin Cloth Paste culture owes much to this profound maternal love, quietly driving its development. These intricately crafted Yu Hui garments serve as witness to significant occasions in their children's lives: Marriage, Birth, and Blessings.

พิธีแต่งงานประกอบด้วย 6 ขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ พิธีขอหมั้นแต่งงาน พิธีบูชา พิธีพรมหมั้นของ การจัดเสก และการจัดโต๊ะแต่งงาน เป็นต้นและพิธีการแต่งงาน มารดาจะเตรียมเสื้อผ้าปะติดชุดพิเศษสำหรับลูกสาวของเธอที่เรียกว่า ผ้าปะติดของมารดา ซึ่งใช้ประติมากรรมที่ละเอียดอ่อนของมือที่เธอทำเองที่มี ลีลาและลวดลายอันงดงาม และมีความหมาย

The wedding ceremony entails six distinct stages: betrothal proposal, formal engagement, public announcement of the wedding date, the bride's departure, arranging the marriage bed, and the traditional "spraying bride" ritual. From the moment of announcing the wedding date, the mother undertakes the meticulous preparation of Yangxin Cloth Paste garments for her daughter's ceremonial wear. These exquisite garments encompass the bride's shoulder cape, floral shoes, the intricately flowing ribbon used to adorn the marriage bed, the intricately designed bed canopy, ornamental borders for the bed, the delicately crafted canopy hoods, and the engaged pillow adding an elegant touch to the entire ensemble.

พิธีฉลองประสูติด้วย 7 ขั้นตอน เริ่มตั้งแต่ การฉลองการเกิด การไม่พอก ปะทายหาวที่ ซึ่งทำมาตลอด การตัดขนเส้นผมของทารกให้สั้นลง พิธีฉลองขวัญของชา "ประตักเซวตี่" เป็นต้นมารดาจะเตรียมผ้าปะติดของชาซึ่งใช้ทักมาและถูกนำมาใช้ในงานการอวยพรของชา ซึ่งประกอบด้วย เสื้อผ้า หมวกผ้าใบ เข็มปักในผ้าคลุมไหล่ ของสั้น รองเท้า และหมอน

The ceremonial process of pregnancy celebration comprises seven significant stages: pregnancy announcement, childbirth announcement, preparation for the baby's arrival, clandestine birth rituals, birth announcement, presentation of congratulatory rice, and the commemorative full moon banquet. Commencing from the joyful moment when a daughter announces her pregnancy, mothers actively engage in the art of crafting Yangxin Cloth Paste garments intended for their post-partum progeny. These meticulously crafted garments encompass a range of essential items such as vests, hats, baby carriers, boleros, shoulder-capes, tops, shoes, gillnets, and other apparel tailored specifically for infants and toddlers. The intricate workmanship and symbolic significance of these cloth pasted creations underscore the deep-rooted cultural traditions and maternal devotion within the Yangxin community.

พิธีบวชนาคประกอบด้วย 3 ส่วน พิธีบูชาของเจ้าฟ้า พิธีเซกไม้รับทราบของบุตรชายซึ่งมีลักษณะเป็นรูปของงูและมังกรและมังกรและงูมาไว้ที่โถงประตูและตั้งขาของบุตรชายและมารดาเพื่ออวยพรลูกสาวให้ตั้งคู่ได้จนหมด

The Blessing ceremony comprises three significant components: the veneration of the God of Fire, ancestral worship, and paying homage to Guanyin. In this deeply symbolic ritual, mothers actively engage in the artistic creation of banners that are later hung within temples. These banners serve as tangible manifestations of maternal wishes and aspirations for their offspring, symbolizing the Blessing bestowed upon their children and their optimistic outlook for the future. The ceremony holds profound cultural and spiritual significance within the Yangxin community.

เหล่านารีในอำเภอซาซัน ผ้าปะติดใช้แปดเป็นเครื่องแต่งกายสำหรับเด็ก ซึ่งแสดงถึงความรักที่เข้มแข็งของมารดา ขณะเดียวกันก็สะท้อนถึงแนวคิดการรักษาสันติแวดล้อมที่ "ถ้าผู้ใหญ่ใจสูงของลูกสูง" ความรักของมารดาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดของชา และความรักของมารดาเองที่หัวใจวัฒนธรรมผ้าปะติดได้รับเกียรติมาตลอดได้ในอำเภอ ซาซัน

In the hands of mothers in Yangxin County, torn cloth transforms into exquisite clothing for their children, symbolizing immeasurable maternal love and reflecting the environmental principle of "making the most of available resources." Maternal love plays a pivotal role in driving the development of Yangxin Cloth Paste culture and is the very force that ensures the heritage and continuation of this traditional cultural practice in Yangxin County.

Collaborating Institution:
 Burapha University
 Faculty of Fine Applied Arts
 Yangxin County Cultural Institution
 Hubei Polytechnic University
 Jianjia Village, Yangxin County

การเผยแพร่พื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดออนไลน์ “ความรักของแม่สู่ลูกรัก ผ่านลวดลาย งานหัตถศิลป์”

พิธีเปิดงานโดย รศ.ดร.เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์
คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (4-8-2023)

นิทรรศการจีน-ไทย: ร่วมเล่าเรื่องการเดินทางความรักของแม่ ผ่านวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน

ผู้เข้าร่วมกิจกรรม

การสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมงาน

ถ่ายทอดสดผ่านทาง Douyin

กิจกรรมนี้ใช้วิธีการโปรโมตแบบออนไลน์และออฟไลน์ผสมผสานกัน การประชาสัมพันธ์ออนไลน์ส่วนใหญ่ดำเนินการผ่าน FACEBOOK และ WeChat ของ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย เพื่อให้แน่ใจว่า ผู้คนภายในและภายนอกสถานศึกษาสามารถรับรู้ถึงการประชาสัมพันธ์อย่างทันทั่วถึง และขยายขอบเขตการประชาสัมพันธ์ผู้เข้าร่วมงานในวงกว้าง การประชาสัมพันธ์แบบออฟไลน์จัดทำโดยการแจ้งผ่านเจ้าหน้าที่ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ไปยังคณาจารย์และนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัย

Opening Ceremony Time ▶
2023 08.04 13:30
 Exhibition time ▶ 01-12 AUGUST 2023
 Event Address ▶
 Faculty of Fine and Applied Arts

YANG XIN CLOTH PASTE

♥
 The Journey of Maternal Love

Cooperative Institutions: Burapha University, Faculty of Fine Applied Arts, HuBei Polytechnic University, Yangxin County Cultural Institution, Xianjia Village, Yangxin County

บัณฑิตศึกษาศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา GSFA

ขอเชิญร่วมพิธีเปิดนิทรรศการ "การอนุรักษ์สืบสานและพัฒนางานหัตถกรรมดั้งเดิมผ้าปะติด อำเภอหนองขิง ผ่านมุมมองที่เก๋ทันสมัยแถมร่วม" โดย MRS. XIN QIU ณ ห้องแสดงตู้กระจกลด คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2566 เริ่มเวลา 13:30 น. นิทรรศการเปิดใหม่ระหว่างวันที่ 1-12 สิงหาคม พ.ศ. 2566

Opening Ceremony Time ▶
08.04 13:30
 Exhibition time ▶ 01-12 AUGUST 2023
 Event Address ▶
 Faculty of Fine and Applied Arts

YANG XIN CLOTH PASTE

♥
 The Journey of Maternal Love

12:05

The event will take place in the ground floor exhibition hall of the Faculty of Fine Applied Arts, Burapha University, where you will have the opportunity to closely appreciate various exquisitely crafted Yangxin Cloth Paste works and feel the profound essence of maternal love and cultural heritage they embody. We eagerly look forward to your presence, as together we explore the enchanting charm of traditional handcraft and share the wonderful moments of "Journey to Mother's Love".

ภาพที่ 5-7 โปสเตอร์ FACEBOOK และ WeChat(ออกแบบและแคปหน้าจอโดย XIN QIU)

工作回顾：阳新县文化馆的2023
 岁序更替，华章日新。2023年，阳新县文化馆立足文化惠民，最大限度发挥公益文化...

阳新县文化馆 工作回顾

阳新县文化馆

阳新县文化馆

阳新布贴“母爱之旅”——中国非物质文化遗产走进泰国

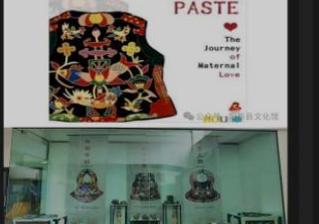
บัณฑิตศึกษาศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา GSFA

ขอเชิญร่วมพิธีเปิดนิทรรศการ "การอนุรักษ์สืบสานและพัฒนางานหัตถกรรมดั้งเดิมผ้าปะติด อำเภอหนองขิง ผ่านมุมมองที่เก๋ทันสมัยแถมร่วม" โดย MRS. XIN QIU ณ ห้องแสดงตู้กระจกลด คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2566 เริ่มเวลา 13:30 น. นิทรรศการเปิดใหม่ระหว่างวันที่ 1-12 สิงหาคม พ.ศ. 2566

Opening Ceremony Time ▶
08.04 13:30
 Exhibition time ▶ 01-12 AUGUST 2023
 Event Address ▶
 Faculty of Fine and Applied Arts

YANG XIN CLOTH PASTE

♥
 The Journey of Maternal Love

ภาพที่ 5-8 การประชาสัมพันธ์ผ่านบัญชีทางการของศูนย์วัฒนธรรมหยางซินหลังจบงาน(ออกแบบและแคปหน้าจอโดย XIN QIU)

หลังจบงานผู้เขียนได้สัมภาษณ์อาจารย์ทั้ง ซิงซิงและอาจารย์หลิน หวงซาน อาจารย์ทั้งเชื่อว่างานนี้ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมวัฒนธรรมการผ้าปะติดอำเภอหนองขิงและความสัมพันธ์อันแน่นพิเศษกับความรักของแม่ มีการจัดแสดงคอลเลกชันงานหัตถกรรมผ้าปะติดอำเภอหนองขิงแบบ

ดั้งเดิมในแนวคิด “ความรักของแม่” ผ่านการสื่อสารข้ามประเทศ ซึ่งก่อให้เกิดคุณค่าทางวัฒนธรรมที่กระตุ้นความคิด งานนี้ไม่เพียงแต่ทำให้ผ้าปะติดอำเภอยางซิงมีชื่อเสียงระดับนานาชาติเท่านั้น แต่ยังเปิดโอกาสให้อาจารย์และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยบูรพาของประเทศไทยได้เข้าใจและมีโอกาสชื่นชมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและความร่วมมือระหว่างจีนและไทย อาจารย์หลินเชื่อว่างานนี้ ประสบความสำเร็จอย่างมากในการจัดแสดงผลงานทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงทั้งทางออนไลน์และออฟไลน์ โดยเน้นคุณค่าทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์และความเชื่อมโยงอย่างลึกซึ้งกับความรักของแม่ ข้อมูลของงานได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวางมากขึ้น ผ่านการถ่ายทอดสดออนไลน์ทาง Douyin ทำให้ผู้คนเข้าใจและสัมผัสถึงเสน่ห์ของผ้าปะติดอำเภอยางซิงมากขึ้น ในขณะเดียวกันในการแสดงผลงานออฟไลน์ ผู้ชมได้สัมผัสถึงเอกลักษณ์ในเสน่ห์ของประเพณีและศิลปะนี้อย่างใกล้ชิด เป็นการเสริมสร้างความเชื่อมโยงทางอารมณ์ระหว่างผ้าปะติดอำเภอยางซิงและความรักของแม่

กิจกรรมนี้ถือเป็นความร่วมมือเชิงลึกที่ประสบความสำเร็จระหว่างสามฝ่าย ได้แก่ ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน ด้วยความร่วมมือนี้ผู้เขียนหวังที่จะนำอาจารย์และนักศึกษาในประเทศไทยให้ มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากขึ้นเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกสากลของความรักของแม่ที่แฝงอยู่ในผ้าปะติดอำเภอยางซิง กระตุ้นการสะท้อนทางวัฒนธรรมในหมู่ผู้ชมชาวต่างชาติสร้างสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรม และดำเนินการประชาสัมพันธ์ในระดับนานาชาติ ในขณะเดียวกันนั้น ก็เป็นการทำให้ผู้คนได้รู้จักกับหมู่บ้านเขียนเจียมากขึ้น ทำงานร่วมกันเพื่อบูรณาการวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงเข้ากับการพัฒนาชนบท ส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจของชุมชนชนบททางอ้อม และ วางรากฐานสำหรับกิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงในอนาคต

4.กิจกรรมความร่วมมือศึกษาดูงาน “ค้นหา” ร่วมกันของศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษา และชุมชน

กิจกรรมความร่วมมือศึกษาดูงาน “ค้นหา” ร่วมกันของศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชนมีเป้าหมายเพื่อนำพานักเรียนในสถานศึกษาให้เข้าสู่ “หมู่บ้านเขียนเจีย” ซึ่งเป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางซิง และบรรลุเป้าหมายของการศึกษา สืบทอด และแลกเปลี่ยนในหมู่บ้านเขียนเจียผ่านการเรียนรู้และสัมผัสประสบการณ์ กิจกรรมนี้ดำเนินการเพื่อให้ความสอดคล้องกับข้อกำหนด “การฟื้นฟูวัฒนธรรม” ของนโยบายการฟื้นฟูชนบท และสร้าง “เส้นทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิง” ขึ้นมาใหม่ ซึ่งประสบความสำเร็จในการบูรณาการเข้ากับการพัฒนาชนบท และส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจในชนบททางอ้อม งานนี้ไม่เพียงแต่มอบประสบการณ์ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงให้แก่เด็กนักเรียนเท่านั้น แต่ยังเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการ

บ่มเพาะผู้สืบทอดในอนาคตอีกด้วย งานดังกล่าวจัดขึ้นที่ศาลบรรพชนหมู่บ้านเขื่อนเจ็ดเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2024

ผู้เข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ โรงเรียนประถมศึกษาเหล่าหู่โถว เมืองหวงสือ มณฑลหูเป่ย์ (ผู้บริหาร ครู และนักเรียน) ศูนย์วัฒนธรรมหยางซิน (บุคลากร) หมู่บ้านเขื่อนเจ็ด (คณะกรรมการหมู่บ้านและชาวบ้าน) และสถาบันเทคโนโลยีหูเป่ย์ (ผู้วางแผนโครงการนี้) ดำเนินการจนแล้วเสร็จร่วมกัน

หัวข้อกิจกรรมนี้คือ “ค้นหา” ซึ่งมี 2 ความหมาย โดยเนื้อหาที่เป็นรูปธรรมของกิจกรรมประกอบด้วย

1) “ค้นหา” ศิลปินอาวุโสผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

- ผู้บริหาร ครู และนักเรียนสถานศึกษาประถมเหล่าหู่โถวนำผลงานและเดินทางไปเยี่ยมศิลปินอาวุโสผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเขื่อนเจ็ด ภายใต้การนำของศูนย์วัฒนธรรมและคณะกรรมการหมู่บ้าน

- แลกเปลี่ยนและเรียนรู้กับศิลปินอาวุโสในศาลบรรพชนหมู่บ้านเขื่อนเจ็ดเพื่อบันทึกประสบการณ์และฝึกทักษะ

2) “ค้นหา” กำลังหลักของการสืบทอดผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

- ผู้บริหาร ครู และนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาเหล่าหู่โถวได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรักและการอุทิศตนของแม่ในมรดกของผ้าปะติดอำเภอหยางซินภายใต้การนำของศูนย์วัฒนธรรมและคณะกรรมการหมู่บ้าน

- สัมผัสถึงบทบาทสำคัญของความรักของแม่ในการสืบทอดวัฒนธรรม

ตารางที่ 5-5 บันทึกกิจกรรมการศึกษา “ค้นหา” ในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย โรงเรียนประถมศึกษาเหลาหูโถว (ภาพโดย XIN QIU, 2024)

บันทึกกิจกรรมการศึกษา “ค้นหา” ในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย โรงเรียนประถมศึกษาเหลาหูโถว

ถ่ายภาพหมู่ ณ ทางเข้าศาลบรรพชนหมู่บ้านเซียนเจี๋ย

ครูและนักเรียนจากโรงเรียนประถมศึกษาเหลาหูโถวพูดคุยกับศิลปินอาวุโส
ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจี๋ย

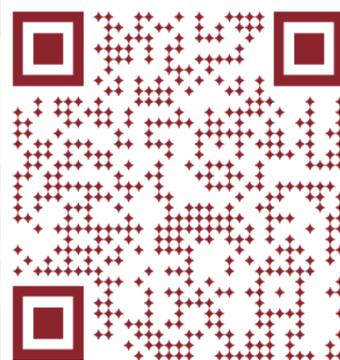
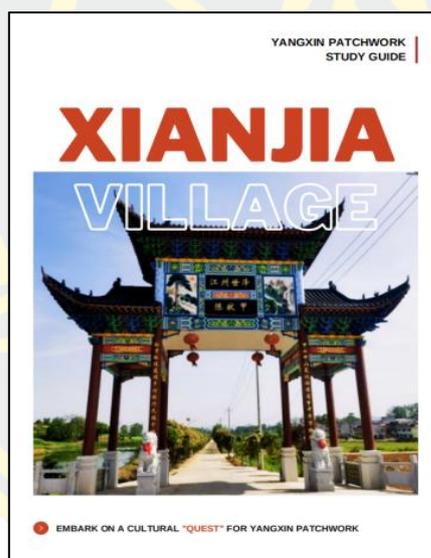
นักเรียนที่โรงเรียนประถมศึกษาเหลาหู่ไถว เรียนรู้ บันทึกประสบการณ์และฝึกทักษะกับศิลปินอาวุโส

ศิลปินอาวุโสและเจ้าหน้าที่คณะกรรมการหมู่บ้านเล่าเรื่องราวความรักของแม่ ในผ้าปะติอ่าเกอ
หยางซิน

นักเรียนจากโรงเรียนประถมศึกษาเหลาหูไถ่ถ่ายภาพหมู่ร่วมกับผลงานของศิลปินอาวุโส

QR Code คู่มือ “ศึกษา” พื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิงออนไลน์

กิจกรรมนี้ใช้วิธีการโปรโมตแบบออนไลน์และออฟไลน์ผสมผสานกัน การประชาสัมพันธ์ออนไลน์ส่วนใหญ่ดำเนินการผ่านบัญชีทางการของโรงเรียนประถมศึกษาเหลาหูไถ่ บัญชีสาธารณะของศูนย์วัฒนธรรมหยางซิง และแพลตฟอร์มโซเชียล WeChat

การประชาสัมพันธ์แบบออฟไลน์เริ่มจากศูนย์วัฒนธรรมหยางซิงประชาสัมพันธ์ไปยังสถานีวัฒนธรรมของหมู่บ้านเซียนเจีย จากนั้นแจ้งให้คณะกรรมการหมู่บ้านเซียนเจียทราบผ่านทางสถานีวัฒนธรรมและส่งต่อไปยังศิลปินพื้นบ้านและชาวบ้านในที่สุด

活动时间 / Activity time
2024 **01.24** 8:00—12:00

活动地址 ▶ 阳新县献甲村 ▶ 献甲村祠堂 ▶

阳新布贴
YANGXIN CLOTH PASTE

老虎头小学 寻觅 研学之旅

活动组织与参与单位
 黄石市老虎头小学 阳新县文化馆
 阳新县献甲村村委会 湖北理工学院

阳新布贴老虎头小学“寻觅”研学之旅将于2024年1月24日在阳新县献甲村内举行，热烈欢迎各位参加！

ภาพที่ 5-9 โพสต์ WeChat และวิดีโอประชาสัมพันธ์หลังจบกิจกรรม(ออกแบบและแคปหน้าจอ โดย XIN QIU,2024)

黄石市老虎头小学

虎小·特色活动 | 【项目化学习】奋楫扬帆 赓续前行

黄石市老虎头小学 2024-01-28

来自栏目 特色活动

【项目化学习】
奋楫扬帆
赓续前行

黄石市老虎头小学

—老虎头小学阳新布贴“寻觅”之旅研学活动

黄石市老虎头小学

阳新布贴属于民间实用艺术，源于物质匮乏的时代，母亲们仍想给孩子创造更好的物质生活所创造出的民间艺术，在乡土村落中历代村妇女之间的口传心授而得以传承和发展，“慈母手中线，游子身上衣。”母爱的作用促进了阳新布贴文化的发展。

但随着现代化的推进和生活方式的变迁，阳新布贴文化在民间逐渐式微，面临着失传的危机。为让我们的下一代了解非物质文化遗产阳新布贴，在湖北理工学院邱欣老师和湖北师范大学郑卫老师的支持与协助下老虎头小学开展项目化学习——阳新布贴“寻觅”之旅研学活动。

ภาพที่ 5-10 ผ่านทางบัญชีทางการของโรงเรียนประถมศึกษาเหล่าหู่ไถ่(ออกแบบและแคปหน้าจอ โดย XIN QIU,2024)

หลังจบงานผู้เขียนได้สัมภาษณ์ อาจารย์ใหญ่เจ้า เยียน จากโรงเรียนศึกษาประถมเหล่าหู่ไถ่ในเมืองหวงสือและสวี หมั่นจากหมู่บ้านเซี่ยนเจี๋ยผ่านทาง WeChat อาจารย์ใหญ่เจ้าให้การ

ยอมรับและเห็นด้วยกับกิจกรรมการศึกษานี้ นักเรียนได้สัมผัสกับทักษะของผ้าปะติดอำเภอหยางซินและพลังของ “ความรักของแม่” ซึ่งไม่เพียงแต่เปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นการสนองนโยบายข้อกำหนดของประเทศในด้านการศึกษาที่มีคุณภาพอีกด้วย เธอกล่าวว่าสถานศึกษาจะเปิดตัวหลักสูตรศิลปะ “ผ้าปะติดอำเภอหยางซิน” ในภายหลัง และวางแผนที่จะนำเอาหมู่บ้านเซียนเจี๋ยให้เป็นฐานการวิจัยของสถานศึกษา เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และบ่มเพาะผู้มีความสามารถที่สืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ส่วนเลขาธิการสวีกล่าวว่ากิจกรรมการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้เปิดบทบาทใหม่สำหรับหมู่บ้านเซียนเจี๋ย ซึ่งนี่เป็นครั้งแรกที่นักเรียนได้ก้าวเข้าสู่หมู่บ้านเซียนเจี๋ย ฉันทหวังว่าในอนาคตจะมีสถานศึกษาหลายแห่งเดินทางมาที่หมู่บ้านเซียนเจี๋ยเพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซิน ให้ผู้คนมีความเข้าใจเกี่ยวกับหมู่บ้านเซียนเจี๋ยและใช้ผ้าปะติดอำเภอหยางซินเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของหมู่บ้านเซียนเจี๋ย สร้างความมั่นคงในการสืบทอดและพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหยางซินต่อไป

ภาพที่ 5-11 ประวัติการสนทนาของผู้เขียนกับอาจารย์ใหญ่เจ้าและเลขานุการสวี (แคปหน้าจอ โดย XIN QIU, 2024)

กิจกรรมความร่วมมือการวิจัยไตรภาคีระหว่างศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน ถือเป็นความพยายามครั้งแรกในการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจี๋ยและประสบความสำเร็จในการสร้างแนวทางในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาแนวใหม่สำหรับผ้าปะติดอำเภอหยางซิน กิจกรรมความร่วมมือนี้ไม่เพียงแต่เป็นแนวทางใหม่ในการสืบทอดและการพัฒนาของผ้าปะติดอำเภอหยางซินเท่านั้น แต่ยังนำเสนอแนวคิดใหม่ ๆ แก่ผู้เขียนเกี่ยวกับแผนการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินของหมู่บ้านเซียนเจี๋ยว่า “มุ่งมั่นที่จะนำเอาหมู่บ้านเซียนเจี๋ยให้เป็นฐานการวิจัยของสถานศึกษาและให้โอกาสนักเรียนในการศึกษาเชิงลึกมากขึ้น ขณะเดียวกันให้พิจารณาสร้างหมู่บ้านเซียนเจี๋ยให้เป็นหมู่บ้านต้นแบบของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน

เพื่อตอบสนองต่อนโยบายระดับชาติ “การฟื้นฟูวัฒนธรรมในพื้นที่ชนบท” และส่งเสริมการเผยแพร่วัฒนธรรม ผ้าปะติดอำเภอหยางซินในวงกว้าง” ผู้เขียนตั้งตารอที่จะกระตุ้นให้มีการสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินผ่านการร่วมมือด้านการวิจัยและการศึกษากับสถานศึกษามากขึ้นในอนาคต

5.4 ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญและเสียงสะท้อนจากชุมชน

1. การตอบรับจากชุมชน

1) เสียงจากคณะกรรมการหมู่บ้าน

คณะกรรมการหมู่บ้านเขียนเจ็ยเชื่อว่ากิจกรรมระหว่างศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชนไม่เพียงแต่เสริมสร้างวัฒนธรรมในชนบทเท่านั้น แต่ยังสอดคล้องกับนโยบายฟื้นฟูวัฒนธรรมในชนบท นอกจากนี้ยังเพิ่มระดับชื่อเสียงของหมู่บ้านเขียนเจ็ยและนำชีวิตชีวาเข้าสู่หมู่บ้านอีกด้วย กิจกรรมดังกล่าวทำให้เยาวชนตระหนักถึงคุณค่าของผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้และสืบทอดทักษะดังกล่าว คณะกรรมการหมู่บ้านหวังว่าจะได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากรัฐบาลและสถานศึกษา เพื่อกำหนดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอหยางซินภายในหมู่บ้านให้เป็นปกติ และทำให้อันนี้กลายเป็นอัตลักษณ์ของหมู่บ้าน นอกจากนี้ยังหวังว่า ด้วยวิธีการนี้จะสามารถส่งเสริมสถานการณ์ที่มีชัยชนะร่วมกันทั้งสองฝ่ายสำหรับการพัฒนาวัฒนธรรมและเศรษฐกิจของผ้าปะติดอำเภอหยางซินในหมู่บ้านเขียนเจ็ย

2) เสียงจากศิลปินพื้นบ้าน

กิจกรรมระหว่างศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชนได้เปิดโอกาสให้ศิลปินพื้นบ้านได้แสดงทักษะผ้าปะติดอำเภอหยางซินได้จุดประกายความมีชีวิตชีวาและความหวัง ในระหว่างกิจกรรมศิลปินรู้สึกว่าการที่พวกเขาได้รับการเคารพและการยอมรับ ซึ่งทำให้พวกเขาภูมิใจอย่างยิ่ง พวกเขา รู้สึกอย่างลึกซึ้งว่า ด้วยการพัฒนาของสังคม วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินอาจเสี่ยงต่อการถูกลืม ดังนั้นพวกเขาหวังว่าจะส่งต่อทักษะโดยการให้ความรู้แก่คนรุ่นใหม่ เพื่อให้ทักษะได้รับการสืบทอด ส่งเสริมให้การฟื้นฟูกิจกรรมเป็นปกติ และกระตุ้นความสนใจของคนหนุ่มสาวต่อผ้าปะติดอำเภอหยางซิน เพื่อให้สามารถสืบทอดต่อไปในหมู่บ้านได้

3) เสียงจากแม่

เหล่าแม่ชื่นชมกิจกรรมระหว่างศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชนเป็นอย่างมาก โดยเชื่อว่าไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้ได้มีส่วนร่วมในวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินกับลูก ๆ ของพวกเขาเท่านั้น แต่ยังช่วยกระชับสายสัมพันธ์ทางอารมณ์ระหว่างพวกเขาให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีกด้วย ในขั้นตอนนี้ เหล่าแม่แสดงความรักที่มีต่อลูกด้วยการทำผ้าปะติดอำเภอหยางซิน และเด็ก ๆ ตอบรับความรักของแม่ด้วยการเข้าร่วมและเรียนรู้ทักษะการทำผ้าปะติด ปฏิสัมพันธ์เช่นนี้เน้นให้เห็นถึงบทบาทของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินในการปลูกฝังความสัมพันธ์ในครอบครัว และยังสามารถช่วยเพิ่ม

ความเข้าใจและความรักในวัฒนธรรมท้องถิ่นที่พวกเขามีร่วมกัน ที่สามารถช่วยกระชับความสัมพันธ์ทางอารมณ์และอารมณ์ร่วมทางวัฒนธรรมระหว่างสมาชิกในครอบครัวให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

4) เสียงจากอาจารย์

อาจารย์รู้สึกได้รับแรงบันดาลใจและความประทับใจอย่างมากจากกิจกรรมระหว่างศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชนเป็นอย่างมาก พวกประทับใจกับความกระตือรือร้นของเด็ก ๆ ในการเรียนรู้ศิลปะพื้นบ้าน และสัมผัสถึงบทบาทสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมในด้านการศึกษาได้อย่างลึกซึ้ง ในระหว่างกิจกรรม อาจารย์ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำเท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้นอีกด้วย จากประสบการณ์ส่วนตัวและการมีส่วนร่วม อาจารย์ตระหนักว่าหากสามารถนำวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงเข้าสู่ห้องเรียนศิลปะได้ จะสามารถยกระดับทักษะการลงมือปฏิบัติ ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถที่ครอบคลุมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อปลูกฝังผู้สืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงให้มากยิ่งขึ้น และยังสามารถส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อีกด้วย

5) เสียงจากเด็ก ๆ

กิจกรรมการศึกษา “ค้นหา” ของศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชนเปรียบเสมือนการผจญภัยมหัศจรรย์ ทำให้เด็ก ๆ เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น พวกเขาพบศิลปินพื้นบ้านและรับฟังเรื่องราวเกี่ยวกับผ้าปะติดอำเภอยางซิงจากศิลปินพื้นบ้าน ซึ่งดูเหมือนพวกเขาจะย้อนกลับไปสู่ออดีตและสัมผัสถึงความรักอันอ่อนโยนของความรักของแม่ในวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิง

เด็ก ๆ เชื่อว่าพวกเขาไม่เพียงแต่เรียนรู้ความรู้ใหม่ผ่านกิจกรรมนี้เท่านั้น แต่ยังสัมผัสถึงภูมิปัญญาของศิลปินพื้นบ้านผ่านประสบการณ์ส่วนตัว และเริ่มถือว่าตนเองเป็นผู้สืบทอดสำคัญของวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิง กิจกรรมนี้ยังให้แรงบันดาลใจทางวัฒนธรรมให้แก่พวกเขาในช่วงการเติบโตของพวกเขาอีกด้วย ซึ่งได้จุดประกายความสนใจและจิตวิญญาณของการสำรวจในวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิง

2. ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

คุณหมื่นกานชานผู้ค้นพบและผู้เชี่ยวชาญเรื่อง “ผ้าปะติดอำเภอยางซิง” ยังสนับสนุนและยอมรับโครงการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางซิงในหมู่บ้านเซียนเจียอีกด้วย เขาเชื่อว่าการวางแผนและการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางซิงในหมู่บ้านเซียนเจียสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทหลักของแม่ในการสืบทอดวัฒนธรรมอย่างเต็มที่ ทำให้วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิงกลับคืนสู่พื้นบ้าน และสามารถแพร่กระจายในหมู่บ้านอย่างกว้างขวางได้อีกครั้งหนึ่ง หากเราต้องการให้ผ้าปะติดอำเภอยางซิงพัฒนาได้อย่างยั่งยืน และยังคงทำให้ผ้าปะติดอำเภอยางซิงได้รับการพัฒนาอย่างมั่นคงในหมู่บ้านเซียนเจีย เขาได้เสนอข้อเสนอแนะ 3 ประการดังต่อไปนี้

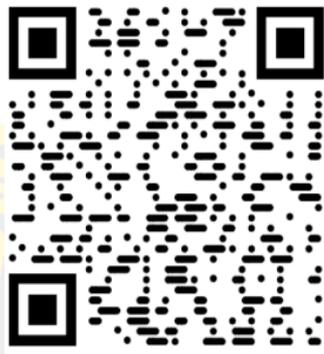
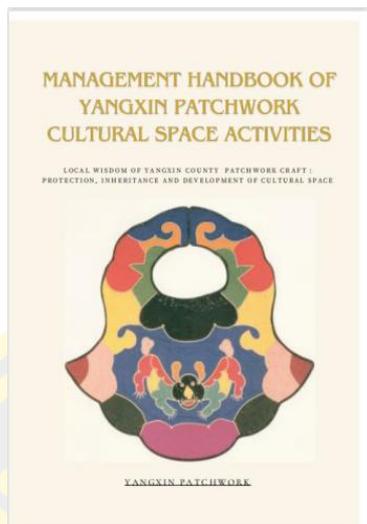
1) พัฒนาการศึกษาและการฝึกอบรม: ดำเนินโครงการศึกษาผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในหมู่บ้านเขี่ยนเจีย โดยเน้นไปที่เยาวชนและเด็ก ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าทักษะดังกล่าวจะได้รับการสืบทอด

2) เสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชน: สนับสนุนให้ชาวบ้านและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น เพื่อเพิ่มการยอมรับและการคุ้มครองวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3) ส่งเสริมนวัตกรรมทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์: สนับสนุนศิลปินพื้นบ้านในหมู่บ้านเขี่ยนเจียเพื่อสร้างสรรค์ผ้าปะติดที่มีองค์ประกอบที่ทันสมัย เพื่อดึงดูดความสนใจให้กับคนวัยหนุ่มสาว

5.5 สรุป

เนื้อหาบทนี้เสนอแผนการจัดการ 3 แผนสำหรับพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น ได้แก่ ศูนย์วัฒนธรรมกับชุมชน ศูนย์วัฒนธรรมกับสถานศึกษา และ ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษา และชุมชน ตั้งแต่แผนสามปีของรัฐบาลไปจนถึงการสร้างแนวความคิด ไปจนถึงการดำเนินการตามแผนประชาสัมพันธ์และกิจกรรมประชาสัมพันธ์ กลไกการประชาสัมพันธ์ทางออนไลน์และออฟไลน์ที่ครอบคลุมสำหรับพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นก็ได้เกิดขึ้นอย่างประสบความสำเร็จ โดยได้รับการสนับสนุนจาก ศูนย์วัฒนธรรมหางซิ่น (ผู้อำนวยการ ผู้สืบทอดและบุคลากร) การสนับสนุนและการยอมรับโครงการจากหมู่บ้านเขี่ยนเจีย (คณะกรรมการหมู่บ้าน ชาวบ้าน และศิลปินพื้นบ้าน) และสถานศึกษาต่าง ๆ (ผู้บริหาร อาจารย์และนิสิตจากมหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย สถาบันเทคโนโลยีหุเป่ย และโรงเรียนประถมเหลาหูโถวในเมืองหวงซือ) ได้ส่งเสริมโดยตรงในการดำเนินการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นอย่างมีประสิทธิภาพตามแผนงาน ปัจจุบันกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้จัดขึ้นหลายโครงการนั้นสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ภาพที่ 5-12 รหัส QR คู่มือกิจกรรมการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอหยางซินออนไลน์
(ภาพโดย XIN QIU, 2024)

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “ภูมิปัญญาพื้นบ้านงานฝีมือผ้าปะติดหยางซิน: การอนุรักษ์ สืบทอด และ การพัฒนาพื้นที่วัฒนธรรม” ครั้งนี้ นำ “ผ้าปะติดหยางซิน” เป็นหัวข้อในการวิจัยและดำเนินการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับการพัฒนา สถานการณ์ปัจจุบัน และปัญหาที่มีอยู่ของวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน ผู้เขียนใช้นโยบายระดับชาติ 2 ฉบับ และทฤษฎีอีก 5 ทฤษฎีสันับสนุนแนวความคิด ทำการวิจัยรอบ ด้านทั้งการทบทวนวรรณกรรม การสำรวจภาคสนาม และการวิจัยด้วยสหวิทยาการ และวิเคราะห์ ข้อมูลที่รวบรวมอย่างเป็นระบบเพื่อหาแนวทางในการพัฒนา

- 6.1 สรุปการวิจัย
- 6.2 การอภิปรายผล
- 6.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

6.1 สรุปการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยสามารถสรุปได้ 3 ส่วน ดังนี้

1. พัฒนาการและบริบททางวัฒนธรรมที่สำคัญของงานหัตถกรรมผ้าปะติด

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาและสำรวจห้องสมุดท้องถิ่นในอำเภอหยางซิน บันทึกประจำท้องถิ่น หอจดหมายเหตุ และเอกสารทางประวัติศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาของผ้าปะติดหยางซิน และรวบรวมเอกสารเกี่ยวข้อง นอกจากนั้นยังได้รวบรวมข้อมูลจากเว็บไซต์โครงสร้างพื้นฐานความรู้ แห่งชาติของจีน (CNKI) และเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน เพื่อเป็นการศึกษาผ้าปะติดหยางซินเชิงลึกในระยะยาว จากการทบทวนวรรณกรรมและการสำรวจเชิง ประจักษ์ ผู้เขียนได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติการพัฒนาและรูปแบบงานฝีมือของผ้าปะติด หยางซิน

ประวัติความเป็นมาของการพัฒนาผ้าปะติดหยางซินนั้นไม่สามารถแบ่งแยกจากพื้นที่ถิ่นที่ กำเนิดอย่างอำเภอหยางซินได้ อำเภอหยางซินในฐานะบ้านเกิดของผ้าปะติดหยางซิน ไม่เพียงแต่มีการ บันทึกประวัติศาสตร์การพัฒนาของงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังประกอบด้วยเนื้อหาที่เป็น การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมอันยาวนาน กลายมาเป็นรากฐานที่สำคัญของผ้าปะติดหยางซินงาน ฝีมืออันเป็นเอกลักษณ์ ผู้เขียนได้ค้นพบเอกลักษณ์ของอำเภอหยางซินในแง่ของสภาพแวดล้อมทาง ภูมิศาสตร์ ภูมิหลังทางเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ผ่านการสังเกตเชิงลึกเกี่ยวกับการ เปลี่ยนแปลงของยุคสมัยและความเฉพาะเจาะจงของภูมิภาค

สภาพแวดล้อมทางทางภูมิศาสตร์ของอำเภอหางซิ่นเป็นปัจจัยสำคัญในการเกิดขึ้นของผ้าปะติดหางซิ่น ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และสภาพภูมิอากาศที่เป็นเอกลักษณ์ทำให้เกิดพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนางานหัตถกรรมท้องถิ่นที่ไม่เหมือนใคร ประการที่สอง แม้ว่าสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ในอำเภอหางซิ่นจะนำความยากลำบากมาให้ แต่ก็ทำให้เกิดขึ้นซึ่งผ้าปะติดหางซิ่นเช่นกัน ด้วยทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่จำกัด บรรดาแม่ในอำเภอหางซิ่นประดิษฐ์ผ้าปะติดหางซิ่นและสิ่งของจำเป็นในชีวิตประจำวันอื่น ๆ ให้กับลูก ๆ ของพวกเขาไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่ยังเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมดั้งเดิมอีกด้วย นอกจากนี้ วัฒนธรรมผู้ยังเป็นวัฒนธรรมที่เป็นสัญลักษณ์ของอำเภอหางซิ่น ความเชื่อและรูปแบบทางศิลปะล้วนมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อสไตล์ ลวดลาย สี และแนวคิดหลักของผ้าปะติดหางซิ่น ซึ่งได้สอดแทรกมรดกทางประวัติศาสตร์ที่ลึกซึ้งและมีคุณค่าทางวัฒนธรรมลงในผ้าปะติดหางซิ่น

งานฝีมือผ้าปะติดหางซิ่นได้รวบรวมภูมิปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ของแม่ในท้องถิ่นผู้เขียน พบว่าหมวดหมู่ของแนวคิดหลักของชิ้นงานแบ่งได้เป็น 4 ประเภทได้แก่

- 1) ของใช้สำหรับเด็ก
- 2) อุปกรณ์จัดงานแต่งงาน
- 3) ของใช้ในชีวิตประจำวัน
- 4) อุปกรณ์สำหรับบูชาบรรพบุรุษ

วัสดุอุปกรณ์เหล่านั้น แสดงให้เห็นความหลากหลายของการใช้งานผ้าปะติดหางซิ่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป และในส่วนของลวดลายมีความหลากหลายรูปแบบไม่ซ้ำกัน เช่น ลวดลายตัวละคร ลวดลายสัตว์ ลวดลายพืช ลวดลายสมบัติแปดอย่าง และลวดลายอีกสี่ประเภทใหญ่ ๆ ก่อให้เกิดองค์ประกอบทางศิลปะที่มีเอกลักษณ์ การใช้ สี ของวัสดุจะใช้สีดำเป็นสีพื้นหลังและตัดด้วยสีที่มีความอึมครึมของสีสูง เช่น สีแดง สีเหลือง สีฟ้าและสีเขียว แสดงถึงความงามทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ ในแง่ของเอกลักษณ์ของการออกแบบ ผ้าปะติดหางซิ่นมีลักษณะเฉพาะด้วยรูปทรงแบบส้ม สีสันสดใส และไอเดียที่เป็นอิสระ สไตล์การออกแบบนี้ทำให้ผ้าปะติดหางซิ่นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในแง่ของสุนทรียภาพทางศิลปะ กระบวนการผลิตต้องผ่าน 7 ขั้นตอน ตั้งแต่การตัดไปจนเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งสะท้อนถึงความชาญฉลาดของศิลปินในการทำงานฝีมือผ้าปะติดหางซิ่น

ผู้เขียนยังพบว่าผ้าปะติดหางซิ่นไม่เพียงแต่เป็นงานฝีมือแบบดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังมีหน้าที่ด้านสุนทรียภาพทางศิลปะ การใช้วัสดุให้เกิดประโยชน์สูงสุด การเชื่อมโยงทางอารมณ์ และความสืบเนื่องทางวัฒนธรรม ด้วยการตีความประวัติศาสตร์การพัฒนาและรูปแบบงานฝีมือ ผู้เขียนมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับแก่นแท้ทางวัฒนธรรมที่อยู่เบื้องหลังการทำผ้าปะติดหางซิ่น รวมถึงฐานะที่เป็นเอกลักษณ์ในด้านงานฝีมือแบบดั้งเดิมในหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนาน การสืบทอดและการพัฒนาของการผลิตผ้าปะติดหางซิ่นไม่ใช่มีเพียงความรู้มรดกในประเพณีวัฒนธรรมผู้ที่ยังรำลึก

ของอำเภอหางซิ่นเท่านั้น แต่ยังคงแสดงถึงความรักอันลึกซึ้งที่แม่ที่มีต่อลูก ๆ ของพวกเธอ การแสดงออก ถึงความรักของแม่ที่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนบนผ้าปะติดหางซิ่นที่ถูกแสดงในฉากทัศน์ในงานแต่งงาน การตั้งครุฑ และในด้านความเชื่อ ซึ่งทำให้วัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นบอวลไปด้วยความรักและความอบอุ่นของแม่อย่างมาก ความรักของแม่เพิ่มคุณค่าของผ้าปะติดหางซิ่น ทำให้ในขณะที่สืบทอดวัฒนธรรมก็ได้ทำให้ชีวิตและประสบการณ์ทางอารมณ์ของผู้คนมีความใกล้ชิดกระชับมากขึ้น ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มคุณค่าทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดหางซิ่นเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้คนเกิดอารมณ์และความรู้สึกที่ลึกซึ้งมากขึ้นในการอนุรักษ์งานฝีมือแบบดั้งเดิมนี้อีกด้วย

2.การวิเคราะห์ สถานการณ์ปัจจุบันด้านการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนา

ในระหว่างการศึกษาที่หมู่บ้านเขี่ยนเจี๋ยและศูนย์วัฒนธรรม ผู้เขียนวิเคราะห์และค้นคว้าข้อมูลที่รวบรวมผ่านการสัมภาษณ์และพบว่ากระบวนการพัฒนาผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นในหมู่บ้านเขี่ยนเจี๋ย สามารถแบ่งไหม้ไหนดออกเป็นหลายส่วนหลัก ๆ และเห็นลักษณะและคุณค่าในการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของแต่ละช่วง

1) หมู่บ้านเขี่ยนเจี๋ยก่อนทศวรรษ 1960 ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาทำงานฝีมือดั้งเดิมอย่างผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นค่อนข้างมีความบริสุทธิ์ เป็นเรื่องปกติที่โครงสร้างครอบครัวจะประกอบไปด้วยคนสองหรือสามชั่วอายุคนอาศัยอยู่ภายใต้หลังคาเดียวกัน ผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นอาศัยการสืบทอดทางการสอนทางวาจาเป็นหลักภายในครอบครัว ผ้าปะติดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันและสะท้อนภูมิปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ของแม่ได้อย่างเต็มที่

2) หมู่บ้านเขี่ยนเจี๋ย ตั้งแต่ทศวรรษ 1960 จนถึงกลางถึงปลายทศวรรษ 1980 การสืบทอดของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น เผชิญกับความท้าทายที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ในช่วงเวลานี้ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างครอบครัวและการเพิ่มขึ้นของธุรกิจส่วนบุคคลและเอกชน คนหนุ่มสาวจำนวนมากจึงเลือกที่จะออกจากหมู่บ้านที่เดิมดำรงชีพด้วยเกษตรกรรมและไปทำงานที่ดีกว่าในเมืองต่างๆ เป็นผลให้คนส่วนใหญ่ที่เหลืออยู่ในหมู่บ้านเป็นผู้สูงอายุ ความห่างเหินระหว่างแม่และลูกสาวทำให้เกิดช่องว่างในการสืบทอดทักษะผ้าปะติดอำเภอหางซิ่น อนาคตของศิลปะผ้าปะติดกำลังเผชิญกับวิกฤติการดำรงอยู่อย่างร้ายแรง

3) ตั้งแต่ปี 1985 ถึง 1989 ผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นดึงดูดความสนใจจากรัฐบาลท้องถิ่นและศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหางซิ่นได้ใช้มาตรการ "ช่วยเหลือ" ในการอนุรักษ์ ในช่วงนี้ศูนย์วัฒนธรรมได้รวบรวมงานศิลปะผ้าปะติดจากภาคเอกชนอย่างเป็นระบบและนำไปจัดแสดงนิทรรศการทั้งในและต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป จำนวนผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นที่รวบรวมโดยศูนย์วัฒนธรรมในหมู่บ้านก็ค่อยๆ ลดลง ปรากฏการณ์นี้สะท้อนให้เห็นว่าศิลปะผ้าปะติดถูกละเลยในชีวิตร่วมสมัย อย่างไรก็ตาม ผลงานที่รวบรวมจากการแสดงพื้นบ้านที่แม่ยังคงมีบทบาทสำคัญในการ

สืบทอดงานศิลปะนี้ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผู้สืบทอดเท่านั้นแต่ยังเป็นผู้อนุรักษ์ทักษะการทำผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นอีกด้วย

4) ตั้งแต่ปี 1990 ถึง 2023 ศูนย์วัฒนธรรมได้ดำเนินการอนุรักษ์และพัฒนาวิธีการในการต่อยอดและสืบทอดผ้าปะติดอำเภอยางซิ่น เช่น การถ่ายทำภาพยนตร์ การพัฒนาเมือง นิทรรศการ และการผลิตผ้าปะติด การประยุกต์ใช้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติ การฝึกอบรมผู้สืบทอด โมเดลการจ้างบุคคลภายนอกและโมเดลสาธารณะประโยชน์ ในเวลาเดียวกันศูนย์วัฒนธรรมยังมุ่งมั่นที่จะปลูกฝังผู้สืบทอดรุ่นใหม่ โดยเฉพาะผู้หญิงในท้องถิ่นที่รับหน้าที่แม่ และสนับสนุนให้พวกเขาเรียนรู้และสืบทอดงานศิลปะนี้ ด้วยมาตรการเหล่านี้ผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นสามารถรักษาความมีชีวิตชีวาอยู่ภายในยุคสมัยใหม่ เป็นที่รู้จักและถูกชื่นชมจากผู้คนมากขึ้น ขณะเดียวกันก็เน้นย้ำถึงบทบาทสำคัญของแม่ในมรดกทางวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นนี้

5) ปี 2023 ผู้เขียนเลือกที่จะดำเนินการสำรวจภาคสนามเชิงลึก การวิจัยเชิงวิชาการ การประชาสัมพันธ์และการจัดกิจกรรมใน "หมู่บ้านเขียนเจีย" อำเภอยางซิ่น เพื่อนำโอกาสการพัฒนาใหม่ๆ มาสู่ผ้าปะติดอำเภอยางซิ่น งานวิจัยนี้ดำเนินการผ่านความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับศูนย์วัฒนธรรม หมู่บ้านเขียนเจีย และสถานศึกษาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเน้นย้ำถึงบทบาทที่มีความสำคัญของความรักของแม่ในการกระตุ้นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นหมู่บ้านเขียนเจีย และเน้นย้ำถึงบทบาทหลักของแม่ในการอนุรักษ์ การสืบทอดและการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมนี้ ด้วยการมุ่งเน้นไปที่การสัมผัสถึงประสบการณ์ ทักษะ ผลงานและเรื่องราวของแม่ ผู้วิจัยไม่เพียงแต่มอบชีวิตใหม่ให้กับผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นเท่านั้น แต่ยังสามารถถ่ายทอดความรู้และทักษะเหล่านี้ให้กับคนรุ่นใหม่ ซึ่งช่วยสร้างสะพานเชื่อมระหว่างอดีตและปัจจุบัน จึงมั่นใจได้ว่าวัฒนธรรมผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นจะมีการสืบทอดไปอย่างต่อเนื่อง

ผู้วิจัยพบว่าตลอดกระบวนการการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นในหมู่บ้านเขียนเจีย ความรักของแม่เป็นพลังอันทรงค่าที่ส่งเสริมการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แม่มีบทบาทสำคัญในการสืบทอดทักษะ การอนุรักษ์วัฒนธรรม และการส่งเสริมและการพัฒนาในยุคใหม่ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นผู้ถ่ายทอดทักษะเท่านั้น แต่ยังเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้สึกของความเป็นครอบครัว ประเพณีและวัฒนธรรมอีกด้วย พลังแห่งความรักของแม่ช่วยให้ผ้าปะติดอำเภอยางซิ่นสามารถก้าวข้ามขอบเขตของกาลเวลาและแสดงให้เห็นถึงพลังและความน่าสนใจใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง

3.แนวทางการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดโดยชุมชนมีส่วนร่วม

อ้างอิงจากแผนของรัฐบาลในด้านการอนุรักษ์ การสืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดหยางซิ่นและมุ่งเน้นไปที่ความยากลำบากของการอนุรักษ์ การสืบทอด และพัฒนาของผ้าปะติดหยางซิ่น ผู้เขียนได้หยิบยกแนวคิดการสร้างและรูปแบบการบริหารจัดการพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของผ้าปะติดหยางซิ่น

แนวคิดในการสร้างนี้ประกอบด้วย พื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินออนไลน์และออฟไลน์ ส่งเสริมการบันทึกข้อมูล การเผยแพร่ข้อมูลทางออนไลน์และการพัฒนาอัจฉริยะของผ้าปะติดหยางซิน ผ่านการทำงานร่วมกันของรัฐบาล หมู่บ้านและมหาวิทยาลัยโดยได้รับการสนับสนุนจากพันธมิตร นโยบายและกฎระเบียบ และเทคโนโลยีดิจิทัลในแง่ของรูปแบบการจัดการ ผู้วิจัยเสนอแบบจำลอง 3 แบบ ได้แก่

รูปแบบที่ 1 ศูนย์วัฒนธรรมและชุมชน

รูปแบบที่ 2 ศูนย์วัฒนธรรมและสถานศึกษา

รูปแบบที่ 3 ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน

รูปแบบที่ 1 ศูนย์วัฒนธรรมและชุมชน มีเป้าหมายเพื่อปลูกอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านและ ใช้ศาลบรรพบุรุษของหมู่บ้านเขียนเจียในการทำหน้าที่พื้นที่กิจกรรมสำหรับวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน

รูปแบบที่ 2 ศูนย์วัฒนธรรมและสถานศึกษา มีเป้าหมายเพื่อแก้ปัญหาการสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม การสืบทอดและปัญหาในการเข้าสู่ระบบดิจิทัลที่ศูนย์วัฒนธรรมหยางซินต้องเผชิญ

รูปแบบที่ 3 ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน มีเป้าหมายเพื่อการเปิดกระบวนการเรียนรู้ การสร้างประสบการณ์และการเผยแพร่ เราจะนำครูและนักเรียนในโรงเรียนมาสร้างความเข้าใจและสัมผัสประสบการณ์เชิงลึกทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านเขียนเจีย

เพื่อนำแนวคิดและรูปแบบการจัดการนี้ไปใช้ ผู้เขียนได้ดำเนินกิจกรรมการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินออนไลน์และออฟไลน์หลากหลายกิจกรรม 4 ดังนี้

1) กิจกรรมความร่วมมือ "ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่" ของศูนย์วัฒนธรรมและชุมชน ได้เปิดใช้งานศาลบรรพชนหมู่บ้านเขียนเจียเป็นพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินแบบออฟไลน์ ซึ่งปลูกเร้าบทบาทสำคัญของชาวบ้านเขียนเจีย และการยอมรับความรักของมารดาในผ้าปะติดหยางซิน และทำการประชาสัมพันธ์ความรู้ของผ้าปะติดหยางซินทางออนไลน์ผ่านหลากหลายรูปแบบ

2) กิจกรรมความร่วมมือ "ความคิดสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรม สืบทอด และการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัล" ระหว่างศูนย์วัฒนธรรมและสถานศึกษา ได้กลายเป็นตัวอย่างที่ดีของความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและศูนย์วัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งได้บรรลุผลสำเร็จในหลากหลายช่วง ได้แก่ เสร็จสิ้นการออกแบบและสร้างชิ้นงานที่มีความสร้างสรรค์ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดอำเภอยางซิน ดำเนินการบรรยาย "ผ้าปะติดสื่อสาร รักของแม่" วัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินให้แก่อาจารย์และนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างระบบความรู้ผ้าปะติดหยางซินและการออกแบบพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ แอป "เจ้าตัวน้อย" (ต้นแบบ) ปัจจุบันเนื้อหาของกิจกรรมความร่วมมือนี้ยังต้องได้รับการปรับปรุงและดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง

3) กิจกรรมความร่วมมือ "เส้นทางความรักของแม่" ของศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน เติมเต็มระบบความรู้พื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ของนิทรรศการในหัวข้อ "เส้นทางความรักของแม่ในผ้าปะติดยางซิน" นิทรรศการพื้นที่วัฒนธรรมออฟไลน์ ณ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย ผ่านพื้นที่บริบททางออนไลน์และออฟไลน์ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การได้สัมผัส และเผยแพร่วัฒนธรรมผ้าปะติดยางซิน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการสืบทอดและแลกเปลี่ยนข้ามชาติ

4) กิจกรรมความร่วมมือศึกษาดูงานของศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน "ค้นหา" เป็นความพยายามครั้งแรกที่จะนำนักเรียนเข้าสู่พื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดยางซินออฟไลน์ ณ "หมู่บ้านเซียนเจีย" ผ่านการเรียนรู้ สร้างประสบการณ์ และบรรลุเป้าหมายในการสืบทอดความรู้และการแลกเปลี่ยนกับศิลปินอาวุโสในหมู่บ้านเซียนเจีย ได้มีการสร้างพื้นที่ทางออนไลน์ในหลากหลายรูปแบบ เพื่อเผยแพร่ความรู้ผ้าปะติดยางซิน และเป็นการตอบสนอง สอดรับกับเป้าหมายในการฟื้นฟูชุมชนด้วยวัฒนธรรมของชาติและเป็นการเปิดบทใหม่สำหรับหมู่บ้านเซียนเจีย

ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ของวัฒนธรรมผ้าปะติดยางซินและใช้วิธีการสื่อสารต่างๆ เพื่อประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังได้รับการยืนยันอย่างเต็มที่จากผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญและบรรดาคณาจารย์ และมีส่วนในการอนุรักษ์วัฒนธรรมผ้าปะติดยางซิน โดยการสร้างแนวทางใหม่และประสบการณ์เชิงปฏิบัติในการอนุรักษ์ สืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรม ผ้าปะติดยางซิน

6.2 การอภิปรายผลวิจัย

ผู้เขียนได้อภิปรายเกี่ยวกับผลการวิจัยภูมิปัญญาพื้นบ้านผ้าปะติดยางซินตั้งแต่ต้นจนจบ และสรุปผลการอภิปราย 3 รายการผ่านกระบวนการวิจัย ได้แก่ “การนำกลับมาใช้ใหม่” ในวัฒนธรรมผ้าปะติดยางซิน "พลังของแม่" ในผลงานของผ้าปะติดยางซิน และแนวคิดและผลกระทบในการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดยางซิน

1. แนวคิด "การนำกลับมาใช้ใหม่" ในวัฒนธรรมผ้าปะติดยางซิน

นักโบราณคดีและนักบรรพชีวินวิทยาชื่อดัง เฉิน เมิ่งเจีย (1980) ชี้ให้เห็นใน "สมุดไม่จากสุสานราชวงศ์ฉินในดินแดนเสื่อหลับ" "วัฒนธรรมฉู่เป็นวัฒนธรรมที่เน้นการใช้งานจริง" เขาเชื่อว่าลักษณะการปฏิบัติของวัฒนธรรมฉู่สะท้อนให้เห็นในในแง่ของวิถีชีวิตและระบบสังคม ชาวฉู่ให้ความสำคัญกับการประหยัด การทำงานหนัก และคุณค่าของชีวิต เมื่อนักวิจัยสำรวจบริบททางประวัติศาสตร์ของผ้าปะติดยางซินอย่างลึกซึ้ง ก็ได้ค้นพบลักษณะสำคัญของผ้าปะติดยางซินในงานศิลปะของวัฒนธรรมฉู่ ซึ่งไม่เพียงเป็นแก่นแท้ของวัฒนธรรมฉู่เท่านั้น แต่ยังเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมผ้าปะติดยางซิน

หยางซินอย่างใกล้ชิดด้วย การเกิดขึ้นและความนิยมของผ้าปะติดหยางซิน ถือได้ว่าเป็นความต่อเนื่อง และวิวัฒนาการของรูปแบบที่เน้นการใช้งานจริงของวัฒนธรรมฉู่

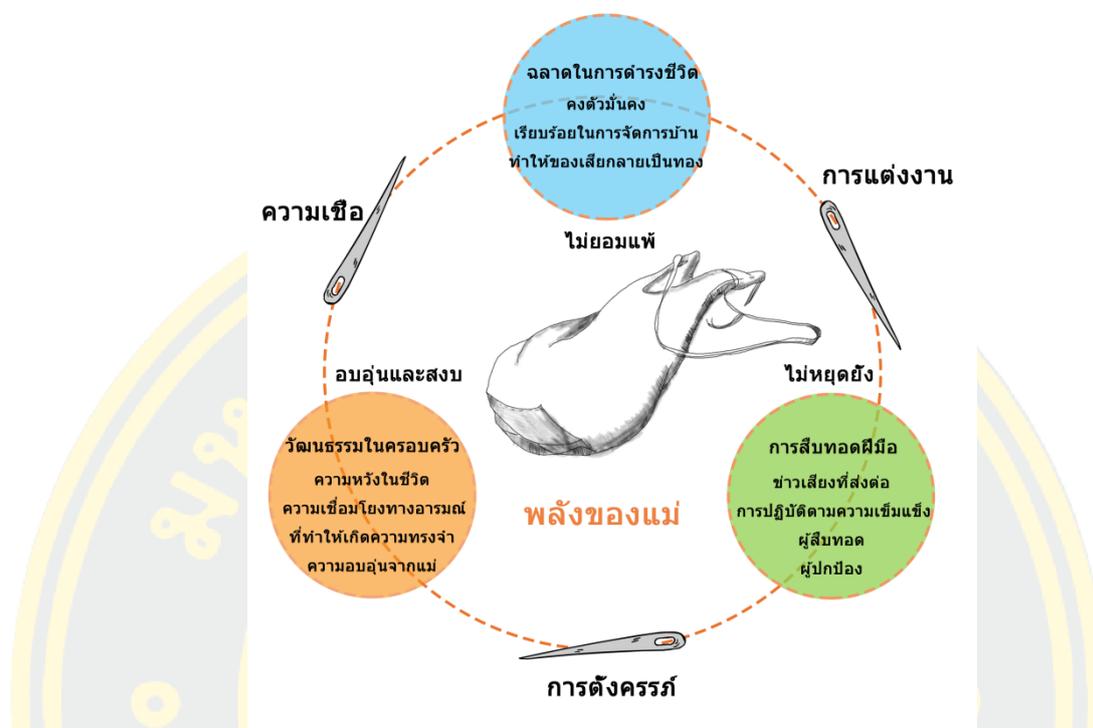
รูปแบบศิลปะของผ้าปะติดหยางซิน เดิมทีนั้นเน้นถึงคุณค่าในการใช้งานจริง โดยการนำเศษผ้ามาผลิตเป็นเสื้อผ้าชิ้นใหม่และสิ่งของอื่น ๆ ซึ่งถือได้ว่าเป็นมรดกและการพัฒนาลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมฉู่ เมื่อเวลาผ่านไปผ้าปะติดหยางซินไม่เพียงแต่รักษาลักษณะการใช้งานแบบดั้งเดิมนี้ไว้ แต่ยังรวบรวมแนวคิด “การนำกลับมาใช้ใหม่” ในสังคมยุคใหม่ คุณค่าของแนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นเป็นส่วนใหญ่ในสองด้านต่อไปนี้

ประการแรก วัสดุที่นำมาทำผ้าปะติดหยางซิน คือ การนำเศษผ้ากลับมาใช้ใหม่ ลดการสิ้นเปลืองทรัพยากร

ประการที่สอง ในระหว่างกระบวนการทำชิ้นงานผ้าปะติดหยางซิน ผ้าที่ใช้แล้วจะกลายเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวันและใช้งานได้จริง ซึ่งสะท้อนถึงทักษะและภูมิปัญญาของศิลปิน

แนวคิด “การนำกลับมาใช้ใหม่” ในวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน ไม่เพียงแต่เป็นการสืบทอดและพัฒนาลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมฉู่เท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงนวัตกรรมและการปรับตัวของวัฒนธรรมดั้งเดิมในสังคมยุคใหม่ แนวคิดนี้เน้นย้ำถึงการนำวัสดุเหลือทิ้งกลับมาใช้ใหม่โดยการทำเป็นของใช้ในชีวิตประจำวัน รวบรวมทักษะและภูมิปัญญาของศิลปิน และทำให้เข้าใจถึงความเชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมฉู่และผ้าปะติดหยางซินอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เป็นแรงบันดาลใจที่สำคัญสำหรับสังคมยุคใหม่ในแง่ของการพัฒนาที่ยั่งยืน ความตระหนักรู้ด้านสิ่งแวดล้อม และความคิดสร้างสรรค์ แสดงให้เห็นการผสมผสานงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับความต้องการของชีวิตยุคใหม่ เพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจและสังคม พิสูจน์ให้เห็นว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมยังคงมีความสำคัญและสามารถปรับตัวได้ในสังคมยุคใหม่ การใช้งานได้จริงของผ้าปะติดหยางซินไม่เพียงแต่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรมฉู่เท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งอ้างอิงที่มีคุณค่าสำหรับการเปลี่ยนแปลงและนวัตกรรมของวัฒนธรรมดั้งเดิมอื่น ๆ ในสังคมสมัยใหม่

2. "พลังของแม่" ในผลงานผ้าปะติดหยางซิน

ภาพที่ 6-1 "พลังของแม่" (XIN QIU,2024)

ในระหว่างการสำรวจที่หมู่บ้านเซี่ยนเจีย ผู้วิจัยได้สังเกตเห็น "พลังของแม่" ที่ไม่เหมือนใคร พลังนี้เห็นได้ชัดเจนเป็นพิเศษในภาพปะติดในงานแต่งงาน การตั้งครรภ์ และการอวยพรที่แม่ทำให้แก่ลูกสาว ซึ่งมีความเอาใจใส่อย่างลึกซึ้งและการให้พรสำหรับอนาคตของลูกสาว แม่ถ่ายทอดความรักที่เป็นนามธรรมและลึกซึ้งของแม่ผ่านผ้าปะติดหยางซินที่เป็นรูปธรรมนี้ เพื่อนำพลังเชิงบวกมาสู่ชีวิตในอนาคตของลูกสาว พลังนี้สะท้อนให้เห็นจากภูมิปัญญาในการใช้ชีวิตประจำวันของแม่ การสืบทอดงานฝีมือ และการสร้างวัฒนธรรมครอบครัว ขณะเดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงควมมีชีวิตชีวาของแม่ด้วย

“พลังของแม่” สะท้อนให้เห็นในภูมิปัญญาในการใช้ชีวิต ที่ผู้เป็นแม่แสดงออกมาในชีวิตประจำวัน สิ่งนี้ไม่เพียงสะท้อนให้เห็นถึงการนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่เท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงความเข้าใจและการจัดการชีวิตครอบครัวอย่างลึกซึ้งอีกด้วย ภูมิปัญญาของพวกเขาแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการปรับตัวและความคิดสร้างสรรค์ โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อมที่มีทรัพยากรจำกัด บรรดาแม่ ๆ สามารถเปลี่ยนเศษผ้าเหลือใช้ให้เป็นงานปะผ้าแบบใหม่ที่สวยงามและใช้งานได้จริงอย่างเชี่ยวชาญ ความสามารถในการดึงแรงบันดาลใจจากชีวิตและเปลี่ยนของเสียให้เป็นสมบัติ แสดงให้เห็นถึงจริยธรรมดั้งเดิมในเรื่องความประหยัด การดูแลบ้าน และดีนรรนในการเผชิญกับความท้าทายในชีวิตประจำวัน ต้นกำเนิดและการพัฒนาของผ้าปะติดหยางซิน ถือเป็น การแสดงออกถึงภูมิปัญญาชีวิตของแม่อย่างป็นรูปธรรม ซึ่งไม่เพียงสร้างชิ้นงานผ้าปะติดหยางซินที่ใช้งานได้จริงเท่านั้น แต่ยังมีส่วน

ช่วยในการสืบทอดและการพัฒนาวัฒนธรรมดั้งเดิมซึ่งแสดงให้เห็นถึงบทบาทและความสำคัญของแม่ในครอบครัวและวัฒนธรรม

"พลังของแม่" สะท้อนอยู่ในมรดกทางงานฝีมือจากผลงานของผ้าปะติดหยางซินอย่างมาก ในการสานต่องานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมนี้ แม่ไม่เพียงแต่มีบทบาทเป็นผู้อนุรักษ์ศิลปะและวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นกำลังหลักในการถ่ายทอดวัฒนธรรมอีกด้วย ด้วยการบอกเล่าทางวาจาและการฝึกฝนทำงานนั้นได้ถ่ายทอดภูมิปัญญาชีวิตอันล้ำลึกและทักษะการทำผ้าอันวิจิตรบรรจงให้กับคนรุ่นต่อไป เช่น ลูกสาวและสะใภ้ มรดกนี้ไม่เพียงแต่เป็นการสืบทอดทักษะเท่านั้น แต่ยังเป็นการถ่ายทอดความมีชีวิตชีวาและคุณค่าทางวัฒนธรรมของครอบครัวอีกด้วย ในการสร้างงานผ้าปะติดแต่ละชิ้น ผู้เป็นแม่จะเผยให้เห็นถึงความมีชีวิตชีวาและอารมณ์ของตนเองผ่านทุกตะเข็บและฝีเข็ม และรักษาไว้ซึ่งศิลปะของการเย็บผ้าปะติดและมอบเรื่องราวส่วนตัวและความลึกซึ้งทางอารมณ์ให้กับงานศิลปะ ดังนั้นผลงานผ้าปะติดหยางซินไม่เพียงแต่ได้รับการคุ้มครองในฐานะมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญเท่านั้น แต่ยังคงกลายเป็นสื่อสำคัญที่แสดงถึงความมีชีวิตชีวาอันแข็งแกร่งและมีคุณค่าของครอบครัวอีกด้วย

เพีย เชี่ยวทง (1995) กล่าวว่า "แม่คือหัวใจสำคัญของครอบครัวและเป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรมครอบครัว" แม่มีบทบาทสำคัญในชีวิตครอบครัว ภูมิปัญญา และความขยันหมั่นเพียรของพวกเขาช่วยรักษาความมั่นคงและความสุขของครอบครัว "พลังของแม่" ในงานผ้าปะติดหยางซินสะท้อนให้เห็นผ่านอิทธิพลที่มีต่อวัฒนธรรมครอบครัว โดยผลงานผ้าปะติดนี้ บรรดาผู้เป็นแม่ได้ผสมผสานความรักที่พวกเขามีต่อครอบครัวและความหวังในชีวิตเข้าไปในงาน การเชื่อมต่อและความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ผลงานเหล่านี้กลายเป็นสื่อนำความทรงจำที่มีร่วมกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว และเสริมสร้างการสื่อสารทางอารมณ์ระหว่างสมาชิก แม่สร้างสภาพแวดล้อมครอบครัวที่อบอุ่นและสวยงามด้วยความรักและความเอาใจใส่ นี้ไม่เพียงแต่เป็นการสานต่อความรักที่พวกเขามีต่อลูก ๆ เท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นถึงความรักต่อชีวิตตัวเองอีกด้วย

3.แนวคิดโครงการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจียและผลการ

จัดการ

งานวิจัยก่อนหน้านี้เชื่อว่า "พื้นที่ทางวัฒนธรรม" เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ประเภทหนึ่ง ซึ่งก็คือสถานที่สำหรับกิจกรรมหรือการนำเสนอทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม อย่างไรก็ตาม ด้วยการมาถึงของยุคอินเทอร์เน็ต การศึกษาค้นคว้าได้นำเสนอมุมมองที่แตกต่างออกไปบนพื้นฐานที่ว่า "พื้นที่วัฒนธรรมไม่เพียงแต่เป็นสถานที่เท่านั้น แต่ยังเป็นมุมมองของการวิจัยอีกด้วย ใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของวัฒนธรรม อนุรักษ์และสร้างพื้นฐานทางทฤษฎีและการอ้างอิงใหม่" มุมมองนี้ได้รับการสนับสนุนอย่างมากจาก "กฎหมายส่งเสริมการฟื้นฟูชนบทของสาธารณรัฐประชาชนจีน" ที่เน้นถึงการเสริมสร้างนวัตกรรมอุตสาหกรรมวัฒนธรรมชนบทเชิงลึก เปลี่ยนแปลง

เป็นวิธีการคุ้มครองและพัฒนาวัสดุทางการเกษตรและวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เข้ามามีบทบาทสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมในการฟื้นฟูชนบท ด้วยการพัฒนาของยูทิวบีเน็ต รูปแบบของพื้นที่ทางวัฒนธรรมจึงมีความหลากหลายและซับซ้อนมากขึ้น การสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์ได้กลายเป็นอีกทิศทางหนึ่งในการอนุรักษ์และการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดชั้นนำของ “การเสริมสร้างพลังทางวัฒนธรรม” ในการดำเนินการตามยุทธศาสตร์การฟื้นฟูชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ความคิดเห็นของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนและสภาแห่งรัฐเกี่ยวกับการส่งเสริมงานสำคัญของการฟื้นฟูชนบทอย่างครอบคลุมในค.ศ. 2022” ที่กำหนดอย่างชัดเจนถึงการเปิดตัวแผนฟื้นฟูอุตสาหกรรมวัฒนธรรมชนบท ดังนั้นในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพื้นที่วัฒนธรรม การศึกษาค้นคว้าจึงพิจารณารูปแบบพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในผ้าปะติดหยางซินให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ พร้อมทั้งวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงและสถานการณ์ปัจจุบันของวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินและไม่เพียงแต่มุ่งเน้นไปที่พื้นที่ทางวัฒนธรรม "ทางกายภาพ" แบบออฟไลน์เท่านั้น นอกจากนี้ศูนย์วัฒนธรรมและหมู่บ้านเซียนเจียยังได้พิจารณาพื้นที่วัฒนธรรม "โลกเสมือน" ทางออนไลน์ด้วย โดยใช้แพลตฟอร์มโซเชียล เช่น บัญชีทางการ WeChat Douyin และ APP แผนการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมสำหรับผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจียได้รับการเสนอด้วยความคิดในการสร้างพื้นที่วัฒนธรรมออนไลน์และออฟไลน์ ซึ่งพิจารณาการแสดงออกที่หลากหลายของพื้นที่วัฒนธรรมอย่างเต็มที่ แผนการวิจัยดังกล่าว ช่วยให้เข้าใจบทบาทของผ้าปะติดหยางซินการดำรงอยู่ในพื้นที่ต่างๆ และการพัฒนาอย่างครอบคลุมมากขึ้น นอกจากนี้แผนนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงวัตถุประสงค์ของ “กฎหมายมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของสาธารณรัฐประชาชนจีน” ซึ่งสนับสนุนการใช้มาตรการต่าง ๆ รวมถึงวิธีการเชิงดิจิทัล เพื่อรับประกันว่าผ้าปะติดหยางซินมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จะได้รับการสืบทอดต่อไป

แผนการจัดการพื้นที่วัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านเซียนเจียได้มอบแนวทางที่สำคัญและการสนับสนุนในการอนุรักษ์และการสืบทอดผ้าปะติดหยางซิน นับเป็นก้าวสำคัญในการจัดการวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน ในระดับชาติ จะต้องสอดคล้องกับทิศทางการทำงานด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ “เน้นการอนุรักษ์เป็นหลัก การช่วยเหลือเป็นอันดับแรก ใช้ประโยชน์อย่างสมเหตุสมผล การสืบทอดและการพัฒนา” ที่เสนอโดยสำนักงานสภาแห่งรัฐ และแผนดังกล่าวนี้ได้ถูกเสนอขึ้นในค.ศ. 2017 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อตระหนักถึงการสืบทอดและการพัฒนาที่ทันสมัยของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ด้วยการวิจัยเชิงลึกและการสำรวจเชิงปฏิบัติ ผู้เขียนได้กำหนดชุดมาตรการการจัดการแบบกำหนดเป้าหมาย ซึ่งรวมถึงความร่วมมือระหว่าง ศูนย์วัฒนธรรมและชุมชน ศูนย์วัฒนธรรมและสถานศึกษาและ ศูนย์วัฒนธรรม สถานศึกษาและชุมชน มาตรการเหล่านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาพื้นที่ตามบริบทออนไลน์ของวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน การบันทึกข้อมูลและขั้นตอนการเผยแพร่ออนไลน์ของผ้าปะติดหยางซิน

ได้รับการเผยแพร่ทางออนไลน์ ระบบความรู้ของวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นได้รับการประชาสัมพันธ์กระจายออกไปทางออนไลน์ในหลากหลายรูปแบบ แต่ขั้นตอนการพัฒนาอัจฉริยะนั้นยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ความร่วมมือยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ การเปิดใช้พื้นที่ทางวัฒนธรรมแบบออฟไลน์ ณ ศาลบรรพชนของหมู่บ้านเขียนเจ็ยเนื่องจากพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นของหมู่บ้าน และได้เปิดเส้นทางการวิจัยและบูรณาการเข้ากับชีวิตของชุมชนท้องถิ่น สร้างอนาคตที่ดีกว่าให้กับหมู่บ้านในอำเภอหางซิ่น โดยได้สร้างทิศทางการฟื้นฟูวัฒนธรรมและการพัฒนาที่ยั่งยืน และยังคงสอดคล้องกับการสำรวจความหมายแฝงทางวัฒนธรรมอันลึกซึ้งของพื้นที่ชนบทที่เสนอโดย “กฎหมายส่งเสริมการฟื้นฟูชนบท”

6.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

ในกระบวนการอันยาวนานของการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ จีนได้สร้างมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลายและมีจำนวนมากศาล ภารกิจทางประวัติศาสตร์และความรับผิดชอบของคนรุ่นปัจจุบันและอนาคตของเราในการค้นพบ อนุรักษ์ วิจัย และสืบทอดมรดกเหล่านั้นด้วยความเหมาะสม ผ้าปะติดหางซิ่นงานฝีมือแบบดั้งเดิมที่กล่าวถึงในบทความนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีน ผู้เขียนพยายามนำเสนอกรอบทางทฤษฎีและแผนการจัดการวัฒนธรรมเพื่อการอนุรักษ์และการสืบทอดผ้าปะติดหางซิ่นจากมุมมองของพื้นที่ทางวัฒนธรรมและการจัดการวัฒนธรรม เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิงและแนวทางที่มีคุณค่าสำหรับแนวทางปฏิบัติจริงในการอนุรักษ์ อย่างไรก็ตาม ความสามารถส่วนตัวและความรู้ในวิชาของผู้เขียนมีจำกัด แม้ว่าการวิจัยนี้มีประโยชน์ที่ได้รับอยู่บ้าง แต่ก็ยังมีหลายส่วนที่ยังไม่ได้สำรวจ ในระหว่างกระบวนการวิจัยเพื่อรับการสนับสนุน ผู้เขียนได้ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหลายคนซึ่งให้คำแนะนำอันมีค่า ผู้เขียนได้สรุปข้อเสนอแนะหลายประการและตั้งตารอว่าวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นสามารถได้รับการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาได้ดียิ่งขึ้นในอนาคตได้อย่างไร

1. ข้อเสนอขยายงานวิจัยต่อเนื่อง

อาจารย์หยิน กวนซาน เชื่อว่าผ้าปะติดหางซิ่นคือศูนย์รวมทางวัฒนธรรมของฉากชีวิตอันอุดมสมบูรณ์และมีสีสันในอำเภอหางซิ่น เขาเสนอว่าด้านวัสดุที่ใช้ผลิตชิ้นงานนั้น เป็นด้านที่ควรค่าแก่การศึกษาเชิงลึกมาก เนื่องจากเกี่ยวข้องกับพื้นผิว สี และความทนทานของผ้าปะติดหางซิ่นด้วย การศึกษาเชิงลึกของวัสดุที่ใช้ในผ้าปะติดหางซิ่น จะทำให้สามารถเข้าใจการผลิตงานฝีมือและลักษณะเฉพาะได้ดีขึ้น บทบาทของแม่ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคัดเลือกวัสดุอาจมีปัจจัยทางวัฒนธรรมและอารมณ์ที่ลึกซึ้งมากกว่านี้ก็ได้ ซึ่งในการศึกษาวิจัยเชิงลึกขั้นต่อไป สามารถร่วมมือกับอาจารย์หยิน กวนซานได้

2. ข้อเสนอแนะความร่วมมือ

ขยายพันธมิตรและรับการสนับสนุนทางการเงิน นอกเหนือจากการร่วมมือกับศูนย์วัฒนธรรมและสถานศึกษาแล้ว นักวิจัยยังสามารถขอความร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชน สถาบันหรือองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร ขอการสนับสนุน ทำงานอย่างใกล้ชิด และใช้ทรัพยากรอย่างเต็มที่จากทุกฝ่าย ตัวอย่างเช่น นักวิจัยสามารถจัดกิจกรรม "วันแม่" ที่ไม่เหมือนใครขึ้นที่หมู่บ้านเซียนเจีย เพื่อเปิดตัวผลิตภัณฑ์ที่มีความคิดสร้างสรรค์เชิงวัฒนธรรม ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการเฉลิมฉลองระลึกถึงพระคุณของแม่เท่านั้น แต่ยังเน้นย้ำถึงบทบาทการเป็นเสาหลักของพวกเธอในวันธรรมผ้าปะติดหยางซินอีกด้วย ด้วยความร่วมมือหลายฝ่าย ไม่เพียงแต่เปิดโอกาสให้ศิลปินพื้นบ้านในท้องถิ่นได้แสดงผลงานเพื่อสร้างรายได้เท่านั้น แต่ยังช่วยเพิ่มความนิยมและอิทธิพลทางวัฒนธรรมของผ้าปะติดหยางซินด้วย ส่งผลให้วัฒนธรรมและเศรษฐกิจได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย วิธีการผสมผสานวัฒนธรรมดั้งเดิมเข้ากับตลาดสมัยใหม่ทำให้วัฒนธรรม ผ้าปะติดหยางซิน สามารถปรับตัวเข้ากับความต้องการและเกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมยุคใหม่ได้

3. ข้อเสนอแนะด้านนโยบาย

เกี่ยวกับนโยบาย "การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการสำหรับโครงการมรดกและการพัฒนา มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมณฑลหูเป่ย์" (กรมวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวมณฑลหูเป่ย์, 2020) “การดำเนินโครงการฟื้นฟูงานฝีมือแบบดั้งเดิมเพื่อให้บรรลุการพัฒนาวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างลึกซึ้ง” นักวิจัยสามารถทำได้ด้วยการสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานรัฐบาลท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม เราสามารถกำหนดแผนการจัดกิจกรรมเส้นทางทัศนศึกษาความรักของแม่ผ่านผ้าปะติดหยางซินที่หมู่บ้านเซียนเจีย เพื่อมอบโอกาสในการพัฒนาสำหรับหมู่บ้านเซียนเจีย บูรณาการทรัพยากรทางวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินเข้ากับกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจในท้องถิ่น

บรรณานุกรม

- Ayres, C. E. (2011). The theory of economic progress: A study of the fundamentals of economic development and cultural change (Xu Yingli, Zhao Bin, & Bi Zhi, Trans.). Beijing: Commercial Press, 125.
- Bai Chuanjing.(1980).Chinese Mythology.Tokyo: Chuo Koronsha,64.
- Ban Gu.(Han Dynasty).Hanshu-Geography: Describe the customs of Chu.
- Bao Xin.(2020).Research on the Construction of Virtual Cultural Memory Space in Rural Minority Areas. Library Construction (06),63-68. doi:10.19764/j.cnki.tsgjs.20200229.
- Bourdieu, P., & Wacquant, L. (1998). An invitation to reflexive sociology (Li Meng & Li Kang, Trans.). Beijing: Central Compilation & Translation Press, 134.
- Cao Qiong.(2017).Application research of Yangxin cloth paste in modern women's clothing design (Master's thesis, Wuhan Textile University).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CMFD201801&filename=1017820385.nh>
- Central Committee of the Communist Party of China(2018). Opinions of the Central Committee of the Communist Party of China and the State Council on the Implementation of the Rural Revitalization Strategy. Bulletin of the State Council of the People's Republic of China (05), 4-16.
- Central Committee of the Communist Party of China(2022-02-23).Opinions of the Central Committee of the Communist Party of China and the State Council on Promoting the Key Work of Rural Revitalization in 2022. People's Daily, 001.
- Chang Hua. (2015). Qingming Festival Customs and Cultural Spirit. Beijing Archives, (03), 10-13.
- Chang Yilin. (2021). Design and application of traditional patterns of Yangxin cloth stickers in home parent-child clothing (Master's thesis, Wuhan Textile University).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CMFD202102&filename=1021645014.nh>
- Chen Mengjia. (1980). Bamboo Slips from the Qin Tomb in Sleeping Tiger Land. Beijing: Cultural Relics Publishing House.

- China County Development Research Center:<http://ccdrscu.com/?show=131>.The Jingchu tribe arose in Chu, also known as Jingchu, which refers to the ancient region including the entire territory of present-day Hubei and its surroundings, and now refers to Hubei Province. Yangxin County is located in the land of Jingchu. It is also the birthplace of Chu culture.
- Compilation Committee of Local Chronicles of Yangxin County .(1993).Hubei Province. Yangxin County Chronicles. Beijing: Xinhua Publishing House.
doi:10.13370/j.cnki.fs.2019.06.010.
- Du Ran. (2022). What is a Cultural Center? - Marxism Brought Us Cultural Centers. Journal of Henan Education College (Philosophy and Social Sciences Edition), (06), 8-13.doi:10.13892/j.cnki.cn41-1093/i.2022.06.002.
- Fei Xiaotong. (1985). Rural China. Beijing: People's Publishing House.
- Fei Xiaotong. (2016). Economy of Jiangcun. Beijing: Peking University Press.
- Ge Hong. (Jin). Biography of the Immortals (Siku Quanshu). "The people don't know the books, but only watch the good plays." It means that the common people can't read and write articles, but they can understand the wonderful plays. Yangxin cloth stickers are like " Plays can spread knowledge as well.
- General Office of the Central Committee of the Communist Party of China(2021).The General Office of the State Council issued "Opinions on Further Strengthening the Protection of Intangible Cultural Heritage". Bulletin of the State Council of the People's Republic of China (24),14-17.
- General Office of the CPC Central Committee(2021).The General Office of the State Council issued the"Opinions on Further Strengthening the Protection of Intangible Cultural Heritage". Bulletin of the State Council of the People's Republic of China (24),14-17.
- Guo Yi. (2012). Family Inheritance and Teacher-teaching of Traditional Handicrafts. Journal of Zhejiang Vocational College of Arts, 10(02), 118-124.
- Hansheng Editing Office.(2006).Chinese female red: the art of mothers. Peking University Press. Female red: refers to the crafts and finished products made by women.
- Hao Li. (2014). Research on the Modern Inheritance and Development of Suzhou Kesi (Master's thesis, University of Suzhou, Suzhou).
- Henry Lefebvre.(1974).The Production of Space (translated by Liu Huaiyu). The Commercial Press.

- Hong Yinxing. (2002). Sustainable Development Economics, Beijing: Commercial Press.
- Hubei Provincial Department of Culture and Tourism. (2020, January 3). Explanation on the "Implementation Plan for the Inheritance and Development Project of Intangible Cultural Heritage in Hubei Province". Wlt.Hubei.Gov.Cn.
https://wlt.hubei.gov.cn/zfxxgk/zc/zcjd/202001/t20200114_1911955.shtml
- Instinct Theory.(2022, April 25).In Wikipedia.
<https://zh.wikipedia.org/wiki/%E6%9C%AC%E8%83%BD%E7%90%86%E8%AE%BA>
- Jiang Liangfu.(1979). Similarities and Differences between the Ancient History of the Three Chus and the Qilu and Three Jins. History.(4). The Jingchu tribe arose in Chu, also known as Jingchu, which refers to the ancient area including the entire area of Hubei and its surroundings, and the current Refers to Hubei Province. Yangxin County is located in the land of Jingchu. It is also the birthplace of Chu culture.
- Jim Harbert & Wei Ran (2015). The Origin and Customs of the Lantern Festival. International Talent Exchange, (03), 64-65.
- Kexin Yin & Yuanmin Tan. (2020). Research on the Inheritance and Utilization of Yangxin Fabric Pasting, an Intangible Cultural Heritage. Journal of Hubei University of Technology (Humanities and Social Sciences Edition), (02), 76-81
- Li Fang. (Song). Taiping Yulan (Four Series, Three Edited Song Edition).
- Li Youwen, Jin Liang & Wang Shimei. (2017). Difficulties and Countermeasures in Promoting Targeted Poverty Alleviation in National Poor Counties——Taking Yangxin County, Huangshi City as an Example. Statistics and Management (11), 33-35. doi:10.16722/j.issn.1674-537X.2017.11.014.
- Li Yuxin. (2020). Teaching research on intangible cultural heritage in middle school art courses (Master's thesis, Hubei Academy of Fine Arts). <https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CMFD202002&filename=1020652499.nh>
- Lie Yukou. (Early Warring States Period). Liezi·Shuo Fu Eighth: Describe the customs of Chu.
- Liu Chongrong & Ye Hongguang. (2015). The artistic expression of the phoenix pattern in the traditional Yangxin cloth stickers in Hubei. Journal of Wuhan Textile University (04), 1-3.

- Liu Dongni.(2021).Zhou Tianzi's Ancestral Worship Ceremony and Its Cultural Function——
Centered on "The Book of Songs Xiaoya Chuci". Journal of Xianyang Normal University
(05), 71-74.
- Liu Kuili.(2010).The sharing, authenticity and development of human cultural diversity of
intangible cultural heritage. Journal of Xuzhou Institute of Technology (Social Science
Edition) (02), 64-67.
- Liu Shan. (2014). Research on the Application of Hubei Yangxin Cloth Paste Art in Animation
Design. Film Review (04), 100-102.
- Liu Xiuqiang. (2002). Exquisite architecture and complete preservation: A Ming Dynasty flower
tomb discovered in Yangxin. Hubei Archives, (09), 40.
- Liu Yu. (2015). A Micro-Exploration of the Application of Color Language and Form of Yangxin
Cloth Stickers in Chinese Painting. Journal of Hubei Normal University (Philosophy and
Social Science Edition) (01), 85-86.
- Lou Mengmeng & Mingyue. (2017). Protection and Research of Intangible Cultural Heritage
Yangxin Cloth Stickers. Art Appreciation (05), 394.
- Lu Lu & Zhu Zhiping. (2018). History, Landscape and Subject: Construction of Rural Cultural
Space from the Perspective of Rural Revitalization. Nanjing Social Sciences (11), 115-
122.doi:10.15937/j.cnki.issn1001-8263.2018.11.017.
- Ma Feng. (2009). Typical Cases. Selected Novels of Ma Feng. Writers Publishing HousePeng
Ji.(Qing Dynasty).Deyuanqin Brother Du Menxin.Seven-character verses.
- Ma Shizhi.(1987).A Brief Discussion on the Totem Worship of the Chu Nationality Ancestors II
Chu History and Chu Culture Research.Qiusuo Magazine.
- Miao Quansun.(Tang).Tuzhi Yiwen of Yuanhe County and County (Dainan Pavilion Series
Books).The Qin Dynasty was the first unified feudal dynasty in Chinese history developed
from the Qin State in the Warring States Period; Destroy Korea, Zhao, Wei, Chu, Yan, and
Qi, and complete the great cause of unification. Chu State is the birthplace of today's Hubei
Chu culture.
- Ming Lili.(2016).School-based Curriculum Development and Case Design of Fine Arts in Yangxin
Cloth Art Junior High School (Master's Thesis, Central China Normal

University).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CMFD201701&filename=1016260522.nh>

Office of the State Council(2005). Opinions of the General Office of the State Council on Strengthening the Protection of my country's Intangible Cultural Heritage (Guo Ban Fa [2005] No. 18). China Government Network:http://www.gov.cn/zhengce/content/2008-03/28/content_5937.htm

Office of the State Council(2005).The General Office of the State Council issued the "Interim Measures for the Declaration and Evaluation of Masterpieces of National Intangible Cultural Heritage" ([2017] No. 25). The General Office of the State Council:<https://r.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=GWKT&dbname=GWKTW2020&filename=CJZY00GW5fa92ac648975f78d0028210&>

Office of the State Council(2017). Notice of the General Office of the State Council on Forwarding the Revitalization Plan of Chinese Traditional Crafts by the Ministry of Culture and Other Departments Guobanfa ([2017] No. 25). General Office of the State Council:http://www.gov.cn/zhengce/content/2017-03/24/content_5180388.htm

Order of the President of the People's Republic of China(2011) .Intangible Cultural Heritage Law of the People's Republic of China (Order of the President of the People's Republic of China No. 42). National Congress of the People's Republic of China:http://www.gov.cn/flfg/2011-02/25/content_1857449.htm

People's Republic of China(2021).Rural Revitalization Promotion Law of the People's Republic of China. Bulletin of the Standing Committee of the National People's Congress of the People's Republic of China (04), 676-685.

Pi Wenjun & Cai Kezhong.(2019). A Brief Analysis of the "Graph-Bottom" Relationship Expression in Graphics. Industrial Design (07), 87-88. "Graphic Base" is a graphic design language in graphic design, " "Picture" is the main figure in the design; "bottom" exists to set off the "picture".

Qi Qingfu.(2006).On Inheritance and Inheritors in the Protection of Intangible Cultural Heritage. Northwest Ethnic Studies (03),114-123+199.doi:10.16486/j.cnki.62-1035/d.2006.03.002.

Qu Yuan.(Warring States Period).Songs of Chu. Reflects the characteristics of Chu culture.

Shi Shulu. (2017). Quan Tang Poetry. "Shen Sai" is a five-character poem by Yuan Zhen in the Tang Dynasty. It describes the customs of Chu.

Shi Xiaobo & Hu Shujuan.(2016).Discussion on the pattern characteristics of Yangxin cloth stickers. Art Education Research (03),35.

Shi Xiaobo & Hu Shujuan.(2016).Talking about the inheritance and development of Yangxin cloth stickers. Art Grand View (03), 84.

Shi Xiaobo & Hu Shujuan.(2020).The influence and countermeasures of "Internet +" on the protection and inheritance of Yangxin cloth stickers under the background of the revitalization of traditional crafts. Art and Design (Theory) (08), 131-132. doi:10.16824/j.cnki.issn10082832.2020.08.040.

Sima Qian.(Western Han).Historical Records. "The Family of Chu" is a classical Chinese article created by Sima Qian, a historian of the Western Han Dynasty, and it is included in "Historical Records". It records the history of the Chu State during the Spring and Autumn Period

Sun Mingjun.(2021).Looking at the colors of Chinese paintings from the perspective of "coloring according to the class". Popular colors (05), 117-118. Coloring according to the class is a special term for painting. It was written by Xie He in the Southern Dynasties in "Ancient Paintings" The coloring method proposed in "Record". It can be interpreted that the color is similar to the painted object, and the color is painted according to the original color of the object.

Tang Qun. (2014). The Formation and Inheritance of the Spring Festival La Festival. Qin and Han Studies, (00), 155-162.

Tang Ruoji.(2021).Packaging Design and Application Research of Jingchu Textile Intangible Heritage Yangxin Cloth Paste (Master's Thesis, Wuhan Textile University).<https://kns.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbname=CMFD202102&filename=1021645291.nh>

The author is unknown.(Warring States period). Shanhaijing · Overseas South Classics. An essay created in the Warring States period, recording Chu Xianzhu Rong.

The General Office of the State Council (2005). The "Interim Measures for the Declaration and Evaluation of Masterpieces of National Intangible Cultural Heritage" ([2017] No. 25). The

General Office of the State

Council:<https://r.cnki.net/KCMS/detail/detail.aspx?dbcode=GWKT&dbname=GWKTW2020&filename=CJZY00GW5fa92ac648975f78d0028210&>

UNESCO(2003).Translated from Paragraph 3 of Article 2 of the Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage.

Wang Fei & Zhang Haihong.(2020).Exploring the Aesthetic Features of Yangxin Cloth Stickers from the Perspective of Regional Culture.Art Education Research(24),48-50.

Wang Furong.(2015).Aesthetic Research on the Pattern of Hubei Yangxin Cloth Paste. Clothing Guide(04), 83-86.

Wang Jie & Wang Bo.(2012).On the Gradual Loss of the Barbarian Identity of the Chu State in the Pre-Qin Period. Lantai World (15), 51-52. doi:10.16565/j.cnki.1006-7744.2012.15.021. Man Yi". In ancient times, it was a general term for ethnic minorities in the remote areas of the four directions. It also specifically refers to the ethnic minorities in the north.

Wang Meng, Huang Benliang & Chen Qing.(2021). Digital Media Involved in the Reshaping of Cultural Space of Intangible Cultural Heritage: Meaning, Path and Possibility of Alienation.Culture and Art Research (02), 27-37+112.

Wang Mengyu & Li Xu.(2020).Research on the Reconstruction of Intangible Cultural Heritage in Digital Cultural Space. Culture Monthly (09), 43-45.

Wang Yi.(Eastern Han Dynasty).Chapters and Sentences of Songs of Chu.An annotated version of Songs of Chu. This work mainly expresses the local color and language characteristics of Chu.

Wang Zulong. (2008). The concept and form of Chu art (page 24). Bashu Publishing House of Sichuan Publishing Group.

William McDougall.(2010).AnIntroductionto Social Psychology (Translated by Yu Guoliang and others). Beijing: Peking University Press

Wu Bing'an.(2007). Folk Culture Space. The Top Priority of China's Intangible Cultural Heritage Protection.Folk Culture Forum(01),99.doi:10.16814/j.cnki.1008-7214.2007.01.030.

Wu Bing'an.(2007). Folk Culture Space. The Top Priority of China's Intangible Cultural Heritage Protection.Folk Culture Forum(01),100.doi:10.16814/j.cnki.1008-7214.2007.01.030.

- Wu Jianxin.(2010) Yangxin cloth stickers show the ancient charm of Chu style. Hubei Tourism (06), 62-63.
- Xi, J. (2016). Speech at the Opening Ceremony of the Tenth Congress of the China Federation of Literary and Art Circles and the Ninth Congress of the China Writers Association. People's Daily(2).
- Xiang Yunju.(2008) On "Cultural Space". Journal of Minzu University of China (Philosophy and Social Science Edition) (03), 81-88.doi:10.15970/j.cnki.1005-8575.2008.03.018.
- Xiao Fang., & He Siqin. (2019). A Study on the Traditional Life Etiquettes in the Interaction of Rituals and Customs. Folklore Studies, (06), 83-92+159.
- Xiong Wenfei & Zhang Han.(2019).The Characteristics of Folk Art in Yangxin, Hubei.Popular Literature and Art (18), 39-40.
- Xu Shen.(Eastern Han Dynasty).Shuowen Jiezi. A Chinese reference book compiled by Xu Shen, a Confucian scholar and philologist in the Eastern Han Dynasty. The origin of the "Mi" surname is analyzed.
- Yan Qilin.(2003).How big is "Wutou and Chuwei". Jiangsu Local Chronicle (01), 38.In the Spring and Autumn Period, the border between Chu and Wu and Chu was called "Wutou and Chuwei" or "Chuwei Wu head".
- Yang Quanxi. (2000). Archaeological Discovery and Research Series of Chinese Cultural Relics in the 20th Century: Chu Culture (Page 146-215). Cultural Relics Publishing House.
- Yang Yan.(2021).An Analysis of the Artistic Aesthetics of Intangible Cultural Heritage Elements in Animation. Drama House(10), 147-148.
- Yangxin County Gazetteer Editorial Committee, & Yangxin County Civil Affairs Bureau. (2020). Gazetteer of Yangxin County. Wuhan: Hubei People's Publishing House.
- Yao Jing. (2014). Research on Introducing Intangible Cultural Heritage Hubei Yangxin Cloth Paste Folk Art Resources into College Art Education. Journal of Hubei Normal University (Philosophy and Social Science Edition) (05), 128-131.
- Yao Jing.(2016).The shape meaning of Yangxin cloth stickers and the aesthetic origin of Chu art. Popular Literature and Art (02), 65-66.
- Yao Yuanyang & Editorial Department of This Magazine. (2020). Flower Festival: A Nearly Forgotten Festival. Snowbean Monthly Reading, (07), 8-11.

- Yin Haixia.(2013).On the Inheritance and Innovation of Hubei Yangxin Cloth Paste Culture. Hubei Social Sciences (07), 189-191. doi:10.13660/j.cnki.42-1112/c.012267.
- Yin, Guangshan. (1988). Chinese Literature (A Bunch of Simple Mountain Flowers -- Yangxin Cloth Paste). Beijing: People's Literature Publishing House, 99-101.
- Yongchao Lü & Yiqun Hu.(November 30, 2016). Guarding the Roots, Focused on Heritage: A Profile of Yin Guanshan, Expert in "Yangxin Fabric Pasting," a National Intangible Cultural Heritage.Hubei Literature and Art Network.<http://www.hbswl.gov.cn/doc/2016/11/30/20875.shtml>
- Zhang Bo.(2007).Cultural Space Protection of Intangible Cultural Heritage.Qinghai Social Sciences (01), 33-36+41.doi:10.14154/j.cnki.qss.2007.01.009.
- Zhang Huijuan,Wang Zhaohui, Wang Yuying & Le Qian.(2022).Aesthetic Features and Modern Application of Yangxin Cloth Paste Patterns.Art and Design (Theory)(08), 138-140.doi:10.16824/j.cnki.issn10082832.2022.08.032.
- Zhang Jia. (2019). The “Qu Yuan Complex” and Cultural Significance of the Dragon Boat Festival. Culture Journal, (11), 131-133.
- Zhang Juan.(2020).Talking about the Update of the Protection and Development Mechanism of the Intangible Cultural Heritage of "Yangxin Cloth Paste" under the Background of Big Data. Western Leather (05),126.
- Zhang Jun. (1993). The Origin of Qixi Festival. Journal of Hubei University (Philosophy and Social Sciences), (04), 64-69.doi:10.13793/j.cnki.42-1020/c.1993.04.011.
- Zheng Chunxia & Zhou Changchun.(2012). Research on the protection of intangible cultural heritage from the perspective of generalized cultural space——Taking Fujian Tulou as an example.Journal of Kunming University of Science and Technology (Social Science Edition) (06), 82-87.doi:10.16112/j.cnki.53-1160/c.2012.06.007.
- Zheng Zhiming. (2012). My Views on "Folk Beliefs", "Folk Religion" and "Emerging Religion". Academic Monthly, (12), 56-62.
- Zhong Jingwen.(2010). An Introduction to Folklore Studies (2nd ed.). Beijing: Higher Education Press.
- Zhu Junming.(1986).People of Chu said they paid homage to the sun.Seeking.

Zhu Linfei & Li Xiangbin.(2015).The combination of practicability and artistry——Traditional folk arts and crafts "Yangxin cloth stickers".Culture Monthly (30), 60-67.

Zuo Qiuming.(29th year of Duke Zhao). "Zuo Zhuan-29th Year of Duke Zhao": "Huozheng is Zhurong." Huozheng refers to the official in charge of fire in ancient times.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์สำหรับบุคคลที่เกี่ยวข้องของวัฒนธรรมผ้าปะติตหยางซิน

คำอธิบายข้อมูลเบื้องต้นของแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1. เนื้อหาในการสัมภาษณ์:

- พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของผ้าปะติตหยางซิน
- ฝีมือช่างและรูปแบบของผ้าปะติตหยางซิน
- วัฒนธรรมหมู่บ้านผ้าปะติตหยางซิน และสภาพที่เป็นอยู่ของการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาของผ้าปะติตหยางซิน
- แนวคิดการอนุรักษ์ การสืบทอด และการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติตหยางซิน

2. ผู้ให้สัมภาษณ์ (จำนวนรวม 15 คน)

- ผู้อำนวยการของสำนักงานวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวอำเภอหยางซิน จำนวน 1 คน
- ภัณฑารักษ์ของศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน จำนวน 1 คน
- ผู้จัดการของ Hubei Hongyun Arts & Crafts Co., Ltd. จำนวน 1 คน
- ผู้สืบทอดระดับเทศบาล จำนวน 1 คน
- ช่างฝีมือพื้นบ้านด้านผ้าปะติตหยางซิน จำนวน 1 คน
- ผู้อยู่อาศัยที่มีสถานะเป็นแม่ในเมืองซานซี จำนวน 10 คน

ผู้ให้สัมภาษณ์มีอายุระหว่าง 20 ถึง 72 ปี และมีอัตลักษณ์ทางสังคมเป็นผู้นำของรัฐบาลและหน่วยงาน ผู้สืบทอด และผู้อยู่อาศัยในชุมชน (ผู้ให้สัมภาษณ์ 15 คนข้างต้นล้วนมาจากเมืองหยางซิน มณฑลหูเป่ย์)

3. วัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์

1) เพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และตีความด้านเทคนิคการสร้างชิ้นงาน ประเภทและลวดลายตกแต่งของผ้าปะติตหยางซิน

2) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของความรักของแม่ต่อผ้าปะติตหยางซิน สถานการณ์ปัจจุบันของการอนุรักษ์ การสืบทอดและการพัฒนาของผ้าปะติตหยางซิน และได้รับรู้สาเหตุเกิดอุปสรรคของผ้าปะติตหยางซิน

3) เพื่อนำเสนอแนวทางใหม่ในการส่งเสริมรูปแบบการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของผ้าปะติตหยางซิน ส่งเสริมการอนุรักษ์และการสืบทอดของผ้าปะติตหยางซินสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

4. องค์ประกอบหลักในโครงสร้างของแบบสัมภาษณ์คือ คน

คำถามการสัมภาษณ์ถูกกำหนดไว้ 5 ส่วน และทั้งหมดเป็นคำถามปลายเปิด ตั้งแต่ข้อมูลพื้นฐานไปจนถึงคำถาม ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

5. วิธีการสัมภาษณ์และการเก็บข้อมูล

บนพื้นฐานของการได้รับความยินยอมจากผู้ให้สัมภาษณ์ ดำเนินการสัมภาษณ์พร้อมการบันทึกเสียง การอัดวิดีโอ และการถ่ายภาพ นอกจากนี้ ต้องคำนึงถึงข้อจำกัดด้านระยะทางและความต้องการของผู้ให้สัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์บางบุคคลจะดำเนินการทางโทรศัพท์หรือทางออนไลน์

6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญประเมินที่ได้รับเชิญและคำแนะนำในการให้คะแนน

เชิญกรรมการหรือผู้เชี่ยวชาญให้คะแนนคำถามแต่ละข้อในการสัมภาษณ์:

- 1) เมื่อเนื้อหาและเป้าหมายที่กำหนดสอดคล้องกันมาก โปรดให้ +1 คะแนน
- 2) เมื่อเนื้อหาและเป้าหมายที่กำหนดสอดคล้องกัน โปรดให้ 0 คะแนน
- 3) เมื่อเนื้อหาและเป้าหมายที่กำหนดไม่สอดคล้องกัน โปรดให้ -1 คะแนน

7. ขอคำแนะนำหรือความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับคำถามที่ยังไม่สมบูรณ์ และเขียนข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่ส่วนท้ายของแบบสัมภาษณ์

ผู้วิจัยขอถือโอกาสนี้ขอบคุณในความกรุณาให้ความร่วมมือ

Mrs. Qiu Xin

e-mail:824386117@qq.com

ลำดับ	คำถาม	การประเมินของ ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
ส่วนที่ 1 ผู้นำของรัฐบาลและหน่วยงาน					
1	พัฒนาการทางประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นนั้นเป็นอย่างไร				
2	ผ้าปะติดหางซิ่นมีความหมายแฝงทางวัฒนธรรมแบบใด				
3	วัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทของความรักของแม่แบบใด				
4	รูปแบบการสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นในปัจจุบันเป็นอย่างไร				
5	สภาพที่เป็นอยู่ของการอนุรักษ์ สืบทอด และการพัฒนาของวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่น เป็นอย่างไร				
6	แผนการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นในอนาคตนั้นเป็นอย่างไร				
7	แนวทางการพัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดหางซิ่นอย่างยั่งยืนนั้นเป็นอย่างไร				
ส่วนที่ 2 ผู้สืบทอด					
1	วิธีการสำหรับการเรียนรู้กระบวนการผลิตผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นนั้นเป็นอย่างไร				
2	วัสดุ เครื่องมือ และขั้นตอนการผลิตผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นนั้นเป็นอย่างไร				
3	ประเภท ลักษณะเฉพาะและความหมายแฝงของลวดลายของผ้าปะติดอำเภอหางซิ่นนั้นเป็นอย่างไร				
4	วิธีการสร้างสรรค์และออกแบบผ้าปะติดหางซิ่น				

ลำดับ	คำถาม	การประเมินของ ผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
	นั้นเป็นอย่างไร				
5	ผ้าปะติดหยางซินมีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง				
6	วิธีการสืบทอดของผ้าปะติดหยางซินเป็นอย่างไร				
7	ในกระบวนการสืบทอด เทคนิคการช่าง ประเภท และ ลักษณะเฉพาะของลาดลายของผ้าปะติดหยางซินมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง				
ส่วนที่ 3 ผู้อยู่อาศัยที่มีสถานะเป็นแม่ในเมืองซานซี					
1	สถานการณ์ครอบครัวของคุณเป็นอย่างไร (รวมถึง จำนวนสมาชิกในครอบครัว รายได้ คนที่ไปทำงานต่าง ถิ่นที่ไกลบ้าน และเด็กที่ถูก ทอดทิ้งไว้ในบ้าน)				
2	สถานการณ์ที่ผ่านมาของวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินใน หมู่บ้านเป็นอย่างไร				
3	สถานการณ์ปัจจุบันของวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินใน หมู่บ้านเป็นอย่างไร				
4	ในฐานะเป็นแม่ ท่านคิดว่าการแสดงออกและหน้าที่ของ ความรักของแม่ในวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินอะไร				
5	ในฐานะเป็นแม่ ท่านคิดว่าจะสืบทอดวัฒนธรรมความรัก ของแม่ที่สะท้อนจากผ้าปะติดหยางซินให้ดีขึ้นอย่างไร				
6	ในฐานะคนท้องถิ่น ท่านคิดว่าวิธีการที่สามารถส่งเสริมการ พัฒนาวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซินในหมู่บ้านที่มี ประสิทธิภาพนั้นเป็นอย่างไร				
ส่วนที่ 4 ภัณฑารักษ์ของศูนย์วัฒนธรรมอำเภอหยางซิน					
1	ศูนย์วัฒนธรรมมีบทบาทอย่างไรในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดหยางซิน				
2	ศูนย์วัฒนธรรมมีเรื่องใดบ้างที่น่าประทับใจในการ อนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดหยางซิน				
3	ศูนย์วัฒนธรรมใช้รูปแบบการจัดการแบบใดในการ อนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดหยางซิน				
4	ศูนย์วัฒนธรรมมีการวางแผนระดับภูมิภาคแบบใดใน การอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดหยางซิน				

ลำดับ	คำถาม	การประเมินของผู้เชี่ยวชาญ			ข้อเสนอแนะ
		1	0	-1	
5	ศูนย์วัฒนธรรมมีแผนอย่างไรในการอนุรักษ์ สืบทอด และพัฒนาผ้าปะติดหยางซินในอนาคต				
ส่วนที่ 5 ผู้จัดการของ Hubei Hongyun Arts & Crafts Co., Ltd.					
1	ประเภทและราคาปัจจุบันของผ้าปะติดหยางซินเป็นอย่างไร				
2	การสั่งซื้อผ้าปะติดหยางซินแบบกำหนดเองมีขั้นตอนอย่างไร				
3	กลุ่มเป้าหมายและช่องทางการขายของผ้าปะติดหยางซินเป็นอย่างไร				
4	ผ้าปะติดหยางซินมีความร่วมมือกับองค์กรอื่นอย่างไร				
5	วิธีการส่งเสริมการตลาดของผ้าปะติดหยางซินในปัจจุบันคืออะไร				
6	เป้าหมายการขายในอนาคตของผ้าปะติดหยางซินนั้นเป็นอย่างไร				

ภาคผนวก ข
ใบตอบรับการตีพิมพ์

Journal of Roi Kaensarn Academi

Modern Learning Development Centre

Modern Learning Development Co.,Ltd. 141 Village No.6 Banchai Sub-district, Ban Dung District, Udon Thani, Thailand, 41190

Phone number. +6694-7095636 ID Line. teekapko

Date : September 28, 2023

Acceptance Letter

Dear Author (S) : QiuXin, Jantana Khochprasert and Chusak Suvimolstien

Paper ID : 670122

PaperTitle : The Mother's Art: Traditional Handicraft "Visual and Touching Via Handcrafted" in Yangxin County

This is to enlighten you that above manuscript reviewed and appraised by the review committee member of Journal of Roi Kaensarn Academi by 3 assessors and it is accepted for the purpose of publication in Journal of Roi Kaensarn Academi at Group 1 of Thai journal citation Index Centre (TCI) with ISSN 2697-5033 (Online) Volume 9 Issue 1 January 2024 that will be available at <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSA/index>

Sincerely

Dr.Teedanai Kapko

Editor Journal of Roi Kaensarn Academi

ภาคผนวก ค

การจัดกิจกรรม

ภาพที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายภาพร่วมกันระหว่างการสำรวจภาคสนามของผู้วิจัย

ผู้วิจัยกับอาจารย์ Yin Guanshan ผู้วิจัย กับอาจารย์ Yin Guanshan และอาจารย์ Hu Fang

ผู้วิจัยกำลังพูดคุยกับศิลปินพื้นบ้าน คุณยายซ่าย ผู้วิจัย อาจารย์ Hu Fang และคุณยายซ่าย

ผู้วิจัยสัมภาษณ์ผู้ใหญ่บ้านเจิน

ผู้วิจัยอยู่ที่คณะกรรมการหมู่บ้านเซินเจี๋ย

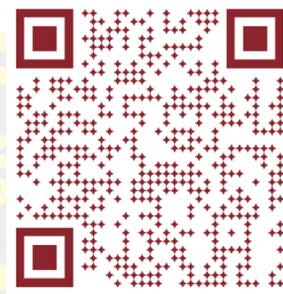
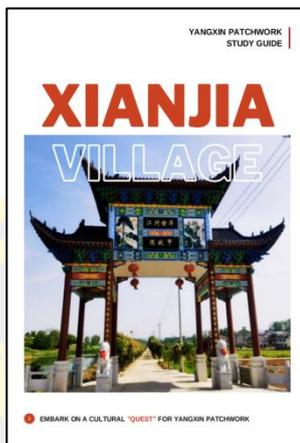
วิจัยพบกับภัณฑารักษ์และอาจารย์ Hu Fang ศูนย์วัฒนธรรม ผู้วิจัยสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ศูนย์

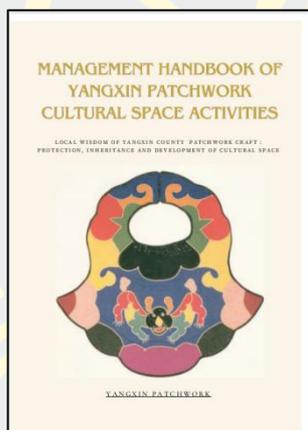
ผู้วิจัยเรียนรู้จากคุณป้าหถึงวิธีการผลิตผ้าปะติดหยางซินในศูนย์วัฒนธรรม

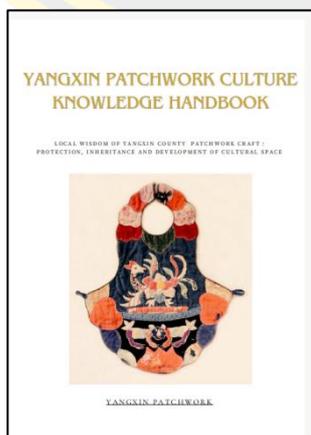
พื้นที่ออนไลน์ที่แสดงผลลัพธ์เกี่ยวข้องกับผ้าปะติดหยางซิน

คู่มือการวิจัยผ้าปะติด “หมู่บ้านเซียนเจีย”

คู่มือกิจกรรมการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ้าปะติดหยางซิน

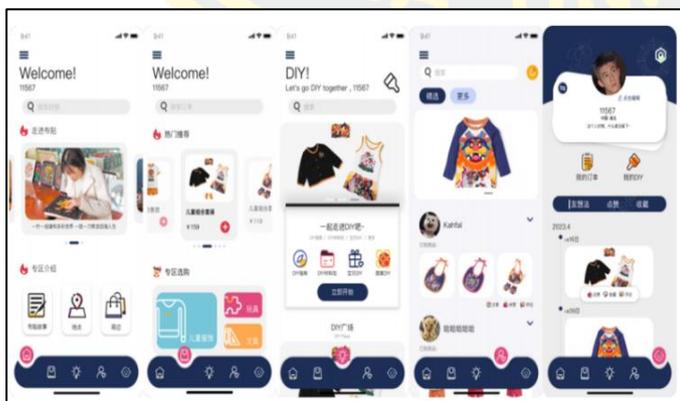
คู่มือความรู้ผ้าปะติดหยางซิน

คู่มือการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรม “เสี้ยวปู่เตียน” ผ้าปะติดหยางซิน

คู่มือกิจกรรมคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเกี่ยวกับผ้าปะติดหยางซิน

การแสดงผลการออกแบบ APP “เสี้ยวปู่เตียน” ผ้าปะติดหยางซิน

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Xin Qiu
วัน เดือน ปี เกิด	16 July 1982
สถานที่เกิด	Huangshi City, Hubei, China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Huangshi City, Hubei, China
ตำแหน่งและประวัติการทำงาน	Occupation: teacher (Associate Professor) Employer: Hubei Polytechnic University
ประวัติการศึกษา	Hubei University of Technology (Hubei, China) Major fields of study : Design Art Degrees abbreviation : Master Years: from 2005.09 to 2008.06 Guilin University of Technology (Guilin, China) Major fields of study: Art Design Degrees abbreviation: Bachelor Years: from 2001.09 to 2005.06
รางวัลหรือทุนการศึกษา	-The 3rd "Academy Space" Youth Art Exhibition Excellence Award -Bronze Award of the First "Academy Space" Youth Art Exhibition